

Giới thiệu Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire

Bạn đang đọc truyện Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire của tác giả Alex trên website đọc truyện online. (nữ):Nam Phong Tara là tiểu cung chủ của Nam Phong gia, một gia tộc huyền bí, sở hữu một nhan sắc khuynh nước khuynh thành, lạnh lùng, tính tình thì khó đoán. (nam):Kang yun là thiếu gia của một tập đoàn kinh doanh lớn nhất nhì thế giới và cũng là một trong những gia tộc cấp cao, cực kì đẹp trai(No 1), tính tình cũng giống Tara vô cùng khó đoán.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Kí Ức Mơ Hồ

-Tại một khu rừng nhỏ có hai đứa trẻ đang vui đùa, tiếng chim kêu, tiếng nước chảy tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.bỗng một tiếng... À...m!

_Một đứa trẻ rơi xuống nước vì là cuối nguồn nên nước chảy rất mạnh làm cho đứa bé đó ko thể bơi được nước chảy càng mạnh cuốn đứa bé ấy càng xa bờ.

Áaaaaaaaaaaaaaa

Yong à... Yong oi...huhu ! một đứa bé đứng trên bờ kêu la thảm thiết nhưng càng kêu thì nước càng cuốn đứa bé ấy ra xa.

Rầm...

Tiểu thư...tiểu thư ! người ko sao chứ ! tiếng của người hầu vang lên làm nó giật mình thức giấc.

Ko sao ! nó nói.

Thôi cô ra ngoài đi ! nó bước xuống giường nói.

Dạ ! cô người hầu cúi đầu chào nó rồi đi ra ngoài.

_Khi cánh cửa khép lại nó lại đứng trước cửa sổ để hấp thụ những tia nắng mặt trời chiếu vào.

Bây giờ cậu đang ở đâu, cậu sống tốt chứ ! nó giọng buồn bã nói.

Á! trời ơi!

nó giật mình khi bước ra khỏi phòng và thấy rất rất nhiều người hầu xếp thành một hàng dọc theo hướng hành lang , phải , nó biết là họ lo cho nó vì tiếng la lớn này của nó rất lớn , nhưng mà ko thể ngờ rằng mọi người có thể thể hiện khuôn mặt kinh dị như vậy , ko thể cầm lòng mà đưa tay lên miệng che lại.

' tiểu...tiểu thư người sao vậy? người ko sao chứ?'

thấy nó đưa tay lên miệng thì một trong những người hầu lên tiếng hỏi nó ,ai nấy đều tái xanh ko một giọt máu thể hiện hết trên khuôn mặt một cách ngoan ngục.

' hi...hi...mọi...hi...người ko...hi...phải làm vậy chứ...hi...hi '

lúc này đây nó ko thể nhịn nữa ngấn mặt nhìn và cười toán lên , mặc cho bao nhiêu khuôn mặt đang nhìn nó há hốc ko tin vào những gì mình thấy nữa rằng nó đang cười mà cười rất lớn , lần đầu tiên thấy nó cười.

' tiểu thư người...' tất cả cùng đồng thanh lên tiếng làm nó giật mình nín cười ngay tức khắc.

' sao? các người vừa nói gì? ' lúc này nó mới chợt nhận ra rằng nó đang cười , nó cười kể từ khi cái chuyện ấy xảy ra , nó đỏ mặt , những thể hiện liên tục thay đổi ko ngừng trên khuôn mặt nó cực kì dễ thương khiến những người hầu phải xịt máu mũi , bởi vì với nhan sắc của nó thì cả nam lẫn nữ đều ko thể cưỡng nổi(t/g: đẹp quá mà, hi...hi...)

' thôi tôi xuống phòng ăn đây ' , nó quay đi tránh những khuôn mặt vô cùng mắc cười ấy , để lại những người ngờ ngác nhìn theo nó cho đến khi thân ảnh nó khuất dần.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Một Ngày Quái Dị

bước tới cửa phòng ăn nhìn mọi người một cách trù mến rồi đi lại ngồi vào bàn ăn.

"chào bà , bé Danh , bé Nguyệt , và chúc một người một ngày tốt lành"nó vui vẻ thốt lên một câu mà ko biết rằng câu nói ấy làm sáo động cả phòng ăn.

"Sặc...ặc..."

ba người đang ngồi trên bàn ăn sặc lía lịa , còn những người hầu đang làm việc trong phòng thì dừng ngay quay qua nhìn nó mà ko nói câu nào , bà quản gia há hốc nhìn nó mà nó thì vui vẻ ăn mà ko hề để ý thái độ của mọi người.

"Ặc..Ặc..chị!chị bị gì vậy?" Danh lên tiếng phá vỡ bầu ko khí căng thẳng đó.

"đúng vậy! chị! hôm nay chị có bị gì ko?sao toàn nói những câu ón cả sương sống ko vậy!?"Nguyệt tiếp câu Danh mà nói.

lúc bấy giờ mặt nó thì ửng đỏ ko nói được gì, ko khí đang tĩnh lặng thì có một người tì nữ chạy vào áp sát miệng vào tai bà nó thì thầm ,khiến mọi người trong phòng phải tò mò , khi người tì nữ nói xong thì bà nó giật mình nhìn thẳng vào nó , nó giật mình , khiến mọi ánh mắt trong phòng đều hướng về nó.

"tara hôm nay quả thật con rất quái lạ!"bà nó lên tiếng.

"ạ"nó đáp lại một cách ngây thơ như chẳng biết gì cả.

và sự tò mò của mọi người lại tăng thêm khiến nó giật thót tim.

"xem ra mọi người đang rất thắc mắc đúng ko!?"bà nó hỏi , ai cũng gật đầu lia lịa chẳng nó gì để lắng nghe câu trả lời về thắc mắc của họ.

"thôi được rồi , Uyên nhi con nói cho họ nghe đi"bà nó ra lệnh kêu cô tì nữ lúc nãy nói.

"ạ!" cô tì nữ đáp lại và bắt đầu kể.

"@#@!\$#@%#\$^\$....."

"H.....Ả.....ko thể nào?"mọi người sau khi nghe xong câu chuyện mà Uyên nhi kể thì đồng loạt kêu lên , ko dám tin ,rồi quay sang nó nhìn thì lúc này đây nó đã úp mặt xuống bàn hai má đỏ ửng lên(t/g:chị ấy ngượng kìa hắc hắc, TR:IM NGAY kin.h, t/g :ạ huhu đau quá huhu), rồi đi thẳng một mạch về phòng một phần để tránh những ánh mắt quái dị mà mọi người dành cho nó và phần khác là còn một việc quan trọng cần làm.

"trời ơi!!! ko thể ngờ là chị ấy cười được, hắc hắc"Nguyệt lên tiếng vừa mừng vừa nói.

chỉ vài phút sau đó nó đã về đến phòng vì nhà quá lớn nên phải có thang máy để tiện cho việc đi lại trong nhà, nhặt cái điện thoại lên và gọi cho oppa nó (chú ý: nó ko có anh em ruột , nó là con một , còn phần vì sao lại gọi anh gì gì đó là oppa thì sẽ giải thích sau).

"tút.....tút.....cách"tiếng tút vang lên 2 lần thì có người bắt máy.

"alô"oppa nó nói.

"hi, oppa" nó vui vẻ đáp lại.

"sao có chuyện gì vậy tiểu bạch?"

"um, có chút chuyện cần nói với oppa"

"chuyện gì? em nói đi."

"2 ngày nữa em sẽ sang Hàn Quốc chơi!"

"um, H.....ă ,sa.....o ,em nói cái gì?" đang nói chuyện nghe thấy nó thốt lên một câu mà la toán lên, ko hiểu sao hôm nay nó lại làm cho bao nhiêu người giật mình ko biết.

"trời ko cần phải hét lớn như vậy chứ" nó nhăn mặt nói.

"ờ xin lỗi , mà em ko nói chơi chứ?"đin thần lại và hỏi nó lại một lần nữa .chỉ mong là mình đang nghe nhầm.

"KO!!! "

"em đi một mình?" biết là ko thể ngăn cản được nó vì chuyện mà nó đã quyết định rồi thì ko ai có thể ngăn được.

"ko em sẽ đi với Danh và Nguyệt!"

"thôi được rồi , anh biết là ko cản em được , mà em đi bao lâu?"

"hihi ,ko biết, chơi chừng nào chán thì về"

"um , anh biết rồi , anh sẽ chuẩn bị "

"thanks , 'iu' anh nhiều" khi cúp máy nó lại thốt lên một câu rợn mình.

"tút..tút..tút"

về phần oppa nó sau khi nghe xong thì cứng đờ chỉ vì câu mà nó đã nói , thất sắc và tự hỏi mà vẫn ko thể trả lời được chỉ biết là hôm nay nó rất vui .

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Về Hàn Quốc

*Tiền sử của Nam Phong gia: tổ tiên của gia tộc Nam Phong là Nam Phong Tuyết cùng 4 tổ tiên của Tứ Đại Hộ Pháp hiện nay khai lập nên Nam Phong gia và đã tạo nên một truyền thuyết chân động thế giới Vampire.

*Giới thiệu nhân vật phụ:

_Đông Phương Danh (nam): 12 tuổi đứng thứ ba trong Tứ Đại Hộ Pháp.

_Mộ Dung Tuyết (nữ): 10 tuổi đứng thứ tư trong Tứ Đại Hộ Pháp.

7h00' sân bay quốc tế

" SOL HY, SOL HY!!, EM YÊU CHỊ!", giờ đây tại sân bay đông kín những fan của ca sĩ Park Sol Hy để chào từ biệt cô sau kì lưu diễn tại Trung Quốc (đi chuyến bay lúc 8h00').

Cùng lúc đó tại phòng của Tara cũng rất là ồn nhưng ko phải là đưa tiễn ai đó mà là một cuộc ẩu đả giữa Tara (đang ngủ) với Danh và Nguyệt(đang thức).

" chị....đậy đi...! ", Nguyệt kêu lên đánh thức nó dậy(t/g: nó = Tara , mình viết là "nó" nên các bạn tự hiểu giùm nha, cảm ơn nhiều).

" um...um"nó vẫn ngủ mặc cho bao nhiêu là con mắt đang nhìn nó.(t/g: hey chị này ham ngủ quá hắc hắc).

Thấy nó vẫn ngủ no say mà ko để ý gì đến câu nói của mình Nguyệt liền giật mạnh tấm chăn của nó , vừa mới giật được tấm chăn của nó thì đã bị nó giật lại một cách dễ dàng , và tiếp tục giấc mơ đẹp của mình(t/g: bó tay).

Nhìn nó giật lại tấm chăn của mình một cách dễ dàng mà ngủ tiếp thì người Nguyệt bốc hỏa lên và từ từ đưa miệng áp sát tai của nó ,mọi người thấy vậy liền cách xa vài mét cả Danh cũng vậy bịt tai lại và né qua một bên.

" C.H.I....O.I....D.Â.Y...Đ.I....!!! "Nguyệt hét thật to.

" Áaaa.... điếc tai quá! ", tiếng hét của nguyệt khiến nó đang chìm vào giấc mơ mà bật dậy la toán lên.

Nó mở mắt ra ngó quanh phòng nhìn sang đám người hầu rồi từ từ nhìn lại kẻ bên mình thì thấy hai thân ảnh đang nhìn nó chằm chằm.

"chuyện gì đây?"nó hỏi Danh và Nguyệt hỏi.

"chị có biết bay giờ là mấy giờ ko?"Danh lên tiếng hỏi.

"Ờ, thì 7h10' "nó nhìn lên đồng hồ và nói.

Park Sol Hy(nữ): đẹp tính tình thì kêu căng là ca sĩ nổi tiếng.

-Chỉ có biết là 8h00' chuyến bay sẽ cất cánh ko.Nguyệt nghiêm túc nói.

-Biết chứ, thôi chị biết ý em rồi, chị đi thay đồ đây, ra ngoài đi.

Nó bước xuống giường nhanh chóng thay đồ rồi cùng Nguyệt & Danh ra sân bay.

-Chị này, sao mình ko đi máy bay riêng mà phải đi máy bay chung chỉ cho mệt.Nguyệt quay sang hỏi nó.

-Đã đi du lịch thì phải đi nơi có nhiều người chứ, đi máy bay riêng thì làm sao mà vui chứ, chị ra xe trước đây.

Vừa dứt lời là nó đã phóng ra xe ko để Nguyệt hỏi thêm câu nào.

Sân bay quốc tế (7h50').

Tới sân bay nó bước xuống cùng Danh & Nguyệt đi thẳng vào trong mà ko để ý là ba người họ đã gây chú ý hầu hết tất cả người ở sân bay.

-Woa nhìn họ kìa, cứ như là tiên nữ kể bên là hai tiểu đồng tử vậy, đẹp ghê. một vài người lên tiếng khen ko ngớt lời.

Nó ko hề để ý những lời của họ mặt dù những lời ấy đều lọt vào tai nó rồi đi thẳng vào trường bay.

-Woa nhiều người ghê, ko ngờ là mình sẽ đi cùng với họ. nó kêu toán lên như đứa trẻ được kẹo vậy.

-Xin thông báo 10' nữa máy bay sẽ cất cánh từ chuyến bay tới Hàn Quốc!

[FONT=Times New Roman]Nó cùng Danh & Nguyệt bước vào phi trường.[/FONT]

-hihi ko biết đi máy bay có vui ko ta.nó nhìn quanh phi trường rồi vui vẻ nói.

Còn về phía Sol Hy thì cô vui vẻ từ biệt fan rồi ra phi trường trên tay cầm rất nhiều những bó hoa mà fan tặng, màu sắc rực rỡ.

-Hức mỗi cả tay. Sol Hy thả tay quăng những bó hoa ấy vào sọt rác của phi trường mà ko nuối tiếc dù chỉ một chút.

Nghe thấy lời của cô ta nó giật mình quay lại.

-Đúng là ko biết điều gì hết nỡ bỏ những bó hoa mà ko một chút thương tiếc.

(phần 2):

-đúng là ko biết ngượng là gì, nờ vứt bỏ quà mà người khác tặng một cách ko nuối tiếc nhu vậy sao.

giật mình khi nghe câu nói vang lên đằng sau cô ta quay người lại, đứng trước mặt mình là 3 thân ảnh vô cùng nổi bật và nổi bật nhất là người con gái trẻ tuổi nhưng khí chất lẫn nhan sắc thì mình ko tài nào sánh kịp như trời với đất, người tòa hàn khí nhìn cô khiến cô và người bên cạnh ko thể ko rung mình mà ớn lạnh, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi nhìn nó phần nộ nói:

-CÔ LÀ AI? cô ta nhìn thẳng vào mặt nó hét to mà hỏi mặc cho cô quản lý liên tục nhắc mình.

-"Ồ đó có phải là ca sĩ Park Sol Hy ko, đứng rồi! là cô ta! hôm trước tôi có xem cô ta biểu diễn, mà sao lại hét toán lên chứ ".

-"Ồ ha! mà ca sĩ gì đâu sao lại đứng ở chốn đông người như vậy chứ ko biết giữ ý giữ tứ gì hết! ".

-"Thôi!, để ý làm gì cho mệt, lũ thanh niên bay giờ toàn lừa gạt thôi có ai mà tốt thật lồng đầu!, ko giống như 3 người đối diện kìa nhìn lương thiện ra phết, chắc tại là ca sĩ thì kiêu căng ức hiếp người khác ấy mà! ".

Thấy vậy một số hành khách bỏ đi số còn lại thì tiếp tục đứng xem màn kịch giữa ca sĩ nổi tiếng với 3 người có khuôn mặt như tiên như thần kia.

Đang tức lại bị người khác lên tiếng trách móc cô ta như bị tạt 1 gáo nước lạnh vào mặt, ảm ức, lòng thâm nghĩ cũng tại 3 người này mà nó bị la trước mặt nhiều người như vậy, tức quá độ định nhảy vào cãi lại, may sao có cô quản lý xông vào thì thâm to nhỏ với cô làm cô cũng bớt đi phần nào là tức giận, nhưng đối với một tiểu thư kiêu căng, hống hách, ko bao giờ bị người khác ức hiếp như vậy ko thể nào bỏ qua được, hạ chút giọng nhìn nó nói:

-Cô là ai?, cô dám xen vào chuyện của tôi hả! nói, cô là ai?

-Từ từ đã bớt giận đi chứ coi chừng tăng xông mà chết ấy!

-Cô!, được cô có biết tôi là ai ko!, cô gan lắm, nếu biết được chi sợ là cô sẽ chết khiếp đấy, biết điều thì mau mau xin lỗi tôi đi mai ra tôi còn giảm bớt

hình phạt cho!

-Vậy là tôi phải "xin lỗi" cô rồi! nó với về mặt lo sợ nhìn cô ta nói mà lòng đang cô gắng nhìn cười ko cho nó bực phát , nếu cười thì làm sao có kịch hay mà xem chứ.

-Hahaha! , phải vậy chứ , xem ra cô cũng thông minh đó chứ biết đâu là thái son. cô ta lớn giọng cười lên tư đắc , người quản lý thì lại xụ mặt khi nghe lời của nó , nghĩ rằng phen này sẽ có người dạy được cô tiểu thư hống hách , chèn ép người như vậy. về phía những hành khách thì vỡ mộng khi nghe lời của nó và cô CS nói cứ tưởng sẽ được xem kịch hay.

-PH..Ụ...T! HIHI...!

-Nè Nguyệt em ko thể nhìn cười được sao!?

-Gi chứ nhìn này giờ mặt muốn chết à , nhìn nữa là bị em bị nội thương mà chết đấy!

-Phải đó chị à ko phải chị diễn hơi quá sao!

-Ừ chị cũng thấy mình diễn hơi quá!, mà công nhận tài năng diễn xuất của mình ngày càng thâm hậu nha , kiểu này phải đi đăng kí làm diễn viên quá. Nó , Danh & Nguyệt kè tung người hứng kết hợp một cách hoàn mĩ , làm cho bao nhiêu ánh nhìn há hốc búa nhìn 3 người.

Còn về phía Sol Hy và người quản lý người như đồng băng ko động tĩnh.

-Cái gì!?, diễn sao là diễn ư , nhìn thật lăm mả , rõ ràng là lúc này mặt còn tỏ vẻ sợ hãi mà giờ lại cười tươi như vậy được sao? vừa nói vừa nhìn nó miệng thì liên tục lấp bắp mãi ko dứt , người như mất hồn , sút ngã.(t/ghey , tội nghiệp! tội nghiệp!, chơi ác quá!, Tara: tui thích thì sao , bà muốn ko!?, t/g: thôi cho em xin , vọt lẹ).

-Tiểu thư đi chúng ta đi thôi ko nên ơ lại đây lâu! cô quản lý thấy vậy liền đứng sát bên diu cô ta đi , vừa đi vừa quay lại 3 thân ảnh đang ôm bụng cười mà lòng đầy thán phục , có thể trị được cô tiểu thư của mình(hey! mà coi ra cũng tội nghiệp tiểu thư nhà mình , đừng phải khắc tinh truyền kiếp)

Còn về phía 3 người đang cười tức tữ cũng chợt ngừng lại , từ từ tiến về phía máy bay(t/g: tắc nhiên rồi nhân vật chính đi rồi còn đứng đó làm gì chứ , ác quá hù nhỏ sợ chạy mất đất luôn mà! , Tara: IM ĐI! , nhiều chuyện , lo mà viết tiếp cho tui diễn! , t/g: Dạ!), để lại sau lưng là vô ngàn ánh mắt tán phục nhìn theo.

Đang đi chợt nhớ ra là máy bay sắp cất cánh rồi , Áaaaa nhanh lên đi nó bỏ là toi chuyển đi Hàn Quốc luôn , huhu ngu quá là ngu mà lo giỡn chi ko xem thời gian! mà biết cái cô Sol Hy đó sau này còn dám gặp mình ko ta? hihi...hihi!.

-CHI!! CÒN CƯỜI NỮA HẢ!? NHANH LÊN!!.. Danh & Nguyệt la lớn kêu nó.

-HẢ....Ả?...Ờ....Ờ....!! HIHI...HIHI!!!!

Tại một ngôi biệt thự hoành tráng màu xanh, xung quanh toàn là cây được trồng theo từng hàng song song với nhau, và chính giữa những hàng cây ấy là một con đường được tráng nhựa, trải dài theo dọc đường là những bụi hoa đầy màu sắc càng làm tăng thêm vẻ đẹp cho ngôi nhà, một chiếc limo đen bất đầu lộ dạng và người đang lái chính là oppa nó, về mặt hiện lên hai đường công vô cùng ranh mãnh có thể làm điều đứng bất kì cô gái nào! đang từ từ tiến về phía cổng chính.

-Chào thiếu gia! những người gác cổng thấy chiếc xe của thiếu mình đang tiến tới nơi thì vội vàng mở cổng, đầu ko quên cuối chào , chiếc limo từ từ tiến ra đường lớn chạy thẳng về phía trường bay.

Đang đi bỗng xe dừng lại trước một tiệm hoa , và từ từ một thân ảnh vô cùng lịch lãm bước ra khỏi xe tiến vào trong tiệm , mùi hoa nồng nặc tỏa khắp căn tiệm , liếc nhìn mãi cuối cùng cũng thấy mục tiêu anh chỉ tây vào một chậu Bạch Hồng chưa nở liền kêu chủ tiệm lấy đúng 100 cây bảo chủ tiệm gói bằng giấy trắng , nơ trắng , nói chung là toàn màu trắng ko xen lẫn một màu khác.

-Tiền đây!khi đã cầm bó hoa to màu trắng trên tây ngó qua ngó lại cảm thấy vừa lòng thì đưa chủ tiệm tờ 100 nghìn won rồi bước thẳng ra ngoài.

-Dạ tiề...!, khỏi thôi!, ông chủ tiệm chưa kịp mở miệng thì đã bị anh chặn miệng một cách nhanh chóng bằng hai chữ "khỏi thôi" giọng nói vô cùng lạnh lùng mà khiến ông chủ tiệm cảm lạnh, đủ biết rất ưa là lạnh lùng.

Nhanh chóng cầm bó Bạch Hồng bước vào xe phi thăng về trường bay để lại những ánh mắt mê mẩn của mấy cô bên đường và sự thán phục dành cho người được nhận hoa.

-Hơ hơ "Á...t xì...", hey ai nhắc mình zay?, sao mà Át xì hoài!

-Hey chắc là cái cô CS đằng sáu ấy!.Nguyệt lên tiếng khi thấy nó hỏi mà mắt thì cứ liếc lia liếc lia người ngồi hàng ghế đằng sau, phải người ngồi ở hàng ghế đằng sau chính là cô CS nổi tiếng vừa bị 3 người bọn họ chọc , đúng là ghét của nào trời trao của đó mà!,đang nhắm mắt ngủ thì nghe có người lên tiếng ám chỉ mình mà nói, giật mình nhìn quanh phòng và từ từ hướng mắt tới chỗ của 3 người ko đội trời chung với mình.

-It you!?, nó nhìn cô ta hỏi một cách ngắn gọn ko dư ko bớt.

-My?

-Yes! it you!

-What?, ngần ngại khi thấy nó nhìn mình, cô ta cảm thấy căng thẳng có chút lo sợ, thắc mắc hỏi lại nó.

-Heyyy!, thôi ko có gì! nhìn mặt cô là tôi biết là ko phải rồi!, thôi bỏ!, nhờ oppa nhắc mình thì sao. mà sao lại ngồi gần cái cô hắc ám đó chứ. vừa nói nó vừa nhìn cô ta rồi từ từ nhắm mắt lại, miệng nói nhỏ mấy tiếng. trời chắc bị cô ta rửa chết mất, khổ!

Con nhỏ đáng ghét dám giỡn mặt với tao hả, cầu trời cho có ra đường bị sét đánh vào nhà thì nhà sập, quen ai thì bị đá!, hừ con nhỏ chết bầm!. đúng như nó nói cô ta rửa nó thậm tệ ko còn chỗ chê.

Giờ đây oppa nó cũng đã tới trường bay, chiếc xe limo đen bắt đầu đi vào bãi đậu xe, một người con trai áo vét đen thân hình vạm vỡ mặt mày sáng sủa bánh trai bước vào, tay cầm theo 1 bó hoa màu trắng to đùng ko thôi hóp hồn những hành khách nữ, kể cả già lẫn trẻ, trung bình thì khỏi nói tức nhiên là ko thể nào cưỡng được, nước dãi chảy ko ngừng.

Tại nơi chờ hành khách có một tốp người, tay người nào người nấy đều cầm một bó hoa đủ sắc, băng rôn có chữ treo là và trên nhười ô cùng sắc sỡ như để đón một vị minh tinh nào ấy (về chuyến bay lúc 9h00'), ai ta?,...hả chẳng lẽ là...!, ý! như vậy là chạm mặt anh Min Hoo rồi sao, anh ấy đến đây đón nó mà!(về chuyến lúc 9h00').

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Shin Mi Na(nữ):17t, bạn thân của Sol Hy, tính tình giống nhau, nhưng cô lại nham hiểm, độc ác hơn Sol Hy nhiều, cũng là một cô tiểu thư nhà giàu có chút tiếng tăm như nhà của cái Sol Hy trong giới Vampire.

-*"Xin thông báo quý hành khách là 10' nữa máy bay hạ cánh!, quý khách vui lòng chuẩn bị!"*

- Hơ...ùm...chị!, Danh! dậy đi! máy bay sắp hạ cánh rồi!. sau khi nghe thông báo Nguyệt ngáp ngáp dài lên tiếng kêu nó và Danh.

Đôi ngư xinh đẹp từ từ hé mở, quay sang cửa sổ nhìn ngắm khung cảnh của Hàn Quốc, giờ đây nó lại trở về khuôn mặt điềm đạm của ngày nào, ko một chút tính nghịch mà lại là một khuôn mặt lạnh khốc với đôi ngư vô hồn khiến khuôn mặt đã hoàn hảo lại càng hoàn hảo hơn, có thể hút hồn bất kì ai dù là nam hay nữ!, căn phòng trở nên yên tĩnh, đến kì lạ, Sol Hy cũng sửng sốt khi nó thấy đổi quá nhanh, nhanh đến mức chóng mặt.

....

Tại khu vực lối ra của hành khách thì lại vô cùng sôi nổi với những fan của Park Sol Hy ở trường, cùng lúc đó anh(Min Hoo) cũng đã tới nơi.

-Trời ơi! Mi Na cậu nhìn kia, đó ko phải là anh Min Hoo giám đốc trường mình sao!.. bất ngờ vì thấy anh, một người trong đám fan lên tiếng nói với cái Mi Na, giật mình khi nghe người bên cạnh nhất tới cựu học sinh và cũng là đương kim giám đốc tiếng tăm lẫy lừng của trường!, quay đầu lại nhìn..

-Đúng rồi là anh ấy! tại sao lại ở đây? mà trên tay lại cầm theo một bó hoa hồng trắng to đùng nữa chứ!...ko lẽ...!?, thôi chắc ko phải đâu, nghe đồn là anh ấy ko quan tâm đến mấy cô người mẫu, ca sĩ hay diễn viên nên chắc ko phải đến đón Sol Hy nhà mình đâu!

Đang đi thì anh thấy một đám HS của trường nên thắc mắc tiến lại gần xem.

-Ý! anh ấy đang tiến về phía chúng ta kia!. cái Mi Na giật mình khi thấy anh ngày càng tiến về phía mình.

-Các em đến đây làm gì ở đây? anh ấy nhìn cả đám fan hỏi, làm cho tụi fan ngây người trước vẻ đẹp của anh mà trên tay lại cầm theo bó Bạch Hồng to đùng, càng tăng thêm vẻ quyền rũ.

-Dạ e..m..!, mặt đỏ bừng, tim đập mạnh ko nói nên lời trước câu hỏi vô cùng đơn giản của anh.

-Sao vậy?

-Dạ thưa anh! các bạn ấy ko sao đâu, chỉ vì thấy anh ở đây nên hơi bất ngờ ấy mà, và tụi em đến đây để đón bạn thôi ko có gì đâu ạ!, mà anh làm gì ở đây vậy?.. cái Mi Na làm dáng nhỏ giọng trả lời câu hỏi của anh, rồi hỏi anh với giọng vô cùng nhỏ nhẹ.

-Vậy sao!?. vậy thì cùng chờ đi!

Chờ người!?, anh ấy chờ ai?, ko lẽ đúng như mình nghĩ anh ấy đang chờ Sol Hy!?

-Thưa anh! anh chờ ai vậy ạ?, là con gái sao!?

-Ừm!. thấy họ hỏi anh ko ngần ngại trả lời.

Vậy là chờ Sol Hy rồi! hihi!, cái Mi Na tưởng anh chờ cô bạn CS của mình, thì mừng ra phết!(t/g: mừng hụt là cái chắc! hihi! phen này có chuyện hay coi haha...)

-*"Xin thông báo chuyển bay từ Trung Quốc về đã hạ cánh!"*

....

Sol Hy cùng cô quản lí nhanh chóng bước ra khỏi phòng và đi thẳng về phía cầu thang của máy bay, mục đích là để tránh mặt nó, cô thầm nghĩ tại sao lại phải tránh nó chứ, nhục! , nhục quá!!, nhưng biết làm sao giờ, lúc này nhìn cô ta đáng sợ thật, thua keo này ta bày keo khác!, nhất định, nhất định sẽ có ngày cô làm nó quỳ xuống mà vang xin cô, phải!, cô phải trả thù!. nó thì khác từ từ bước ra một cách chậm rãi ko hối hả như ai kia.

-ý ra rồi kia!. cái Mi Na mừng rỡ nói, lòng thầm cười vì cô bạn mình được anh Min Hoo để mắt tới.

-SOL HY!, SOL HY!. khi nghe cái Mi Na nói thì cả đám la làng lên, miệng thì kêu "*Sol Hy*".

Khi bước ra lối đi cô thấy một đám fan ở trường của cô reo hò, tung hô tên cô, thì những ý nghĩ trả thù của cô bỗng tan thành mây khói, miệng hé một đường cong vẩy chào các fan, bất ngờ hơn khi đứng cạnh các fan mình là anh Lee Min Hoo, nổi bật với một bó hoa hồng trắng to đùng, cô lấy làm vui sướng khi nghĩ anh ấy đến đón mình (t/g: trời! thêm một người mơ nữa!, bó tay), còn nó , Danh & Nguyệt thì bước ra sau cô, cả phi trường đều khựng nhìn ba người ko chớp mắt, ngo ngàng trước vẻ đẹp của nó và hai thiên sứ bên cạnh!, còn oppa nó sau khi thấy nó với Danh & Nguyệt liền lấy tay vẩy chào một cách vui vẻ, cái Sol Hy thấy anh ấy nhìn về phía mình mà vẩy lòng ko khỏi bồn chồn , vui mừng ra độ.

Nó, Danh & Nguyệt và cái Sol Hy từ từ tiến về phía anh, mặt ai nấy đều vui vẻ, tất nhiên cái Sol Hy là rạng rỡ nhất khi nghĩ là sắp được xà lòng vào người anh, được mọi người nhìn mình với ánh mắt ngưỡng mộ, ganh tị!, chỉ có nó, mét mặt vẫn điềm đạm, ung dung bước đi mặc cho những ánh mắt thèm muốn, ganh tị của mọi người, fan vẫn reo hò!, họ vẫn bước!, anh ấy vẫn cười! bỗng...

Khoảng cách giữa cô và anh chỉ còn vài cm,hồi hộp; tim đập mạnh; đỏ mặt; đều hiện rõ trên khuôn mặt, ngáp ngừng nói:

-Anh Min Hoo! em...!đang hạ giọng định nói gì đó với anh thì...

Anh lướt qua cô, hình ảnh của cô và anh bay giờ như một màng hình quay chậm, thân ảnh của anh lướt qua thân ảnh của cái Sol Hy từng chút, từng chút một tiến về phía sau cô, đỏ mặt tía tai, kinh hoàng mà nhìn anh lướt qua lướt qua mình.

-Hơ...?.Cái gì? anh ấy vừa đi qua mình!?, ko phải đến đón mình, mà là người khác! ài?, anh ấy đến đón ai?. thấy anh lướt qua mà ko phải dừng lại trước mặt mình, thì cô bối rối nghĩ thầm. thì cô nghe....

-Tiểu Bạch! nhớ em quá! anh ôm chầm lấy nó mặt hớn hờ như được gặp chính em ruột của mình vậy.

-Hihi...!, em cũng vậy!, 1 năm rồi có mới gặp, anh khỏe ko?. nó, hai tay xiết thật chặt vào lưng anh, về mặt lạnh băng ngày nào chột tan biến và chỉ còn lại một người với ánh mắt vô cùng ấm áp.

Sững sột khi thấy nó bay giờ, lúc này nó còn mang một vẻ lạnh lùng như băng ngàn năm thì giờ đây nó hoàn toàn khác hẳn, khiến những người đang dõi theo nó mà ngất ngây, đẹp! nó bây giờ rất đẹp, ánh mắt ngưỡng mộ mà mọi người dành cho nó là vô tận, len lỏi trong đó là sự ganh tị!. còn cái Sol Hy, phải chứng kiến một cảnh tượng kinh khủng, cô ko thể tin, à ko muốn tin đó là sự thật, một sự thật phũ phàng rằng người mà cô đang thắc mắc lại là nó, kẻ thù ko đội trời chung với cô, người làm cô bẽ mặt với những hành khách bên Trung Quốc, tức giận, nghiến răng, mắt có chút cay cay, đỏ đỏ nhìn vào hai người đang ân ái ái ái với nhau, ko phải cô vì thích anh mà bực bội, chỉ vì là nó!, là nó nên có mới thể, nếu là một ai khác thì cô ko tức giận đến như vậy!, sao ko phải là người khác mà lại là nó! rồi cô quay phắt đi, miệng nói luôn là sẽ trả thù!, thù này ko trả cô ko còn là Park Sol Hy nữa!

-Sol Hy cậu ko sao chứ?, còn cô ta là ai?, tại sao lại quen với anh Min Hoo?, ko lẽ anh Min Hoo vì cô ta mà từ trước tới giờ ko hề quen bạn gái?(chắc vậy! cô ta đẹp kinh khủng luôn mà!). cái Mi Na thấy cô như vậy liền chạy lại lên tiếng hỏi, lòng âm thầm khen nó nhưng ko nói ra, cô chơi với Sol Hy lâu rồi nên cô biết nó hiện giờ rất rất ưa là bực mình.

.....

-Anh sao anh ko ôm tụi em hả? tụi em cũng lâu rồi có gặp anh đâu!, hừ... ành thiên vị quá nha!. Nguyệt ỏng ẹo nói, cắt ngang cái ôm thân thiết của hai người.

-Đừng đó! anh có vẻ thiên vị với chị ấy quá!. Danh tiếp lời Nguyệt mà nói, hai tay khoanh lại nhìn chăm chăm vào hai người.

Thấy Danh & Nguyệt xĩa xối mình liên tục, anh nghĩ: tính hai đứa vẫn vậy, ko hề thay đổi, anh mỉm cười, quỳ một chân xuống rồi ôm lấy hai đứa.

-Thôi được rồi!, đừng chọc anh nữa, cho anh xin lỗi, được chưa!. anh ôn nhưng nhìn hai đứa nói mà có chút tình nghịch.

-Hihi!, thôi tha cho anh đó!. Nguyệt nhìn anh cười chỉ chöch.

Họ đang vui vẻ mà ko hề để ý tới hai thân ảnh đang tiến ra khỏi cửa cùng một đám fan, một người là cái Sol Hy với ý nghĩ trả thù!, người còn lại là cái Mi Na trong đầu luôn thắc mắc về nó!, quan hệ của nó với anh Min Hoo, và nghĩ về chuyện này, đám fan của Solo Hy đã biết thì sẽ mau chóng lan truyền rất nhanh.

.....

-Oppa! mình đi thôi!, em đói quá rồi!. nó lên tiếng mà tay thì xoa xoa cái bụng biểu hiện là nó đang rất đói, thấy nó nhất tới anh chợt nghĩ ra là sáng nay mình cũng chưa ăn gì. Tuy là Vampire nhưng họ lại ăn uống, sinh hoạt như người thường, chỉ khác ở chỗ họ có sức mạnh, và sống lâu hơn người bình thường.

-Ồ em nhất anh mới nhớ, anh cũng đang đói, thôi ko nói nữa, mình đi ăn thôi!, 4 thân ảnh từ từ tiến ra cửa những ánh mắt đầy ngưỡng mộ luôn luôn dõi theo họ.

*Nhân vật mới: Hwang Tae Hin.

Dừng xe ngay một nhà hàng san trọng. Danh & Nguyệt đã xuống xe từ lâu, chỉ còn nó là mãi mê với giấc ngủ của mình. khi đói, ngủ là biện pháp tốt nhất mà nó có thể làm.

-Hey!, Tiểu Bạch!, dậy đi!, tới nơi rồi. anh thấy nó ngủ mê say ko đành đánh thức, nhưng cũng hết cách, phải gọi nó dậy đi ăn thôi!

-Ừm...ừm!, sao tới rồi à!?. nghe tiếng oppa nó gọi, chợt tỉnh, và bắt đầu bước ra xe.

Thân ảnh nó từ từ bước ra, hầu hết mọi người đều ngạc nhiên khi thấy nó, ai ai cũng nhìn chăm chăm vào nó mà ko chớp mắt. thấy ánh mắt mọi người nhìn mình nó khó chịu, tại sao từ lúc ở sân bay về đến đây ai cũng nhìn nó, giống như nó là một tội phạm nghiêm trọng mà mọi người phải canh chừng. thấy nó ko được vui khi bị những ánh mắt dòm ngó anh liền cầm tay nó kéo nó vào nhà hàng, nếu ko nó mà đi lên thì ko biết sẽ ra sao.

-Quý khách dừng chỗ mấy người?!. cô tiếp viên lễ phép hỏi anh.

-Tất nhiên là 4 người rồi, ở đây đâu có người thứ 5!. ko đợi oppa lên tiếng nó chen miệng vào, trả lời với giọng điệu bực mình.

Anh thấy vậy mà ko hề lên tiếng chỉ gạt đầu rồi quay sang nó nhìn. cô tiếp viên cũng ko dài dòng mà dẫn 4 người vào bàn ăn, khi đang đi tới bàn ăn thì có một người con trai chạy lại nói..

-Anh Min Hoo!, anh cũng đến đây ăn nữa à!?. người con trai bất ngờ khi thấy anh thì chạy lại mà hỏi.

-O!?, Tae Hin!, cậu cũng đến đây ăn nữa à?. anh cũng vậy, bất ngờ khi thấy Tae Hin ở đây mà hỏi.

-Vâng!, anh sang ngồi cùng bàn với em đi!.

-Ồ...nhưng...

-Này!, oppa mình có ăn ko vậy?, sao cứ nói chuyện hoài!. không hiểu sao ngay ngày đầu tiên đến Hàn Quốc là nó phải bực mình hết chuyện này tới chuyện kia. nó lại tiếp tục cắt ngang miệng anh một lần nữa, mà lên tiếng hỏi anh.

-O ai vậy anh?. Tae Hin gạt mình khi nghe nó nói, mới để ý tới người con gái đang đứng kế bên anh, mà càng bất ngờ hơn là nhan sắc của cô gái ấy, một người con gái đẹp lung linh đứng trước mặt mình, sự giận dữ càng khiến cho khuôn mặt đã hoàn hảo lại càng hoàn hảo hơn.

-Nè!, định ngắm tôi đến khi nào đây!?. đang mơ hồ trong ý nghĩ của mình Tae Hin bị nó kéo về hiện tại một cách phủ phàn.

-Ồ, xin lỗi! tại tôi hơi bất ngờ thôi!, mà cô là gì của anh Min Hoo vậy?. thấy cô khó chịu anh(Tae Hin) vội vàng xin lỗi, mà hỏi nó.

-Em!. nó trả lời với một câu vô cùng chọc lóc.

-Hả?, em?, làm sao được chứ!. gạt mình khi nghe nó nói, then anh biết thì anh Min Hoo ko có em gái mà!, tịa sao lại lòi ra một cô em gái như vậy chứ.

-Này!, diết tai đấy!, ko cần phải la lớn vậy chứ.

-Xin lỗi!, tôi ko cố ý!, chỉ hơi bất ngờ khi cô là em của anh Min Hoo thôi.

-Ko phải em ruột là em họ thôi!

-Thôi đừng nói nữa lại ăn đi!. oppa nó lên tiếng cứu nguy cho Tae Hin.

-Ừ!. giờ mới nhớ là mình đang đói nên mới chịu bỏ qua cho anh.

Trong suốt giờ ăn ko ai nói một tiếng, sợ làm nó bực mình. còn Tae Hin thì phải nể phục trước người con gái tự xưng là "em" của anh Min Hoo.

- Oppa!, mình về đi!. ăn xong nó cũng đã ngủi giận, lúc này nó lại thấy vô cùng buồn ngủ, nên kêu oppa đưa về liền, oppa nó thấy ái nấy đều ăn xong nên cũng chiều theo ý của nó.

-Ừ ừ...!,anh biết rồi!.

Tea Hin vô cùng ngạc nhiên khi anh Min Hoo lạnh lùng ngày nào lại dịu dàng với cô em họ của anh như vậy, đến cả em ruột cũng ko thể bằng, và anh nhớ ra một điều là vẫn chưa hỏi tên của 3 người họ, mới chột mồm miệng...

-Ồ khoảng! xin hỏi tôn danh quý tánh của các vị?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

-Cậu mấy tuổi?. nó nhìn Tae Hin mà hỏi.

-Ồ 16 tuổi!. ngờ ngác trước câu hỏi của nó mà miệng vận thốt lên câu trả lời.

-Vậy sau này cậu gọi tôi là chị!, ok!.

Bước ra về với sự thần thờ của Tae Hin, nhưng anh cũng dần hiểu ra là nó đang nói gì, nó ko thích nói tên cho anh biết thì anh cũng ko nên nói nhiều!, nhưng anh phải gọi nó là chị thật sao?. Chiếc xe dừng lại tại một ngôi villa màu trắng, xung quanh trồng rất nhiều cây, vô cùng hợp gu của nó, vừa ý với ngôi villa mà oppa nó mua nên nhanh chóng băng vào nhà, chạy đại lên một tầng phòng và ngủ ngay khi vừa bước lên giường, dường như là nó rất mệt nên chẳng chịu thấy đồ gì hết mà ngủ ngay.

Đây villa của nó nè

Ánh nắng bắt đầu lan tỏa khắp vườn, tiếng chim hót, làm không gian thêm sinh động, thân ảnh đang ngủ mê say của nó bắt đầu cựa quậy, mắt từ từ mở ra.

Sau một hồi nó mới bắt đầu dậy....khi đã thấy đồ xong, nó bước ra khỏi phòng, giờ nó đang mặc một bộ đầm trắng ngan chân, kèm theo là vài sợi dây chuyền màu trắng tròn tròn, bước xuống lầu nó ngó ngang ngó dọc chẳng thấy Danh & Nguyệt mà chỉ thấy vài người làm thôi,thì nó đi ra ngoài sân hít thở ko khí trong lành của buổi sáng, bất ngờ nó thấy một chiếc xe đạp dựng cạnh tường, mừng rỡ nhanh chóng leo lên xe mà đạp thẳng ra ngoài,đang đi nó thấy một cánh đồng bông màu trắng tuyệt đẹp, chỉ toàn màu trắng càng làm nó vui sướng, nó đoán oppa nó cố tình mua nhà gần cánh đồng này cho nó vui.

-Hi!, Thanks nha oppa!. mãi mê ngắm cảnh mà ko để ý là Từ xa xa có một người con trai đang nhìn nó, trên cổ có đeo một máy ảnh, vì ko thể cưỡng lại vẻ đẹp mà nó thể hiện bây giờ nên đã lên chụp vài tấm.

_Lee Min Woo(nam) : 17t, em trai của anh Lee Min Hoo, rất đẹp trai, thích chụp ảnh, chơi piano tuyệt đỉnh.

-Có thể cho tôi chụp vài tấm ko?. anh bước lại gần nó lèng tiếng mặt nở một nụ cười nhẹ nhưng cực quyền rũ nhìn theo bóng người đang ngồi trên chiếc xe đạp màu trắng kia (T/g: chỉ thấy được từ phía sau!, ko biết mặt mà đòi chụp hình!, bó tay!)

Nó nghe có người lên tiếng nên giật mình quay lại, trước mặt nó là người con trai có khuôn mặt cực baby nhìn mình, nó ngó, cứ ngó!, ko làm gì cả mà cứ nhìn người con trai đó(T/g: ko phải nó mê trai đâu nha!, nó chỉ thấy lạ khi người đó gọi nó thôi). Bây giờ anh mới thấy rõ khuôn mặt của nó, ngờ ngác trước vẻ đẹp như thiên sứ kia, nhưng đôi mắt lại lạnh như băng ngàn năm, khí chất tỏa ra từ người nó như một nữ hoàng, làm anh tò mò về người con gái đang đứng trước mặt mình. Thấy nó cứ nhìn anh hoài nên anh cũng hơi ngượng, lần đầu tiên anh thấy ngượng khi đứng trước một cô gái, nó mang cho anh một cảm giác rất mới lạ, ko hề giống như những cô gái quanh anh.

-Có chuyện gì?. Hai người cứ nhìn nhau mà ko nói lời nào nên nó mới lên tiếng phá vỡ ko gian yên tĩnh đó mà hỏi anh.

-Ồ ko có gì!, chỉ là...

-Chỉ là...?

-Chỉ là tôi muốn nhờ cô một chuyện!

-Chuyện gì?

- Là cô có thể làm người mẫu cho tôi chụp một chút ko?, chỉ vài tấm chụp với cánh đồng hoa trắng thôi!, được ko?

- Ừm...Được chứ!, nhưng phải cho tôi vài tấm nha!. Nghe anh nhờ mình làm người mẫu chụp với cánh đồng hoa thì thích vô cùng, lúc mới tới đây nó đã tiết lên tiết xuống vì ko đem máy ảnh giờ có người chụp giúp ngu gì ko chụp chứ!.

-Ok!

.....

Hai thân ảnh đang dựa lưng vào gốc cây cạnh cánh đồng một cách mệt mỏi vô cùng, nói chụp vài tấm vậy mà chụp đến hết bin luôn ko mệt mới lạ.

-Này anh có mệt ko?. Nó thờ dóc mệt mỏi mà hỏi người bên cạnh.

-Mệt chứ!.

-Này chừng nào mới có ảnh?. Nó hỏi

-Ừm nhanh lắm!, ngày mai là có rồi!. nghe nó hỏi anh biết nó rất nôn lầy ảnh. Mà cũng đúng thôi ai chụp ảnh mà ko nôn lầy ảnh chứ!

-Nhanh vậy sao!, mà cũng tốt, ngày mai nhất định phải đưa cho tôi đó!.

-Tất nhiên ngày mai cứ gặp tại đây!, tôi sẽ đưa!, à mà chúng ta cứ xưng hô như vậy sao!?, tôi tên Lee Min Woo!, còn cô!, cô tên gì?. nói một hồi anh mới nhớ là chưa biết tên nó nên xưng tên trước rồi mới hỏi.

Lee Min Woo?, sao tên này giống giống tên oppa quá ta!, chắc là trùng hợp thôi, trên đời này chuyện trùng hợp đâu có ích.

-Giống?, giống gì?. nghe nó lầm bầm mà anh thắc mắc hỏi liền nó.

-À ko!, ko có gì!, chỉ là tên anh hơi giống với tên của oppa thôi mà!, ko có gì quan trọng hết!

-Oppa?, anh ruột?.

-Ko!, anh họ thôi!, à còn nữa tôi tên... Lee Tara!(T/g: sao lấy họ của người ta vậy!. Nó: họ của người ta!, ài?. T/g: thì anh đang ngồi kế bên ấy!. Nó: ko dám đâu nhá tui lấy họ của oppa ý, lầm rồi bà ơi!!!. T/g: ý ở tui quên!, hihi...)

Lee Tara! cũng họ Lee sao giống mình quá.

-Thôi tui về!, đi lâu lắm rồi đấy. Nó đứng dậy mang đôi giày đặt kế bên vào rồi bước lại gần chiếc xe đạp ko quên quay đầu lại chào anh.

Nhìn theo bóng chiếc xe mà có chút luyến tiếc, cầm trên tay chiếc máy ảnh rồi đi thẳng về nhà. Anh nghĩ: tại sao anh lại có cảm giác nuối tiếc đến vậy, chưa bao giờ có cảm giác này!, là cảm giác gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nó về đến nhà thì đi thẳng vào nhà tắm thay đồ, lần này nó chọn một loại trang phục cực kì độc đáo dám chắc ko ai có, những bộ trang phục ở Nam Phong gia mà mặt tại đây thì ko khác gì một tiên nữ, đẹp như một vị thần.Nó bước xuống lầu, trước sự sững sờ của các người làm, dù họ biết những ánh mắt ngưỡng mộ mà họ dành cho nó thì ko thể nào tả nổi, nhưng bây giờ nó ko khác gì một tiên nữ, một tiên nữ ko ai sánh bằng.

-Tôi đi chơi!, nếu hai đứa kia có hỏi thì nói vậy(T/g:ý là Danh & Nguyệt đó). Nó nhấn lại cho những người hầu có mặt tại đó, giọng lãnh khốc vô cùng. Đi thẳng ra cửa, thân hình cao mảnh mai của nó cộng thêm bộ váy trắng dài thướt tha đu đưa trong gió, mái tóc nhíp nhân cũng uốn mình theo.

Nó ko đi xe mà đi bộ ra đường để đón taxi và chính vì vậy nó đã làm náo động cả khu vực nơi đó, hầu hết tất cả mọi người đều dõi theo từng cử chỉ của nó, người ngày càng đông, đông hơn cả khi bắt gặp một minh tinh trên đường, nó bực, nó ko hề thích như vậy liền đón ngay taxi đi về phía trường Ireland.

-Đến Ireland!. Nó nhìn bác tài xế nói, chiếc xe từ từ lạng bánh tiến thẳng về phía ngôi trường nổi tiếng ko chỉ nhất nước mà là nhất khu vực các nước gần xa.

Sừng sừng trước mặt nó là một ngôi trường khổng lồ, với hàng chữ Ireland to đùng trước cổng, đủ biết ngôi trường này có uy thế như thế nào, một con người bình thường thì ko bao giờ học được học ở nơi này(T/g: nó đọc trên mạng). ở đây tụ họp tất cả các tiểu thư, công tử Vampire trên thế giới, và cũng là trường học duy nhất dành riêng cho Vampire(oppa kề).

-Đúng là trường quý tộc có khác, ko biết cuộc sống khi ở trường của họ là như thế nào nhỉ?. Nó!, từ lúc ra đời tới giờ chưa biết đến hai từ "đi học" là như thế nào, vì nó ko thích đi nên nó được học tại nhà, và những kiến thức nó học là tầm cỡ thế giới, đối với nó các môn học cho dù khó tới đâu thì chỉ cần qua tay nó một lần là ok ngay.

Giờ trường học vô cùng vắng lặng vì tất cả đang ở trong lớp ngồi ôm quyển sách, công trường cũng đã đóng, nó nghĩ vào bằng đường chính ko được thì phải vào bằng cách khác thôi, nó lại gần bức tường đá cao chót vót, thân hình từ từ nhát lên bay vút lên trên và dừng ngay trên một cái cây to cao xác tường, nó vừa ngồi lên thì...

Reng....Reng....!. Tiếng chuông reo lên, tháp thoáng ngôi trường đã đầy áp tiếng cười đùa, sân trường đông kín như những đàn kiến. Từ xa xa có chiếc xe màu đen đang tiến tới với tốc độ nhanh, công trường từ từ mở.

-Áaaaaa!!!!. ngài Kang Yun tới rồi!. các học viên la lên khi thấy hai chiếc xe ấy tới, và tự động tách ra thành hai hàng. Thân ảnh người con trai từ từ bước ra cùng một cô gái làm ko gian đang nhộn nhịp liền im phăng phắc.

Là học sinh sao!, nhưng sao giờ này mới vô!, mà bọn họ có cần la lớn đến thế ko, nhức cả tai!.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Là học sinh sao?, nhưng sao giờ này mới vô!, mà bọn họ có cần la lớn vậy ko chứ!, làm giật mình!. Nó nhăn mặt khó chịu khi thấy các học sinh la toán lên.

Hai thân ảnh từ từ đi vào, và người con trai ấy chính là Yun, kế bên là Ha Rum, cô vui vẻ đi sát bên Yun mặt luôn nở nụ cười tỏ ra hết sức là thân mật, khiến các nữ sinh phải ghen tức.

-Hức!, Kim Ha Rum cô ta là cái thá gì chứ, chỉ toàn dựa lưng ngài Yun thôi!, cô ta cũng chỉ là một vampire cấp thường thôi. Nữ sinh A thì thầm với nữ sinh B.

-Đúng vậy!, cô ta cũng có đẹp mấy đâu. Nữ sinh B trả lời.

Hai người đi tới đâu thì các học sinh đều tỏa ra thành hai hàng nhường lối, bỗng có một học sinh nữ do bị lấn khi tỏa ra nên té nhào trước lối đi của hai người, phần đầu gối bị xước rớm ít máu, thấy vậy bọn họ ko những ko đỡ cô dậy mà còn chửi tới tấp, Yun thấy vậy mà ko hề quan tâm.

-Tránh ra!. Anh lạnh lùng nói làm cô bé đó sợ run người, ko đứng dậy được, càng làm anh tức giận, cái Ha Rum thấy vậy liền gọi người lại lôi cô bé ra. Nó từ xa thấy được cảnh này mà cảm khinh hai người.

-Chật!, chặt!, từ trước tới giờ máy cảnh này mình chỉ nghe qua chứ chưa được thấy, họ hóng hách thật, dù gì cũng là đồng loại mà!, tội nghiệp cô bạn kia qua!, mình có nên giúp ko nhỉ?. Nó ngồi than thở suy nghĩ coi có nên ra tay ko.

Vừa nói xong nó tiện tay ngắt một chiếc lá phi thẳng về phía cái Ha Rum đang chỉ tay vào cô bé tội nghiệp kia, chiếc lá lao thẳng với tốc độ chóng mặt, từ một chiếc lá mảnh mai lại trở thành một thứ vô cùng sắc bén có thể lấy đi tính mạng của một người. Nó xước ngang qua tay cái Ha Rum một đường làm máu chảy ra rất nhiều, Yun và tất cả thấy các HS đang có mặt đều giật mình, còn cái Ha Rum thì ôm tay mà la.

-A!?. Yun quay đầu sang hướng chiếc lá bay ra, dùng bản năng của vampire quan sát nhưng vẫn ko thể tìm ra vì nó ko phải là vampire và với khả năng của nó muốn làm cho người khác ko thấy là chuyện dễ(Thuật che mắt), nó cười lạnh nhìn thân ảnh Yun.

Từ trong có một người chạy ra lên tiếng gọi Yun từ xa, Yun nghe tiếng gọi liền giật mình quay lại và người con trai đó là Tea Hin đàn em của anh. Nó thấy Yun đã quay đi thì hiện hình lại, bay thẳng về phía cô gái đang ngồi đáng thương kia.

Nó bay thẳng về phía cô gái mà nó cho là đáng thương kia, Tea Hin đang chạy từ xa mà lại thấy một cái bóng trắng đang bay về phía Yun nên ngừng lại ngay, Nó lướt qua tất cả mọi người rất nhanh nên mọi người chỉ thấy tháp thoáng cái bóng trắng chứ ko hề thấy được mặt, hay thân hình tròn vẹn của cái bóng đó, Yun cũng vậy ko thể nào thấy cho đến khi nó dừng lại ngay chỗ cô bé ấy, nó khụy hai đầu gối xuống đặt tay lên người cô mà nói.

-Ko sao chứ!. Một giọng nói nhẹ nhàng cất tiếng và chỉ để duy nhất cô nghe, cô đứng trước nó, cô tưởng nó là một cô tiên từ trên trời xuống để giúp cô, tất cả mọi người đều ngỡ ngàng trước sự có mặt của nó cả Yun và cái Ha Rum cũng vậy.

-Để mình đỡ bạn dậy!. Nó vừa nó vừa đỡ cô đứng dậy, giờ mọi người mới nhìn kĩ trang phục của nó mặc, rất đẹp nhưng ko hề có trên thị trường thời trang.

-Cô là ai?, khi này là cô làm!?. Yun bước lên vài bước nói.

-Đúng vậy!, thì sao?. Nó vẫn ko quay mặt lại mà thản nhiên trả lời câu hỏi của Yun., giọng nói còn lãnh khốc ơn cả anh, làm anh hơi rùng người, nhưng chỉ thoáng qua.

-Sao!, là cô!?, cô dám làm như vậy với tôi!?. Cái Ha Rum la lên quát vào mặt nó.

-Tại sao tôi lại ko dám chứ?, cô là gì!?. Nó tiếp tục nói với giọng lãnh khốc nói rất thản nhiên như là ko có chuyện gì quan trọng, cái Ha Rum điên tiết lên vì những lời nó nói, bước thật nhanh lại gần nó giờ tay ra định nắm tóc nó thì...

"CHÁT!!!!". Nó quay qua nắm lấy tay cái Ha Rum rồi tác thật mạnh vào mặt cô!, làm cô té nhào xuống đất, Yun thấy vậy liền la tiếng lại gần cô, đỡ cô dậy rồi ngược mặt lên nhìn nó, anh đỡ người trước nó, mà ko chỉ anh, tất cả mọi người ở đó đều kinh hoàng khi nó quay mặt lại, nhìn nó ko chớp mắt, khen nó ko hết lời, và cũng ghen tị với nó vô cùng, hơn hẳn sự ghen tị dành cho cái Ha Rum lúc này, ko ai tin vào mắt mình, một cô gái với đôi mắt lạnh băng vô hồn đầy sức hút và hàng mi dài cong khiến cho đôi mắt đã sâu càng sâu hơn, sống mũi cao, bờ môi anh đào đỏ như máu, làn da trắng như tuyết, khoát trên người là chiếc đầm dài màu trắng để lộ vầng lưng, mái tóc dài đen xỏa tự nhiên làm tăng thêm vẻ quyến rũ cho nó, "đẹp đến từng milimet".

-Chị!!!!, lúc đó Tea Hin đã tới gần xác định lại cho rõ và người con gái ấy chính là người hôm trước bảo nó gọi là chị.

Nó nghe thấy tiếng Tea Hin gọi liền quay đầu lại nhìn, nhưng ko quan tâm, rồi nó dẫn cô bé đi ko hề ngó ngàng gì tới hấn và cái Ha Rum, mọi người nhìn nó mà nề phục, trong trường ko mấy người có thể làm vậy với hấn.

-Cậu tên gì?. Nó vừa đi vừa hỏi cô bé.

-Minh tên Na Chín Hong!, cảm ơn cậu nha, nhưng sao cậu gan vậy!, cậu ko sợ ngài Yun sao?.(T/g: sau này mình gọi là "Hong" nha, dài quá ghi nhớ!)

-Tại sao phải sợ?. Nó

-Vì ngài Yun là..... Hong áp úng nói.

-Ko sao mình biết cậu ta là vampire!, bạn cứ nói đi!. Nó hiểu vì sao Hong ko nói nên lời nên đã chen vào nói.

-Ừm!, theo như cậu biết ngài Yun là vampire nhưng gia tộc của ngài là vampire cấp cao, được coi là quý tộc trong giới vampire nên ko ai dám đụng đến....

-Vậy là ý thế làm càng rồi!. Nó lên tiếng khẳng định.

-Ko!, ko chỉ gia thế là quý tộc mà ngài ấy rất giỏi, và mạnh nữa, trong trường chỉ có vài người là có gia thế và sức mạnh ngang hàng với ngài ấy thôi.

-Ừm....!. Nó nghe Hong kể một loạt mới hiểu ra nhưng trong ý nghĩ của nó hấn vẫn là người kiêu căng, hống hách vô cùng.

Tea Hin lại gần chỗ hai người đang nói chuyện mà chen vào nói.

-Chào chị!. Anh lễ phép chào nó, ngay từ lần gặp đầu tiên là anh biết nó ko phải là người đơn giản, nên vô cùng lễ phép với nó mặc dù anh ko biết chính xác tuổi của nó.

-Ừm chào!. Nó giọng lạnh lùng chào lại anh, nhưng ko lạnh bằng cách nói chuyện của nó với Yun và cái Ha Rum khi này.

-Sao chị đến đây?. Tea Hin nhìn nó thắc mắc hỏi, và anh cũng hơi bất ngờ khi thấy bộ dạng của nó hôm nay.

-Cậu ko cần biết!. Nó tiếng tục duy trì cái giọng lạnh lùng nói.

-Ồ em chỉ hỏi thôi!. Anh bí ngay khi nó giáng cho anh một câu không thể trả lời. Tất nhiên anh ko thể rồi nó đến đây thì liên quan gì đến anh.

-Thôi được rồi cậu dẫn tôi đến phòng y tế đi!.

-Yes!. Anh dẫn nó cùng với Hong lên phòng y tế mà ko quên quay lại nhìn hấn!, anh nghĩ lần này hấn gặp khắc tinh rồi!. Bóng ba người đã khuất nhưng vẫn còn rất rất nhiều ánh mắt nhìn theo, hấn giờ đây lửa bốc đầy người, nó coi hấn ko ra gì mà còn làm hấn mất mặt nữa nên chắc chắn hấn sẽ ko tha cho nó, mọi người xung quanh thấy hấn như vậy sợ hãi bỏ chạy toán loạn. Cổng trường từ từ mở, một chiếc limo màu đen đang chạy tới ngừng gần hai chỗ hai người, một thân ảnh đang bước ra, hấn và cái Ha Rum quay lại nhìn, mặt cái Ha Rum bắt đầu vui hăng khi nhìn thấy người đó và lên tiếng nói.

-Woo!, Chào cậu!.

-Ừm chào!. Đúng!, anh chính là Lee Min Woo người chụp hình cho nó hồi sáng. Anh thản nhiên chào lại nhưng cũng ko để ý tới cô là mấy, bay giờ anh chỉ nhớ đến nó, anh muốn gặp nó nhưng lại ko biết gì về nó chỉ biết mỗi cái tên Lee Tara.

Cô có chút buồn bã, hần thấy vậy càng ko ưa anh, hần và Woo là kẻ thù của nhau chỉ vì cái Ha Rum thích Woo nên hần mới ko gây sự với Woo, nó giờ đã đưa Hong lên phòng y tế và thăm chữa lành vết thương cho cô một cách bí mật, tất nhiên Tea Hin ko hề biết. Nó cùng anh đi xuống nơi mà hần và cái Ha Rum đang ở đó, nó ko biết là có một người mới vào nên cứ thông thả mà đi. Từ xa nó đã thấy sự xuất hiện của người thừa ba nhưng ko nhìn rõ, khi đến khoảng cách mà nó có thể nhìn thấy người đó thì..

-NÀY!, HÌNH!!!. Nó thấy Woo nhưng trong đầu cứ hiện lên mấy tấm hình hồi sáng chụp nên quên ngay tên anh mà chỉ thốt lên một chữ nhưng đủ để Woo nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

NÀY!, HÌNH!!.. Nó thấy Woo nhưng nó chỉ nghĩ đến mấy tấm hình mới chụp nên quên mất tên anh mà chỉ gọi đúng một chữ và cũng đủ để anh nhận ra.

-Chào!. Nó đi thật nhanh đến chỗ Woo khiến Woo kinh ngạc khi thấy nó ở đây và còn một điều là nó giờ rất khác người, trang phục rất đặc biệt, nhưng như vậy càng tôn thêm sức hút mãnh liệt của nó.

-Tara sao cậu ở đây?. Woo

-Tìm người!. Với bộ mặt lạnh tanh nó trả lời Woo hết sức đơn giản ngắn gọn nhưng cũng đủ để người khác hiểu.

-Tìm ai?.

-Anh!.

-Hai người cứ thế mà nói làm cho hai người kẻ bên mặt ko được tốt cho lắm. Tea Hin thấy nó đi thì chạy theo, anh nghĩ nó ko phải người!, là người gì mà đi còn nhanh hơn anh chạy(T/g: sao biết!. Tea Hin: ủa ko phải người thiệt hả???. T/g: tất nhiên rồi!. Nó: nhiều chuyện!, biến đi!!) lại gần bốn thân ảnh thì anh thấy hần và cái Ha Rum mặt tối đen vô cùng, còn nó và Woo thì tươi tỉnh vô cùng, bốn khuôn mặt trái ngược hoàn toàn, anh biết cái Ha Rum thích Woo nhưng hần thì liên quan gì sao.

-Anh Woo!. Tea Hin nhảy vào cắt ngang cuộc nói chuyện của nó và Woo.

-Chào!. Woo.

-Chị!, thì ra chị đến đây để tìm anh Woo à!.

-Cái gì?, tôi ko tìm Woo!. Giật mình khi nghe Tea Hin nói thì lên tiếng đính chính lại.

-Sao!, ko phải?. Tea Hin ngạc nhiên nhìn nó hỏi.

-Tôi đâu có quan hệ gì với Woo đâu mà tìm!.

-Đúng vậy, chúng tôi mới biết nhau khi sáng thôi!. Woo lên tiếng xác định lại sự hiểu lầm của Tea Hin.

-CÁI GÌ????.. chị nói là mới quen anh Woo hồi sáng thôi!, nhưng, nhưng..

-Này Tea Hin!, cô ta là chị ruột cậu à?!. Cái Ha Rum chen ngay vào làm Tea Hin ko kịp nói, nhìn nó với ánh mắt căm ghét nói.

-Ko!.

-Vậy cậu với cô ta là họ hàng?. Cô nói với Tea Hin thái độ tra hỏi vô cùng.

-Ko!.

-Vậy tại sao cậu gọi cô ta là chị?!

-Vì chị ấy bảo vậy!. Một câu trả lời hết sức nai tơ thốt ra từ miệng anh làm cho hần, Woo Và người đang lên mặt hỏi mình vô cùng ngạc nhiên, nhìn nó chằm chằm.

-Sao cậu ngốc quá vậy!, người ta nói gì thì làm cái đó sao!. Cái Ha Rum chỉ tay vào mặt Tea Hin mà chứ.

-Im đi!! Nó ko chịu nổi cái thái độ mà Ha Rum nói với Tea Hin thì lên tiếng.

-Cái gì?, cô dám nói tôi như vậy sao!.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

-Cái gì?, cô dám nói tôi như vậy sao!.

-Tại sao tôi lại ko thể nói?, nói vậy là quá hậu đãi cô rồi!. Nó lãnh khốc, uy nghiêm, nhìn thẳng vào mặt cái Ha Rum, làm cô có chút sợ.

-Cô đừng tưởng tôi ko làm gì cô là cô lên mặt với tôi!, tôi nói cho mà biết, cô mà đụng tới tôi thì sẽ khó sống đấy!. Ha Rum ko kiềm chế được tức giận lên tiếng hăm he nó dữ dội. Hấn, Woo và Tea Hin có chút bất ngờ về cô, thái độ của cô khác hẳn mọi khi.

-Vậy cô sẽ làm gì tôi?, với khả năng của cô hay nhờ cậy người nào. Nó thân nhiên khi nghe những lời Ha Rum nói, nhìn cô mà nói với giọng vô cùng thách thức.

-Cô dám....! -Im đi!!, cô chỉ là một vampire cấp thường mà dám nói những lời xem thường một vampire cấp cao, nếu truyện này mà truyền tới tai người của Bạch Lâm thì cả đất cũng ko có mà chôn đâu!, cô nghĩ là cô dựa hơi một vampire cấp cao thì sẽ thành vampire cấp cao sao?, cô chỉ là một vampire cấp thường thôi!. Tức giận quá mức Ha Rum lên tiếng thì bị nó chặn ngay và nói với cô một giọng lãnh khốc đến cực độ, khiến cô dường như bị đông băng, vậy mà còn nghe những lời nó nói khiến cô sợ ra mặt. Nó thốt ra một trào lý thuyết nhìn cô rồi quay sang nhìn hấn có ý châm chọc nói.

Hấn, Woo và cả Tea Hin ko thể ra mặt giúp cái Ha Rum được bởi vì những lời nó nói vô cùng chính xác, một vampire cấp trung còn ko thể nói chuyện thể nói như vậy với Tea Hin mà cô lại là một vampire cấp thường thì đi chung cũng ko có tư cách ờ đó mà nói như vậy. Nhưng ba người thắc mắc tại sao nó biết rõ luật của giới vampire như vậy, ba người chắc chắn rằng nó ko phải vampire, một con người biết được sự tồn tại của vampire đã khó vậy mà nó lại biết chính xác cả luật của giới vampire nữa, sự thắc mắc liên tục ập đến ba người, sự xuất hiện của nó có ảnh hưởng tới thế giới vampire ko?, nó thật sự là ai?. Mọi người cứ thắc mắc mà ko hề để ý tới cái Ha Rum, cô giờ toàn thân run cầm cập, miệng ko nói nên lời, mặt tái xanh ko còn một giọt máu.

-Hazzz!!!!, Ko cần nghiêm trọng hóa vấn đề lên như vậy chứ, tôi chỉ nói thôi chứ có làm đâu!. Còn Tea Hin cậu biết phòng oppa ở đâu ko?. Nó thờ dài nói phá tan cái ko khí đó rồi quay sang Tea Hin hỏi.

-Dạ biết!, để em dẫn chị đi!

-Ừm!. Woo!, ngày mai nhất định phải đưa tôi đó!.

-Ừm!

Nó vừa nhấc chân lên được vài bước thì thấy hấn nhìn, nó tiếng lại gần chỗ anh, kê đôi môi nhỏ nhắn áp sát tai hấn thì thào làm hấn và cả ba người kia giật thót....

-Đừng nhìn tôi! ba từ duy nhất thốt ra vô cùng nhỏ nhẹ, lãnh đạm đến chết người.

-Lần sau đừng để tôi bắt gặp cảnh tượng ngày hôm nay, nếu ko thì chính tay tôi sẽ tiễn cô đi hầu diêm vương chứ ko cần đợi cái hội đồng vô bổ ấy đâu!. Nó nhấn mạnh từng chữ, lời nói thì châm chích vào cái hội đồng mà nó cho là vô bổ. Nghe nó nói mà làm cả bốn người phải kinh, nó ko những ko sợ khi nghe đến hội đồng Bạch Lâm mà lại còn có thể châm chích một cách công khai như vậy, thật ra nó là ai?, có thật nó là con người ko?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Thân ảnh của nó và Tea Hin khuất dần, chỉ còn Woo, hân và cái Ha Rum. Woo về mặt luyện tiết nhìn theo như ko muốn rời, nhưng dù sao thì ngày mai là anh lại gặp được nó rồi. Chỉ có hân, mới gặp một lần, lại trong hoàn cảnh ko hề lãng mạn như các phim tình yêu hay tiểu thuyết ngôn tình gì mà lại làm cho hân cảm thấy nuôi tiết muôn vàng. Sự nuôi tiết thì trắng trẻo ở hai anh trong khi cái Ha Rum lại vô cùng mùng rở vì thoát khỏi nó, nó như khắc tinh ngàn năm của cô, mà ko!, phải là khắc tinh của những vampire kiêu căng mới đúng.

-Chị!, sao chị đi gây với anh Yun và chị Ha Rum làm gì?!. Trên đường lên phòng oppa nó, Tea Hin ko ngừng thắc mắc muốn hỏi nó nhưng ko dám bởi vì khi nãy anh đã chứng kiến hết toàn bộ cách nó trừng trị cái Ha Rum, lúc mới gặp anh đã có vài kiên nề nó, còn bây giờ thì đã phục nó sát đất, hít một hơi thật sâu, lấy cam đảm, anh mạo mụi hỏi nó và mong muốn của anh là nó ko làm gì anh.

-Cậu cũng biết nguyên nhân rồi còn hỏi tôi làm gì!. Nó vẫn thông thả bước đi trả lời anh một cách ngọt xót.

-Chị ko sợ anh Yun sao?.

-Hôm nay tôi đã nghe câu này hai lần rồi đấy!, tại sao tôi phải sợ hân?

-Vậy có nghĩa là chị đã nghe cô gái khi nãy nói rồi!, chị thật sự ko sợ anh Yun và gia tộc anh ấy sao?, hay là chị còn chưa biết rõ về anh ấy và gia tộc anh ấy?!

-Ừ!, tôi chỉ biết hân ta là người có sức mạnh hơn các vampire khác, và gia tộc có thế lực lớn!. Nó kể lại tất cả những gì nó nghe được từ Hong cho Tea Hin nghe.

-Đúng vậy!, nhưng đó chỉ là một phần nhỏ, thứ nhất anh ấy là một trong những người có sức mạnh cao nhất ở Bạch đạo!, ngay cả những người ở hội đồng Bạch Lâm cũng ko bằng. Và thứ hai là gia tộc anh ấy là quý tộc trong các gia tộc có đẳng cấp cao.....!. Tea Hin kể một lèo cho nó nghe nhưng như thể cũng ko làm nó lung lay cái ý nghĩ khinh hân, xem thường hân với việc khi nãy hân đã làm với Hong.

-Vậy sao!, Hừ!!.

_ (Nguồn gốc và lịch sử của Nam Phong gia) _

Một viên đá hàng nghìn năm hấp thụ tinh hoa của trời đất, một sức mạnh to lớn ẩn chứa trong nó, chỉ người có duyên tiền định với nó mới sở hữu được nó, và người đó chính là Nam Phong Tuyết, bà cố của nó, lúc đó bà nó là một vị thiên thần bí ẩn, sống ở một vùng đảo rộng lớn, ko ai đặt chân tới(Nam Phong gia hiện giờ).

Từ khi được viên đá hỗ trợ, bà có thêm một đôi cánh. có nghĩa là viên đá đã giúp bà phát huy hết tiềm năng đích thực của mình. Bà cùng bốn người là tổ tiên của Tây Môn gia(vampire), Tư Đồ gia(vampire), Đông Phương gia(vampire) và Mộ Dung gia(vampire) làm chấn động thế giới vampire, cũng là những người ngăn chặn sự giao chiến của Hắc đạo và Bạch đạo, ko phải bằng cách thương lượng với nhau mà là hai bên bị bà và bốn người đánh tan tác, ko thể ko khuất phục đành ngưng giao chiến. Năm người về lại hòn đảo của bà xây lên Nam Phong gia, từ đó hắc đạo khi nghe đến tên của năm gia tộc thì sợ đến phát khiếp và trở thành gia tộc huyền thoại.

Gia tộc Nam Phong bây giờ ở thế giới con người thì ko ai biết đến, nhưng ở thế giới vampire thì ai cũng biết đến, Tư Đại hộ pháp sẽ thấy Nam Phong gia cai quản các ngành kinh doanh khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

"Cốc...cốc...!!!".

-Vào đi!. tiếng oppa nó vang lên.

-Chào anh Min Hoo!.

-Tea Hin là cậu à!. Anh ngồi trên ghế sofa cầm cuối vào tờ văn án miệng thì lên tiếng nhưng mắt ko hề ngược lên nhìn nên anh ko thấy nó.

Tea Hin cứ thế mà tiếng lại ghế sofa, còn nó đi sau anh nhưng hướng đi của nó ko phải là ghế sofa mà là cái ghế to ngay cái bàn làm việc, ban đầu Tea Hin thấy vậy hơi bất ngờ nhưng anh nghĩ lại nó là em họ của anh Min Hoo nên khuôn mặt anh trở lại bình thường, nó ngồi vào cái ghế đó một cách nhẹ nhàng, thân nhiên, rồi quay ghế lại mặt hướng ra phía cửa sổ ko hề lên tiếng, nó muốn tao bất ngờ cho oppa thì phải.

-Cậu có việc gì vậy?. Oppa nó lên tiếng hỏi Tea Hin làm anh giật bắn người.

-Ồ.....thì.....!...ko có gì...chỉ là...!. Tea Hin lấp bắp trả lời anh làm anh có chút nghi ngờ ngược mặt lên nhìn Tea Hin.

-Phải có việc mới được tìm sao?. Tiếng của nó vang lên cứu nguy cho Tea Hin. Hoo giật mình quay đầu về phía cái ghế của mình. Cái ghế bắt đầu di chuyển, từ từ quay lại...

-Tiểu Bạch!, em làm gì ở đây?. Anh ngạc nhiên khi thấy nó liền lên tiếng hỏi nó.

-Tìm anh!. Một câu trả lời hết sức ngắn gọn nhưng cũng thể hiện hết đầy đủ nội dung câu trả lời.

-Sao vậy!, ko đi chơi đi!, tìm anh làm gì?.

-Ko có gì!, chỉ tìm thôi!.

-Chị!, em về lớp nha!. Tea Hin thấy mình đã hết nhiệm vụ nên lên tên tiếng xin về lớp(T/g: cái anh Tea Hin này sao mà hiền quá vậy trời)

-Ừ cậu về đi!. Nó.

-Chào anh!. Tea Hin tiến về phía cánh cửa ko quên quay đầu lại chào anh một cái, thân anh Tea Hin khuất sau cánh cửa.

-Oppa!, Tea Hin là vampire cấp cao mà hiền quá ha!. Nó ko thể ko thừa nhận cái tình tình hiền như Phật của Tea Hin nên hỏi oppa nó.

-Ừm!, cho nên cậu ta mới được nhiều nữ sinh hâm mộ!.

-Ồ mà Tiểu Bạch này!. oppa nó bất ngờ lên tiếng.

-Sao?.

-Em muốn đi học ko?.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

-Ko đi!

-Sao vậy?, em ko muốn biết đi học là thế nào hả!.

-Có bao giờ oppa thấy em thích đi học ko?, trước đây em đã ko muốn đi học, phải chứng kiến mấy cô tiểu thư cứ ồ ồ qua lại trước máy tên công tử bột thì đã ko muốn đi rồi!. Nó đem những gì mình thấy ra nói một loạt cho oppa nó nghe, làm anh hơi bất ngờ, từ trước tới giờ nó có quan tâm tới mấy chuyện này đâu, mà làm sao nó biết được trong khi nó có bao giờ đi học đâu.

-Sao em biết?. oppa nhìn nó chằm chằm hỏi.

-Mới thấy!.

-Mới thấy?, ai?.

-Thì hs trường oppa đó!.

-Hs trường anh?!, vậy lại đi gây chuyện nữa phải ko!.

-Gây chuyện gì chứ!, chỉ là đẩy mấy người đó một bài học thôi, mà họ đáng bị như vậy mà!.

-Ừm..., vậy thì em đi học đi!.

-Oppa!, em đã nói là ko đi mà!, sao anh cứ nhắc hoài!.

-Thì em nói là ko thích những hs trog trường!, nếu em đi học, em có thể dễ dàng trừng trị bọn họ, em cứ nghĩ là mình đi chơi, chứ ko phải đi học!. Anh nghĩ ra được một cái cớ vô cùng hoàn mĩ để dụ nó đi học.

-Oppa!, em biết anh đang dụ em!, nhưng ko sao!, thời gian em ở đây rất dài nên lấy việc làm trò tiêu khiển thì sẽ vui hơn là ở nhà.

-Ok!, vậy là em đồng ý rồi!

-Khoan!, ko dễ dàng vậy đâu, em sẽ ko mặc đồng phục!.

-Biết rồi!, biết rồi!, ko mặc đồng phục là được chứ gì!, em ko muốn mặc thì ai cãng nổi chứ.

-Thôi em đi chơi đây, ko nói chuyện với oppa nữa!.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Phòng vệ sinh ở đâu?. Phải tìm người để hỏi thôi!. Nó đi khỏi phòng anh Hoo được một lát thì thấy bụng mình hình như có ý biểu tình thì vội vàng tìm cái WC. Đi một hồi nó thấy một hs bước ra từ một căn phòng trên tay còn cầm theo một đồng giấy, hình như anh này là ban cán sự thì phải. Nó bước lại gần anh lên tiếng.

-Cho hỏi...!, cậu có biết WC nữ ở đâu ko?. Lại gần mà ko gây tiếng động nên anh ko hề hay biết cho đến khi nó cất tiếng làm anh giật bán người, những mẫu giấy trên tay rơi là tã trên hành lang. Anh ko quan tâm đến người gọi mình mà lại chỉ chăm chú nhặt những tờ giấy lên, nó thấy vậy cũng phụ một tay nhặt cùng anh vì một phần lỗi cùng là do nó gây nên mà.

-Ơ...xin lỗi!, để tôi!

Nó chú tâm nhặt những mẫu giấy mà ko biết cậu hs kia đa chú ý đến mình từ khi mình cúi xuống nhặt. Nhìn nó một cách đăm đúi, như người mất hồn cho đến khi nó nhặt xong ngược đầu lên đưa cho anh xấp giấy làm anh hơi ngỡ, vì nó đẹp nên chuyện người khác nhìn mình là chuyện hiển nhiên nên không có gì là bất ngờ.

-Xin lỗi!, cậu có sao ko?. Xấp giấy đã yên vị thì nó chuyển qua hỏi anh.

-Ko...ko sao!. Anh đáp trả lời.

-Ừm...vậy cậu có thể chỉ tôi WC nữ ở đâu ko!.

-Hả?...Ờ...bạn đi thẳng đến cuối hành lang, quẹo trái sẽ tới!.

-Vậy cảm ơn!.

Cuối cùng cũng hoàn thành cái nhiệm vụ hỏi đường này, nó đi theo hướng cậu hs chỉ.

"R..eeng.....R..een..g...!!!"

"Cạch" -Kì lạ!, từ sáng đến giờ mình có ăn gì đâu mà đâu bng ko biết, thôi ko sao, dù gì thì cũng đâu vào đấy rồi(Nó: Thoải mái quá). Ờ mà sao ồn vậy!, lúc này có vậy đâu!...Ừm...theo mình biết thì đi học giờ ra chơi là ồn nhất!, vậy giờ là giờ ra chơi rồi!

....Cùng lúc đó ở hành lang....

"RẦM", -Ơ xin lỗi nha!, bạn có sao ko!.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

"RẦM", -Ơ xin lỗi nha!, bạn có sao ko!. Một đám con gái kéo cổ tình va chạm vào một hs nữ làm cô té một cú xuống nền.

-Đề mình đỡ nha!(hìhì). Một cô gái trong đám đó về mặt tươi cười đưa một tay ra.

-Ồ...Ồ...!, "Rầm!", một cú ngã tiếp tục, cổ gái hs tay ra đỡ hs kia lên giữa chừng thì buồn tay làm xô bé hs ấy té thêm một lần nữa!(t/g: tội nghiệp, mà ai vậy ta?).

-Haha...haha!.

-Cậu cố tình!!!.

-Đúng vậy!, tôi cố tình đó thì sao!, cô sẽ ko may mắn như hồi sáng đâu!.

Nó sau khi rời khỏi WC thì đi theo con đường mình đã đi để ra ngoài!(t/g: nó có thể nhớ tất cả mà chỉ cần lướt qua một lần!), và vì là giờ ra chơi nên có rất nhiều hs ở hành lang, nó trở thành tâm điểm chú ý của các hs nam và cả nữ nữa.

-Woa!, woa!, làm sao có thể đẹp đến như vậy hà trời!, mà ai vậy?, hình như ko phải vampire!. Hs A lên tiếng nói với hs B và C.

-Ừ đúng là ko phải vampire!, nhưng mà con người có thể đẹp đến vậy sao trời!!!!.

Những lời khen ngợi ko hề lọt tai nó vì bây giờ nó chỉ chú ý tới cái đám đông ở đằng kia!, đi thật nhanh đến chỗ đó cùng với một đám fan mới ko hề biết cả nam lẫn nữ theo sau. Mọi người khi thấy nó đều né qua một bên mà ko biết lí do vì sao phải làm vậy, từ từ nó tiến lại gần chỗ đó và tất nhiên là theo sau một đám người(ý vampire mới đúng!)

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

-Mấy người đừng tưởng người khác nhịn rồi làm tới nha!.

-Thì sao?, cô làm gì được chúng tôi?.

-Đúng vậy!. -Tại cô xấu số đất tội với ngài Yun nên bị như vậy là nhẹ đó!, từ nay về sau cô sẽ bị như vậy dài dài!, sẽ ko có người giúp cô như hồi sáng đâu!

-Vậy sao?!, còn tôi mà!. Nó bước tới lên giọng nói làm mấy cô hs kia giật mình mà quay lại nhìn, còn cô hs kia thì vui mừng khi gặp nó(t/g: ai vậy ta?, sao mà gặp nó là vui?, nhìn quen quen à nha!).

-Cậu vẫn chưa về sao?. Bước lại gần nó cô thắc mắc hỏi.

-Ừm!, mình còn việc nên giờ mới xong!, mà sao cậu lại đi chịu đựng như vậy chứ...Hong!!!(t/g: À ha!, là Hong, cô gái được nó cứu hồi sáng, hèn gì nhìn quen quen, haha...!).

-Hey...y...!, mình cũng đâu có muốn, bọn chúng đông, còn mình chỉ có một thôi, hướng hồ khi sáng thật sự mình đã đất tội với ngài Yun!!!.

-Là tên hồi sáng phải ko?!

-Ừm!.

Nó với Hong nói chuyện vô tư mà ko chú ý đến những ánh mắt dòm ngó của mọi người, còn đám hs nữ sau khi thấy nó thì trở nên rụt rè, tránh né ko dám lên tiếng bởi vì họ đã thấy nó đối xử với cái Ha Rum và hẳn như thế nào nên tranh thủ lúc nó nói chuyện với Hong thì vội vã tránh đi chỗ khác.

-Đứng lại!, tôi chưa xong với các cô!. Chạy cũng ko thoát, nó là người thế nào mà có thể ko hay biết gì về những hành động xung quanh chứ.

-(Huhu...!, lần này tiêu rồi!). Bây giờ trong suy nghĩ của bọn họ ko hề khác nhau, ko biết số phận của họ sẽ ra sao?.

-Đề coi...5 người!.... -Ai có thể cho tôi nhờ một chút ko?. Lướt qua bọn họ thì thấy 5 người nó liền quay ra sau hỏi.

-CÓ!, CÓ!...!. Một âm thanh dữ dội phát lên làm rung động cả một không gian, ai ai cũng muốn được nói chuyện với nó vậy mà bây giờ lại được nó nhờ thì ko muốn mới lạ.

-Ừm...!, 6 bạn này đi!. Nó chỉ tay vào 6 hs nam. Còn bọn người đang chờ án tử hình thì thắc mắc ko biết nó định làm gì?, và cả Hong cũng vậy, nó sẽ làm gì bọn họ?, ko ai biết câu trả lời chỉ có thể ở đó mà chờ xem.

-@#\$#@%#^\$%^.....Được chứ!. Nó áp sát miệng vào tai 1 hs nam nói nhỏ rồi hs nam đó nói lại cho 5 người kia rồi 6 người chạy đi... một lát sau trên tay 5 người là năm thanh gỗ dài khoảng 1 mét bề ngang thì khoảng chừng 2cm đến 3cm, và 5 cái xô, có xô thì đựng nước, có xô thì đựng bột. (T/g: làm gì vậy ta???)

-Ừm!, vậy nhờ các cậu vậy!, Đi thôi Hong!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

-Ừm!, vậy nhờ các cậu vậy!, Đi thôi Hong!

-Đi đâu?.

-Đi chơi!. -Đây là lần đầu tiên mình đến Hàn Quốc nên ko rành đường, cậu chỉ nha!.

-Mi...mi...mình?!.
-Ừm!.

-Ko được đâu!, mình ko thể đi được, trường ko cho nghỉ đâu!. Rất muốn đi nhưng nội quy của trường này rất nghiêm nên ko dễ dàng mà nghỉ như các trường khác được nên Hong đành từ chối.

-Ko sao, cứ đi đi!, còn những chuyện khác để mình lo!.

-....Ừm....m....Ok!, vì là cậu mình mới đi đó!. Suy nghĩ một lát rồi Hong quyết định đi theo nó, Hong ko phải là người thích kết bạn vs người khác nhưng đối vs nó ko biết tại sao lại thân thiết đến thế?, hay là có duyên?...
Khi đã thuyết phục được Hong thì nó quay trở lại vs cái hình phạt mà nó dành cho năm cô hs kiêu căng kia. Nó thì thầm vs một hs nam trong sáu người mà nó nhờ khi nãy một lát rồi cùng Hong đi ra cổng. Thân ảnh của nó và Hong khuất khỏi tầm mắt của mọi người thì sáu hs nam đó dẫn năm cô đi ra sân trường và hình phạt của nó đã tòi lúc bắt đầu.
.....
Tại một phòng học sang trọng, chỉ dành cho con nhà quý tộc trong giới vampire học thì có hai bóng người ngay cửa sổ, một người là Tea Hín và người còn lại là hấn(Yun), Hấn hiện giờ đang ngồi trên cửa sổ còn Tae Hín thì ngồi trên một chiếc ghế cạnh hấn, sự im lặng của hấn làm cho bầu ko khí trong phòng trở nên đáng sợ, và ngay cả Tea Hín cũng ko dám hó hé một lời nào. Sự im lặng kéo dài được một lúc thì Woo bước vào theo sau là cái Ha Rum, sau khi bị nó cho một trận hỏi sáng thì cô vẫn ko bỏ được cái tật bám theo người khác nhất là Woo, anh hết sức bức mình về chuyện này nhưng anh ko ngăn cô vì anh muốn chọc tức hấn, anh biết hấn có chút tình cảm vs cái Ha Rum.
-Chị Ha Rum!, tay chị có sao ko?. Tea Hín khi thấy hai người vào phòng thì lên tiếng hỏi thăm về vết thương mà nó gây ra.
-Ko...ko sao!. Kể từ lúc nó dạy cho cô một tràng lí thuyết về luật Vampire thì cô trở nên rụt rè khi đứng trước mặt Tea Hín, xem ra cô có chút thối về vụ xảy ra khi sáng.
-Ừm!, vậy tốt rồi!. Nói xong anh đứng dậy đi lại phía hấn, nhìn xuống sân thì anh thấy...
-Ủa chị kia!, vẫn chưa về sao?!, mà chị ấy đi vs ai vậy ta?.
-Chị?. Lên tiếng khi nghe anh nói, hấn thắc mắc về người mà Tea Hín vừa gọi là ai?..., Ha Rum và Woo cũng thắc mắc ko khác hấn, ko hiểu sao Tae Hín thích gọi người khác là chị thế, thật ra anh đã gọi bao nhiêu người là chị rồi?
-Ko lẽ mới đây mà anh quên rồi sao?, anh mới gặp chị ấy hồi sáng đó!.

Nghe tới đây thì anh giật mình nhìn ra cửa sổ, quả thật là nó, từ nãy tới giờ anh im lặng là vì nghĩ về nó, về chuyện khi sáng.

Chương 17

-Đi bộ nha!. Vì là lần đầu đến đây nên nó muốn đi bộ để dễ dàng quan sát.

-Ừm, tùy cậu!, nhưng trước tiên mình nghĩ chúng ta nên đi mua đồ!.

-Tại sao?. Thắc mắc ko hiểu vì sao Hong lại kêu mình đi mua đồ thì lập tức quay sang sô hỏi liền.

-Nếu cậu muốn đi chơi một cách bình yên thì nên tìm một bộ đồ khác!, cậu mà mặc như vậy ra đường thì chúng ta sẽ mệt lắm đấy!, hihi!. Nhìn bộ đồ nó đang mặc thì Hoang chắc chắn rằng khi nó ra ngoài sẽ bị rất rất là nhiều ánh mắt nhòm ngó nên cô mới rủ nó đi mua đồ.

-Hihi!, ok!, vậy đi mua đồ!.

Còn về phần của năm cô tiểu thư kiêu căng, hống hách sẽ phải chịu một hình phạt nào của nó?.... Một lát sau sáu chàng trai được nó nhờ đã làm theo chỉ thị của nó, và nơi chấp hành hình phạt chính là sân trường, nơi mà tất cả hs trong trường đều có thể thấy một cách dễ dàng..

-Nè các cậu định làm gì vậy?. Một cô trong năm người lên tiếng vì ko thể đợi thêm nữa lên tiếng hỏi.

-Các cô sẽ biết ngay thôi!,...-Tối rồi!. là chỗ này!, các cậu đưa cho năm người bọn họ mỗi người một thanh gỗ đi!. Hs nam đi đầu bỗng dừng lại giữa sân trường rồi quay qua chỉ thị năm người bạn của mình làm việc!...

-Này!, rốt cuộc là "người đẹp" nói gì với cậu vậy?. Một trong sáu hs nam lên tiếng vì họ cũng thắc mắc anh bạn của mình được người đẹp(nó) nói gì.

-Các cậu cứ làm đi!, sẽ nhanh biết thôi!, tóm lại sẽ rất vui đấy!.

Một lát sau trên tay năm cô gái mỗi người đều cầm một thanh gỗ và đứng thành một hàng ngang.

-Được rồi!, bay giờ các cô giơ tay lên!.

-Gi?, sao phải giơ tay lên chứ?.

-Nói nhiều!, biểu giơ thì giơ đi!.

-Này!, các cậu đặt những xô đó lên thanh gỗ đó đi!, nhớ là ko được làm đổ đó!. Hình phạt bây giờ đã thực sự bắt đầu, liệu các cô gái này có chịu nổi ko?.

Năm chiếc xô đã được đặt lên năm thanh gỗ thì hs nam được nó nhờ lên tiếng nói.

-Được rồi!, hình phạt là trong năm cái xô này có chứa nước và bột!, nhiệm vụ của các cô là giữ cho năm chiếc xô ko rớt trong một tiếng đồng hồ!, nếu ai làm rơi thì nước và bột trong xô này sẽ đổ lên người các cô!, lúc đó thì các cô nhất định sẽ "đẹp" lắm đấy!, chỉ cần chịu được một tiếng thôi!, nhanh lắm!(T/g: Trời ơi ác quá!, sao nó nghĩ được cái trò này ko biết!, bắt bọn họ chịu một giờ thì làm sao mà được chứ, giờ hai tay lên thì chỉ cần trong vài phút thôi là mỏi lắm rồi huống hồ lại có thêm một cái xô ở trên nữa!, nhưng mà họ là vampire chắc chịu được hơi lâu đấy!, mà khi đổ sẽ ra sao ta!, hihi!, chắc vui lắm!)

Các hs ở sân trường vô cùng thắc mắc về hành động cả năm cô nên cứ túm lại coi, càng ngày càng nhiều nên đã làm cho hấn và Tea Hín cùng Woo và cái Ha Rum chú ý!, bốn người ko hiểu gì hết!, thắc mắc vô cùng, mà nói ra cũng lạ hôm nay trường này bị gì thế?, từ sáng tới giờ hết bao nhiêu là chuyện!.

Quay lại năm cô nàng đang phải đánh nha dữ dội vs cái tay mệt mỏi của mình, chỉ mới hai mươi phút trôi qua thôi mà các cô đã ướt mồ hôi, nói là vampire chứ các cô cũng ko hơn con người là mấy!, với con loại vampire mà suốt ngày chỉ nằm ý một chỗ sai khiến người ta, đi đứng ẻo lả thì thể lực làm sao mà mạnh cho được chứ.

Chương 18

Hai người tìm đại một shop quần áo để mua, lấy hoay một hồi cũng ko có cánh nào làm giảm bớt nét đẹp của nó thì Hong nảy ra một ý kiến và đó chính là cho nó đội một cái mũ to nhằm che bớt một phần khuôn mặt nó.

Điểm đầu tiên nó vs Hong tới là công viên trò chơi, nơi mà từ nhỏ tới giờ nó chưa hề đặt chân tới. Đứng trước công viên nó mừng ko gì tả nổi, lần đầu tiên đến một nơi chỉ toàn là người, nơi mà nó chỉ nghe qua chứ ko hề thấy và bây giờ nó chỉ muốn chơi hết từng trò từng trò một của cái công viên rộng lớn này.

-Woa!, đẹp quá!!!.

-Cậu muốn chơi trò nào trước?...-À mà khoan đã!, mình chưa biết tên của cậu!, trời ơi ko ngờ mình có thể quên một điều quan trọng như vậy chứ!!, cậu tên gì???. Đang nói chuyện thì Hong nhận ra là mình chưa hỏi tên nó, muốn làm bạn thân mà lại ko biết tên thì...trời ơi thật là đáng trí quá đi.

-À!, mình cũng quên ko nói luôn!, sory nha!, hihi...!. Và nó cũng ko khác gì Hong hai người này làm bạn quả thật hợp cực kì!

-Mình là...Là Lee Tara!, cứ gọi là Tara đi!(hi!, lại nói dối nữa!).

-Thôi!, mình đi chơi đi!, nói chuyện hoà!. Hong.

Cứ thế, từ trò này đến trò khác nó và Hong chơi đến ko thể chơi nữa, tuy vậy nhưng khi đi khỏi công viên nó có chút nuối tiếc vs cái công viên trò chơi. Chia tay Hong nó đi thẳng về nhà, tuy đã có cái nón che nhưng nó vẫn bị nhiều người dòm ngó vì khi nó đội cái nón lên nhìn nó hết sức là dễ thương, cứ như là búp bê baby vậy nên nó đành phải đón taxi về thẳng nhà chấm dứt khoảng khắc dạo đêm của nó. Bảo bác tài xé dừng xe trước con đường gần nhà mình nó bước xuống đi bộ, tới đây thì nó sẽ ko bị ai quấy rầy mình dạo đêm nữa vì xung quanh khu vực này rất ít người qua lại(bác tài xé taxi nói). Đi được một lúc thì trong một con hẻm nhỏ tiếng ầu đã phát ra rất lớn, tính tò mò của nó lại nổi lên, từ từ nó bước gần lại xem..

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

-Thật ra gia tộc của chúng tôi có đất tội gì các người mà các người phải giết hết người của gia tộc tôi chứ?. Một cậu bé khoảng 13-14 tuổi đang ôm một cô bé mà nhìn bọn hắc y nhân nói.

-Đúng là các người ko đất tội gì bạn ta nhưng các người lại đất tội vs chủ nhân của bọn ta!. Tên hắc y nhân lên tiếng nói.

-Chủ nhân?, chủ nhân các người là ai?. Thắc mắc cậu bé hỏi.

-Người ko cần biết!, ta sẽ tiễn hai người về châu diêm vương gặp cha mẹ mình!.

-"Cậu bé!, đừng sợ!, ta sẽ giúp cậu và em cậu nhưng trước tiên cậu hãy hỏi chủ nhân bọn họ là ai!". Nó ngồi trên một cái cây cổ thụ to dùng thuật truyền âm để nói vs cậu bé đó.

-Hơ?...-Vây...vây trước khi chết các người có thể cho ta biết chủ nhân của các người là ai ko và thật ra cha mẹ ta đã đất tội gì với chủ nhân các người?. Cậu bé ấy vốn thông minh nên nhanh chóng phối hợp vs nó mà bắt đầu tìm ra kẻ được gọi là chủ nhân và nguyên nhân thật sự cha mẹ mình bị giết.

-Ừm..., thôi được!, dù gì các người cũng phải chết thì ta sẽ cho các người chết một cách mạng nguyện. -Nguyên nhân cha mẹ các người đất tội chủ nhân ta là vì gia tộc các người là người của Bạch đạo, và khurót từ lời mời quy thuận Hắc đạo của chủ nhân ta.

-Gi?, ko phải Hắc - Bạch đạo đã chấm dứt chiến tranh từ rất lâu rồi sao!.

-Đúng, nhưng đó là chuyện của lúc trước!, chỉ vì các chủ của Hắc đạo đời trước quá hiền lành nên mới ko có chiến tranh, nhưng bây giờ chủ nhân của ta sẽ biến Hắc đạo ngày càng lớn mạnh và nhấn chìm bọn Bạch đạo các người!, haha...!.

-Vây chủ nhân của các người là chủ tịch của hội đồng Hắc lâm!

-Người thông minh lắm!, đúng!, chính là người, vị vua tương lai của giới vampire.

-Nhưng...nhưng....

-Ko nhưng nhị gì hết!, tới giờ chết của các ngươi rồi!.

Nói xong tên đó dương thanh kiếm lên trước mặt hai đứa trẻ thì từ xa một chiếc lá bay thẳng về phía hắn và đâm xuyên qua tim hắn vs tốc độ nhanh. Hắn té nhào xuống đất trước sự ngỡ ngàng của đồng bọn, bọn họ hoan mang trước cái chết của hắn chắc hẳn là đầu đàn.

-A!?. Một tên trong bọn chúng lên tiếng.

Sự im lặng bắt đầu bao trùm hết ko gian gần xa, đến nỗi có thể nghe được tiếng gió thổi một cách rõ rệt cho đến khi từ cành cây cổ thụ nó bay xuống đứng trước mặt bọn chúng, thấy nó thì tên kia nãy lên tiếng.

-Là ngươi?.

-Phải!, là ta!, thì sao?.

-Ngươi là ai?, tại sao lại xen vào chuyện của bọn ta?.

-Ngươi ko cần biết!. Nó khuôn mặt toát lên sát khí nói làm bọn chúng ko khỏi khiếp sợ.

-Hừ!, đáng ghét!, ngươi hơi ngạo mạn đó!. Tên đó tức giận khi thấy nó không coi mình ra gì nên lớn tiếng quát nó.

-Im đi!. Nổi bực mình trong người nó dâng trào, từ lúc ngồi trên cây nó đã bực mình khi nghe tên kia nói, nói như vậy chẳng khác nào xem, thường Nam Phong gia(t/g: Nguyên nhân từ từ sẽ bit, hehe), thì...

-Hự???. Ba chiếc lá từ nó phóng ra đâm xuyên qua tim bọn chúng như tên kia, bây giờ trong lòng đêm u tối chỉ còn lại ba thân ảnh là nó và hai anh em kia. Nó bước lại đỡ hai đứa dậy rồi nói.

-Các em tên gì?.

-Dạ...e...em tên Jin Bin còn em của em tên Jin Lin!. Cậu bé trả lời.

-Mấy tuổi?.

-Em 13t còn Lin thì 10t!.

-Bây giờ đã tối rồi các em có chỗ về ko?. Nó tay vuốt lên vầng trăng ước đầm mồ hôi của Bin mà lòng đầy đau xót nó nghĩ một đứa trẻ chỉ 13 tuổi mà phải mất gia đình thật sự rất đáng thương(thích con nít), nếu bây giờ mà nó bỏ đi thì sau này hai đứa trẻ này sẽ sống ra sao?, chỉ nghĩ đến thôi nó đã đau lòng rồi(chị này có lúc như ác quỷ nhưng có lúc ko khác gì thiên thần!, khó hiểu thiệt!)

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

-Vào đi!. Vì ko thể đứng nhìn hai đứa trẻ này bơ vơ ngoài đường ko có chỗ nương tựa nên nó quyết định dẫn hai đứa về nhà.

-Cô chủ đã về!. Những người hầu cung kính cúi chào nó, hình như họ biết thân phận của nó thì phải!.

-Ừm!. -Hai em muốn ngủ chúng hay riêng?. Trả lời các người hầu bằng một giọng điệu vô cùng lạnh lùng rồi nó quay qua nhìn hai đứa hỏi.

-Dạ!, hai em sẽ ngủ chung ạ!, Lin rất yếu, em ko thể để Lin ngủ một mình!. Bin nói.

-Ừm!, chị biết rồi!. -Các cô chuẩn bị một phòng gần phòng tôi!.

-Dạ!.

-À!, hai đứa kia đâu rồi!. Các cô người hầu định đi thì nó nhớ ra một điều là tại sao ko thấy Danh & Nguyệt!.

-Dạ thiếu gia và tiểu thư đang ở trên phòng!.

-Trên phòng?, kì lạ, hai đứa này sao tự dưng lại ngoan ngoãn ở trong phòng chứ!...?. -Bin, em dẫn Lin đi tắm đi, một lát chị qua!.

-Cô!, dẫn tôi lên phòng hai đứa nó!(hứm, hai đứa này lại bày trò gì nữa đây?). Nói xong nó đi thẳng lên lầu hai cùng cô người hầu vào phòng của Danh.

Bước trên hành lang lầu hai nó có một cảm giác bất an, dường như nó cảm nhận được Danh và Nguyệt đang bày trò. Tới trước cửa phòng của Danh cô người hầu gõ cửa nói.

-Thiếu gia!, tiểu thư!, cô chủ đã về!.

-.....Đáp lại cô là một sự im lặng.

-Thiếu gia!, tiểu thư?!

-.....Vẫn là sự im lặng, ko một động tĩnh. Nó thấy vậy bảo cô người hầu qua phòng Nguyệt xem còn mình thì vào phòng Danh.

-Danh?, Nguyệt?. Lên tiếng gọi hai đứa nhưng hiện giờ trong phòng ko có một ai, cùng lúc đó cô người hầu chạy lại nói.

-Thưa cô chủ!, phong của tiểu thư ko có ai!.

-Thôi được rồi cô xuống đi, hiện giờ hai đứa nó ko có ở nhà!. Nó nhìn thấy cánh cửa sổ mở toan thì đoán được hai đứa kia đã trốn đi chơi rồi!, cảnh này nó thường thấy ở Nam Phong gia, mỗi khi hai đứa ra ngoài chơi là gây chuyện nên bị cấm ko cho đi chơi thì lại dùng tới cách này. Nhưng bay giờ đâu phải là ở Nam Phong gia đâu mà dùng cái chiêu này chứ.

-Dạ!.

Ngồi phịch xuống giường nó nghĩ ko biết hai đứa này đi đâu, hai đứa cũng như nó ko hề biết rõ về cái thành phố này!, nó thì ko lo lắng Danh và Nguyệt vì công lực của Danh và Nguyệt thuộc loại cao thủ, ko dễ bị thương, nhưng nó chỉ lo hai đứa ham chơi ko chịu về thôi, dù gì thì con nít vẫn là con nít.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Đứng dậy đóng cửa sổ rồi nó đi qua phòng của Bin & Lin, ngồi nói chuyện vs hai đứa được một lát thì nó trở về phòng mình. Lấy một chiếc vali màu đen ra để trên giường, tất cả những đồ vật trong phòng đều màu trắng: Giường trắng, màn trắng cửa trắng, bàn trắng, ghế trắng,...tất cả đều là màu trắng chỉ có cái vali màu đen, nó thích màu trắng mà sao lại có một cái vali màu đen?, thật ra nó định làm gì và trong cái vali đó nó chứa cái gì?...

Tại một tiệm nước trong thành phố.

-Anh Danh!, chúng ta đâu cần trốn đi như vậy!, ở đây đâu phải là Nam Phong gia đâu?. Nguyệt hi.

-Đúng là ko phải ở Nam Phong, tại lúc trước cứ mỗi lần đi chơi là trốn đi nên quen rồi!, mà em cũng là người lên tiếng bảo trốn đi mà, sao giờ hỏi anh!. Danh trả lời.

-Tại lúc đó em quên!, mà em cũng đã nói lại rồi mà anh cũng nhất quyết đòi trốn đi! lờ chị Tara tìm thì sao?. Nguyệt mặt hầm hầm nhìn Danh nói.

-Yên tâm!, chị Tara ko có **** đâu!, đi chơi thôi!, lờ trốn rồi ko lẽ quay lại?!. Danh.

-Đúng ha!, thôi đi anh!. Nguyệt rạng rỡ cười tươi nhìn Danh nói.

Còn nó, đặt cái vali lên giường, kéo dây kéo ra lấy trong đó một bộ đồ màu đen rồi đi thẳng vào Toilet. Hiện giờ nó khác hoàn toàn hồi sáng, một chiếc đầm màu đen, kiểu cách thì có một ko hai. Tính tình và sở thích thay đổi như thời tiết, sáng thì trắng, tối thì đen, nhưng hai tính tình, hai sở thích đều là của nó, nó ko phải như một người đa nhân cách, chỉ là nó cố giấu đi nó thật sự, chỉ thể hiện vào buổi tối, khi màn đêm đã che phủ hết vạn vật thì nó ko có lí do gì phải giấu, tất cả tính cách, sở thích...đều sẽ được bộc lộ, tính cách của ban ngày và ban đêm tuy khác nhau, đối lập nhau nhưng cả hai đều là tính cách thực sự của nó.

Tiếp tục nó lấy từ trong cái vali màu đen ra một chiếc chìa khóa xe màu đen. Xuống tầng hầm nó đi lại gần một vật được che bởi một tấm màn lớn, kéo tấm màn ra, trước mắt nó là một chiếc mô tô màu trắng, trắng từ trên xuống(T/g: Ủa!, sao là màu trắng?, ko phải là màu đen sao????). Nó: Màu trắng đi đêm nó mới nổi!, hiểu chưa!. T/g: Ồ!, nhưng mặc đầm sao lái xe?????. Nó: Có chết đâu!, mệt quá hỏi nhiều!

Chương 22

Một màu trắng bắng nhanh qua mọi vật!, nhanh đến mỗi người ta ko thể nhận dạng ra cái người đáng lái, chỉ thấy một màu trắng xóa xẹt ngang và pha lẫn một chút màu đen trên đó. Dừng ngay một công viên, tìm chỗ để xe rồi bắt đầu đi tìm hai đứa kia.

...

-Hazzi!, một quá!, chơi từ nãy tới giờ!, mà kể ra thì cái thành phố này nhiều trò thiệt, ở bên kia ko có!. Nguyệt mặt mày lấm tẩm mồ hôi than một nhưng vẫn ko ngớt miệng khen nơi này.

-Tất nhiên rồi!, ở bên kia sao bằng ở đây chứ!. Danh lên tiếng đáp trả Nguyệt bằng một chất giọng hóm hách như là anh đã biết trước việc này. Bực mình khi thấy thái độ của Danh, từ lúc trốn đi tới giờ Danh vs Nguyệt ko lúc nào là ko cãi nhau. Cãi từ đầu hẻm tới cuối hẻm luôn mà, Nguyệt lên tiếng cãi lại.

-Vậy sao lúc ở bên đó ai là người nói "ở đây(y TQuốc) là nhất, ko nơi nào vui bằng, sánh bằng!" hả?.

-Gi gì chứ!, hồi nào?, ko dám đâu!. Đồ mặt Danh cổ ra sức cãi lại những vẫn ko thể cãi được vì đứng là cậu có nói vậy.

-Sao hả?, anh lúc nào cũng vậy, thấy gì thì cũng thao thao bất tuyệt nói như là mình biết hết vậy!. Nguyệt nói tiếp càng mặt cậu đỏ bừng lên.

-Một em quá!, sao mà nhớ dai quá vậy!, toàn đi nhớ mấy chuyện ko đáng nhớ! , sao mấy chuyện quan trọng thì quên sạch vậy?. Danh cố tìm có để đánh sang chuyện khác và cuối cùng thì cũng tìm ra được một chuyện.

-Em sao chứ!. Nguyệt nói.

-Còn hồi!, ko phải hồi gián sinh năm ngoái do ham chơi mà em đi lạt đó sao!, làm anh tìm quá trời luôn!.

-Ồ...ờ thì...thì..., tại vui quá mà sao nhớ chứ!. Áp a áp ứng Nguyệt nói.

-Thôi!, một quá ko cãi nữa!, tìm đại một quán nước uống đi!. Danh phẩy phẩy tay cho qua mọi chuyện rồi ra dấu kêu Nguyệt đi.

Hai cái đứa này!, cứ như nước vs lửa, ko biết một sao?. Từ một gốc cây gần chỗ Danh & Nguyệt nói chuyện ý cãi chứ thì nó ngồi đó, nó đã đi theo hai đứa khi hai đứa bước ra từ một quán Game, trên dọc đường nó đi theo thì nó lại rất tra tấn cái lỗ tai đã mang, một đứa thì dai(y Danh, một đứa thì tiếng cứ nhưng Bành Khuyển ấy(người còn lại), nó sợ nhất là khi Nguyệt hét hay nói chuyện lớn tiếng.

Thấy hai đứa như vậy thì nó yên tâm rồi nhanh chóng đi lại nơi để xe của mình. Bay giờ nó ko biết làm gì, ban ngày rất vui vì nó có bạn mới(ý Hong) nhưng khi đêm xuống thì nó chỉ có một mình, ko bạn, ngày đã cô độc thì đêm lại càng cô độc hơn. Đào một vòng quanh thành phố thì cuối cùng nó cũng chịu dừng, dừng ngay một công trình dở dang, đậu xe vào một hóc rồi bước lại cái ống bê tông lớn và ngồi lên, không gian yên tĩnh, nó cũng vậy ko một tiếng động cho đến khi nó phát hiện có rất nhiều tiếng xe máy tiếng về chỗ này thì nó vội vàng đi lại chỗ đậu xe của mình, vì xe đậu ngay một hóc tối, ánh trắng ko thể chiếu vào nên ko ai phát hiện.

Tiếng xe máy ngày càng lớn, mấy chốc thì khoảng sân rộng không có bóng người khi này đã chứa đầy người, ko gian cũng ko còn tĩnh lặng mà thay vào là những tiếng đồ ga của xe máy, rất ồn ào.

Chương 23

*Song Bo(nam): 17t, đẹp, là phó bang của bang Heart.

Một đám người khoảng chừng 20 thì phải tất cả đều có một màu đó là màu đen, màu mà khi về người ta rất thích mặt, nó cũng vậy nhưng ko phải nó chỉ mặc hắc y vào đêm mà cả bạch y nó cũng mặc, vào ban đêm thì tất cả sở thích của nó đều ko hạn chế bất cứ thứ gì. Quay lại vs mấy tên mặc hắc y này,

mỗi người một chiếc, nhiều loại khác nhau nhưng thoáng qua cũng là những loại mắc tiền.

-Hắc vương đâu?. Tên đi đầu lên tiếng hỏi mấy tên còn lại.

-Em ko biết hình như hắc vương vẫn chưa tới thì phải!, mà hôm nay có chuyện gì vậy anh Bo?. Tên theo sau hỏi.

-Ko biết!, hắc vương chỉ gọi triệu tập lại thôi!, chắc ko gì đâu!. Bo nói.

"KETTT....."

Tiếng thắng xe đột ngột vang lên làm tất thấy mọi người giật mình quay lại thì thấy hắc, phải Yun!, hắc ko biết tại sao lại có mặt tại đây, ko lẽ hắc là.....

-HẮC VƯƠNG!.

Mọi người cung kính cúi đầu chào hắc và gọi hắc là....Hắc vương!, đúng, hắc là hắc vương, với một người như hắc thì có cái danh hiệu này cũng ko phải là chuyện gì quan trọng, và chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ có người biết và vì bang rất nổi tiếng, là đề tài tranh luận sôi nổi của giới trẻ và cả hs ở trường.

Hắc!, sao hắc lại ở đây mọi người gọi hắc là hắc vương, vậy hắc là người đứng đầu ở đây rồi. Nó nghĩ. Nhưng sao mình lạo gặp tên này hoài vậy?, hừ!.

Xuống xe hắc tiếng lại gần cái ống bê tông và ngồi lên, nhìn hắc bay giờ quả thật là rất man vs bộ đồ đen này.

-Yun!, có chuyện gì sao?. Bo hỏi, mọi người ko ai dám gọi thẳng tên của bang chủ vậy mà Bo thân nhiên gọi đủ biết quan hệ của hai người rất tốt.

-Phải!, có chuyện!. Hắc nói.

-Chuyện gì?. Bo ngồi bên cạnh hỏi lại.

-Frees sẽ qua Hàn Quốc!.

Câu nói của hắc làm mọi người ko khỏi kinh ngạc. Frees là một bang đối lập bang Heart, và là bang mạnh nhất bên hắc đạo!, nghe tin Frees sẽ qua thì ai nấy đều hưng phấn, họ biết lần này họ nhất định có việc trở tài của mình.

-Hừ, cuối cùng cũng lết qua đây!, một lũ tép riu!. Bó mặt khinh bỉ khi nhấc tới Frees.

-Đúng vậy!, nhưng bọn chúng dám về thì ko thể coi thường được!, từ nay chúng ta phải đề phòng chặt chẽ hơn. Hắc nói kiểu ra lệnh vs mọi người, à trừ Bo. Mọi người đồng thanh "dạ" rồi ko nói gì hết.

-Chán qua!, đưa đi!. Bo vương thẳng hải vai than thờ rồi quay qua nói với hắc.

-Ok!.

-Được!, vậy từ đây thẳng tới Blu, ai thắng người đó bao!, hehe...!.

-Sao ko phải là thua?. Hắc chề môi, nói vậy thì biết là ai sẽ bao rồi!, thắng này gang ghê.

-Thua thì ko vui!, thắng bao mới hay!. Bó cười lại.

Đoàn xe bắt đầu chạy thẳng về phía Blu nơi mà hắc và người của bang thường xuyên tới và dẫn đầu là hắc với chiếc YZF-R1 đen vs tốc độ cực nhanh bo sau đàn em của mình, và tiếp theo là Bo.

Còn nó thì phóng thẳng về nhanh vs tốc độ...choán luôn chứ ko còn nhanh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

"Cóc...cóc..."

-Chị, chị ngủ rồi hả?. Nguyệt tới phòng nó gõ cửa hỏi, và dò xét xem nó ngủ hay chưa?.

-.....

Trả lời cô là một sự im lặng.

-Chị ngủ thật hả?. Trong lòng mừng rỡ vì nghĩ rằng nó đã ngủ, Nguyệt tiếp tục hỏi.

-.....

Ko tiếng động, căn phòng vẫn im phăng phắt, thấy nó ko trả lời Nguyệt lặng lẽ đi khỏi.

-"Cạch"

Chỉ vừa bước được vài bước thì cánh cửa phòng nó mở ra, nó vs một chiếc đầm ngủ màu trắng dài xỏa xuống nền bước ra. Nguyệt giật mình quay lại, bất gặp ánh mắt hình viên đạn của nó làm cô ko khỏi giật mình mà cuối đầu xuống ko nói gì.

-Xuống phòng khách đi!, cả Danh nữa, chị có chuyện muốn nói. Lời của nó nói như xẹt đánh ngang tai, Nguyệt nghĩ lần này mình chết là cái chắc!, nhìn nó một cái rồi lẳng lặng đi xuống phòng khách.

---Phòng khách---

-Anh Danh!, lần này chết rồi!. Nguyệt mếu máo nhìn Danh hai mắt rung rung nói.

-Anh biết!. Thở dài, Danh cũng ko có gì nói chỉ phán duy nhất hai từ, càng làm Nguyệt hụt hẫng, ai biểu đang yên đang lành tự dưng trốn đi chị, cứ tự nhiên mà đi thì có ai nói gì đâu.

Nó từ trên bước xuống theo sau là Bìn, Lin thì giờ này đã ngủ rồi, nó ko thể đánh thức được. Thấy nó xuống mặt của Danh & Nguyệt trở nên hết sức căng thẳng, nhưng biểu hiện đó nhanh chóng tan biến vì hai người giờ hoàn toàn chú ý tới Bìn, một cậu bé khoảng 13-14 tuổi đi cạnh nó.

-Ai vậy chị?. Nguyệt hỏi.

-Chị sẽ nói sau, bây giờ chị có chuyện muốn nói vs hai đứa. Nó cùng Bìn bước lại ghế sofa, ngồi đối diện hai đứa nói.

-Chuyện gì vậy?. Danh lên tiếng hỏi mà mắt cứ liếc qua liếc lại cái cậu đang ngồi cạnh nó.

-Từ nay Bìn và Linh sẽ ở cùng chị, chị sẽ nhận hai đứa làm em nuôi!.

-Gi/gi?. Đồng thanh, Danh và Nguyệt há hốc ko biết nói gì.

-Ko cần la lớn vậy đâu!, Gia tộc của Bìn và Lin đã bị ám sát, bây giờ chị ko thể để hai đứa một mình. Khi về hai đứa nói vs bà giúp chị!.

-Ừm em biết rồi. -Cậu tên Bìn đúng ko?!, Minh là Nguyệt. Nguyệt nhanh chóng hiểu ra sự việc nên cũng ko thắc mắc nhiều, cô lẹ làng giới thiệu mình vs Bìn.

-Ừm!. Ko nói gì, Bìn chỉ ừm một cái rồi im lặng.

-Minh là Danh, chào mừng cậu tới vs Nam Phong gia!. Danh cũng vậy hiểu ra vấn đề rất nhanh.

-Nam Phong gia?, ý cậu nói là gia tộc Nam Phong?. Bìn ngạc nhiên hỏi, nói vậy có nghĩa là ba người này là người của Nam Phong gia nổi tiếng đó sao?.

-Sao?, cậu chưa biết à, nhưng cũng ko sao từ từ rồi sẽ quen thôi. Nguyệt tiếp lời.

-Chị, chị là người của gia tộc Nam Phong sao?. Nghe Nguyệt nói mà Bìn vẫn ko tin vào tai mình, cậu quay sang hỏi nó.

-Ừm!, từ nay về sa em chính thức là người của Nam Phong gia, và sẽ có thêm một gia đình nữa. Nó vs đôi mắt hiền từ có chút buồn nhìn Bìn xoa đầu nó.

-Thật sao?.

-Thật!.

-Sao chị tốt vs em quá vậy, em vs chị chưa từng gặp nhau bao giờ mà.

-Vì chị ko muốn em ko có gia đình, chị muốn tạo cuộc sống tốt cho em và Lin, chị ko muốn bất cứ một đứa trẻ nào bị như vậy!. Nói đến đây thì đôi mắt dịu dàng trở nên u buồn, xa xăm. Danh và Nguyệt thấy vậy thì liền nhảy vào phá hủy ngay cái tâm trạng đó của nó, hai đứa sống ở Nam Phong từ nhỏ nên những chuyện của nó hai đứa đều biết.

-Chị!, chị ăn gì chưa?, thôi mình mở tiệc đi!, mừng ngày em có bạn mới ý lộn, Nam Phong gia lại có thêm thành viên chứ, hihi...!.

-Ừ!.

-Mà khoan!, Lin đâu?, ko phải chị nói Bin và Lin sao, vậy Lin đâu, soa chỉ có Bin thôi vậy?. Danh định đứng dậy đi xuống bếp dọn mấy cô người hầu chuẩn bị tiệc thì chợt nhớ ra một điều liền quay sang hỏi nó.

-À!, chị còn một chuyện nữa muốn nói. -Lin là em Bin, đang ngủ trên phòng!, sức khỏe của Lin rất yếu nên khi hai đứa về thì Lin cũng sẽ theo về, ở đó sẽ có người chữa trị bệnh cho Lin, hai đứa nên quan tâm đến Lin nhiều.

-Ừm!. đi thôi chị, Bin!. Nguyệt nói.

Bốn người ngồi vào bàn và bắt đầu nhập tiệc, suốt buổi tiệc Nguyệt và Danh vẫn ko thể ko cãi nhau, mọi người ngồi bàn về những chuyện khi ở Nam Phong cho Bin nghe, Bin cũng nhanh chóng hòa nhập vào ko khí ấy, cứ chỉ trở nên tự nhiên, thoải mái vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Tiếng gà gáy trong ko gian yên tĩnh đánh thức ôg mặt trời dậy, những tia nắng sớm tinh khiết nhanh chóng bao trùm căn biệt thự màu trắng một cách nhẹ nhàng, tiếng gió hiu hiu thổi nhẹ khẽ vuốt ve những tán lá, hàng cây quanh nhà tạo nên một âm điệu êm vui và hòa cùng tiếng hót líu lo của những chú chim bành khuyên nhỏ nhắn kết hợp nên một điệu nhạc hay đến khó tưởng.

Ánh nắng ấm áp bắt đầu tìm đến căn phòng màu trắng mà nó chỉ vừa mới phát hiện ko lâu, xuyên qua khung cửa kính tìm đến chiếc giường màu trắng được đặt giữa phòng để đánh thức chủ nhân của nó.

Hình ảnh mà nó thấy hôm qua nay đã khác, chiếc giường giờ đã vắng mặt cô chủ nhân xinh đẹp vs chiếc đệm màu trắng mà thay vào đó chỉ còn chiếc giường bơ vơ lẻ loi một mình đón nắng mới, lướt qua từng ngóc góc của căn phòng để hy vọng có thể tìm được một điểm tựa dừng chân, và cuối cùng cũng có kết, cái điểm tựa ấy ko ai khác chính là cô chủ nhân xinh đẹp đáng lẽ hiện giờ đang nằm trên giường đợi nắng gọi.

Cô bước ra từ phòng WC với một chiếc đệm ôm ngực để lộ vánh vai trắng ko tì vết hiện lên những đường cong quyến rũ của các vòng, ánh nắng vội ôm sát khuôn mặt cô, nâng niu cô, vuốt ve lên mái tóc màu đen huyền dài của cô, trước nắng cô như một thiên thần giáng trần, những nét hiền từ trong cô đều bị lộ ra một cách mạnh bạo.

Mang vào chân là đôi dày búp bê màu trắng đỉnh nơ, dường như đôi dày này làm ra để mặt vs bộ đầm này. Bước ra khỏi phòng bỏ lại ánh nắng ấy một cách ko thương tiếc, ánh nắng cũng ko kịp đuổi theo vì nó đã bị ngăn cách bởi một cánh cửa dày làm bằng gỗ lim sơn trắng.

...

Cùng lúc đó tại một căn biệt thự màu tím nhạt, một thân hình nhỏ bé đang đứng trước gương mà than ngán thờ dài, căn phòng tuy ko rộng bằng căn khi nãy, ánh nắng cũng lần lượt lướt qua các vật thể ko động, ánh nắng làm căn phòng trở nên ấm áp hăng, ko như căn phòng lạnh lẽo kia.

-À ha!, mình đến nhà Tara chơi!, hehe!. Trong căn phòng yên tĩnh thì cô gái ấy chợt lên tiếng làm rung động khắp căn phòng.

Nhanh chóng theo như lời nói, cô lên xe và chạy thẳng đến cái địa chỉ trên tay.

Chiếc xe dừng ngay một cánh cổng màu trắng, bước xuống cô bấm chuông, từ trong nhà có một người làm chạy ra mở cửa hỏi.

-Có việc gì không ạ?. Cô người hầu nói với một giọng điệu lễ phép đủ biết đã từng qua nhiều cuộc huấn luyện gay gắt.

-Tôi đến gặp Tara!, tôi là bạn của cậu ấy!. Hong nói.

-Vâng!, mời cô vào!. Cô người hầu nói, và lễ phép mời Hong vào.

Chiếc xe từ từ lăn bánh tiếng thẳng vào và dừng ngay chỗ đậu xe bên hong nhà.

Hong đi theo cô người làm ra vườn, rồi chạy lại phía cái đình nhỏ màu trắng giữa vườn, một lát sau cô lại chạy ra mời Hong vào, đi được một đoạn khi khoảng cách của Hong vs cái đình ko xa thì Hong nhận ra người đang ngồi ở đó ko ai khác chính là nó, cô bạn xinh đẹp mới quen ngày hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Hai người cứ thế mà trò chuyện, từ chuyện này sang chuyện khác, chưa bao giờ nó nói nhiều như hôm nay.

Sai người hầu lấy cái hộp màu trắng trong phòng ra, trong hộp ra một vật màu vàng kim hình ngôi sao có hai cái cánh hai bên.

-Tặng cậu nè!.

-Hả?.

-Tặng mình?.

-Ừ!, sao cậu ko thích hả?. Nó ngơ ngác nhìn Hong, vs nó cái miếng màu vàng kim này ko có giá trị gì nhưng ngay cả Hong cũng ko thích luôn sao.

-O, ko...ko phải!, nó rất đẹp, cảm ơn nha.

Thấy nó vậy thì Hong vội vàng lắp bắp trả lời, nhận ngay món quà.

-Ừm!, vậy thì tốt rồi!, hihi...!.

Một nụ cười tự nhiên hé nở trên môi nó làm Hong ko thể ko ngơ ngác nhìn.

-Cậu thiệt là!. Hong nói mà hai má cứ ửng ửng hồng.

-Sao vậy?. Nó khó hiểu hỏi lại.

-Cậu định hớp hồn người ta hả?!

-Cậu nó sao?. Tiếp tục vẻ khó hiểu hỏi Hong.

-Thì mấy cái biểu hiện của cậu dễ thương vô cùng luôn.....n!. Bé má nó Hong kéo dài hết sức chữ cuối cùng mà cười.

-O?, 7 giờ rồi!, cậu ở lại chơi mình đi đây chút. Nó nhìn chiếc đồng hồ trên tay thì nhớ tới nó còn việc phải làm.

-Chị!!!!.

Tiếng la của Nguyệt làm Hong và nó giật mình quay qua nhìn.

-Nguyệt!, em dậy sớm vậy!. Nhìn Nguyệt một cách khó hiểu nói, cô Nguyệt nhà ta có bao giờ dậy sớm vậy đâu

-Chào chị/chào chị. Tiếng Danh vs Bin vang lên giải thoát cho Nguyệt khỏi trả lời.

-Em cậu hả?. Hong thắc mắc nhìn

-Ừ hai đứa này là em họ còn Bin là em nuôi! . Nó vừa nói vừa chỉ cho Hong hiểu.

-Ồ!. -Cậu nói cậu có việc mà!, đi đi mình ở lại chơi với em cậu cho.

-Ừ!.

Nhanh chóng leo lên xe đạp chạy ra cánh đồng bông trắng. Từ xa bóng của một chàng trai đang ngồi ở góc cây đại thụ chờ đợi một người nào đó phải bật ngay dậy ko đợi nó đến nơi.

Chạy đến chỗ nó vs tốc độ nhanh nhất có thể.

-Tara!, cứ tưởng cậu ko đến!.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Sau khi lấy hình về từ chỗ của Woo rồi cùng Hong chơi vs tụi nhỏ, Hin cũng cùng tham gia mặt dù sức khỏe còn yếu.

Tiền Hong ra về vs về mặt nổi tiếc của bọn nhỏ, Hong cũng giống nó, rất thích trẻ con, mà bọn trẻ này cũng thích cô nên hai bên rất hợp nhau.

Đưa Hong ra xe nó có ý mời Hong ngủ lại nhưng nhớ ra là ngày mai Hong con đi học, ngày chủ nhật kết thúc cũng là ngày đi học bắt đầu thì cái ý nghĩ ấy nhanh chóng tan biến khi chưa nói ra.

Định về nhưng Hong nhớ đến một chuyện chưa hỏi. -Tara này, có phải cậu nói cậu chưa bao giờ đi học phải ko?!

-Phải!, có việc gì sao?.

-Ừm!, mình định hỏi cậu có muốn đi học chung vs mình ko?.

Nhận ra được ý nghĩ của câu nói đó nhưng nó vẫn giả vờ là ko biết để tạo cho Hong một bất ngờ. -Ko!, mình ko thích đi học!.

-Híc bùn quá!, cậu ko đi học vậy thì tụi mình ko được gặp thường xuyên rồi!. Chán nản, biết cậu trả lời rồi mà vẫn hỏi.

-Đừng có bùn!, thôi cậu về đi kéo trẻ. Nó nói vs ánh mắt thật dịu dàng hiền từ, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt này thì ai mà tức giận cũng phải dừng lập tức, và Hong cũng vậy, nhanh chóng xóa đi nỗi bực ko còn vướn một chút gì.

-Cảm ơn cậu về món quà!. Hong cười tươi nói, hai hàm răng nhe ra rất buồn cười.

Bật cười khi thấy biểu hiện đó của Hong, lần đầu tiên nó cười thanh tiếng, nhìn về mặt của nó cười thật là đẹp, Hong tin rằng nụ cười của nó đủ để cướp đi hàng ngàn trái tim của mọi vật, từ những vật thể ko động đến những con người, hay vampire nào đó.

-Được rồi!, ko có gì đâu!, bye!

...

Cùng vào thời điểm đó, thân ảnh người con trai đang ngồi trên lang cang của căn biệt thự được coi là lớn hiện lên dưới ánh trăng tròn.

Đôi mắt suy tư vô định nhìn về phía xa xăm của anh khiến cho mọi vật dường như biến mất, chỉ còn anh vs một cái suy nghĩ nào đó trong đầu.

-Kì lạ, sao chị lại ko biết anh Woo chứ?, chị là em họ của anh Hoo thì tính ra cũng phải biết anh Woo!, sao hai người nói là chị mới gặp hôm qua!.

Tea Hin hiện giờ ko thể hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao nó và Woo lại chỉ mới biết nhau từ hôm qua, mà trong khi quan hệ của họ là họ hàng chứ?.

-Hay là sống xa nên ko biết????, híc khó nghĩ quá, phải làm rõ mới được.

Vò đầu bứt tóc cũng ko thể nghĩ ra chỉ còn cách là tiềm hiểu xem thôi.

.....

Lại một buổi sáng bắt đầu, những tia nắng tinh mơ cũng lần lượt đi tìm chủ, nắng cứ tưởng rằng cô chủ của nó ko còn chìm trong giấc ngủ để đợi nó tới gọi nên điểm đầu tìm đến là góc phải của căn phòng rồi sau đó mới mò đến góc trái, nhưng thật kì lạ cô chủ nhỏ ấy hôm nay lại chưa thức, vẫn còn nằm trên giường, vui mừng nắng tìm đến nâng niu khuôn mặt xinh đẹp ấy, nhẹ nhàng vuốt lấy làn da trắng nõn rồi tiếp tục ôm sát vào từng đường cong của cơ thể ấy.

Hiểu được nắng đang gọi, đôi mi dài hé mở, ngồi dậy vươn vai rồi vào phòng vs, hôm nay ko biết nó chọn loại trang phục gì nữa đây.

....

Cùng lúc đó tất thầy các hs cũng đã đến trường, hôm này cái Ha Rum đi rất sớm, và ko có rôm rả như hôm qua.

Ngồi trên ghế đá Hong cầm món quà mà nó tặng, món quà thật đẹp, xem ra nó rất hiếm, nâng niu món quà bỏ vào túi, vì món quà ko lớn nên nó chui lọt vào túi vừa y.

Hai tiết đã xong cuối cùng cũng tới giờ chơi, ở trường này khác vs mọi trường bình thường là cứ hai tiết là ra chơi mà hai tiết thì cũng chỉ có 90', vampire thì có cần học nhiều đâu.

Xuống canteen Hong chọn một cái bàn khất nằm cuối phòng.

Trong nhà ăn nam thì tụi ba tụi bảy nói chuyện, nữ thì lấy những vật được xem là quý hiếm ra khoe.

-Này mấy bà đừng có dư hơi, mấy thứ này đâu có quý bằng miếng thẻ bài trong phòng trưng bày của trường chứ. Cô nữ sinh ngồi góc phải nói.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

-Thẻ bài gì?, trường mình có miếng gì đâu!. Cô ngồi kế bên thắc mắc nói.

-Tất nhiên là mấy bà ko biết rồi, tui cũng chỉ mới thấy thôi. Cô gái kia nói tiếp.

-Làm sao mà bà biết?. Cô ngồi kế bên hỏi tiếp.

-Tui đi lấy hồ sơ dùm thầy nên thấy.

Nhắc đến thì sự tò mò của ba cô nàng ngồi cùng dân trào, thật ra miếng thẻ bài đó là gì?, câu hỏi chòng chát trong đầu các nàng chỉ đợi câu trả lời của cô nàng ngồi bên góc phải.

-Các cậu có biết thẻ bài S ko?. Ko đi vào vấn đề mà cô lại đi hỏi ngược lại các nàng.

-Biết!, ai mà ko biết. Nhanh chóng cô ngồi đối diện trả lời. -Bà mau nói đi!.

-Đang nói nè!, miếng thẻ bài trong phòng chính là miếng thẻ bài S của Nam Phong tộc đó!.

Một sự sững sốt ập vào đầu của các nàng, ko tin vào tai mình một nàng lên tiếng hỏi lại.

-Có chắc ko?.

-Chắc!, tui đã từng thấy hình vẽ của nó mà.

-Vậy là trường mình sướng rồi, Oxford đâu có.

Một tràn vui mừng tiếp tục ập đến các nàng khi nhắc đến việc Oxford thua trường mình.

Oxford là trường vampire duy nhất của Hắc đạo, có sức cạnh tranh tuyệt đối vs Ireland bên Bạch đạo.

Bốn nàng cứ thế mà trò chuyện, tám đủ thứ trên trời dưới đất. Được vài phút thì một nàng đứng lên.

-Này mấy bà, tui đi mau nước hen.

-Ừ hết nước rồi!, đi nhanh nhanh về tám tiếp.

....

Hong cũng vậy, ăn xong cô đứng dậy đi. Đi được vài bước thì đt reng, thuận tay cô bắt máy.

-Alo!...

Chỉ vừa nói được từ "Alo" thì Hong và cô nàng kia chính thức va chạm nhau tạo một tiếng "rầm" vang động cả căng phòng, chiếc đt cũng lấy thế mà rơi xuống kêu "lạch cạch" rồi nằm yên bất động trên sàn.

-Đi đứng kiểu gì vậy hả?. tức giận cô ta quát vào mặt Hong.

Thấy đt mình rơi Hong chỉ biết khum xuống nhặt chứ ko hề để ý tới cô kia đang chửi rửa mình.

Nhặt được chiếc đt Hong đứng dậy, thân người chỉ vừa đứng lên phân nửa thì một tiếng "Kình" vang lên.

Món quà của nó tặng cô đã rớt ra và hiện giờ đang nằm lẻ loi trên sàn.

-Hong!, có chuyện gì vậy?. Nó cầm chiếc đt nói nhưng vẫn ko thấy có ai trả lời, tự nhiên trong lòng nó lại có một cái gì đó bất an, lập tức bỏ ngay chiếc xe đạp mà chạy, ban đầu định thong thả chạy xe đạp đến trường nhưng giờ cảm thấy Hong có chuyện thì nó chạy thẳng về phía trường bằng đôi chân nhỏ bé của mình.

Vừa chạy nó vừa lo, cảm giác như có một cái gì đó đâm xuyên vào tim mình, cảm giác thân thuộc nào đó tràn về mà nó ko thể nhớ, nhớ về hồi ức lúc nhỏ, chuyện gì đã xảy ra vs nó, lòng cứ đau, người cứ chạy, thân hình màu trắng nhỏ bé đang tiến về trường Ireland với tốc độ nhanh nhất có thể.

Nỗi lo lắng đã áp đảo con tim và lí trí của nó đến nỗi nó còn ko biết là mình có thể bay tới đó, ko biết là mình ko cần chạy như điên đến vậy.

.....

-Tại sao cô lại có thứ này?. Cô nàng kể chuyện khi nãy nhảy vô nhặt miếng thẻ bài rút từ trong túi Hong ra hỏi Hong.

-Tại sao tôi phải nói cho cô biết?. Hong hỏi lại.

-Cô là đồ ăn cắp!. Chỉ một câu nói của cô nàng đã làm cho tất cả mọi người trong nhà ăn chú ý tới.

-Cô nói cái gì?, tôi ăn cắp cái gì chứ?. Hong bất ngờ hỏi lại.

-Còn chối sao, vật chứng ngay trước mắt đây!.

Lập tức ánh mắt của mọi người dồn hết vào chiếc thẻ bài trên tay cô ta.

Nhiều người còn dụi mắt ko biết mình có nhìn nhầm hay ko, có người thì khoanh tay lại suy nghĩ về nó.

-Đừng có nói bậy!, vật này là của tôi!, ăn cắp cái gì chứ?.

-Cô ko biết hay giả vờ ko biết, vật này là thứ cô có thể có sao?. Cô ta đưa cao chiếc thẻ bài lên để cho mỗi người có thể thấy rõ nó.

Một số người cứng đờ ko nói gì khi nhận ra nó, còn vài người thì thấy nó rất quen nhưng ko thể nhớ ra là thứ gì.

-Tại sao tôi lại ko thể chứ?. Hong thắc mắc, đây rõ ràng là của nó tặng cho cô mà.

-Chuyện gì vậy?. Từ xa, một tiếng nói quen thuộc vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Một tiếng nói quen thuộc vang lên làm mọi người ko thể ko quay sang nhìn.

Tea Hin đi đầu, sau là Woo, Ha Rum, Hân.

Ánh mắt ngưỡng mộ, tôn sùng của nam lẫn nữ dành cho ba người, còn người kia thì ngược lại, những ánh mắt ganh tị, ghen ghét chất thành chòng hương về cô, đoán thì cũng biết mặt từng người rồi hen.

-Làm gì mà ồn ào vậy?. Tiếp tục, Tea Hin bước thêm vài bước nhìn đám đông hỏi.

-Dạ cô ta là kẻ ăn cắp!. Cô gái cầm miếng thẻ bài khi nãy lên tiếng mắt thì đắm đuối nhìn Tea Hin, tay thì chỉ ngược lại hướng về phía Hong.

Ánh mắt của Tea Hin hiện lên sự bất ngờ rõ ràng, Hong là người hôm qua anh cùng nó đưa lên phòng y tế mà.

-Chị, là chị sao?. Bước thêm vài bước Tea Hin lại gần Hong hỏi.

-Tôi ko ăn cắp, thật ra là tôi đã làm gì nên tội hả, sao lại du quan cho tôi chứ?. Hong nói, nước nước cứ ứa ra từng giọt lã lã dài trên đôi gò má trắng hồng.

-Còn nói hả, vậy làm sao cô có cái này?. Cầm miếng thẻ bài giơ cao lên lớn giọng.

(Vật này là của Tara, nếu nói cậu ấy tặng thì cậu ấy sẽ gặp rắc rối). -Tôi...

-Sao?, ko nói được chứ gì?, thấy chưa, thứ này đâu phải là vật cô có thể sở hữu.

Tại sao?. Thắc mắc về chiếc thẻ bài, Hong hỏi.

-Tại sao à?, để tui nói cho cô biết, đây là thẻ bài S, nó ko phải là vật mà mún có là có đâu, biết chưa.

Lập tức mọi người liền dồn đôi mắt vào miếng thẻ bài màu vàng kim vs một ánh mặt kinh hoàng.

-Cô nói...nói gì, đây là thẻ bài S, ko thể nào!. Hong choán, no tặng Hong thẻ bài S ư, làm sao mà có thể tặng nó một vật như thế này chứ.

-Cô giỏi biện minh ghê, biết trước rồi mà bay giờ lại làm như ko biết, định lừa ai?.

-Thật mà, tôi ko ăn cắp, và tôi cũng ko biết nó mà!. Hong ko thể nào nói ra hai từ "Tara tặng" nên chỉ biết nói mình ko có, ko biết mặt dù ko hề si nhê gì tới cô nàng kia.

-Tea Hin!, cậu còn đứng đó làm gì?. Một chiếc bàn sang trọng, mọi vật trang trí trên bàn ko khác gì một chỗ đặc biệt của nhà hàng năm sao, ngồi đó cùng Ha Rum và Woo, Hấn nói vs một giọng nói lạnh lùng, xem như là trong nhà ăn ko hề xảy ra chuyện gì.

-Nhưng anh...

Ko để Tea Hin nói thì Hấn lại tiếp tục nói. -Cậu quen ai trong đó sao?.

-Ko!, nhưng...

Tiếp tục, hấn nói. -Vậy thì cậu đứng đó làm gì, ko phải cậu nói xuống đây ăn sao.

Nghe theo lời hấn, Tea Hin bước đi mà trong lòng đầy la lắng, cậu vô cùng bối rối ko biết phải làm sao.

-Mau đưa cô ta đi!, lần này cô ko sống nổi đâu, tội ăn cắp ở đây đâu phải là một cái tội bình thường, cậu biết luật rồi chứ. Cầm miếng thẻ bài trên tay cô nàng khi nãy ra đầu cho mấy đứa bạn dẫn Hong đi, trước khi đi cô còn nói một câu đó là cái luật nghìn năm của giới vampire mà ko ai muốn phạm phải.

....

Nó cứ chạy, khoản cách của nó vs trường ngày càng gần thì sức lực cũng lấy cái đà đó mà tuột dốc.

....

Còn về Hong, hình phạt của cô là treo thân vào cây thánh giá phơi ngoài trời nắng, một hình phạt mà những vampire xưa cho rằng đây là cách tốt nhất để rửa tội cho phạm nhân, dùng ánh nắng mặt trời xóa tan đi dục vọng, ham muốn của các tù nhân, nhưng đối với vampire thì ánh sáng mặt trời là thứ kị nhất của họ, tuy việc này đã được khắc phục nhưng nó đã làm tiêu hao năng lượng của loài vampire.

10' đã trôi qua, tiếng chuông bắt đầu học cũng đã reng, các hs cũng đã vào lớp, chỉ còn mình Hong vs cây thánh giá đang phơi thầy ngoài trời, lúc này mặt trời đã lên đỉnh đầu, ánh nắng càng thêm chói chang, sức chịu đựng của cô gái bé nhỏ ngày càng yếu.

....

Ngay ngã tư thành phố, một trận kẹt xe đang diễn ra xôi nổi, nó dường như ko thể nhúc nhích bỏ đám người chen lấn nhau tìm đường đi thì chiếc điện thoại reo lên làm nó bật tỉnh và bất máy ngay lập tức, chur kịp xem ai gọi cho mình.

-Alo!, alo!, ai...ai vậy?, là cậu hã Hong?....

-Chị, chị sao vậy, là em!, Tea Hin đây!.

-Là cậu!, có chuyện gì sao?. Nó thật sự thất vọng, cứ tưởng là Hong gọi, ai dè là Tea Hin.

-Chị may đến trường đi, ko thôi bạn của chị sẽ chết mất!.

Một tràn bất tỉnh sau cái hụt hẫng vừa rồi, tắt máy ngay rồi dùng cái khả năng trời sinh ra để bay tới trường một cách nhanh lẹ.

2' sau, nó đã có mặt tại cổng trường, Tea Hin biết nó sẽ đến nên cũng nhanh chóng chạy xuống sân trường, để đón nó.

-Chị, chị đi theo em, bạn chị...em nghĩ ko thể chịu lâu đâu.

-Nhanh lên, mau dẫn tôi đi.

Hai cái bóng, màu trắng và màu xanh mấy chốc đã biến mất khỏi sân trường chạy đến quảng trường, nơi thi hành các luật lệ của trường.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Sau khi đỡ Hong ra khỏi cây thánh giá, nó cùng Tea Hin đưa Hong về Phòng hồi sức của trường, trường Ireland là trường vampire duy nhất của bạch đạo nên bệnh viện dành cho vampire chắc chắn sẽ có.

Một thân hồng y đang nằm trên giường, và một thân bạch y đang ngồi, bên cạnh là một người con trai với bộ lục y đứng nhìn người con gái mang bạch y đó mà ko nói gì, chỉ có sự im lặng bao trùm khắp căn phòng màu tím nhạt trong bệnh viện vampire của trường.

-Tea Hin!. Tiếng nói của một cô gái vang lên phá tan đi cái ko khí âm đạm.

Giật mình khi nghe đến tên mình anh "dạ" một cái rồi chờ đợi chủ nhân của tiếng gọi nói một cách cung kính hơn bao giờ hết.

-Cậu hãy kể hết những gì đã xảy ra vs Hong mà cậu biết cho tôi nghe. Giọng nói lạnh đến run người ko khỏi khiến Tea Hin ớn lạnh và chỉ biết làm theo một cách vô điều kiện, ko hỏi han thêm gì.

-.....

Sau một hồi cân nhắc để thuật lại những gì cậu biết cho cô gái đó nghe thì cậu đã nhẹ người đi một phần, cậu cảm thấy rất sợ người đang ngồi kế mình, người con gái này toát ra một loại hàn khí ko thể ngờ tới, khác hoàn toàn vs lúc này, lúc mà hai người cùng đi cứu Hong, lúc đó cô gái này biết lo sợ, biết quan tâm, nhưng những biểu hiện đó đã nhanh chóng tan biến chỉ còn lại một thân người lạnh đến thấu xương từ lúc chuyển Hong vô phòng hồi sức.

Vì Hong ko bị gì nguy hiểm đến tính mạng nên nó cũng đã ko còn lo lắng như khi nãy nữa, nhưng Hong cần vài ngày để lấy lại phần sức mà mình bị hao tổn, trước ánh nắng mặt trời, thì sức lực của vampire sẽ nhanh chóng hao tổn khi tiếp xúc vs nó quá nhiều, đây là một điểm yếu của vampire nhưng ko phải vampire nào cũng vậy, cũng có lúc ko mà.

Sau khi nghe hết những gì Tea Hin kể thì ngọn lửa trong lòng nó nổi dậy, thấy khí mặt của nó ngày càng xấu đi thì Tea Hin bèn lên hỏi một điều mà cậu thắc mắc khi còn ở nhà ăn.

-Chị, sao bạn chị lại có vật đó?.

-....Im lặng, nó ko trả lời.

-Chị!, chị có thể nói cho em biết ko, bây giờ nếu chị ko nói thì bạn chị chắc chắn sẽ bị đưa ra trị tội đấy. Anh thấy nó im lặng thì lại tiếp tục nói tiếp.

-Là tôi!, tôi đã tặng nó cho Hong, tôi ko ngờ vì nó mà Hong lại bị như vậy, tất cả là lỗi của tôi!.

-Ko đâu, việc này đâu phải lỗi của chị, tất cả cũng chỉ tại bọn họ ko vu oan cho bạn chị thôi, chị đừng tự trách mình, dù gì thì bạn của chị cũng ko sao rồi mà.

-Tea Hin, tôi thật sự thắc mắc, cậu biết Hong là bạn tôi vậy thì tại sao cậu lại ko giúp Hong chứ?. Nó nổi giận, nếu Tea Hin chịu giúp Hong thì sẽ ko có chuyện gì xảy ra, hay là nó có thể đến kịp thì sao.

-Ko phải là em ko muốn, nhưng anh Yun....Nói đến hắn, Tea Hin ko biết phải nói sao, cậu rất sợ hắn, nhưng cậu lại càng ko muốn làm nó phật lòng nên cậu đã lên gọi điện cho nó.

-Hừ, thì ra là hắn, tôi nói ko sai mà, hắn ko có gì tốt hết. -Vậy vật đó đâu rồi?.

-Vật đó?, à là miếng thẻ bài hã, hình như là Ha Rum đang giữ!.

-Ha Rum là ai?. mà sao lại giữ nó.

-Chị mau quên vậy, là người hôm trước bị chị "xử" đó. Nghĩ đến chuyện hôm qua, anh chỉ biết cười vs cười thôi, hết chuyện của Ha Rum, rồi tới chuyện anh được thấy năm con gấu bắc cực dưới sân trường chỉ trong một ngày.

-Thì ra là cô ta, nhưng tại sao cô ta lại giữ nó?.

-Là người nhặt được miếng thẻ của bạn chị làm rớt đưa cho chị Ha Rum giữ.

-Tại sao lại đưa cho cô ta?, cô ta thì có tư cách gì mà giữ nó!. Tức giận, đưa cho ai giữ ko đưa, đưa cho cái con ờng ẹo đó thì nó bực mình.

-Em ko biết, chị sẽ lấy lại miếng thẻ đó sao?. Hai mắt tròn xoe, cậu nhìn nó hỏi giống hệt như cún con đợi chủ.

-Tất nhiên, vật đó là của Hong, tại sao lại đưa cho cô ta.

-Cô ta học lớp nào?.

(Hong, cậu yên tâm, mình sẽ ko để cậu bị thiệt thòi đâu)

-À vậy chị đi cùng em luôn đi, em cũng định về lớp!. -Mà chị định làm gì?.

-Hỏi nhiều, cậu ko cần biết, mà tại sao tôi phải đi cùng cậu, cậu chỉ cần cho tôi biết cô ta học lớp nào thôi!.

-Thì đó, chị Ha Rum học cùng lớp vs em mà, đi chung đi!.

-Sao?, đừng có giỡn vs tôi, tôi nghe oppa nói là trường này có phân biệt cấp bậc hết rồi mà, cậu và cô ta làm sao mà chung lớp được.

-Đúng là có phân biệt cấp bậc nhưng anh Yun là người đưa chị Ha Rum vào lớp mà.

-Hừ, tôi quên là còn tên đó.

-Sao ngứa tai quá nhỉ?. Hắn đang ngồi học thì cảm thấy tai mình có vấn đề nên đưa tay lên vừa soa vừa nói.

10' sau nó cùng Tea Hin đã có mặt trên hành lang của lớp.

-Tối rồi, mệt quá!. Thở hổn hển, nó thì đi mà Tea Hin thì chạy nên việc này ko tránh khỏi, ai mượn nó đi nhanh quá chi.

-Lớp A sao?, cũng có duyên nhỉ!. Khoanh tay nhìn cái bản hiệu lớp, một cái nhép miệng hé lên tia gian xảo trong nó quẩy rữ vô cùng.

-Chị nói sao?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

-Ko có gì!.

Nhanh chóng cái đường nét quẩy rữ lòng người trên bờ môi đỏ ko cần son đó tan biến vào không gian vô tận và trở lại vs một khuôn mặt lạnh ko còn gì lạnh hơn khiến cả Tea Hin đứng vs khoảng cách ko gần mà cũng dư sức cảm nhận được khí lạnh toát ra từ người nó.

Mãi lo nghĩ về người con gái bí ẩn trước mặt mà cậu ko biết nó đã đứng trước của phòng học bỏ cậu lại phía sau.

Chạy theo cậu hỏi nó. -Chị!, chị định làm gì?, anh Yun sẽ ko vui đâu, anh ấy rất đáng sợ đó.

-Vậy cậu nghĩ tôi có sợ tên đó ko?. Nó nói vs một giọng điệu thách thức.

Nhưng vai cậu nói. -Ko!, nếu là người khác thì còn biết sợ, chứ chị!..

(Haha!, lần này anh Yun gặp khắc tinh rồi!, sẽ có kịch hay xem đây!)

Tiếng "cạch" phát ra làm cho những ánh mắt tuyệt đẹp trong căn phòng hướng về phía cánh cửa, ôg thầy giáo đang cầm trên tay một cuốn sách dày mấy trăm trang cũng phải dừng bài giảng mà quay sang nhìn cái cánh cửa vừa được mở ra ấy.

Tea Hin bước vào, thấy Tea Hin thì ôg thầy cũng tiếp tục bài giảng, nhưng bài giảng vẫn chưa thể bắt đầu vì cánh tay của Tea Hin vẫn còn ở cánh cửa ko buồn ra.

Thấy lạ ôg thầy định lên tiếng hỏi nhưng một lần nữa ôg ko thể làm điều ôg muốn vì sau cánh cửa có thêm một thân ảnh màu trắng bước vào.

Một sự ngạc nhiên ập đến cho bao chàng trai cô gái trong phòng khi nhìn thấy nó.

Ánh mắt đẹp hơn bao giờ hết của nó bắt đầu dò xét từng khuôn mặt của mọi người trong phòng, đôi mắt cứ thế mà chuyển động và đột ngột dừng lại, khi đôi mắt ấy dừng cũng là lúc nó tìm được đối tượng mà nó muốn tìm.

Nhanh chóng nó tiếng lại gần chỗ của đối tượng đó. Cô ngồi trên một chiếc bàn màu tím, một cái laptop màu tím được đặt giữ bàn, trên bàn còn có thêm vài quyển sách dày cuện được xếp ngay ngắn thành chòong...

-Hay nhỉ!, tôi cũng khâm phục cô thật, làm cách nào mà khiến tên đó cho cô vào đây học vậy, chỉ cho tôi được ko?. Một giọng nói lạnh đến rùng người phát ra làm cô phải rùng mình vài cái, cô cứ tưởng mình đang lơ lửng ở Bắc Cực chứ ko còn ở Hàn Quốc nữa.

Nhanh chóng định thần, cô gồng mình bật dậy quát vào mặt nó hỏi. -Cô nói cái gì?.

-Cô bị điếc à. Ko nghe thì ráng mà chịu. Hỏi tôi làm gì!.

-Cô. Đúng hòng, ko biết nói gì, cô chỉ biết đứng đó tròn hết tròng trắng ra mà nhìn nó phẫn nộ.

-Đừng nhìn, coi chừng lé, vậy là hết đẹp rồi, hấn sẽ ko thích đâu!. Nó, một lời nói trêu chọc lại vang lên khiến cái Ha Rum tức điên người, mặt ngày càng đỏ.

Ánh mắt bắt đầu rơm rớm vài giọt nước mắt, hấn thấy cô như vậy thì liền bật dậy đi thẳng về phía nó và cô. Woo cũng ko ngại, ảnh cũng giống hấn, tiếng về phía hai người, chỉ có cái khác nhau là hấn bước đi rất nhanh và nhanh chóng có mặt tại hiện trường.

Đưa bàn tay lên vai của cô, ảnh hỏi. -Ha Rum, ko sao chứ?

-Híc...híc, cô ta thật quá đáng, mình có làm gì đâu mà cô ta lại nói mình dụ dỗ cậu chứ!, Híc...híc....

Nghe xong, ảnh mắt có chút, chỉ một chút giận dữ quay sang nhìn nó.

Cùng lúc đó, Woo cũng đã có mặt tại hiện trường "vụ án", cái Ha Rum thấy Woo lại gần thì gĩa vờ khóc lớn nhưng cô đã lầm, ảnh ko hề để tâm đến cô mà lại đứng cạnh nó vs ảnh mắt thật sừ là rất âm ảnh.

-Tara!, sao cậu lại ở đây vào giờ này?.

-Có chuyện!. Một từ hết sức ngắn gọn, nó nói mà mắt cứ nhìn về phía hai người đang ân ái với nhau trước mặt mình trong khi hai người là nhân vật thấy bạn nó gặp rắc rối mà ko giúp còn lấy luôn món quà nó tặng Hong.

-Cô còn ko mau đưa vật đó cho tôi.

-Vật đó?, là vật gì chứ?. Cái Ha Rum vẫn ko thôi cái trò khóc xướt mướt đó mà hỏi lại.

-Còn hỏi, vậy hỏi này cô đã nhận được vật gì?.

-Ý cô là...thẻ bài?!

-Chứ ko lẽ cô nghĩ cô có thứ gì đáng giá sao?.

-Cô..., mà tại sao tôi phải đưa cho cô chứ, cô tưởng tôi sợ cô sao?.

-Vậy thì cô là cái thứ gì mà có được nó, ko lẽ cô vẫn chưa thuộc hết máy cái nội quy mà mấy vampire ngu ngốc các người đặt ra sao?.

Thêm một cái sừng sốt, lần này đến cái ông thầy thân bực giận cũng phải điên người ra mà ngó ngẩn.

Woo, hấn, Ha Rum, ko tin vào tai mình, lần trước nó nói vậy họ cứ tưởng nó chỉ là nhất thời sơ ý nói nhầm thôi chứ ai dè...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32

Từ bỏ cuốn sách dày cuộn của mình, ông thầy giáo đi lại hậu trường "vụ án".

-Em là ai?. Ông hỏi.

-.....

Ko trả lời, nó vẫn để nguyên cái tư thế chìa tay ra mà im lặng nhìn cái Ha Rum.

-Em có biết em đang nói gì ko?. Tiếp tục ông hỏi trong khi nó ko hề trả lời.

-....

Vẫn vậy, lặp lại cái tư thế khi nãy.

-Em..

Thấy nó vẫn ko trả câu mình ôg định hỏi tiếp nhưng lời nói vẫn ko thành câu thì đã bị nó chặn miệng.

-Ôg có thôi lảm nhảm ko?!

Sốc nặng khi câu nói của nó thốt ra, ôg bèn nhảy sang chuyện khác.

-Thôi được rồi, vậy em đến đây có việc gì?. Ôg nhẹ giọng hỏi.

Nó vẫn giữ cái tư thế ấy mà nói. -Ko phải tôi đã nói trước rồi sao, tôi lấy lại đồ!, nghe chưa?.

-Đồ gì?.

-Ôg không biết à?, tôi thấy lạ thiệt, một chuyện quan trọng như vậy thì tại sao ôg ko biết kìa?.

-Kim Ha Rum!, cô định lấy làm của riêng sao?. Nhìn Ha Rum có nhẹ giọng hỏi.

-Ko!, ko phải, tôi định hết giờ học sẽ đưa!. Giật mình cô đĩnh chính lại.

-Thật ra các em đang nói đến vật gì?. Ôg thầy ngày càng thắc mắc, lên tiếng hỏi lại hai người.

-Là thẻ bài S!. Tea Hin từ sau lên tiếng.

Mất trật to, ôg thầy đứng người khi nghe Tea Hin nhất tới thẻ bài S. Lấy lại bình tĩnh, ôg hỏi. -Tại sao các em lại có được nó?.

-Dạ cái này thì em biết!. Ha Rum nhảy vào nói.

-Thẻ bài này là của trường!. Vừa nói, cô vừa lôi trong túi ra miếng thẻ bài màu vàng kim.

-Em nói gì?. Của trường thì sao lại ở trong tay em?

-Các người im đi!, bây giờ tôi đến đây để lấy lại nó chứ ko phải là nghe mấy người nói chuyện. Nó nhảy vào cắt ngang câu chuyện mà nó thật sự là ko muốn nghe.

-Hừ, hay thật, tại sao tôi phải đưa cho cô, vật này là của trường tôi mà!. Ha Rum lớn giọng nhìn nó nói.

-Vì nó là của tôi, à mà ko, của Hong mới đúng chứ.

Nụ cười, cô nói của cô, rồi của ai tên là Hong có nghĩa là sao, cô giận à?. Ha Rum tiếp lời.

-Thì của tôi!, nhưng tôi đã tặng cho Hong thì là của Hong!, mà trí nhớ của cô cũng tệ thiệt, mới gặp Hong hồi sáng mà quên nhanh vậy!.. Nó tiếp lời.

Cuộc đấu khẩu của nó vs Ha Rum ko ai dám chen vào nên cuộc đấu khẩu này diễn ra rất là êm xuôi.

-Người hồi sáng?. À thì ra là con nhỏ ăn cắp đồ hà, chắc bây giờ nó không xong rồi, là bạn cô sao, cô b....

Lời nói của cô vẫn chưa tuôn ra hết thì cô đã nhận lấy được một cái tát trời giáng của nó ban cho làm cô té nhào xuống sàn. Thấy cô té hấn vội vàng đỡ cô dậy. rồi quay sang nó nói.

-Cô đang làm gì vậy hà, đến đây gây rối sao, đi mau!. Ánh mắt tức giận của anh nhìn nó làm nó càng khẳng định cái ý nghĩ về hấn ban đầu.

-Anh là ai mà ra lệnh cho tôi vậy?. Nghĩ tôi sẽ nghe theo sao. Tôi nói rồi, mau đưa vật đó cho tôi, tôi ko rảnh mà nhất lại thêm một lần nào nữa đâu.

-Vật đó đâu phải là của cô. Hấn vẫn vững cái ánh mắt đó nhìn nó.

-Của tôi hay ko của tôi thì liên quan gì đến anh, im dùm cái đi!.

-Cô. Đúng hợm, cái Ha Rum và hấn lần này gặp khác tình truyền kiếp rùi.

-Em này!, vật này ko phải của em nên em ko thể mang đi. Ôg thầy chen vô nói.

-Vậy của ôg à?. Nó hỏi Ôg.

-Ko!. Nhưng...

-Ko phải của ông thì ông đừng có xem vào. Nó vẫn giữ nguyên cái giọng nhỏ nhẹ của mình, nó là vì ko muốn hét lên, cứ giống máy con điên sao ấy nên giọng của nó luôn luôn trầm chứ ko cao, cao là có chuyện.

-Chuyện gì ồn ào vậy?. Một giọng nói khác vang lên làm cho tất thấy mọi người phải quay đầu lại nhìn. Cuối cùng thì người tháo gỡ rắc rối của nó đã đến...Lee Min Hoo.

-Anh!, sao anh biết mà đến vậy?. Woo hỏi.

-Ko biết thì làm giám đốc cái trường này làm gì?

-Ừ vậy anh giải quyết đi!. Woo nói tiếp.

-Tất nhiên!. Bước lại gần chỗ của "vụ án" rắc rối này, anh nói.

Ngó qua ngó lại, anh cũng thấy vật mà mình muốn tìm, bước thêm vài bước lại gần chỗ của vật đó anh giơ tay cầm lấy rồi quay qua nhìn nó nói.

-Tiểu Bạch!, em bắt cần quá, làm mất đồ rồi nè.

Sự sững sốt ập đến cho mọi người ở đây, anh nói vậy thì anh đã xác định vật này là của nó rồi.

-Anh Hoo!, vật đó là của trường mà!. Ha Rum nhảy vô nói.

-Anh!, anh quen Tara hả?. Woo thắc mắc khi cách gọi của anh mình vs nó rất là thân mật.

-Ừ!, em nuôi của anh đấy, chính thức ra mặt vs em luôn.

-Anh giỡn hả?. Woo hỏi lại.

-Ko!. Hoo đính chính.

-Em đi đây!. Một thất. Nó cầm trên tay miếng thẻ bài rồi bỏ đi.

-Ko ở lại à? Oppa nó hỏi.

-Ở lại làm gì? Nó.

-Em hứa rồi mà!. Hoo nói tiếp.

-Ừ thì hứa rồi. nhưng ko phải là bây giờ. Nó nói tiếp.

-Ừ thôi vậy đi!. Hoo nói.

Hai anh em này thật là tiết kiệm lời ghê, ngắn gọn mà cũng chỉ có hai người hiểu.

Trước khi đi nó quay lại nhìn về phía chỗ cái Ha Rum nói. -Những ai có liên quan đến việc hồi sáng tôi sẽ ko để yên, dù ít hay nhiều.

Rồi lẳng lặng bỏ đi để lại cho mọi người một dấu "?" nhưng cũng có vài người đã nghĩ ra ý của lời nói đó vì nó ko khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Một ngày mới lại bắt đầu, ánh nắng của mặt trời vẫn tiếp tục tìm đến đối tượng của mình, không đợi ánh nắng tìm đến vì bây giờ cánh cửa sổ đã được che bởi lớp màn trắng dày đặt ko để một tia nắng nào lọt qua, chỉ còn cách đứng đó chờ cho tấm màn được rén lên.

Nó đã thức dậy từ sớm, đồ cũng đã thấy, trà cũng đã uống, mọi việc hằng ngày nó làm đều xong từ rất sớm. Ngồi trước gương để chải lại mái tóc dài của mình rồi đứng dậy lấy cái laptop siêu mỏng màu trắng nằm trên bàn bỏ vào chiếc cặp màu trắng.

Đeo cặp bên vai trái rồi đi xuống bãi đậu xe dưới nhà nó đi lại một góc trái của bãi, một vật lớn được che phủ bởi tấm màn lớn, lấy tấm màn và trước mặt nó là một chiếc ô tô màu trắng có một ko hai trên đời, thiết kế vô cùng đặc biệt.

Lên xe và phóng thẳng về phía trường học. trước cổng trường là mấy chú bảo vệ đang đứng, thấy có một chiếc xe đang lao về phía cổng với tốc độ nhanh thì chú bảo vệ liền mở cửa.

Mọi người ai ai cũng dò theo chiếc xe đang chạy, một loại xe họ chưa từng thấy thì biểu hiện này là bình thường. Nhưng cũng có vài người am hiểu về xe đã nhận ra rằng chiếc xe màu trắng này ko phải loại bình thường, ngay cả xe đua của hân và cũng ko thể sánh bằng, những ánh mắt ngưỡng mộ nhìn theo chiếc xe nhiều ko đếm xuể.

Nó chạy xe vào bãi đậu rồi đeo chiếc cặp đi thẳng về phía lớp A, nơi mà nó ko mấy là thích.

-Chị!.

-Cậu theo dõi tôi à?.

-Ko!.

-Vậy sao cậu cứ bám theo tôi mãi thế?. -Ko thấy chán à?

-Ko!, em thích mà!. -Mà chị đi đâu vậy?.

-Đi chơi!.

-Ở trường sao?. Có gì đâu mà chơi.

-Có chứ, cậu cũng sẽ biết thôi nên đừng có hỏi nhiều. -Tối giờ thăm Hong rồi tôi đi đây!.

-Em đi với chị!.

-Tùy cậu.

....

5' sau hai người đã có mặt tại bệnh viện riêng của trường. Vừa bước vào đã nghe được tiếng của Hong đang nói chuyện với cô y tá. Tea Hân hơi bất ngờ với chuyện này vì theo như bác sĩ nói là phải mất vài ngày cô mới tỉnh nhưng chỉ trong vòng một ngày là đã có thể trở lại bình thường thì chuyện này ko hề bình thường.

-Tỉnh rồi à, cậu thầy đồ đi, đi học nữa chứ!.

-Chị, chị ko thấy bất ngờ khi bạn chị tỉnh dậy quá sớm sao?. Tea Hân thấy biểu hiện của nó vô cùng bình thường nên thắc mắc hỏi nó.

-Ko!.

-Đứng vậy!, Tara à, mình thấy có chuyện gì đó rất lạ, sao mình có thể tỉnh nhanh đến thế, và bây giờ mình cũng thấy khỏe vô cùng. Hong thấy Tea Hân hỏi thì cũng lên tiếng hỏi nó.

-Cậu đừng bận tâm quá, khỏe lại là được rồi. Nét mặt ko biểu cảm, nó nhìn Hong nói.

-Ồ!.

-Thầy đồ đi!

Thầy đồ xong thì nó cùng Hong và Tea Hân ra khỏi bệnh viện.

-Tara à!, mình đi ăn đi, chưa tới giờ học mà. Hong quay sang nó nói.

-Ừ, sao cũng được!.. -Tea Hân đi chung ko?. Quay sang Tea Hân nó hỏi.

-Dạ?.

-Sao, ko đi à?.

-Dạ ko!, đi chứ. Cười tươi, gãi đầu anh nói.

-Ok vậy cantin thẳng tiến!. Cười to Hong la lớn lên tay chỉ về phía cantin của trường.

Trên đường đến cantin Hong và Tea Hin cứ cảm thấy lạ tại sao có vài hs lại đứng đó mà khóc lên khóc xuống. Còn nó thì vẫn ko quan tâm đến chuyện này, vẫn thản nhiên mà đi như ko có chuyện gì xảy ra.

Xuống tới cantin Hong và Tea Hin cũng thấy mấy cái cảnh đó, hiện tượng mà trước đây chưa hề có.

-Hai người có ăn ko?. Nó chọn một cái bàn góc trái căn phòng.

Tea Hin và Hong bắt đầu kêu món, nó thì ngồi im ko làm gì.

-Tara, cậu ăn gì?. Hong hỏi.

-Được rồi, mình ăn rồi, gọi cho mình một ly hoa quả đi.

-Ồ.

Ra khỏi cantin Hong nói. -Mình về lớp nha, mà giờ cậu đi đâu?.

-Ko cần về đó, đi theo mình đi!.

-Đi đâu, ko phải đi học à?.

-Ừ thì đi học, nhưng ko phải học ở đó.

-Ko ở đó thì ở đâu?.

Tới trước cửa lớp A nó nói. -Là ở đây!.

-Sao?. cậu đùa hả. Hong la lớn.

-Ko!.

-Chị, nhưng mà chị Hong ko thể học ở đây được mà!.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Vậy sao, ko được à?. Nó nhìn hai người với một đôi mắt như đang ko biết hỏi.

-Đúng vậy, chị, hay hôm nay em làm hướng dẫn viên đưa chị đi tham quan trường ha?! Tea Hin chỉ còn cách là đưa nó đi xa cái nơi này để tránh có việc gì xảy ra.

-Tham quan à?. Nó hỏi.

-Vâng!.

Khoanh tay để trước ngực, lưng dựa vào tường. -Được thôi!.

-Hi, vậy ta đi ha chị, chị Hong cũng về lớp đi!.

Cười gượng, anh lấy tay ra dấu kêu Hong đi trước để tránh có chuyện.

-Ồ...ờ, Tara à, cậu đi tham quan đi nha, mình về lớp, đi nha!.

Nói xong ngay lập tức Hong lê bước, Tea Hin cũng chuẩn bị đưa nó đi tham quan trường, nhưng mọi việc chỉ vừa bắt đầu thì cũng phải kết thúc ngay chỉ vì một câu nói "đứng lại" của nó.

-Tea Hin, tôi sẽ đi với cậu....

-Ha..ha...em biết, vậy ta đi.....

-Nhưng...ko phải là bây giờ, bây giờ tôi có việc rồi, bữa khác đi!. -Cậu định ngăn tôi bằng cách này sao?!. -Hừ, trẻ con!.

Một cậu nói nhưng sét đánh ngang tai, trời ơi, thật là...lần này nhất định sẽ có đại chiến, ý định ngăn cản cái đại chiến đó đi đi theo làn gió vô tình mà ko nuối tiếc, chỉ còn cách phó mặc cho số phận.

-Hong, cậu theo tớ, cậu ko đi học hả?. Quay sang cô bạn của mình, nó nói.

-Đi!, đi chứ, nhưng mà Tara à, thật sự là mình ko học ở đây được mà!. -Cho dù học được , nhưng cũng ko thể lâu dài đâu, mình sẽ bị bọn họ đè bẹp mất!.

-Yên tâm đi, ko sao đâu!. Hai tay vịn hai vai Hong nó ôm nhưng nói.

-Nhưng...nhưng....

-Ko nhưng nhị gì hết, đi mau!. Hai tay nó nắm chặt lấy tay Hong ko buông, lôi cô vào lớp. Tea Hin cũng lò mò đi theo.

Chưa bước vào được cửa lớp thì ba người đã nghe thấy tiếng khóc tức tử của cái Ha Rum, hấn ngồi cạnh về mặt bốc lửa phừng phực làm nóng cả căng phòng, ko ai dám lại gần.

(Chị Ha Rum bị gì vậy nhỉ?, mà cũng lạ, sao hôm nay mình gặp nhiều học sinh cứ ôm nhau mà khóc thế?..) Một tràng suy nghĩ hiện ra trong đầu Tea Hin, Hong cũng ko khác, hiện tượng này là có một ko hai từ trước đến giờ. Chỉ có nó, hình như là nó biết nguyên nhân của sự việc thì phải, ko quan tâm, nó bước tiếp....

Hong và Tea Hin đi theo vào, thấy nó thì cái tiếng khóc trong căn phòng dừng ngay tức khắc, bay giờ căn phòng chỉ có vài người, giờ học vẫn chưa bắt đầu nên khán giả xem kịch hôm nay chắc rất ít.

-Cô!, cô vào đây làm gì?, muốn gây sự nữa hả?. Cái Ha Rum đang bực trong người thì thấy nó như bình ga thấy lửa, bùng nổ ngay lập tức, và sức công phá cũng rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Bỏ ngoài tai lời nói của Ha Rum, nó đi thẳng về hướng cái bàn màu trắng ở đầu dãy tay vẫn nắm chặt tay Hong ko buông, nó biết nếu buông ra là cô nàng này sẽ chạy mất đất.

-Cô!...híc quá đáng mà....híc...híc....!. Thấy mình bị phốt lờ một cách ko thương tiếc thì cô tỏ vẻ uất ức tiếp tục màn khóc của mình.

Thấy Ha Rum ngồi khóc tự nhiên hấn thấy khó chịu và muốn nổi giận vs cái người vận y phục màu trắng mới vào lớp kia, nhiều lần hấn bị nó châm chọc nhưng hấn ko thấy tức giận nhưng lần này vì cái Ha Rum, người hấn thích nhưng ko được đáp trả đang âm ỉ, hấn lại nổi giận vs nó mà ko quan tâm rằng từ khi nó bước vào lớp cho đến bây giờ thì nó vẫn chưa đụng đến Ha Rum gì cả.

Lê bước tới chỗ nó, đứng ngay hướng mà nó đi, nhìn nó vs ánh mắt phẫn nộ, khiến Tea Hin, Hong đi sau cùng phải phát sợ.

-Nời này là chỗ nào mà cô muốn vào thì vào hả?.

Vẫn ko quan tâm đến, nó chuyển qua hướng khác mà đi, thấy mình cũng bị phốt lờ giống Ha Rum thì nổi tức giận trong người hấn càng dâng cao.

Nó thì ko hề quan tâm tới hấn dù biết là hấn ko mấy vui nhưng vẫn muốn chọc cho hấn càng ko thấy vui hơn nữa, nó muốn hấn phát điên lên, muốn thấy vẻ mặt của hấn khi đó, muốn xem coi hấn có khả năng gì mà làm cho nhiều người sợ hấn đến vậy.

Đi tiếp khi hướng đi mới của mình trống ko (ko có hấn), khi khoảng cách của hấn và nó ngan nhau, khi mà đôi mắt rực đỏ của hấn nhìn nó ko chớp, thì đôi môi của nó lại chuyển động, một đường cong tuyệt mỹ hiện lên làm cho bao người trong căn phòng ko thể ko đứng tim vs nụ cười ko thật của nó.

Hấn cũng ko khác, một hồi mơ mẩn vs nụ cười chết người này thì hấn lại cảm thấy mình bị si nhục nặng nề, nhanh chóng bàn tay có những đường gân xanh nắm chặt lấy bàn tay thon nhỏ trắng nõn và quật mạnh đưa lên cao khi thân ảnh của hai người đang song song.

-Biến đi!, cô ko đủ tư cách vào đây!.

Câu nói của hấn chính thức đánh tan cái mơ hồ của mọi người kể cả cái Ha Rum, cô cũng là nạn nhân của nụ cười ấy, cô thấy hấn đang tức điên thì vui mừng vô cùng, cô nghĩ lần này nó nhất định khó sống vs hấn, cô nghĩ mình được trả thù thành công.

Cô tưởng tượng đến cái cảnh nó quỳ xuống van xin hấn tha mạng rồi quay qua van xin mình thì cô thật sự rất thỏa mãn. Nhưng nghĩ thì vẫn là nghĩ vì cô đã bị một câu nói rất là nhỏ làm tan biến cái suy nghĩ ấy.

-Vậy cô ta đủ sao?. Nó ngược mặt lên nhìn hấn bắt chợt làm hấn phải rùng mình vì ánh mắt của nó, đôi mắt sâu thăm ko đáy, một đôi mắt tưởng chừng có thể đóng băng mọi vật, đôi mắt mà hấn chưa bao giờ tưởng tượng ra được, chưa bao giờ hấn nghĩ trên thế gian này lại có người sở hữu nó.

Một người có thể nhìn thấu tâm can của người khác như hấn lại vô cùng bất lực vs nó, hấn ko tìm được một ý nghĩ gì trong nó, ko thể nào biết được người con gái này đang nghĩ gì, tóm lại hấn hoàn toàn mù lòa trước nó.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Vừa bị ánh mắt của nó đang áp vừa bị lời nói của nó làm mình kinh ngạc, hấn bắt đầu đánh giá cao về người con gái này, hấn dường như nhỏ bé trước nó.

Một màn căng thẳng đến rùng người đè khắp cả căn phòng, mọi người ko ai dám hó hé gì vì biết mình ko đủ đô để lên tiếng trong hoàn cảnh này, chỉ có cái Ha Rum, mặt dù rất sợ nhưng cô vẫn ngoan cố nhảy vào.

Chạy thật nhanh đến chỗ nó và hấn, đôi mắt sung dù của cô vẫn còn ẩm nước, nhìn người con gái bạch y kia mà phẫn nộ. -Cô dám nói tôi vậy hả?, cô nghĩ mình là ai hả?, cô tưởng được là em nuôi của tiền bối Hoo thì lên mặt hả?.

Đang lơ lửng trong suy nghĩ vẫn vơ của mình, hấn bị đánh thức hoàn toàn bởi lời nói rung rung của cái Ha Rum.

Nhìn thấy tình đơn phương của mình đang khốc lốc thì tim hấn nhói lên bắt chợt bỏ tay nó ra và đi đến chỗ Ha Rum ôm nhưng nói. -Ha Rum à, đừng khóc nữa.

Một nụ cười tiếp tục hé mở khi nó hoàn toàn chắc rằng hấn có tình ý vs cô nàng Ha Rum, thấy mình được hấn dỗ thì cái Ha Rum cũng bớt khóc, phần nước tuông ra từ nãy giờ cũng bớt dần, nhưng hiện tượng này lại tái diễn khi cách cửa được mở ra và Woo bước vào.

Vừa bước vào lớp thì anh đã nghe thấy tiếng khóc của cái Ha Rum, thắc mắc Woo hỏi -Chuyện gì vậy?.

-Woo!...híc...híc... Nghe thấy câu hỏi đó thì cô lại càng khóc lớn thêm như muốn cho ai đó biết.

-Chuyện gì?. -Tea Hin!, cậu nói tôi nghe.

-Anh!...em cũng ko biết nói sao nữa, cái này thì anh nên hỏi chị Ha Rum và anh Yun, em cũng ko biết thật sự là có chuyện gì!.

-Ha Rum... .Định quay sang Ha Rum hỏi thì anh lại im lìm vì anh thấy nó, vì bị che khuất bởi hấn nên anh ko thấy, nhưng anh lại thắc mắc thêm là tại sao nó lại ở đây, vs lại chuyện này có liên quan đến nó ko???

-Tara!, cậu sao lại ở đây?. Lại gần chỗ nó, Woo ôm nhưng hỏi.

-Tôi đúng lúc lắm, mau giải quyết cái đồng lộn xộn này đi!. Nó nói, ánh mắt ko hề chuyển động, cử chỉ ko có chút nào chỉ về đối tượng của đồng lộn xộn mà nó nói nhưng trừ Woo ra ai cũng biết đối tượng đó là ai.

Dù là người đến sau, ko hiểu mấy sự việc nhưng Woo nhanh chóng hiểu ra lời nó nói, quả thật loài vampire thông minh hơn người bình thường.

-Ha Rum, cậu đừng gây sự nữa, vào chỗ đi, bắt đầu giờ học rồi.

-Woo! mình có gây sự đâu!. Híc...tại cô ta chứ bộ...híc...híc....

-Im giùm cái đi, cô định giờ cái trò khốc lốc đó đến bao lâu hả?, cô ko thấy phiền nhưng đừng làm phiền tai người khác chứ.

-Cô....

Thấy mình tiếp tục bị nó hạ bệ, cô định nói trả thì lại bị nó cắt ngang lời. -Cô định nói cái lí do là tôi ko nói chuyện vs cô làm cô khóc sao?!. -Hừ, trẻ con!.

-Được rồi!, Tara, cậu đến đây có việc gì sao, hay là tìm anh Hoo, để tớ dẫn cậu đi gặp anh ấy!. Hiểu ra vấn đề của cậu chuyện lộn xộn này, ánh đánh

sang chuyện khác để khỏi làm nó tức giận.

Mà cũng lạ, sao Woo biết là ko nên làm nó tức giận!, anh này đã biết điều gì về nó sao?.

-Ko cần. tôi ko đến đây tìm oppa, nếu tìm oppa thì tôi đến đây làm gì?.

-Vậy cô đến đây làm gì?, muốn gây sự phải ko!. Nhảy vào, Ha Rum nói.

-Tôi ko có rãnh giống như cô, nếu ko thì từ khi cô la lên lúc tôi bước vào là cô đã ăn vài cái tát rồi chứ ko có để cô làm trò này trò nọ đâu!.

-Cô....

-Các em!, giờ học bắt đầu rồi, chúng ta có thể bắt đầu chưa. Một bà cô già đứng trên bục nói làm cho cái ko khí căng thẳng tan biến.

Mọi người đều về vị trí của mình, Ha Rum đi xuống cái bàn màu tím của mình, trong cái lớp A này đúng là chỉ có những con nhà quý tộc trong giới vampire thôi nhưng quý tộc cũng có tầng lớp khác nhau nên cách bố trí vị trí các bàn học cũng khác, nó được sắp xếp theo thứ tự thấp lên cao, có nghĩa là tầng lớp quý tộc cao thì vị trí cái bàn của mình sẽ nằm ở phía trên và cứ thế mà đi xuống, cái Ha Rum ko phải quý tộc nên cô được sắp xếp vào dãy cuối cùng của phòng học.

Hắn thì nằm đầu dãy phía bên phải, Woo thì bên trái, từ nãy giờ lo cái chuyện của Ha Rum nên ko ai để ý là có thêm hai cái bàn nữa, một là màu trắng, hai là màu hồng, cái màu trắng nằm song song vs hai cái bàn của hắn và Woo, cái màu hồng thì nằm song song vs cái màu tím của Ha Rum.

-Hôm nay chúng ta sẽ có thêm hai thành viên mới, tôi nghĩ các em cũng biết nhau rồi nên tôi ko giới thiệu, bay giờ thì chúng ta bắt đầu bài học!.

-Học viên mới?, cô!, ai vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

-Học viên mới?, cô!, ai vậy?. Thắc mắc khi bà cô già trên bục nhắc đến học viên mới, tuy Tea Hin có tính tình hiền như Phật nhưng anh có một đặt điểm nổi bật là nhiều chuyện.

-Vẫn chưa biết à?, tôi cứ tưởng là biết rồi chứ!. Quay sang người hỏi bà nói.

-Là ai?. Hắn mất kiên nhẫn, một người hấp tấp như hắn sẽ ko bao giờ chịu nghe người khác nói hết câu.

Ai nấy đều thắc mắc về học viên mới, bay giờ trong đầu mỗi người đều hình dung ra cái người sẽ ngồi cùng lớp vs mình. Chỉ riêng Woo anh thông minh hơn nên anh nhanh chóng đoán ra ai là học viên mới nhưng đoán cũng chỉ là đoán sự thật thì phải xác minh chứ.

Đứng bật dậy, nhìn về phía cô gái vận bạch y hỏi. -Tara, là cậu, phải ko?!.

-Cái gì?, ko thẻ nào!. Đồng thanh

-Tea Hin!, Ha Rum!, ko cần la lớn vậy đâu!. Bà cô già nói .

-Tara!, em là học viên mới cũng nên giới thiệu về mình chút đi!. Nói tiếp.

-Ko cần!. nói xong nó đi thẳng về phía cái bàn của mình, đặt chiếc laptop màu trắng lên bàn rồi quay sang Hong nói. -Hong!, cậu về chỗ của mình đi!, chiếc bàn màu hồng ấy!.

-Hả?, mình sao?. Giật mình khi nghe nhắc đến tên mình cô lập bập tra lời.

Ko nói gì ngoài cái gật đầu, nó hình như là thích làm hơn là nói, mọi hành động của nó đều dễ dàng cho người ta hiểu.

Cầm lấy chiếc cặp màu hồng của mình, Hong đi thẳng xuống chỗ ngồi và im lìm ko hó hê lời nào.

-Tea Hin!, tôi muốn hỏi một điều!.. Căn phong chỉ vừa chìm trong sự im lặng vài giây thì đã bị lời nói của nó phá hỏng.

-Vâng!. Chị hỏi đi!.

-Thật ra chừng nào mới bắt đầu học, hay là ko cần học nữa?.

Nghe nó nhắc đến thì bà cô già trên bục giảng chợt nhớ ra là tiết học đã bắt đầu rất lâu rồi mà cái lớp này lại hỗn độn như thế, kháng giông vài cái rồi quay sang nhưng con mắt đơ ra từ nãy giờ nói. - Vào học thôi!, muốn nói gì thì hết giờ rồi nói.

Căn phòng bắt đầu chìm vào im lặng chỉ còn nghe vài tiếng lạch cạch của những ngón tay đang lướt trên bàn phím của những chiếc laptop đời mới. Vì hôm nay nó và Hong mới vào học nên bài học ko nhiều.

30' sau tiếng chuông giải lao thứ nhất cuối cùng cũng reo, giải thoát cho hàng ngàn con mắt khỏi, lổ tai khỏi những dòng chữ và bài giảng.

Vẫn như mọi ngày sân trường và cantin đều đông đúc, tấp nập, tiếng nói cười của học viên. Chỉ có một nơi là khác với mọi ngày, nó trở nên cân bằng hơn và khiến cho ai nhìn vào đều cảm thấy sợ. Những cặp mắt đang dò xét người con gái vận y phục trắng mà phải thối mả, tò mò.

Và cái lí do đó là chưa ai thấy một người có thể ngồi yên bất động trừ hai bàn tay trong vòng một giờ như cô, ko nói chuyện, ko làm gì hết, ngay cả đôi mắt cũng ko hề cử động.

Từ lúc bắt đầu học tới giờ ko biết là cô có chú ý đến bài giảng hay ko nữa nhưng có một việc chắc chắn rằng việc làm của cô từ nãy tới giờ ko hề liên quan gì tới việc học.

Bao con mắt vẫn nhìn, đôi bàn tay lướt trên bàn phím nhanh đến chóng mặt vẫn tiếp tục chứ như thế 1'....2'.....3'.....10'. cũng ko hề có chút gì cử động.

Nhưng sự việc đã kết thúc khi bàn tay thon nhỏ ngừng lại, nôi giọng nói gần như quen thuộc vs mọi người vang lên.

-Nhìn đủ chưa?!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

-Nhìn đủ chưa?!

Bị đánh thức bởi câu nói của nó, một số người ra ngoài chỉ còn lại Woo, Tea Hin, Hong, Ha Rum và hần.

Hong sắp sếp lại chỗ học của mình, bỏ chiếc laptop màu hồng vào cặp rồi đi lại chỗ nó. Tea Hin cũng giống Hong, một người nhiều chuyện như anh thì ko thể nào làm ngơ vs việc xảy ra hồi sáng, trong đầu anh hiện tại có rất rất nhiều câu hỏi dành cho nó mà ko biết nó có chịu trả lời ko đây.

-Tara mình... Hong vẫn chưa mở miệng nói hết câu thì đã bị tiếng chuông điện thoại của Ha Rum cắt ngang.

Ko biết hôm nay cô nàng này ra sao nhưng mọi cử chỉ hành động đều khác thường, có phần lo sợ hơn mọi ngày, mà nhắc đến cô thì lại nhớ đến chuyện mấy học sinh khác đứng khóc trên hành lang, thật ra chuyện gì đã xảy ra chuyện gì.

-Alo!.

-Sao chứ, vậy ba có biết nguyên nhân tại sao ko, chúng ta đâu có đắc tội gì đâu!. Giọng nói lo sợ, hần, Woo, Tea Hin, và cả Hong cũng phải chú ý đến Ha Rum.

-Phá sản ư?!, con về liền!. Cúp máy, mặt của cô nàng xanh như tàu lá chuối, hai tay ôm chặt chiếc điện thoại mà rung.

-Ha Rum, chuyện gì vậy?. Hần thắc mắc hỏi, nhìn nét mặt hiện giờ của cô làm hần lo lắng.

-Yun!, làm sao đây híc... công ty của ba mình sắp phá sản rồi híc...làm sao đây híc...híc.....!. Hai dòng lệ từ đôi mắt trào ra, nét lo sợ đã bao trùm hết khuôn mặt cô.

-Phá sản?, làm sao có chuyện đó được!. Ngạc nhiên khi nghe cô nói, bất kì công ty nào phá sản đều có thể nghe được chứ công ty của nhà Ha Rum thì ko thể, suy nghĩ một hồi anh hỏi tiếp.

-Tại sao?.

-Vì vốn đầu tư bị rút hết rồi!, hiện tại công ty ko đủ tiền để xoay sở híc...híc.

-Rút vốn, cậu giỡn hả, làm sao có chuyện đó được chứ, ko phải 60% vốn đầu tư là của nhà Woo sao.

-Đúng rồi!, Woo à, chuyện gì vậy hả híc... sao nhà cậu lại rút hết cổ phần chứ híc...

Ánh mắt của mọi người lập tức chuyển hướng, Woo cũng ko biết tại sao lại xảy ra chuyện này, anh ít khi tham gia vào việc của công ty nhà mình.

-Woo cậu giải thích đi, chuyện này là sao hả?. Tức giận khi nhìn thấy thái độ ko biết gì của Woo.

-Yun!, cậu đừng có hỏi tôi, cậu cũng biết là tôi ko tham gia vào mấy chuyện ở công ty mà.

-Nhưng dù sao cậu cũng phải biết chứ, ko thể nào ko biết gì!. Con thịnh nộ tiếp tục dân trào.

-Làm ơn im dùm cái đi, muốn nói gì thì tìm chỗ vắng vẻ rồi nói, ko thấy là đang làm phiền người khác sao?. Đóng cái laptop màu trắng lại, bỏ vào túi sách, mắt ko hề hướng về hân nhưng lời nói thì hết sức là chăm chọc, cách nói chuyện này của nó quả thật rất dễ làm người khác bực.

-Cô... /-Muốn biết nguyên nhân ko, tôi bật mí cho nhé. Hân định lên tiếng mắng nó thì đã bị nó chen vào nói, lần nào hân định nói gì thì cũng bị nó chen vào, mà cũng lạ, một người như hân lạ hân nhìn với nó như vậy thì hơi khác thường, bình thường là hân đã làm cho người nói chuyện với hân như nó sống dở chết dở rồi.

-Cô biết sao?. Nghe tới thì Ha Rum nhảy vào hỏi.

-Ừ!, nghe ko?. Nó.

-Nghe, nói đi!. Ha Rum bỗng dừng lại trở nên ngây thơ với nó làm cho Tea Hân và Hong hoảng một trận, hai người cứ như nước với lửa vậy mà.

-Động nào đi, Ngoài Woo ra thì ai có khả năng làm việc này nữa?!

Nghe nó nói thì Woo bắt đầu suy nghĩ và anh đã nghĩ ra. -Anh sao?.

-Hoo tiền bối sao?, ko đâu, làm gì có chuyện đó!. Ha Rum nói, cô ko tin là oppa nó làm, vì cô và gia đình mình chưa hề làm chuyện gì có lỗi.

-Hong!, mình đi có chút việc, lát gặp lại!. Đeo túi sách lên rồi quay sang Hong nói, trước khi đi nó còn để lại một nụ cười gian xảo, và cũng như mọi hôm, chính cái nụ cười của nó đã làm cho bao con tim phải ngừng đập, kể cả nam lẫn nữ, một sức hút từ nó tỏa ra có thể dễ dàng mê hoặc tất cả.

-Nhất định ko phải đâu, anh Hoo sẽ ko làm vậy đâu!. Tea Hân chen vào, anh ko biết là oppa nó có phải là người rút vốn ra hay ko nhưng nếu có thì chắc chắn phải có lý do, mà theo anh biết thì Ha Rum ko có làm gì khiến anh giận hay bất mãn.

-Đúng vậy!, chắc ko phải đâu!. Hân tiếp lời chỉ có Woo là im lặng.

Sự im lặng của anh ko kéo dài vì anh nghĩ ra được một kết luận. -Theo tôi thì người làm việc này có khả năng lớn nhất là anh Hoo.

-Woo!, cậu cũng nghĩ là anh Hoo hả?!. Thấy Woo đôi phần khẳng định là anh mình thì Ha Rum lại tiếp tục bắt an.

-Ừ!, vì trong nhà chỉ có anh mới làm việc này được thôi, cậu biết là tôi ko tham gia vào những chuyện này mà.

-Nếu vậy thì làm sao đây?. -Ko được, phải hỏi nguyên nhân mới được!. cô vừa nói vừa suy nghĩ, và cuối cùng cô rút ra kết luận là hỏi nhân vật chính.

-Đúng vậy!, tôi cũng muốn biết tại sao anh lại làm vậy!.

.....

-Em thấy sao?, hả giận chưa?. Đặt tách trà lên bàn kính, người con trai nói.

Cầm tách trà lên một cách nhẹ nhàng, người con gái vận bạch y ung dung mà thương thức. -Cũng được!, nhưng quá nhẹ!, cũng nhanh nhĩ, làm mình mất cơ hội ra tay.

-Nương tay được thì nương đi!, dù gì thì cũng là bạn của em anh mà!. Người con trai đó nói tiếp.

-Nhưng ko có quan hệ vs em!. Đặt tách trà xuống một cách nhẹ nhàng, đáp trả một cách nhanh gọn.

-Thì coi như tích đức đi!. Cuộc nói chuyện chỉ kéo dài được vài phút thì cách cửa phòng mở ra, hân, Woo Tea Hân và Ha Rum bước vào một cách hối hả.

-Cái "tích đức" tìm kia!, giải quyết đi.

-Anh!, là anh sao?. Woo hỏi.

-Biết rồi sao?, nhanh nhĩ!. Tiểu Bạch!, em cũng biết cách trả thù nhĩ!. -Hay đấy, ngoài em a chắc ko ai dám làm vậy đâu.

- Thanks!, quá khen, tại oppa thôi.

- Tara!, cậu cũng ở đây sao?. Woo hỏi.

- Ủi!. Giọng nói lạnh lùng lại tuôn ra, nhưng Woo lại thích như vậy, chỉ có nó mới mang cho anh cảm giác như vậy.

- Anh Hoo!, nguyên nhân?. Hần nhảy vào nói, một phần thì chú ý đến oppa nó nhưng phần còn lại thì chú ý đến người con gái bạch y đang ung dung ngồi trên ghế kia.

- Đơn giản!, cậu thử suy nghĩ đi!.

- Anh!, em ko có kiên nhẫn!. Nói tiếp, ánh mắt ngày càng giận giữ.

- Tàn trữ!. Một nguyên nhân hết sức ngắn gọn nhưng lại làm cho bao nhiêu thắc mắc ập đến cho bốn thân ảnh đang đứng kia.

- Tàn trữ?. - Anh giận hả?.

- No!.

- Vậy thì Ha Rum tàn trữ cái gì?.

- Thẻ bài S!.

- Thẻ bài S?, anh Hoo, em ko có!. Ha Rum nhào vô thanh minh.

- Có!, em đã giữ nó mà ko đưa cho nhà trường, vật đó em ko đủ tư cách giữ. Một cái nguyên nhân dễ hiểu mà oppa nó phải vận óc suy nghĩ mới ra, cũng hay thiệt, nghĩ được cái nguyên nhân này.

Một cái lí do quá tuyệt vời, đến nỗi nó cũng phải vỗ tay khen cái lí do của oppa nó. Đứng dậy đi lại chỗ oppa, nó nói. - Hay!, vậy mới đúng là oppa của em chứ.

- Tara!, cậu biết chuyện này trước rồi phải ko!. Ha Rum thấy nó vừa vỗ tay vừa nói khiến cô càng thêm bực tức trong người.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Quay trở lại cái ghế của mình khi nãy, cầm tách trà nóng lên từ từ thưởng thức, khi trà trong tách đã cạn, nó bỏ xuống rồi quay qua những người đang ngóng chờ câu trả lời. - Thi sao?. - Cô định làm gì tôi?.

Mỗi câu nói của nó luôn mang tính châm chọc hay khiêu khích người khác, và những lời này cũng đã khiêu khích ngọn lửa trong hần, nhanh như cắt hần nắm lấy tay nó quật mạnh khiến thân người của nó phải bật dậy. - Im đi!, cô tưởng mình là ai mà lớn tiếng ở đây!.

- Yun!, bỏ tay ra!. Thấy nó bị hần dùng "bạo lực" thì ngay lập tức oppa nó quát lớn, lớn đến nỗi làm cho khắp căn phòng phải rung động, Woo được một tràng bất ngờ về người anh ruột thịt này.

Từ trước đến giờ hầu như anh ko hề lớn tiếng vs bất kì ai, cho dù là gặp chuyện động trời cũng ko hề lớn tiếng hay quát mắng người khác vậy mà nó chỉ bị hần dùng một tí bạo lực thì anh đã vội vàng quát mắng một cách ko thương tiếc.

- Tôi nói lần nữa, muốn làm gì thì làm nhưng tôi cấm đụng đến Tiểu Bạch, nghe chưa!. Quát tiếp.

- Anh!, bình tĩnh đi!. Woo nói, anh thấy cứ đà này thì chắc chắn oppa nó sẽ bùng nổ. - Yun!, bỏ tay Tara ra!.

- Ko được!, hôm nay ko dạy cô ta một bài học thì ko được!. Hần kiên quyết là nhất định phải dạy nó một bài học nên cách tay đang nắm này nhất quyết ko buông ra.

Hần càng kiên quyết ko buông thì oppa nó càng nóng, anh này quả thật hôm nay rất khác lạ, tính tình thay đổi hoàn toàn khi có những chuyện liên quan đến nó. Việc này xảy ra khiến hai cô cậu Ha Rum và Tea Hín phải im ko dám lên tiếng, biết nếu lên tiếng cũng như thừa.

- Kang Yun!, cậu ko nghe tôi nói gì hả?. Vẫn giữ cái giọng hồ gầm mà nói.

Tiếp tục ngoan cố, mà ko phải là ngoan cố mà là ko quan tâm cho dù hần biết anh Hoo, oppa của nó đang điên lên. Chắc lần này sẽ có chuyện lớn xảy ra

đây mà cũng lạ, tại sao nhân vật chính ko lên tiếng ta, nó đang nghĩ gì sao?.

-Hai người im hết đi!, ồn quá!. Cuối cùng thì nhân vật chính cũng lên tiếng, bay giờ con mắt của mọi người đều dồn hết vào nó, tất nhiên cái người đang nắm tay nó đưa lên cao từ nãy giờ cũng vậy.

-Kang Yun!, anh có thấy mình đang làm chuyện dư thừa ko?. -Nếu muốn trừng trị tôi thì sao ko làm sớm mà phải ơ đó đòi co với ông già này?. Một mũi tên trúng tim đen, anh Yun này mọi ngày làm việc nhanh gọn lẹ mà sao hôm nay lê mê thế ko biết, hay là có ý gì?.

-Ông già?. -Nói ai vậy?. Oppa nó hỏi, giọng nói lại chuyển biến lạ thường, đã quay trở lại về bình thường như mọi ngày. Nhìn nó hỏi mà hai con mắt co lại, tay gãi cảm tỏ vẻ suy nghĩ nhìn nó, một biểu hiện hết sức là ngộ nghĩnh khiến hần, hai cô cậu kia và Woo phải sóc toàn tập.

-Nghĩ đi, ngoài oppa thì còn ai?!. Mặt vẫn cứng đờ ko biểu cảm, những câu nói của nó bất chợt làm cho người con trai mới đây nóng phùng phực bay giờ lại cười ko còn gì mà nói được.

Thêm một lần sóc, trời ơi anh này biến hóa gì mà làm cho bốn thân hình phải hóa đá vậy trời, ko ai tin là mới vài phút trước người con trai này đã nổi giận bùng bùng, đến nổi bốc hỏa luôn.

Nhìn chiếc đồng hồ treo tường nó nói. -Trễ giờ học rồi!, thui cúp luôn đi!. Định đi thì chợt nhớ ra một chuyện nó quay sang hần nói. Buồn tay!. Rất là nhẹ nhàng nhưng sức công phá lớn gấp mấy lần tiếng gầm của oppa nó, và tất nhiên là hần buồn tay, hần ko biết tại sao lại như vậy, hần chỉ biết tiếng nói đó như ra lệnh cho hần, khiến hần ko làm ko được.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

-Tiểu bạch!, em đi đâu?. Sau khi bàn tay của hần đã rời xa bàn tay nó thì nó quay đi, tiếng bước về phía cánh cửa, nhưng đâu có dễ dàng gì thoát khỏi chỗ này mà ko cho oppa nó biết chứ.

-Ko biết!.

-Thật là, anh đi vs em!, shopping nào!.

-Shopping?, anh cũng có sở thích đó sao?. Nhấn mặt nhìn người con trai trên bộ y phục màu chàm.

-Híc, sở thích gì, đi mua cho em mà. Đáp trả, anh thấy mình hết sức là tủi thân khi bị nó gán ghép cho cái sở thích ko thật này.

-Cho em?. -Anh bị khủng à?, em thì mua gì chứ?. Nó đáp lại.

Hai anh em nói qua nói là mà ko hề đề ý là bốn người, tám con mắt đang nhìn mình chăm chăm, Woo thì ko tin người con trai mặt y phục màu chàm này là anh mình.

Hần cũng vậy, ko thể ngờ rằng mình lại bị oppa quát lớn, và cái giọng điệu nói chuyện lúc nãy với hần và nó thì khác một trời một vực.

Còn cô nàng Ha Rum và anh chàng Tea Hìn nhà ta thì khỏi nói, bị há hốc từ khi bức vào cánh cửa này rồi, bao nhiêu là chuyện ập tới mà từ trước đến giờ chưa từng thấy, thân hình hai người đờ như cây cơ trước gió, mắt chỉ việc lướt qua lướt lại hai thân hình đang trò chuyện một cách vô tư kia.

-Thì đi rồi mới biết!. Oppa nó.

-Ko!. Nó

-Ko đi cũng phải đi!, em ko thoát được đâu!. Oppa nó.

-Chắc ko?. Nó

-Ko!. Oppa nó.

-Khủng!.. Nó.

-Ặc, ai khủng?. Oppa.

-Ko lẽ em?. Nó.

-Thôi ko cái nữa!, đi thôi!. Oppa nó.

-Ko!. Nó

-Why?. Oppa nó.

-Ko thích!. -Biết rồi còn hỏi!. Nó.

Cuộc đấu khẩu cứ thế mà tiếp tục, bốn con người coi như hoàn toàn dư thừa.

-Thôi đi!. -Ko mua đồ thì đi chơi! Oppa nó mất kiên nhẫn, anh mà nói chuyện vs nó bằng hình thức này thì chết sớm là cái chắc.

-Đi chơi hả?. -Ở đâu?. Nó

-Đi đâu cũng được!. Oppa nó.

-Vậy Công Viên trò chơi đi!. Nó.

-Em cũng biết chỗ đó sao?. Oppa nó.

-Đi một lần rồi!. -Rất vui!. Nó

-Hỏi nào?. Oppa nó.

-Hôm bữa!. Nó.

-Với ai?. Oppa nó.

-Bạn!. Nó.

-Mới đây mà có bạn rồi sao?, tính em đâu phải vậy!. Oppa nó.

-Hợp!. -Lúc trước có gặp ai đâu mà có!. Nó.

-Ồ!, quên!. Oppa nó.

-Khùng!. Nó.

-Đừng dùng từ đó!, mất mặt lắm!. -Người ta nghe thì coi anh ra gì nữa!. Oppa nó.

-Ai nghe?, bốn khác tượng kia à?. Nó.

-Khúc tượng?. Oppa nó.

-Ừ!. Nó.

-Đâu?. Oppa nó.

-Sau lưng kia!. Nó.

-Ừ ha!, này giờ ko biết!. Oppa nó.

-Khùng!. Nó.

-Đã nói là đừng kiêu vậy mà!. -Mất mặt lắm!. Oppa nó.

-Có đâu mà mất!. Nó.

-Có sao ko!. Oppa nó.

-Sao ko thấy?. Nó.

-Sao thấy được!. Oppa nó.

-Ko có nên ko thấy!. Nó.

(Trời!, chắc tăng xong quá)-Thôi đi!, nói hoài!. Oppa nó.

-Ừ đi!. -Nhưng trước tiên tổng bốn bức tượng này đi dùm cái!. Nó.

-Ồ!. Oppa nó.

-----Happy New Year-----

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Một sân thượng vắng người, nhìn sơ qua thì cũng biết nơi này đã lâu ko có người tới, thân hình một cô gái ngồi trên thanh sắt của sân thượng cứ như bức tranh tuyệt đẹp làm say đắm lòng người.

Mái tóc dài buồn thả đung đưa trong gió, bộ y phục màu trắng kẻ lướt theo, ánh nắng rọi thẳng vào mặt của nó làm thân hình ánh lên tia hòa quang của ban mai, ngồi đó nó nhìn xuống sân trường, hàng trăm con người(vampire) đi ra đi vào như đàn kiến.

Giờ là 7h50', sắp đến giờ học rồi nhưng nó vẫn ko có ý định rời đi. Nó muốn tận hưởng ban mai, tận hưởng những thứ mà thiên nhiên ban tặng cho muôn loài.

Ko gian yên tĩnh chỉ kéo dài vài phút thì bị phá hủy bởi tiếng"Két" của cánh cửa, một người con trai đang từ từ tiếng lại gần nó, nhưng khoảng cách chỉ còn là vài mét thì bước chân đó lại ngừng lại.

Nhìn nó đang tận hưởng khí trời thì người con trai đó lại ko muốn phá hủy, nhưng ko muốn ko được vì anh co việc nói vs nó. -Tiểu Bạch!.

Nó vẫn ko quay lại nhưng ko quay lại ko có nghĩa là ko trả lời.- Oppa à!.

-Gi?, nói đi!.

-Em nhớ quá!. -Nhớ ba người đó quá!, làm sao đây?!. Một giọng nói u buồn, giọng nói và lời nói này như muốn đâm xuyên vào tâm can của người nghe.

Ko chỉ nó buồn mà oppa nó cũng buồn ko kém, anh gắn nó vào chính cái ngày đó, anh thì bị lạc đường, anh đi sâu vào rừng, càng đi càng sâu, đi một hồi thì anh nghe thấy tiếng thét, tiếng thét như muốn giết chết mọi vật, lại gần chỗ đó thì anh thấy nó, nó đang ngồi quật quaoi trên vũng máu, trời thì mưa, mưa tầm tã, nước mưa hòa vào máu chảy thành sông, ướt đầm cô bé mặc chiếc đầm màu trắng, mùi máu tanh xông lên tận mũi khiến cậu bé đó phải ngộp thở, những người ngộp trước tiếng ko phải cậu bé đó mà là cô bé ngồi trong vũng máu kia.

Cậu bé đó nhanh chóng chạy đến bên cô bé đó, cậu bé tiếng thét khi này là của cô bé đó nhưng nguyên nhân của tiếng thét là gì, ko thể nào chỉ vì cái việc này, tiếng thét khi này dữ dội vô cùng, chắc chắn là có một việc nào đó lớn hơn mới khiến cô bé này thét lên một tiếng thét kinh hồn như vậy.

Ôm lấy cô bé, đưa cô bé ra khỏi vũng máu, cậu cố gắng hỏi nguyên nhân tại sao nhưng ko thể vì cô bé như người ko hồn, thân hình thì co lại, lạnh vô cùng, nhưng cậu thấy lạ là ánh mắt của cô bé này tại sao cứ nhìn về phía vật thẳm, nhiều lần cậu muốn chạy lại đó em nhưng lại bị bàn tay của cô bé nắm lại, bàn tay rung rung siết chặt ko cho cậu rời đi.

Một lúc sau mép miệng của cô bé bắt đầu chuyển động và cuối cùng cũng thốt nên lời, những chỉ có duy nhất hai từ: "Cha!, Mẹ!". Rồi lao mình chạy thẳng về phía vực thẳm, cậu bé kia thấy vậy cũng chạy theo, cậu cứ nghĩ là cô bé đó sẽ nhảy xuống nên khi bắt được cánh tay của cô bé đó cậu cố gắng giữ cô bé lại ko cho đi tiếp.

Cô bé cứ quaoi quaoi, vẫy mạnh, thân người cứ chồm về phía vực thẳm, vừa khóc vừa gọi "Cha!, Mẹ!", hai thân hình bé nhỏ dưới mưa làm ai nhìn cũng phải rơi lệ nhưng ai mà nhìn cho được chứ, nơi này nằm sâu trong rừng thì ai mà thấy.

Thấy cô bé cứ chồm về hướng vực thẳm thì cậu bé thấy lạ nên đã ổn định tâm trạng của cô bé đó và từ từ đi lại vực thẳm nhìn xuống. Hai mắt tròn to, cậu muốn hét to lên khi thấy cảnh này, cảnh tượng mà một đứa trẻ ko bao giờ nghĩ đến được, thấy cậu bé kia ko động tĩnh gì thì cô bé bắt đầu nhào tới chỗ đó và nhìn xuống, ko giống như cậu bé kia, vừa nhìn thấy cảnh tượng thì một tiếng "áááááá" thất thanh vang vọng khắp khu rừng, sau đó là tiếng gào thét thật lớn, tiếng gọi: "Cha!, Mẹ!".....

Đôi mắt ửng đỏ lại tiếng tục trào lệ, nhìn thấy cha mẹ mình bị như vậy thì ko có đứa con này bình tĩnh được, hình ảnh hai người, một nam một nữ, nam thì thì bị một cục đá nhọn cao đâm xuyên qua bụng, mắt thì mở to, máu chảy thành những dòng nước, còn nữ thì bị một thanh kiếm nhọn đâm xuyên qua tim và treo quật quaoi trên ko trung bởi một sợi dây xích to dùng, máu chảy ra ko ngừng, từng giọt từng giọt rơi xuống vách ko đáy.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Nhìn nó mà tim quặn đau, ánh mắt xa xăm vô định của nó như thể bóp nát cõi lòng anh.-Quên đi!.

-Ko!, làm sao mà quên?!. Đáp lại mà ko cần nghĩ ngợi gì, nhưng có điều khác bình thường là giọng điệu của nó hoàn toàn thay đổi, ko còn vương vấn một chút nào gọi là tình thương.

Một lần nữa, anh nhìn người con gái thân bạch y mà đau lòng, anh ko hề có ý định tiến thêm bước nào về phía đó, bay giờ khoản cách của anh và nó ko như trước, anh ko bao giờ có thể bắt kịp nó cho dù anh đã dùng mọi cách.

-Tiểu Bạch à!.

-Đi đi!. Nó giờ như người vô hồn, mặc cho gió ngày càng thổi mạnh, mặc cho cái rét đang tiến gần, nó vẫn ko muốn rời cái chỗ này, nó ko muốn phải làm bất kì ai bị tổn thương khi nó trong tình trạng này, càng ko muốn ai quấy rầy mình. -Hôm nay, tâm trạng của em ko tốt, nên đừng nói gì hết, đi đi!.

Ngay sau lời nói cuối cùng của nó thốt ra là thực hiện ngay, anh lẳng lặng quay đi một cách nhẹ nhàn, bước chân nặng nề của anh khiến anh thấy mệt mỏi, ko hiểu tại sao ông trời lại đẩy anh vào số phận của cuộc chơi này, tại sao lại để anh gặp nó, và tại sao lại là ngày hôm đó, hay là ông trời muốn anh giải thoát cho tâm hồn đầy tổn thương này.

30' đã trôi qua, tiếng chuông vào học cũng đã reo từ lâu, học viên cũng đã yên chỗ nhưng sao chỉ có nó là khác, nó vẫn ngồi đó, ko làm gì hết, chỉ ngồi nhìn lên bầu trời trong xanh.

Vào lúc đó, tại lớp A, nơi dành cho học viên cấp cao, ko khí lớp khác hoàn toàn với cái ko khí trên sân thượng, vui có, buồn có, mà tức giận cũng có. Người vui nhất ko ai khác ngoài Ha Rum, tiếp đến là Woo, người giận nhất là hần, ánh mắt bùng lửa được che dấu ko mấy khéo léo qua nụ cười giả tạo, Tea Hin đứng kế bên mà buồn thây cho hần, hần yêu Ha Rum từ lâu rồi, 2 năm trước đúng ngày hần định thổ lộ với cô thì Woo xuất hiện và cái lỗ thọt ấy kết thúc khi chưa bắt đầu.

Đây là lý do hần ghét Woo, hai người luôn tranh tài với nhau về mọi mặt, sức lực cũng ngan nhau. Ko ai thắng ai, nhưng Woo thắng hần một điều là Ha Rum, hần ko dành được tình cảm của Ha Rum, nhưng Woo thì có.

-Yun à!, ngày mai đi chơi nha!, lâu rồi chúng ta chưa đi cùng nhau!. Về mặt hôn hờ, Ha Rum ko thể nào che dấu vẻ vui mừng của mình.

-Ồ!.

Tiếng chuông cuối cùng cũng reo, hần đứng dậy tránh ánh mắt của Ha Rum và Woo, sắc mặt của hần ko mấy dễ chịu chút nào, định lê cái thân ra bãi giữ xe thì hần lại quay ngược lại tiến thẳng lên sân thượng trường.

Đơ người ra khi thấy cái cảnh này, nhìn nó ngồi đằng xa mà anh cứ tưởng một con ma nào xuất hiện giữ ban ngày, một cái đầm trắng, cộng thêm mái tóc đen dài xỏa thì chuyện này là dễ hiểu.

Nhìn cái bóng trắng mà thắc mắc, hần bước lại gần chỗ đó, càng tiến gần thì hình ảnh nó lại hiện ra rõ rệt, khi xác định người con gái đầm trắng đó là nó hần bốt đi phần nào căng thẳng, thân vào vampire, loài ma cả rùng nhưng đã gặp ma thì cũng sợ như nhau. -Cô làm gì ở đây?.

Trả lời lại câu hỏi của hần hần là một sự yên lặng, thấy nó ko trả lời thì anh càng bước lại gần chỗ nó hơn, đưa mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt nó, một thoán bất ngờ vì từ trước tới giờ có bao giờ anh nhìn thật kĩ nó đâu, làn da trắng nõn như da baby, đôi mắt xâu với hàng mi dài cong vút, mũi cao thẳng, bờ môi nhỏ nhắn đỏ như máu mà ko cần son.

-Cô buồn hả?. Một câu nói mà hần chưa hề hé mở vs bất kì ai, cho dù là Ha Rum, hần luôn giữ kín tình cảm của mình trong lòng, nhưng cái giữ kín đó là do hần nghĩ thôi chứ cả trường ai mà chẳng biết hần thích Ha Rum, ngoài trừ hần, nhưng quả thật là câu nói này hần chưa hề nói vs bất kì ai.

Nói xong thì hần lại thấy ngượng, khi đó ko hiểu sao hần lại đi hỏi cái câu như vậy ko biết, ngồi song song nó, hần bắt đầu nghĩ vu vơ, nghĩ về những hồi ức của hần và Ha Rum nhưng chỉ vừa bắt đầu nghĩ thôi là đã bị nó phá tan. -Câu bị thất tình!. Một câu nói nhưng sét đánh ngang tầm người con trai ngồi bên cạnh, trùng ngay tim đen, anh ko nói lời nào ngoài cái biểu hiện là nhìn nó chăm chăm nào há hốc.

-Sa...o sao cô biết?.. -(Quái!. sao cô ta biết, hay mặt mình có chữ ta, hay Tea Hin nói gì cho cô ta biết à?).

Nó quay qua nhìn hần, khuôn mặt vẫn ko biểu cảm. -Mặt anh ko có chữ!, Tea Hin cũng ko nói gì hết!.

-Vậy sao?!. Gật đầu lia lịa, anh cũng chắc rằng chán của mình ko có chữ, với lại Tea Hin cũng ko thể nào nói cho nó biết vì suốt ngày hôm nay anh luôn đi theo hần. Nhưng dòng suy nghĩ của hần được cắt ngang bởi một ý nghĩ khác tràn tới. -Sao cô biết?, tôi nghĩ thôi chứ có nói ra đâu!.

Nhớ ra là những câu hỏi khi nãy hần chỉ nghĩ thầm thôi mà sao nó biết, hần có nói ra đâu!. -(Kì lạ, cô ta là ma sao?!).

-Tôi ko phải ma!. Nó lại tiếp tục quay sang hần nói, miệng nhét một đường công nhẹ ko ai thấy kẻ cả người bên cạnh.

-Vậy là gì?. Quát lớn vào mặt nó, nhưng quát xong được vài giây thì hấn lại chợt nhớ rằng câu vừa nãy cũng ko có nói cho nó biết mà!.- Sao sao cô nghe được vậy?.

-Nếu ko muốn tôi nghe thì đừng có nghĩ!. Một đường cong nhỏ lại tiếp tục hé mở thêm đôi môi đỏ của nó, nhưng lần này hấn đã thấy, một nụ cười rất thật, hấn đã vài lần thấy nó cười nhưng chưa lần nào thấy được nụ cười thật sự của nó vậy mà hôm nay nó lại cười một cách tự nhiên.

Đơ người với nụ cười đẹp như thiên sứ của nó, hấn ko thể nào quên đi cái nụ cười đó dù nó đã tắt nhanh chóng. -Câu ko có ý định quên cô ta à?.

Bị đánh thức bởi câu nói của nó, anh lại trở về trạng thái u sầu lúc mới vào, im lặng ko nói gì, được khoảng vài phút thì hấn quay sang nó. -Này!.

-Kêu tôi à?. Nó ko nhìn hấn nhưng miệng thì vẫn trả lời.

-Ko lẽ ma?!

-Vậy nhầm người rồi, tôi ko phải tên "Này"!.

Biểu hiện của nó tiếp tục duy trì trạng thái khi nãy, sau khi nói xong thì im lặng được vài phút. Hấn thấy mình hình như là đã làm chuyện có lỗi nên chỉ biết im lìm ko lên tiếng. -Tôi tên Tara!, ko phải này nọ gì đâu!, gọi cho đàng hoàn vào!.

-Ồ, xin...xin lỗi!. cuối mặt xuống, hấn lại tiếp tục nói một câu nói mà mình chưa hề nói vs ai ngoài Ha Rum, biểu hiện như cún con hối lỗi vs chủ của hấn bất giác lại làm cho nó bật cười, cười van vọng khắp sân thượng, khiến hấn nhìn mà ko rời mắt.

Khoanh tay để trước ngực, hấn quay sang người con gái đang cười ko biết trời đất đâu mà nhăn mặt -Cô cũng biết cười nữa à?!

Nín cười ngay tức khắc, nó lại trở lại trạng thái khi nãy, ko biểu cảm trước mọi vấn đề khiến cho hấn phải thêm một tràn ngạc nhiên, nó bay giờ vs nó cười lúc nãy khác nhau hoàn toàn làm hấn ko thể nào ngờ, sức chuyển biến biểu hiện của nó hơn cả oppa nó.

-Cô giúp tôi một việc được ko?.

-Việc gì?.

-Ngày mai là Ha Rum và tên Woo sẽ đi chơi!

-Thì sao?, nói tôi chi vậy?.

-Tôi cũng đi!.

-Hừ!, tôi hiểu!, anh muốn tôi giúp gì, dù gì thì cũng nhờ anh đã giúp tôi một việc!.

-Tôi giúp cô!, khi nào?.

-Ko cần biết!.. -Việc gì?.

-Là... Định nói thì hấn lại ngừng, hấn ko biết làm sao mở lời với nó đây

-Là...?

-Cô làm bạn gái tôi được ko!.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

-Cô làm bạn gái tôi được ko!. -Chỉ một ngày thôi!. Nói ra câu nói này làm hấn ngượng, hấn cũng biết ngượng cơ đấy, hấn nghĩ thầm trong lòng là nó sẽ trả lời rằng "ko" nhưng hấn lại một lần nữa sai vì câu trả lời của nó là...

-Tôi đồng ý!.

...

Bóng tối bắt đầu bao phủ vạn vật, tại một căn biệt thự lớn, rất lớn là đẹp, lối kiến trúc kết hợp giữa cổ điển và hiện đại một cách hoàn mỹ.

-Lão phu nhân!, bà yên tâm, dù ko được những con sẽ cố!. Một người con trai nhìn vào chiếc laptop mà nói.

-Ta ko biết có nên yên tâm về Bạch nhi ko đây, hãy làm sao mà đưa nó ra khỏi tân băng vô hình ấy!.

-Vân!. Đóng chiếc laptop lại, ngửa đầu về phía sau.- Nhất định phải thành công!.

....

-Hắc vương, Frees đã chiếm 1/4 lãnh địa của chúng ta ở Hàn Quốc rồi!, chúng hành động rất nhanh, xem như chúng ta ko có mặt!. Một tên trong số đông bước lên cúi chào người con trai rồi thao thao bất tuyệt!.

-Hừ!, nhanh đến vậy sao?, chỉ trong vòng hai ngày?. Bo, người ngồi bên cạnh vị Hắc vương nói mà miệng nhép một nụ cười cực kì gian.

-Chúng dám về đây tất nhiên chúng sẽ hành động!. Hắc, người được mệnh danh là Hắc Vương đang chiếm chế ngồi trên thành công nơi hôm trước.

-Vậy cậu định làm gì? Bo nhảy vào hỏi.

-Ko làm gì hết!, bay giờ chúng ta chỉ việc quan sát!. -Bo!, cậu tìm vài đứa nhanh nhẹn rồi đi dò thám tình hình của chúng đi!.

-OK!.

Như một màn kịch, một việc kết thúc nhanh gọn, khiến cho người đang ngồi trên thân cây gần đó cũng phải hé nở một nụ cười gian tà.

Nhưng hẳn dù gì cũng là một vampire cấp cao, việc biết được sự hiện diện của một người khác ko phải là vấn đề huấn chi nó cũng đâu có dùng bằng năng của mình mà che dấu nên việc hắn phát hiện ra là tất nhiên. -Là bạn?, hay thù?.

-k

Cô làm bạn gái tôi được ko!. -Chỉ một ngày thôi!. Nói ra câu nói này làm hắn ngượng, hắn cũng biết ngượng cơ đấy, hắn nghĩ thầm trong lòng là nó sẽ trả lời rằng "ko" nhưng hắn lại một lần nữa sai vì câu trả lời của nó là...

-Tôi đồng ý!.

...

Bóng tối bắt đầu bao phủ vạn vật, tại một căn biệt thự lớn, rất lớn là đẹp, lối kiến trúc kết hợp giữa cổ điển và hiện đại một cách hoàn mĩ.

-Lão phu nhân!, bà yên tâm, dù ko được những con sẽ cố!. Một người con trai nhìn vào chiếc laptop mà nói.

-Ta ko biết có nên yên tâm về Bạch nhi ko đây, hãy làm sao mà đưa nó ra khỏi tân băng vô hình ấy!.

-Vân!. Đóng chiếc laptop lại, ngửa đầu về phía sau.- Nhất định phải thành công!.

....

-Hắc vương, Frees đã chiếm 1/4 lãnh địa của chúng ta ở Hàn Quốc rồi!, chúng hành động rất nhanh, xem như chúng ta ko có mặt!. Một tên trong số đông bước lên cúi chào người con trai rồi thao thao bất tuyệt!.

-Hừ!, nhanh đến vậy sao?, chỉ trong vòng hai ngày?. Bo, người ngồi bên cạnh vị Hắc vương nói mà miệng nhép một nụ cười cực kì gian.

-Chúng dám về đây tất nhiên chúng sẽ hành động!. Hắc, người được mệnh danh là Hắc Vương đang chiếm chế ngồi trên thành công nơi hôm trước.

-Vậy cậu định làm gì? Bo nhảy vào hỏi.

-Ko làm gì hết!, bay giờ chúng ta chỉ việc quan sát!. -Bo!, cậu tìm vài đứa nhanh nhẹn rồi đi dò thám tình hình của chúng đi!.

-OK!.

Như một màn kịch, một việc kết thúc nhanh gọn, khiến cho người đang ngồi trên thân cây gần đó cũng phải hé nở một nụ cười gian tà.

Nhưng hẳn dù gì cũng là một vampire cấp cao, việc biết được sự hiện diện của một người khác ko phải là vấn đề huấn chi nó cũng đâu có dùng bằng năng của mình mà che dấu nên việc hắn phát hiện ra là tất nhiên. -Là bạn?, hay thù?.

-Ko bạn!, cũng ko thù!. Dùng giọng nói của loài búp bê quy mà nói làm cho hắn phải một phen rung mình. tiếng nói tuy thanh thoát, nghe dễ thương cực kì nhưng lại đầy sự lạnh lùng, tàn bạo của một con quỷ cánh tong.

-Vậy là gì?. Hắn hỏi tiếp.

-Ko là gì?. -Người ko cần biết, và cũng đừng thắc mắc!.

-Ok!.

-Ta có một lời khuyên đây!, người chiến thắng ko phải là người chiến thắng, người thua cuộc ko phải người thua cuộc!. -Đừng xem thường đối phương dù chỉ một!.

Câu nói vừa dứt cũng là lúc nó biến mất, tuy người ko còn nhưng lời vẫn còn in mãi trong lòng của hân.

-"Người chiến thắng ko phải là người chiến thắng, người thua cuộc ko phải là người thua cuộc!". -"Đừng xem thường đối phương dù chỉ một!".

-Ha Rum!, em co chắc la được ko?. Một giọng nói hơi quen thuộc vang lên ở đầu dây bên kia chiếc iphone màu tím của cái Ha Rum

Một nụ cười gian ta hiện lên trên bờ môi của cô. -Chắc chứ, ngày mai em nhất định sẽ tìm cách khiến cho Yun quen chị!.

-Được!, chị tin ở em!. Sau tiếng nói chuyện là tiếng "tút...tút..." vang lên, bỏ chiếc iphone xuống cái Ha Rum lại tiếp tục nở một nụ cười cực gian, gian hơn khi này.

Về phần người nói chuyện với Ha Rum thì liên tục thích thú, ngồi nghĩ đến những tình tiết lãng mạn của cô và Yun.

....Tại nhà nó....

-Chị!.

Nó đang ngồi trên chiếc sofa màu trắng, mình ôm cái gối mà lướt web, đưa mắt nhìn về phía đối diện. -Bin?!, có chuyện gì sao?.

-Dạ!. Gật đầu rồi cậu lập tức bay sang chỗ nó ngồi sát bên. -Chị!, ngày mai chị có bận ko?. -Chị dắt em đi công viên nha!.

-Công viên à?. Nó nhìn Bin với một ánh mắt ngạc nhiên, sao hôm nay lại đòi nó dẫn đi chơi, bình thường là đi với Danh & Nguyệt mà. -Sao em ko đi cùng Danh & Nguyệt?.

-Tại ngày mốt là Lin đi rồi, em muốn chúng ta đi chơi chung với nhau thôi!. Nói xong thì cậu xụ mặt xuống, hai ngón tay chỉ vào nhau mà quay quay, cái mồm nhỏ cũng được chu lên một cách ngộ. -Nếu chị ko rảnh thì thôi vậy!.

Ngơ ngác nhìn tên nhóc ngồi bên cạnh, nói hiệu ý của Bin, cậu muốn có một thứ gì đó để kỷ niệm, ngày mai là ngày cuối cùng Lin ở đây, Lin sẽ về cùng Danh & Nguyệt. -Cái thằng này!, có cần làm bộ mặt như thế ko?. -Ok!, ngày mai nhất định chị sẽ đi công viên với mấy đứa!. Câu nói của nó vừa dứt cũng là lúc một tiếng "Ồ!" thật lớn vang lên dữ dội, và cộng thêm những tiếng nhảy tung bưng của ba đứa trẻ đằng sau bức tường.

...5h00' sáng, tại nhà nó...

Như thường lệ, nó vẫn dậy giờ này, chỉ cần vài ngày thôi mà nó có thể thích nghi nhanh với ko khí của xứ xở Hàn Quốc này. Ngồi tại một cái đình nhỏ màu trắng giữa hồ cá lớn, xung quanh hồ cá là đủ loại hoa màu trắng, và nhiều nhất là hoa hồng, những chậu phong lan trắng được treo quanh đình. Đi sâu vào trong đình ta có thể thấy nổi bật nhất là chiếc đàn dây màu trắng đặt chính giữa và nằm trên một chỗ ngồi rất đặc biệt, giống như chỗ của máy vương phi, hoàng hậu ở Trung Quốc thời xưa.

Cạnh đó là một bộ bàn ghế làm bằng gỗ, những hình thù tự quái lạ của mấy chiếc ghế và cái bàn. Trên bàn, mùi trà tỏa ra ngào ngạt, nó ung dung ngồi đó mà thưởng thức trà một cách tao nhã.

...7h30' sáng, tại nhà Yun...

-Đang lăn lộn trên chiếc giường mềm mại của mình cùng chiếc mền ấm áp thì bị đánh thức bởi tiếng reo của chiếc iphone màu đen, mò tay tìm điện thoại, bắt máy với cái giọng khàn khàn đủ cho người bên kia biết là mình chưa ngủ dậy và vừa mới bị đánh thức. -Alo?!

-Yun!, cậu vẫn chưa dậy sao?. Tiếng của cô nàng Ha Rum chính thức đánh thức cho anh chàng này ra khỏi cái mệt mỏi của giấc ngủ. -Ồ mình dậy liền!.

Lập tức như có một luồng điện cắm vào người hân chạy như ma đuổi vào WC cá nhân của mình và vsen một cách nhanh gọn lẹ nhưng sạch sẽ, chọn một bộ đồ màu đen, biết mà cái phòng màu đen giống như nó, nó thì trắng toát tấp, còn hân từ đen toát bộ.

Phóng lên chiếc xe ko mui màu đen phóng thẳng về phía công viên giải trí trong thành phố. Ngồi trong tình trạng lái xe thì bỗng hân nhớ đến ngày hôm qua, lúc hân và nó bó chuyện.

-"Ngày mai cậu cứ đi đến đó trước, cứ như bình thường ko cần phải diễn gì đâu!, tôi nhất định sẽ giúp cậu, yên tâm đi!." Hồi tưởng về lời nói chắc như đinh đóng cột của nó anh chỉ biết nở một nụ cười khó hiểu rồi tập trung vào việc lái xe.

Còn nó, hôm nay nó có lịch dày đặc, nên cũng phải chọn một bộ đồ phù hợp, lần này nó chọn một chiếc đầm màu trắng, trắng là tất nhiên, một chiếc đầm dây cột cổ và dài đến đùi gối, để lộ đôi chân thon trắng của mình, và đi kèm với bộ đầm là một chiếc nón quai tròn màu trắng trên đầu, một kiệt tác quá tuyệt cho cuộc đi chơi hôm nay.

Cầm lấy chiếc túi sách màu trắng độc nhất vô nhị của mình rồi đi thẳng đến chiếc xe mà nó dùng đi học mọi hôm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Tại nhà hàng mini trong công viên, Woo, Ha Rum và một người có khuôn mặt được nói là hơi quen thuộc và cũng chính là người nói chuyện điện thoại với Ha Rum tối hôm qua, chị họ của cô nhưng đẳng cấp lại cao hơn cô một bậc, vampire cấp trung Park Sol Hy.

Cô nàng CS đã từng chạm mặt với nó ở sân bay, chắc rằng cô vẫn còn nhớ chuyện hôm trước và cô cũng đang nghĩ cách trả thù nó nhưng giờ cô có nhiệm vụ quan trọng hơn nhiều, chuyện của nó và cô ko quan trọng bằng việc này, mà người có thể giúp cô làm việc này chỉ có một người là Kim Ha Rum, cô em họ ko cùng đẳng cấp của mình.

Và tất nhiên cái Sol Hy xuất hiện thì Shin Mi Na ko thể thiếu, cô cũng đang rất háo hức ngồi cạnh Sol Hy.

Tiếng lang cang của cái cửa kêu lên, bốn con người ngay lập tức nhìn ra, hần đang bước vào, cái Sol Hy và cái Mi Na nhìn mà ngây ngất tâm hồn, lòng thầm nghĩ sao mà hần lại đẹp đến thế, đẹp còn hơn con gái nữa nếu Sol Hy có thể làm bạn gái của hần thì chết cô cũng chịu.

-Yun!, ngồi đây đi!. Ha Rum chỉ vào chiếc ghế bên cạnh Sol Hy kêu hần ngồi vào, một cái bàn lớn với sáu chiếc ghế, bây giờ chỉ còn hai chiếc là một cạnh Woo, hai cạnh Sol Hy, dù ghét Woo thế nào thì hần cũng ko thích cái người đang nhìn mình với vẻ mặt như muốn nuốt sống mình nên anh đành chọn cái ghế bên trái cạnh Woo, Sol Hy hực hần nhưng cũng mau chóng lấy lại tinh thần để có một hình tượng đẹp trong mắt hần.

-Cậu ăn gì?. Ha Rum hỏi tiếp, hình như hôm nay cô vào vai đạo diễn thì phải.

Nhìn cô cười nhưng hình như nụ cười ngượng thì phải. -Gi cũng được!.

Món ăn thức uống đã có đầy đủ bây giờ đã đến lúc vào vấn đề chính của bộ phim mà đạo diễn Ha Rum sắp đặt, ngay cả Woo cũng ko biết về việc của hôm nay, mà anh cũng ko quan tâm cho dù biết vì anh chỉ muốn chọc tức hần, cho hần nhìn thấy cảnh tình đơn phương của mình đang trong vòng tay của người khác mà là người anh ko ưa nữa chứ.

Đưa mắt sang hai con người đang làm dáng với nụ cười hết sức quyến rũ mà ớn lạnh. -Ha Rum, bạn cậu hả?.

-Ko!, là chị họ của mình và bạn chị mình!. Một cái nháy mắt của cô với Sol Hy sau khi lời nói dứt.

-Xin chào, tôi là Park Sol Hy!, nghe danh của cậu rất nhiều, gặp rồi mời thấy thật như lời đồn!. Một nụ cười mà cô đã tập rất lâu để cho hần thấy, nụ cười này tuy có thể làm mê mẩn nhiều chàng trai nhưng lại là một trò cười trong mắt hần. -Chào, tôi là Shin Mi Na!. Tới lượt cô tiểu thư nhà họ Shin, cô đồ hơn Sol Hy một chút vì cô ko cần làm dáng trước mặt anh, anh ko dành cho cô, cô biết.

-Ừ, chào!. tuy ko vui lắm nhưng vì là chị họ của Ha Rum nên anh cũng phải nói gì đó chứ.

-Yun à!, cậu ko định quen bạn gái hay sao?. Nhắc đến việc quen bạn gái thì hần lại chợt nhớ về hình ảnh của nó, ko hiểu sao dạo này nó cứ hay xuất hiện trong đầu nó, cả mơ cũng thấy nó.

Thấy hần im lìm thì Ha Rum tiếp tục xuất chiêu. -Mình định giới thiệu chị của mình cho cậu!. Cậu nói vừa dứt là lúc bốn con mắt, hai con người phải căng ra, hần và Woo, mỗi người một cách ngạc nhiên khác nhau. -Cậu nói sao?, giới thiệu cho mình?.

-Đúng vậy!, cậu định ở vậy luôn hả?. Ha Rum mỉm cười, rồi nhìn thẳng vào hần.

-Ha Rum!, em đang làm gì vậy?. Cô giả nai như ko hề biết chuyện gì mà ngạc nhiên nhìn cô em họ của mình.

-Chị ko phải chị cũng ko có quen ai sao!. Thấy cách phối hợp của Sol Hy quá xuất sắc thì cô càng ra nhiều chiêu hơn.

-Được rồi Ha Rum!, mình ko cần đâu!. Hần có chút gì đó giận dữ, thất vọng mà nói.

-Ko được!, cậu ko định tìm bạn gái cho mình sao?. Ha Rum lại nói, cô nói nhiều quá, vừa là đạo diễn vừa là diễn viên.

-Đúng vậy!, Yun!, cậu cũng nên tìm bạn gái cho mình đi!. Bây giờ thì Woo đã biết rõ sự việc, anh thấy rất hài lòng với cô bạn gái mình, cô có ích rất nhiều với việc hạ đi ý chí của Yun.

-Tôi nói ko cần!, tôi có bạn gái rồi!. Cậu nói như sét đánh ngang tai bốn người, ngạc nhiên nhất chính là Ha Rum và Woo, hẳn có bạn gái hồi nào mà hai người ko biết gì vậy.

-Cậu đừng đùa, mình có thấy cậu quen ai bao giờ đâu!. Ha Rum giọng rung rung nói, cố muốn giới thiệu hẳn cho chị họ mình ko phải vì cô giúp chị mình mà là giúp mình, cô muốn có cả hẳn và Woo, nếu hẳn quen người khác thì ko được nhưng quen với chị mình thì ko sao vì cái Sol Hy rất khò, cô (Sol Hy) ko phải là đối thủ của cô.

Cô tuy là thích Woo thật lòng nhưng cô lại ko muốn hẳn thuộc về ai, chỉ mình cô mới có thể sở hữu hai chàng trai này thôi nhưng giờ nghe hẳn nói hẳn có bạn gái thì toàn bộ kế hoạch của cô đều tang thành mây khói.

-Tôi ko đùa!. Hẳn nhìn thẳng vào Woo và Ha Rum với ánh mắt kiên nghị nói như chắc nịch.

-Yun!, nếu cậu ko muốn quen chị mình thì thôi vậy, đừng giận chứ!. Ha Rum giọng vẫn còn rung nói làm cho Woo và hẳn hơi bất ngờ.

-Ai nói là đùa, cô có bạn trai thì Yun ko thể quen bạn gái à?.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

-Ai nói là đùa, cô có bạn trai thì Yun ko thể quen bạn gái à?. Một giọng nói rất ư là quen thuộc với tất cả mọi người ở đây, nó đang vào.

-Tara!, cậu làm gì ở đây?. Woo vội bật dậy khi thấy nó vào và đang tiếng lại gần chỗ hẳn.

-Chào Woo!, quen bạn gái mà ko nói gì cho tôi biết à?!. Nó nhìn Woo, nhìn anh với một ánh mắt của một người bạn thật sự, ko giả dối, ko hề có gì gọi là giọng.

-Ồ chuyện này.... Một phen ngập ngừng, anh quen với Ha Rum là có mục đích của mình, anh muốn tất cả mọi người biết người mà Yun yêu là bạn gái anh nhưng chỉ duy nhất một người, là nó, anh ko muốn nó biết chuyện này, hình như anh đã thật sự rung động trước nó.

-Ko sao, dù gì cũng biết rồi mà nên cậu đừng ngại!. Nó nói tiếp, lời nói cứ như một nhát dao vô hình đang từ từ xuyên qua con tim anh.

-Là cô!, đúng là oan gia ngõ hẹp!. Cái Sol Hy là người thứ hai đứng dậy sau hi thấy nó.

-Có bao giờ tôi nói oan gia ngõ rộng đâu mà cô nói!. Một câu nói tiếp tục làm cô ê mặt nhưng lại làm hẳn khoái chí cười lên khiến ba cô nàng và một chàng trai nhìn hẳn mà khó hiểu.

-Tara!, cậu ngồi đi!. Hẳn đứng dậy kéo chiếc ghế còn lại và cũng là chiếc ghế bên cạnh mình cho nó, một hành động mà hầu hết làm cho tất cả mọi người trong nhà hàng chú ý, khi hẳn vào đã làm mê mẩn biết bao nhiêu cô gái trong đây rồi đến nó, nó còn nổi hơn hẳn.

-Cảm ơn!. Nhìn hẳn nở một nụ cười nhẹ, ai nhìn cứ tưởng đó là một nụ cười hạnh phúc nhưng chỉ có hẳn nhận ra đó là nó đang diễn, nó nhập vai con nhanh hơn cả hẳn.

-Yun cậu nói cậu có bạn gái mà lại làm vậy ko sợ bạn gái cậu buồn à?. Ha Rum nhìn hai người mà khó hiểu, sao hẳn và nó lại thân thiết như vậy, mới hôm qua hẳn còn hùng hổ với nó mà.

-Cô yên tâm, bạn gái của Yun ko buồn đâu!.

-Sao cô biết?, cô đâu phải là bạn gái của Yun đâu!. Bay giờ thì cái Sol Hy tò về ta đây nhảy vào nói.

-Sao cô biết tôi ko phải bạn gái của Yun?. Nó cũng ko thua gì, đáp trả lại cô.

-Vậy ý cô nói cô là bạn gái của Yun sao?. Ha Rum đưa mắt nhìn nó, ánh mắt có chút giận dữ nhìn nó, nó ngay lập tức bắt gặp ngay ánh mắt đó.

-Cô sao vậy, cô là bạn gái của Woo mà sao cứ quan tâm chuyện của Yun thế!. Một câu nói bất chợt làm cô thấy bối rối, nó hình như hiểu được ý của cô, cô cũng ko vừa lập tức lấy lại bình tĩnh.

-Vì tôi là bạn của Yun!, bạn bè thì tất nhiên phải quan tâm nhau rồi!. Cô thấy cô hài lòng với lời giải thích của mình, khẽ cười trong lòng.

-Vậy sao?.

-Tara, cậu uống nước cam phải ko!. Hấn nhảy vào nói, hiện giờ người vui nhất chính là hấn, cảm thấy nó đang đứng về phía mình. Ngay lập tức

-Biết rồi còn hỏi!. Khẽ mỉm cười khi cách diễn xuất của mình và hấn hết sức an ý, hình như hôm nay tất cả mọi người đều diễn cho nhau coi thì phải và cặp diễn đẹp nhất là nó và hấn.

-Yun cậu mau nói đi!, bạn gái cậu là ai?. Woo thấy bức mình nhưng anh ko thể để lộ ra, anh cố gắng moi ra một nụ cười giả tạo mà hỏi hấn.

-À, tôi quên, giới thiệu với mọi người, bạn gái của tôi Lee Tara!.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Hai thân ảnh bắt đầu dắt tay nhau ra khỏi nhà hàng mặc cho những ánh mắt nhìn theo. Nó bắt đầu buồn tay Yun ra khi đã khuất được tầm mắt của bốn người, cảm thấy có chút nuối tiếc nhưng ko thể làm gì hơn nữa.

Đột nhiên nó quay sang nhìn anh, anh bị nó nhìn mà ko biết lí do tại sao lại bị nó nhìn mình. -Cậu rãnh ko?. -Nếu có thì đi đây với tôi.

-Rãnh, nhưng mà đi đâu?.

Đừng hỏi!, cứ đi theo rồi cũng biết. Bắt đầu lê bước khi câu nói vừa dứt, Yun cũng bên lững đi theo, hai người đi cạnh nhau hợp không còn gì bằng, một thân hắc y một thân bạch y hai màu đối chọi nhau nhưng khi gần nhau lại tương phản lẫn nhau, tôn lên vẻ đẹp của nhau.

Cặp đôi tiên đồng ngọc nữ đang tiếng về phía trung tâm công viên làm chấn động mọi người gần xa, biết bao nhiêu con tim phải hồi nhip khi thấy hai người, bất cứ chàng trai cô gái nào cũng ao ước người đi cạnh nó hay cạnh hấn là mình.

-A.....!, chị. Giọng của Lin và Bin vang lên khiến Hong và hai đứa kia quay lại nhìn.

-Tara, cậu lâu vậy. Hong nhìn nó rồi quay sang người con trai đi cùng, một thoán giật mình, người đi cùng nó lại là Yun, làm sao có chuyện này được, ko lí nào Yun chịu đến nơi này và việc hai người đi cùng thì càng ko thể vì nó biết Yun có hiềm khích với nó. -Ngài Yun, sao ngài lại ở đây?

-Ồ việc này, việc này....Anh thấy cô bạn hay đi chung với nó hỏi mình thì bỗng nhiên thấy có chút bối rối, ko lí nào anh lại nói nó và anh đang cặp được. anh làm sao mà mở miệng chứ. vội đưa mắt liếc sang nó nhờ cứu.

-Chuyện này mình sẽ nói với cậu sau. bây giờ ta đi chơi thôi!. Nó cầm tay Lin và dắt đi để lại cho Hong ?.

Nơi bọn họ chọn đi đầu tiên tất nhiên là tàu lượn siêu tốc, đề mờ màng cho phần chơi sôi động hơn thì trò này chính là cách tốt nhất. Yun thì lần đầu tiếng chơi cái trò này, anh có bảo giờ đến những chỗ này mà chơi đầu, từ bé đến giờ thì đây là lần đầu tiên anh đến.

-Này cô hay đến đây chơi lắm à?. Nó cùng Yun là ứng cử viên cuộc bình chọn đi mua vé do hội những đứa trẻ thành lập, nói hai người mua chứ thật chất chỉ có nó mua hấn thì kẻ kẻ theo sát bên mà hỏi chuyện.

-Đây là lần thứ ba. Ko ngần ngại trả lời, nó đâu cần phải giấu giếm mấy cái chuyện này chứ.

-Ồ, đừng nói với tôi là cô thích đến mấy chỗ này nha. Ánh mắt gian tà nhìn nó, hấn đang dò xét nó, nó biết, hấn nghĩ gì nó điều biết.

Tay cầm 7 chiếc vé của trò chơi tàu lượn siêu tốc, nó khoanh hai tay lại để trước ngực, rồi quay qua nhìn tên con trai đang kìm chuyện với mình. -Cậu biết là tôi có thể đọc được suy nghĩ của cậu mà sao cứ bày nhiều trò để thách thức tôi vậy.

-Ặc tôi quên. tại sao ông trời lại cho cô cái bằng năng như thế chứ. Bây giờ hấn bắt đầu chuyện sang chế độ than ông trời.

-Vậy cậu nghĩ ông ta (ông trời) nên cho loại người như cậu à.

-Tôi thì sao chứ. Hai mắt hình viên đạn đang ngắm về phía nó, chỉ cần nó nói gì có hại đến cái ông anh bên cạnh thì hai viên đạn này chắc bắng ra.

-Ko có gì. muốn hiểu sao tùy cậu. Bước chân nhanh hơn đi về phía năm con người đang mê mẩn với cái trò chơi đầu tiên này.

-Ta đi thôi.

-Woa đi chơi thôi. Lin vui mừng quá độ nên nhảy cẫng lên. khi cái trò chơi ấy kết thúc thì họ lại bàn tính đi vào ngôi nhà ma, ý này là của anh đại nhà ta, hấn nghĩ vào đó nhất định anh sẽ dọa nó sợ và vì chưa bao giờ vào nơi này chơi nghe cái tên tưởng là ghê rợn lắm nên bày ra cái ý kiến này nhưng hấn đã

sai, người la chính là hấn, một cái kì lạ là hấn là vampire vậy mà la làng khi thấy những con ma do người đóng kia chứ.

Cả đám bọn trẻ phải ôm bụng mà cười, Hong thì ngỡ ngàng với hấn, một Kanh Yun danh tiếng lấy lòng mà la làng khi vào ngôi nhà ma, trời khó tin thật.

Ngồi xụ mặt trên ghế đá, hấn thật sự rất xấu hổ với hình ảnh của mình hồi nãy, nó còn cười hấn nữa chứ nhưng có một việc bù lại sự xấu hổ ấy là hấn lại một lần nữa thấy nó cười thật lòng mình, lấy cái xấu hổ của mình đổi lấy một nụ cười khó tìm thì hấn lòi chứ ko lố.

-Yun. ở đây à?.

-Ha Rum, cậu cũng đến đây chơi à?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

-Ha Rum, cậu cũng đến đây chơi à?.

-Ừm. Một nụ cười thật tươi nở trên đôi môi của cô. nhìn thấy người mình thích đang trong tay Woo. người đối chọi của anh mà cười thật tươi vậy anh cảm thấy quận lòng.

Đang chìm trong đau khổ tuyệt vọng thì một bàn tay lạnh giá, phải nói rất lạnh đang yên vị trên vai anh, quay lại anh thấy nó, anh nghĩ nó đang an ủi anh (anh nghĩ thui nha chứ chưa chắc nó nghĩ vậy đâu) nên anh cũng định thần lại mặt nở một nụ cười ấm áp nhìn cặp tình nhân trước mặt.

Nó hơi bất ngờ với nụ cười thiên sứ mà hấn dành cho Ha Rum, tuy biết là hấn thích cô ta nhưng ko nghĩ đến việc hấn có thể chịu đựng, nhẫn nhịn nhìn thấy người mà mình yêu tay trong tay với người khác như vậy quả thật hấn phải đấu tâm lí ko ít.

-Hai người có muốn đi cùng ko?. Nó nhìn Woo và cái Ha Rum hỏi, Woo từ nãy giờ chỉ nghĩ về việc hồi nãy, lúc mà tay nó nắm lấy tay Yun, hình ảnh mà anh ko thể quên được, anh cảm thấy rất đau, anh ước gì người được nó nắm tay là anh, và nhất là người được nó nắm tay ko phải là Yun.

-Ko cần đâu, chúng tôi đang định về. Woo lên tiếng. nếu cho anh đi theo mà phải nhìn cảnh nó và Yun bên nhau thì thà ko đi thi hơn. Tới cái Ha Rum cô cũng ko có tâm trạng nào để chơi gì cả, kế hoạch của cô đã bị nó phá tan rồi, cô phải nhẫn nhịn lắm mới có thể kiềm chế cảm xúc của mình ko cho nó bùng nổ. -Ừ. chúng tớ có việc rồi nên hai người cứ đi đi.

-Ồ. có việc thì đi đi. Nói xong là từ xa một đám con nít chạy lại cầm tay nó khiến cô nàng và anh chàng đang đứng pải ngó người mà thắc mắc.

Hấn thấy vậy cũng đứng vậy, nhìn Woo và Ha Rum. -Chúng tớ đi đây, có việc thì đi đi. Nói rồi hấn cầm tay dắt bé Lin và Bin đi bỏ lại cho nó và những người khác phải khó hiểu.

Vài phút sau nó cũng đi theo, bóng cả ba thân người cao và bốn đứa trẻ từ từ khuất xa tầm mắt của hai người. Woo nhìn theo thân ảnh của nó mà lòng nhói lên vài phần. -Đi thôi.

.....

Cuối cùng cũng kết thúc buổi đi chơi mệt mỏi, từ lúc gặp Ha Rum ở công viên thì hấn cứ xụ cái mặt của mình ra, nó cũng ko nói gì, nó biết tâm trạng của hấn ko được bình thường nên cũng ko muốn làm phiền.

Đưa đám trẻ về nhà, Hong cũng ở lại nhà nó ngủ cùng đám trẻ, cô cùng bốn đứa trẻ cứ xáp lại với nhau mà chơi đùa, còn nó thì cùng hấn ra công viên gần nhà, ko phải vì nó đi theo anh mà là ngày nào nó cũng đi bộ từ nhà ra công viên vào buổi tối một mình.

Hôm nay chỉ là có hấn đi chung thôi. Hai thân ảnh trắng đen đang song song nhau trên con đường nhựa tiến thẳng ra công viên, nó đi mà ko hề hé một tiếng nao từ nhà tới công viên khiến hấn cứ nhìn nó chăm chăm quên cả việc của Ha Rum.

-Nè. sao cô ko nói gì vậy?.

-Nói gì?. Nó lại ngồi lên chiếc ghế bằng gỗ được sơn trắng, hấn cũng ngồi theo nhưng một người thì đầu ghé bên kia, và ngược lại.

-Ờ thì. bộ cô ko có gì nói sao. ví dụ như bạn bè. gia đình. hay gì đó.

-Ko.

-Vậy cô ko muốn nói gì sao?. Anh mở to hai mắt nhìn nó, người gì đâu mà lạnh kinh, hơn cả hấn.

-Ko.

-Cô khác người thiệt.

-Ờ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

-Ha Rum, em nói là nhất định thành công mà, sao Yun lạ quen cô ta. Một giọng nói vô cùng tức giận, tiếng của cô nàng Sol Hy vang vọng khắp căn phòng khiến cho người ở đầu dây bên kia cũng ko kém phần bức mình với giọng nói như hỏi tội này.

-Chị có thôi đi ko. tôi đang vô cùng nhức đầu đây. chị tưởng tôi muốn lắm à. Giọng của Ha Rum cũng ko khác gì cô chị họ, mà còn bức hơn cả cô chị họ của mình.

-Vậy phải làm sao. Yun có bạn gái tại sao em làm ko biết chứ. hai người chơi thân với nhau lắm mà.

-Tôi cũng đang muốn biết làm sao mà họ lại quen nhau đây này. Cầm chiếc iphone nói mà ánh mắt như bốc lửa hận nghĩ về nó khiến cho cô chị họ cũng phải im lìm rồi cúp máy.

....

-Cậu nghe gì chưa. ngài Yun có bạn gái rồi đây. Cô học viên A nói

-Sao cậu nói thật sao. ngài Yun có bạn gái rồi à. Cô học viên B đáp trả mà hai mắt cứ mở to hết cỡ.

-Huhu. hôm qua là ngài Woo hôm nay là ngài Yun. sao kì vậy.

Nhưng tiếng than tiếng khóc bù lu bù loa của các học viên nữ đầy khắp các ngõ ngách của trường, các học viên nam thì khoái chí cười tí tách khi hai đối thủ nặng kí của mình đã có bạn gái, nhìn các nữ sinh vậy mà họ ko nghĩ rằng người khóc tiếp theo sẽ là họ.

-AAAA. trời ơi. sao chị Tara lại quen anh Yun chứ, ko thể nào. hic. Tea Hin ôm đầu mà la làng lên như người mới trốn viện, nhưng quả thật tin này sốc thiệt, hôm trước còn cãi nhau dữ dội a ko phải mà là có hiềm khích mà giờ lại nói là quen nhau thì ai mà tin được chứ.

-Tea Hin cậu làm gì mà la lên thế. Một giọng nói vang vọng từ cửa làm cho Tea Hin người đang trong cơn hoàn phải ngưng ngay mà quay ra nhìn.

-Bo. cậu chịu đi học rồi sao. Chạy ngay lại chỗ của Bo quàng tay lên vai như hai người bạn thân mà nhăn mặt hỏi.

-Ừ, hết việc rồi nên đi. Cóc đầu lại thằng bạn của mình một cái rồi đau mà nói. -Hỏi này cậu la cái gì vậy.

-A xem tí quên huhu Bo ơi làm sao đây anh Yun có bạn gái rồi. Một câu nói như xé đánh ngan tai người vừa được nghe nhưng anh cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần mà thông thả bước về chỗ của mình.

-Có gì lạ đâu, Yun thích Ha Rum thì quen nhau thôi. Vẫn thông thả bước đi như ko có chuyện gì quan trọng nhưng anh lại đứng hình sau khi nghe Tae HIn nói một cách thông thả mà sức công phá kinh khủng. -Ko phải Ha Rum, người khác.

-Ai. làm sao có chuyện đó được.

-Chị Tara. em nuôi của anh Hoo.

-Ét. anh Hoo có em nuôi hồi nào vậy. Bo lại thêm một lần nữa kinh ngạc, sao chỉ có một thời gian ngắn thôi mà tùm lum chuyện xảy ra vậy, mà toàn những chuyện kinh hoàng ko.

-Cậu làm sao biết được. tớ còn ko biết nữa là.

-Azzi. khó hiểu. Mà cô Tara đó bộ đẹp lắm hả. Hai mắt Bo đột ngột làm cho anh chàng Tea Hin phải than thở.

-Đẹp. rất đẹp là đằng khác.

Chương 49

-Thật ko. mình phải xem mặt mới được. Hai mắt long lanh long lánh chớp tay lại mà ngắm nghĩ, tưởng tượng, hazzi cái anh chàng Bo này, lúc ở Heart hay lúc ở ngoài cũng giống nhau y chang, mọi người biết anh chàng điển trai đang có cặp mắt hết sức là nực cười này là ai chứ, Song Bo phó bang chủ của Heart. -Vậy còn Ha Rum. cậu ta ko có phản ứng gì à. Cái biểu hiện vừa đáng yêu vừa nắc cười khi này hoàn toàn tan biến khi anh chợt nhớ đến cô nàng mà Yun yêu đơn phương, khuôn mặt nghiêm nghị ko kém phần băng lãnh.

-Ko cần lo. chị Ha Rum đang quen với anh Woo đấy. Bước đi bỏ mặt tên bạn ko biết quan tâm này mà trở về chỗ ngồi với vẻ bực bội. -"hừ, lâu rồi mới gặp mà ko biết hỏi han sức khỏe gì hết, chỉ biết lo chuyện thiên hạ ko, tên chết bầm".

-WHAT?????. Kèm theo tiếng nói là tiếng "rầm" của anh, choáng thiết, kinh khủng, toàn tin khủng bố. quay phắt qua tên đang vò đầu bứt tóc. Bo đập bàn nhìn Tea Hìn làm anh suýt hun sắn. -Họ quen nhau khi nào.

-Định ám sát ta à. cậu đang hỏi về ai vậy. Ko nói rõ gì thì biết đâu mà trả lời.

-Woo và Ha Rum

-Hôm trước. mà hỏi làm gì vậy, định phá đám à.

-No. vui còn ko kịp nữa phá gì mà phá. Vậy còn Yun.

-Hôm qua. híc. chị Tara ơi. huhu. Vừa nhắc tới cặp đôi này là anh tiếp tục mảng rên rỉ của mình.

-"Hôm qua?. nếu vậy là sau khi Woo và Ha Rum quen nhau, nếu là hôm qua thì..., aha, Yun cậu cũng biết dùng đến cái chiêu này nữa à. hắc hắc". Vừa nghĩ thầm vừa ôm bụng cười khoái chí làm cho tên kẻ bên cũng phải né xa rồi giờ tay lên trán của Bo. -Mày hâm à.

-Có mày hâm đấy thẳng khủng, mà tao thắc mắc một điều này nha.

-Thắc mắc gì?.

-Tao lớn hơn mày một tuổi, mày kêu Yun là anh sao mày ko kêu tao là anh đi.

-Xí. mày quả thật lớn hơn tao một tuổi. tại tao xui nên sinh trễ một ngày rồi bị lọt qua năm mới thôi. tính ra mày chỉ sinh trước tao một ngày. kêu mày là anh hả. mơ đi.

-Mày có thấy hai anh em sinh đôi ko, chỉ sinh sau vài phút thôi cũng phải xưng anh xưng em đó mày, một ngày là nhiều rồi.

Cóc đầu Bo một cái rõ đau. -Tao với mày đâu phải sinh đôi, đừng có ghép chuyện này vào chuyện kia.

-Híc. đau quá. huhu... sao mày bạo lực thế, mày vốn hiền lành mà. Híc.

-Ừ tao hiền nhưng với mày là tao ko hiền nổi à.

Một chiếc xe được xem là khá quen thuộc đang lao thẳng về phía cổng trường với vận tốc kinh người, người lái chiếc xe đó ko ai khác chính là nữ nhân vật chính của chúng ta và cũng là nguồn của mọi tin đồn trong trường nhưng ko ai biết chỉ trừ những người có liên qua vì hầu hết các học viên trong trường chỉ biết Yun có bạn gái chứ chưa biết bạn gái của anh là ai.

-Woa. woa. Tea Hìn nhìn kia, chiếc xe đó là loại xe gì vậy. đẹp ghê, tốc độ nhanh cực, hơn hẳn xe của Yun luôn, ai là chủ nhân của nó vậy ta. đang cãi nhau với Tea Hìn thì Bo lại cạnh lang cang cửa sổ ngồi và vô tình thấy được một cực phẩm ko đựng hàng đang lao với tốc độ nhanh về phía trường.

-Tối rồi. híc mình phải đi hỏi rõ. huhu. Lại khóc, anh này dư nước thiết.

-Ai tới, mày quen hả. Mở to con mắt ra nhìn thẳng bạn đang khóc lóc mà hỏi.

-Là chị Tara. bạn gái anh Yun ý.

-Hả. thiết ko. trời hai người này đáng là hợp gu thiết. xứng nha. Thầm đánh giá chiếc xe và chủ của nó anh nói mà ko hề hay biết đang có một ánh mắt hình viên đạn hướng về phía mình.

Dừng xe vào gara rồi đi lên lớp học với chiếc cặp dạng túi sách trên tay. hôm nay nó lại mặt một loại đồ rất bắt mắt, kiểu như loại trang phục của những nữ hoàng Ai Cập thời xưa nhưng được tân tiến hơn và ko quá cầu kì kiến nó toát lên vẻ hiện thực, băng lãnh và đầy uy nghiêm như vị nữ hoàng Ai Cập.

Lại một chiếc xe rất quen thuộc chạy vào trường, cuối cùng nam nhân vật chính của lời đồn đã đến, như thường lệ, hắn chạy vào gara loại vip nơi nó vừa chạy qua mà đỗ xe, và tất nhiên hai người chạm mặt chứ sao.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

-Chào. Vẫy tay với nó một cách... cách... à thân thiện híc có chữ thôi mà nghĩ hoài ko ra, nó cũng ko còn quá khắc khe với Yun vì nó chỉ cần vài ngày ở gần anh, mà cũng ko cần vài ngày, hai ngày thôi là nó đủ biết anh là người như thế nào rồi.

-Lên cùng ko. Nó hỏi, ánh mắt đã bớt đi băng lãnh, có một chút tia ấm áp len lõi trong đó. -Ừ.Hắn vui vẻ đáp lại, trời khác thường ngày quá.

Hai thân hình, hai màu sắc khác nhau đang song song nhau đi trên hành lang tiến về thang máy loại vip, mọi người ai nấy đều thấy lạ là vì biết hắn và nó luôn có hiềm khích mà sao nay nhìn khác với mọi ngày vậy.

Cánh cửa lớp A vừa mở ra, nó thì bị Tea Hin kéo về một bên còn hắn thì bị Bọ giật mạnh qua một bên, cánh cửa bị hai anh là cho đứng hình và cuộc tra hỏi bắt đầu.

-Chị. chị nói thật cho em biết đi. mọi chuyện là sao vậy. /-Yun nói thật cho tớ biết. cậu tại sao lại có bạn gái. Tea Hin kéo nó về thì lập tức vào vấn đề ngay ko chậm trễ. Bọ cũng vậy, hắn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị anh tra khảo ngay.

-Chuyện gì? /-Chuyện gì?. Nó - hắn.

-Chuyện chị và anh Yun quen nhau, chị. chị đùa thôi phải ko. /-Chuyện cậu quen Tara chứ gì. nói mau thẳng quỳ.

-À thì ra là chuyện đó. lập tức hai người đồng thanh nói, hắn cùng Bọ quay sang nó, nó cùng Tea Hin quay sang hắn thì ngay lập tức chạm mặt nhau. Bọ một thoáng giật mình ngay ngất với nhan sắc của nó, quả thật là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, ko anh sánh bằng. nhất là đôi mắt vô hồn sắc bén như muốn xuyên thấu tâm can của mọi vật khiến anh phải đánh giá cao về nó.

Hắn nhìn nó, ko biết phải nói sao đây, hắn chỉ nhờ nó làm bạn gái mình một ngày thôi vậy mà ko hề để ý đến hậu quả, bây giờ thì ảnh hưởng đến nó rồi, và anh cũng ko biết giải thích sự việc ra sao.

-Đúng vậy. thì sao. ko được à?.

Tiếng "rầm" vang lên ngay sau câu nói của nó, người bây giờ nằm yên vị dưới sàn chính là Tea Hin, thiệt là biết trước sự việc rồi mà cũng ko tránh khỏi sốc nặng. Tiếp theo người ko ngờ tới là hắn, hắn chỉ nhờ nó có một ngày thôi mà, ko ngờ nó lại giúp mình thêm một lần nữa, cảm động mà khóc thầm trong lòng, ánh mắt đầy sự chân thành nhìn nó.

Chỉ có Bọ, tuy hơi sốc chút xíu nhưng anh biết rõ hai người ko quen nhau thiệt, nhưng mà như vậy cũng tốt, và nếu tốt hơn là nó có thể thật sự làm bạn gái của hắn thì anh khỏi cần lo đề phòng Ha Rum rồi, nhưng mà ko biết có được vậy ko.

-Chuyện gì vậy. Woo, Ha Rum, Hong cũng vào, đi từ xa thấy cửa phòng học mở thì đã thấy lạ rồi, cửa tự động mà bị mở vậy chắc chắn hù rồi, ai biểu hai anh đại nhà ta mở cửa quá mạnh chị, và thêm một cảnh là Tea Hin sao nằm lẳng lóc dưới sàn ko biết, ngủ à, chắc ko đâu.

-Ha Rum. Hắn đẩy Bọ ra, kì lạ sao mỗi lần thấy cô là hắn trở nên khù khờ sao ấy, Bọ khẽ nhủ mày, anh thật sự đoán đúng, hắn và nó chỉ là đóng kịch vì chính hành động của hắn vừa rồi đã làm cho anh khẳng định điều đó, ko biết mỗi chuyện sẽ đi đến đâu đây.

-Bọ cậu về khi nào vậy. Ha Rum thấy có sự hiện diện của Bọ thì lên tiếng hỏi.

-Cậu ko cần biết. Thái độ khó chịu với cô tỏ ra rõ ràng, khiến cô cảm thấy hơi ngại, nhưng hắn lại nhanh chóng giải thoát, hắn biết Bọ ko thích Ha Rum nên cũng ko lên tiếng nói gì chỉ lạng sang chuyện khác. -Các cậu ăn sáng chưa, cùng đi đi.

-Đúng rồi, chúng ta đi ăn thôi. Tea Hin đột ngột bật dậy, anh này định hù cho mọi người chết đứng thì phải.

-Tưởng cậu Die rồi chứ. Bọ choàng tay lên cổ thẳng bạn này mà cười khoái chí.

-Die cái đầu mày, mày Die thì có. Đẩy thẳng bạn vô duyên này sang một bên, anh bắn ngay sang nó mà lôi đi xuống cantin. Nhưng chưa đi được thì anh bị hắn kéo lại rồi đá sang một bên cùng Bọ, nhanh chóng dắt nó xuống cantin với mình cùng bao nhiêu sự ngỡ ngàng của mọi người, Bọ cười thầm -"Tiến

triển tốt đấy Yun".

Cảnh hân đang tay trong tay với nó khiến cho hai ánh mắt phải toát lửa mà đi sau hai người tại nó. Woo, Ha Rum, lửa đang soi sùng sục trong lòng họ.

...Cantin...5' sau...

Chiếc bàn sang trọng nơi mà bọn họ thường ngồi, hân ngồi cạnh nó, ôi trời đẹp đôi kính, nổi trội lẫn áp cập của Woo & Ha Rum và tất nhiên hai người ngồi cùng và đối diện nó và hân, Tea Hín ngồi cạnh nó, Bo ngồi cạnh Woo, ko thể ngồi theo kiểu 4-2 được nên anh đành ngồi bên phía Woo, và cạnh Woo, dù có ghét Woo nhưng anh càng ghét Ha Rum hơn nên ko thích ngồi cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Cả buổi ăn diễn ra hết sức nhàm chán với những cái liếc nhìn thâm của mọi người, Ha Rum nhìn Woo, Yun nhìn Ha Rum, còn Woo thì nhìn nó, Bo và Tea Hín thì một hồi nhìn nó, một hồi thì nhìn Yun một hồi thì nhìn hai người kia, chỉ nhìn với nhìn, ko có gì đặc biệt, chỉ có nó ngoài cuộc điện thoại của Hong khi này ra thì nó ko nói gì cũng ko nhìn bất kì ai chỉ chú tâm vào thưởng thức những món ăn mà mình chưa hề ăn.

Cả cantin dường như hiểu ý của những nhân vật này hay sao mà cũng ko có nhiều tiếng động lớn, sau bữa ăn sáng ngọt thở này thì cả đám tất nhiên là về lóp rồi, đi qua hành lang ngay một lang cang nó và năm người kia thấy rất nhiều học viên bu lại, vốn tính ko nhiều chuyện nên cả đám ko quan tâm nên nhanh chóng lướt qua và đi tiếp, đi được vài bước cách chỗ ồn ào đó vài mét thì Tea Hín phát hiện ra một điều là ko thấy nó đâu, cả đám liền nhìn lại đằng sau thì thấy nó đang từ từ đi vào chỗ đám đông ồn ào đó, ai cũng khó hiểu, nó thuộc típ người ko quan tâm chuyện thiên hạ mà.

Còn nó, sau khi chen vào gần tới bên trong thì nó nghe. -Con nhỏ kia, sao còn ko mau làm theo lời ta hả?. Tiếng nói vừa vang lên là nó nhận ra là của cái Sol Hy, trí nhớ tốt thật. sau tiếng của cô là một tiếng rất rất là quen thuộc vang lên. -Cô đừng ép người quá đáng chứ, tôi đã xin lỗi rồi mà. Hong, chính là tiếng cô bạn hiền của mình, bước chân nó ngày càng nhanh và chớp mắt đã vào bên trong và kịp thời ngăn chặn cái bạt tay của Sol Hy đang vung lên trước mặt Hong, nó từ khi thấy những móng tay dài của cô nàng thì nó đã lao tới chụp lại, bởi vì trong những móng tay đó có....

-Tara. Hong thấy nó vội chạy lại chỗ nó núp sau nó mà lo sợ.

-Chuyện gì vậy Hong?. Nó nhìn Hong về ôm nhưng hỏi.

-Chuyện là vậy: .....v....v.....v.....v.....v...v....

Sau khi kết thúc câu chuyện hết sức ngắn gọn mà Hong kể thì nó hiểu ra là cái cô nàng Sol Hy này cố tình va vào để gây chuyện, và cô biết Hong là bạn nó nên mới ra tay với Hong.

-Park Sol Hy, cô sợ tôi đến vậy sao?. Nó nhét miệng một nụ cười trù nhìn cô nàng Sol Hy với ánh mắt áp đảo.

-Tôi.. sợ cô?. Hừ, cô nghĩ mình là bạn gái của Yun thì sẽ làm tôi sợ à?.

-WHAT????? KO THỂ NÀO!!!!!!!! Một âm lượng kinh khủng vang lên rung động cả một khu vực, nhưng chàng trai cô gái như đứng hình, người thì ngất tại chỗ, người thì lấp ba lấp bắp nói..v..v..v.

Cả đám năm người thấy vậy thì cũng nhanh chân chen vào bên trong, nhưng quả thật là khó thiệt, bu kín hết, đi vào bên trong bằng cách chặm chạp vì phải mò đường. Trở lại bên trong, nó thì ko phản ứng gì vì nó sớm biết chuyện này, nó vẫn tiếp tục nhìn Sol Hy và cô bạn Mí Na bên cạnh cùng năm gương mặt khá là quen, là năm cô gái nhận hình phạt của nó vào ngày đầu tiên vào trường tìm oppa nó.

-Nếu ko sợ tôi thì sao cô ko trả thù tôi mà là bạn tôi. vậy chứng tỏ cô sợ tôi rồi.

-Đừng tưởng bờ, trả thù gì chứ, tôi chỉ làm đúng theo cách mà mình làm trước đây thôi, là do bạn cô gây lỗi trước mà. Cười một cách mặng nguyệt, tự đắc. -Tôi chỉ bảo bạn cô quỳ xuống xin lỗi thôi chứ có chuyện gì to tác đâu. Cô cứ thao thao bất tuyệt mà ko để ý người nó ngàn cang tới đi, lạnh đi, u ám vạng phẫn. -Cô nghĩ tôi muốn nhận làm sao, nói cho cô biết, với hạng vampire cùi như bạn cô thì ko xứng.....

Đang nói liên hồi thì cô bị ăn một cái tát trời giáng từ nó, cô té nhào xuống sàn mà ôm một bên má của mình, từ khoe miệng có một dòng máu đỏ chảy ra, định đứng dậy đánh trả thì cô thấy cô em họ của mình cùng bốn người là Tea Hín, Bo Woo và Yun xuất hiện thì cô bắt đầu diễn, nước mắt bắt đầu trao ra, Mí Na cùng năm cô nàng đứng phía sau đỡ dậy.

-Chuyện gì vậy?. Ha Rum cùng bốn người đã có mặt và cũng chứng kiến cảnh nó giáng cho cô nàng này một bạt tay.

-Ha Rum...híc...em xem bạn...em đáng chị kia. (Ồn quá đi à)

-Tara, chuyện gì vậy?. Yun cũng đến bên nó hỏi.

-Anh nên hỏi cô ta đi. Nó tức giận nhìn Yun nói.

-Park Sol Hy, cô lại bày trò đúng ko? Bo bước lại cầm tay Sol Hy một cái thật mạnh đưa lên và tra hỏi cô.

-Bày trò gì, anh ko thấy cô ta đánh tôi à?!. Nhói đau, cô quát lại.

-Tara, chuyện gì vậy?. Lần này thì cái Ha Rum lên tiếng hỏi.

-Cô nên dạy lại chị của mình đi, nhót lại hay làm gì đấy đừng để cô ta gây chuyện là được rồi. Nó, ánh mắt ngày càng tức tối nhìn Sol Hy mà nói tất nhiên giọng vẫn nhẹ nhàng như thường.

-Cô... Thấy mình bị nó coi như xúc vật thì cô nàng Sol Hy nhìn nó căm phẫn.

-Thật ra là chuyện gì?. Hong, cậu nói đi. Yun nhảy vào và anh thấy có thêm sự hiện diện của Hong nên chỉ còn cách hỏi cô.

Sau một hồi tiếp tục nhiệm vụ kể lại mọi sự tình, cô có ý định kéo nó đi chỗ khác nhưng bất lực vì nó vẫn ko chịu đi, hình như nó còn việc gì thì phải.

-Chị, chị sai rồi đấy. Ha Rum nhìn Sol Hy, biết là ko thể nào giúp cô vì ai nấy đều chứng kiến hết thì giúp được gì chứ.

-Em.../ -Thôi được rồi, đi thôi chị. Ha Rum nhanh chóng kéo tay Sol Hy đi nhưng lại bị nó chặn lại, nó bị gì vậy ta.

-Muốn đi sao?.các người tưởng cô ta chỉ làm vậy là do tính tình ngán ngẩm của mình à?. Hừ ngu ngốc. Nó bước đến gần chỗ Ha Rum và Sol Hy, nhìn thẳng vào Sol Hy. -Nếu như tôi ko ngăn cô kịp thời thì bây giờ mặt của Hong chắc chắn sẽ bị hủy sau vài vài tiếng nữa, cô nghĩ vậy là trò đùa sao, hủy hoại khuôn mặt của người khác là chuyện bình thường à?.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Nó vừa nói vừa cầm bàn tay với những cái móng dài nhưng cực độc vì đã được tẩm thuốc. Thấy âm mưu của mình bị nó lật tẩy thì cô bối rối, toát cả mồ hôi, tim cứ đập loạn xạ, có chút lo sợ nhưng vẫn bình tĩnh kìm chế lại. -Ha Rum, cô nói tôi nên giải quyết chuyện này ra sao?. Nó quay sang nhìn Ha Rum là cô bối rối ko biết giải quyết ra sao lòng thầm nghĩ. -"Park Sol Hy, cô đang làm cái quái gì thế, hừ tức chết đi được".

Nó cười trừ vì nó đã đọc được hết suy nghĩ của cái Ha Rum, Yun thấy vậy liền ra mặt giải vây giúp cô. -Tara, cậu bỏ qua chuyện này đi. Hong vẫn chưa bị sao mà.

-Bỏ qua?. được, ko có gì, tôi sẽ bỏ qua, nhưng tôi ko chắc hội đồng của quý vị sẽ dễ yên chuyện này đâu nhỉ?. Ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào từng người ở đây, nó nói mà làm họ cứ như đang được đi du lịch ở Bắc cực ngắm chim cánh cụt.

-Hội đồng?. Ha Rum toát mồ hôi, tại sao nó lại nhắc đến hội đồng. Cái Sol Hy sau khi nghe đến cái hội đồng nghiêm khắc đó thì ko khỏi lạnh sống lưng, chuyện cô làm là vi phạm quy luật của giới vampire bên bạch đạo, nếu hội đồng Bạch Lâm (Tên gọi của hội đồng Bạch Lâm: AU).

-Tara. cậu nói vậy là sao?. Yun hỏi, cậu vốn đâu có sợ gì cái hội đồng đó nhưng sao chuyện này lại liên quan đến AU chứ. Ngay lập tức nó bước thẳng, bước đến một người trong đám học viên mà dường như ko ai biết đến, cậu con trai mà đã va phải nó vào ngày hôm đó. Ai nấy đều ngạc nhiên chỉ riêng cậu ko nói gì mà đứng đó tay còn ôm theo một vài cuốn sách. -Devin mặt báo ngầm của AU. Nó cười trừ, nhìn vào tên đang đứng trước mặt mình đang từ từ tháo chiếc kính dày cộm trên mặt ra.

-Làm sao cô biết?. Một khuôn mặt được coi là khá bánh trái ngạc nhiên hỏi nó. -Người ko cần biết. Nó đáp trả.

Mọi chuyện kết thúc, nó đang cùng Hong và năm người khò khò đang thắc mắc làm sao nó biết được Devin chứ, người này vốn ko ai biết mặt chỉ biết tên, là tình báo ngầm của AU ngay cả họ còn ko biết sao nó biết hay vậy.

Suốt buổi học ko ai tập trung vào bài được vì ai nấy đều nghĩ về chuyện hôm nay.

Ha Rum: "Sao cô ta biết được chứ?"

Yun: "Tara thật ko phải vampire ko?. nhìn ko giống người thường chút nào!"

Woo: "Tara đúng là khác người mà"

Tea Hin: "Mình phải nhờ chị Tara chỉ chiều hồi này mới được."

Bo: "Khâm phục Tara thiệt".

Hong: "Hic. ko có Tara là mặt mình coi như xong."

Devin: "Hay đấy"

Một ngày cuối cùng cũng kết thúc sau những cái thắc mắc ko được giải đáp của từng người trong lớp A. Cả đám gồm Woo, Yun, Ha Rum, Tea Hin, Bo, Hong và nó hẹn nhau đi chơi, nói đi chơi vậy chứ thật ra là đi bar, và địa điểm là Blu. Ban đầu nó ko muốn đi vì nó hầu như là chưa hề vào chỗ đó và cũng biết một chút là trong đó rất là ồn, nó thích những nơi yên tĩnh hơn những nơi ồn ào nhưng vì sự thuyết phục của cô nàng Hong nên nó đành phải đồng ý vào những quả thật nó không phải hạng vừa, trước khi rời khỏi trường nó có nói một câu khiến ai cũng toát mồ hôi lạnh: "Tôi sẽ vào nhưng tôi cảnh báo trước nếu có ai làm tôi bực mình thì tôi sẽ sang bằng cái quán bar đó và tất cả những quán bar trên thành phố này". (ác kình, một quán là đủ chết rồi mà đòi tất cả thì sau này bọn họ biết vào đâu mà chơi).

Ai nấy sau khi nghe nó nói đều nuốt nước bọt cái ực mà kinh người, quen nó chỉ có trong thời gian ngắn nhưng họ biết nó nói là làm và còn làm hơn thế nữa nên nguy cơ các quán bar bị sang bằng là rất cao nếu ko có ai làm nó bực trong thời gian nó ở đó.

Mọi người bắt đầu giải tán về nhà để chuẩn bị cho cuộc quay phá sắp tới. Ngồi trên chiếc sofa màu trắng, những ngón tay đang lướt nhanh trên bàn phím chiếc laptop ưa thích của mình, nó đang tìm một số thông tin về một nhân vật nổi tiếng ko những trong giới vampire mà là trong giới con người chủ tịch hội đồng Hắc Lâm còn gọi là EU Cầu Nhậm Hành tên tiếng anh là Back. Tuy nói là tìm thông tin nhưng ko hẳn vì việc này nó đã giao cho người của Nam Phong làm rồi nó chỉ việc tìm những thông tin về địa vị của ông ta ở thế giới con người thôi.

-Chị Tara chị làm gì vậy?. Bin từ trên lầu đi xuống thấy nó cứ chú tâm vào chiếc laptop của mình nên hỏi thử.

-Chi đang tìm về chuyện liên quan đến em nè. Nó nói mà mắt ko rời khỏi màn hình, Bin nghe nhắc đến chuyện của mình cũng hốt hoảng mà chạy ngay lại chỗ nó. -Chị, em muốn trả thù.

Nó ngay lập nhìn qua cậu con trai bên cạnh, nó hiểu tâm trạng của cậu vì nó cũng đang muốn trả thù cho cha mẹ mình mà, nhưng khổ nỗi là nó ko tìm ra được người chủ mưu mới ác. -Chị biết em rất muốn trả thù cho gia tộc nhưng ko phải là bây giờ, em còn quá yếu, em phải luyện tập nhiều, em hiểu chứ.

Hai hàng lệ tuôn trào trên đôi má của Bin, cậu ôm nó mà khóc nức nở. -Chị...hic...vậy em...hic...phải làm sao...hic...huhu...

-Học, chỉ khi em mạnh mẽ thì mới trả thù cho gia tộc mình được, chỉ có cách học em mới mạnh lên được, em ko phải là người bình thường, em là vampire, trời sinh ra đã cho loài vampire sức mạnh, em phải biết tận dụng nó.

-Bằng cách nào hả chị?.

-Chị sẽ giúp em, bắt đầu từ ngày mai chị sẽ dạy cho em, cứ yên tâm.

Đang lướt web thì nó nhìn lên đồng hồ 7h30' nó chợt nhớ ra là 8h có hẹn với mọi người nên nó nhanh chóng đóng laptop lại và đi lên phòng, sau khi vsen xong thì nó bắt đầu chọn trang phục, lần này nó chọn loại trang phục có thể gây sock với bọn người của Yun, nhìn nó khác hoàn toàn như mọi hôm, thấy vì những bộ trang phục nhẹ nhàn nó lại chọn loại trang phục sắc sảo, một chiếc quần ngắn ngắn đùi màu trắng, một chiếc áo ôm bằng thun màu trắng hở vai và ngắn rún, bên ngoài khoác lên người một loại áo khoác dài tới chân thoát nút ngay phần rún, chỉ một cái ngay rún là che đi phần hớ của bộ đồ bên trong, tay áo dài xấn lên tới khuỷu tay, một đôi ủng màu trắng cao đến đùi gối, phần tóc được cột cao, một chiếc khuyên tay tròn to đeo bên trái còn bên phải là bốn chiếc khuyên tai hột nhỏ đính theo vành tai. Một chiếc đồng hồ bạc đeo kèm, trên trán đính hai viên đá nhỏ dọc xuống. Ai nhìn cào mà nói nó ko phải dân chơi thứ thiệt thì người đó chắc chắn bị lé.

...7h50'....

Woo, Ha Rum và tất cả mọi người đều đến nơi và đứng trước Bar chờ nó và Yun, năm phút sau Yun tới và tất nhiên là một mình, thấy Yun ko đi cùng nó Bo hỏi. -Yun cậu ko đi cùng Tara à?.

-Ko, định đến đón nhưng cậu ấy bảo là đang tới nên thôi.

Câu nói vừa dứt là một tiếng thắng xe vang lên ngay sau Yun, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc là mọi người biết nó đã đến....

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Câu nói vừa dứt là một tiếng thắng xe vang lên ngay sau Yun, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc là mọi người biết nó đã đến. -Tối rồi kia. Bo lên tiếng đầu tiên.

Rồi nó chạy xe vào gara đậu, Yun cũng lên xe chạy theo. Bước ra xe nó, nó lấy túi xách rồi đi lại một góc đằng kia chờ Yun cùng lên, năm phút sau xe Yun cũng đã đậu xong, anh đi đến chỗ nó thấy bóng của một cô gái vận y phục mà trắng nên anh nghĩ là nó nhưng càng đi lại càng thấy kiểu cách bộ y phục đó ko giống side của nó nhưng ngoài cô gái đó ra thì trong gara đâu còn ai và chỗ này đúng là chỗ nó bảo anh đến mà. -Tara?. là cậu sao?.

Nó quay lại nhìn Yun mà khó hiểu, ko là nó thì là ai. -Yun, cậu nói nhầm gì đấy, ko phải tôi chẳng lẽ ma à?. Sau câu nói của nó thì Yun dám chắc cô gái đó là nó nhưng sao nó khác vậy, anh nhìn từ đầu đến chân, từ cách ăn mặc đến kiểu tóc đều khác xa nó thường ngày, lại thêm một cái kính mắt viền trắng nữa chứ, anh ko thể nhận ra người trước mặt mình có phải là nó thật ko nữa.

-Tara, cậu đổi side à?.

-No.

-Nhưng....

-Ko nhưng nhị gì hết. Bộ tôi xấu lắm sao?. Nó khoanh tay lại để trước ngực nhìn tên con trai đứng trước mặt, anh này là dân chơi mà nhìn nó gì mà kì vậy.

-Ồ ko. đẹp lắm, nhìn cậu giống dân chơi thiệt đấy. Yun cũng làm động tác giống nó, anh trầm trồ khen ngợi và đánh giá nó.

-Vậy ý cậu trước đây tôi là đồ giả sao?.

-Ặc. ko phải. chỉ là....

-Đi thôi, bọn họ đang đợi đấy. Nó bỏ đi để mặt tên điên này tiếp tục vớ vẩn, thì thầm. Quả thật nó nói ko sai, cả đám ngồi chờ hai người mà rên lên rên xuống Bo còn định xuống gara lôi nó vs Yun lên nữa chứ. -Sao hai người đó lâu vậy?. Tea Hìn chịu ko nổi nên lên tiếng.

Năm phút sau nó cùng Yun đã đến, Tae Hìn thấy Yun đi với một cô gái nhìn là hoắc thì lăm bằm. -Anh Yun đi với ai vậy. còn chị Tara đâu?.

Cả đám ko hẹn mà quay mặt lại nhìn nhau mà thắc mắc, khi nó và Yun đã ở trước mặt thì Bo nhanh chóng hỏi. -Yun. Tara đâu, cậu đi với ai vậy?.

Yun cười thầm, đúng như anh nghĩ mọi người sẽ ko nhận ra nó. -Cậu bị sao vậy Bo, Tara ngay trước mắt mà còn hỏi. (anh này giả nai)

-Ngay.trước.mắt?. Bo rặng từng chữ, nếu ngay trước mắt thì cô gái này là....

-Anh Yun. giỡn sao, anh nói cô ta là chị Tara hả?. Tea Hìn chen chân vào nói.

Sau câu nói của anh là một cái cóc rồ đau giáng lên đầu, anh ôm đầu giãy nảy. -Tea Hìn. cậu có muốn ăn đòn ko?. Nó nói.

Khi tiếng nói của nó vang lên là cả đám ko tin vào tai mình trừ Yun mà há hốc, quả thật giọng nói này là của nó, một giọng nói trong như làn nước mùa thu mà ko đựng hàng với bất kì ai.

Nó bắt đầu gỡ kính, bây giờ ko chỉ Woo, Ha Rum, Tea Hìn, Hong và Bo phải trở mắt ra nhìn và ngay cả Yun cũng đờ người trước khuôn mặt hoàn hảo của nó.

Sau khi mọi người đã bình tĩnh trở lại thì cả đám vào bar, nói bình tĩnh cũng hơi quá vì Tea Hìn cứ kè sát theo nó mà nhìn chăm chăm, Bo thì luôn mồm hỏi hang Hong về side ưa chuộng của nó, Woo ngắt ngay với nó, Ha Rum thì ko nói gì, cô cố gắng tránh xa nó vì nếu ở gần nó cô càng chìm hơn nên tránh ra càng xa càng tốt

7 người vừa xuất hiện thì chính thức thành tâm điểm của mọi cái nhìn, nhất là nó người làm cho bọn con trai mê mẩn, ngoài ra thì có Yun và Woo, hai anh chàng đẹp ngan ngửa nhau mỗi người đứng một bên cạnh nó. Trong đêm nay, ba người tụi nó là chói nhất trong đám

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Chọn một nơi hơi khuất trong bar, mọi người bắt đầu chọn loại rượu ưa thích của mình, Hong, Tea Hìn, Bo và Ha Rum chọn loại rượu nhẹ, còn Yun và Woo thì chọn loại hơi mạnh nhưng ko phải là quá mạnh, chỉ có nó là chẳng thấy gọi gì, Yun ngồi cạnh nó mà thắc mắc. -Tara. sao cậu ko gọi gì uống đi.

Và sau một hồi suy nghĩ anh quyết định hỏi nó.

-Tôi ko uống. Nó tỏ vẻ bức mình và khoanh tay lại trước ngực. Yun hiểu ý nó, theo anh đoán thì nó ko thích nơi ồn ào nên ko lạ gì với việc này, nhưng anh lại muốn chọc nó. -Hay cậu ko biết uống?.

-Gi? ai ko biết uống?. Nó quay sang Yun, thái độ của nó và anh ngày càng thân thiết và điều này khiến cho anh chàng ngồi đối diện bức mình.

Sau một hồi chịu sự khiêu khích của Yun nó quyết định cầm ly rượu lên uống nhưng vừa đụng vào miệng ly thì tay nó liền chảy máu, một chỗ ở miệng ly bị nứt, bất giác bị xướt tay nó kêu lên một tiếng, Tea Hin, Bo, Hong đang ngồi tám chuyện thì nghe tiếng nó liền quay lại. -Tara, cậu chảy máu rồi kìa. Hong hốt hoảng la lên.

-Ko sao, chỉ bị xướt thôi mà. Nó nói, nhưng quả thật giờ nó ko biết phải làm sao vì trước giờ nó chưa hề chảy máu, chạy qua chỗ nó Woo lấy khăn tay của mình ra đưa cho nó lau nhưng máu vẫn chảy hình như là cắt trúng mạch rồi thì phải. -Trúng mạch rồi. Ha Rum từ Wc ra thì thấy cảnh tượng mà cô ko muốn thấy nhất, Woo và Yun đang kề sát nó.

Yun suy nghĩ một hồi thì quay mặt lên nhìn nó, nó ngớ ra khi bị Yun nhìn một cách khó hiểu thì bàn tay nó được nâng cao lên và đang từ từ kề miệng anh, mọi người kể cả nó và Ha Rum đang đứng đằng xa hiểu được ý của anh, anh định dùng miệng để cầm máu cho nó nhưng khi ngón tay nhộm màu đỏ gần sát miệng thì một tiếng "Rầm" ở lối đi vào Wc vang lên. Yun bật dậy chạy nhanh đến chỗ đó. -Ha Rum. cậu sao vậy?. Cô nàng này đúng là nham hiểm mà, giả vờ té xỉu. (Híc. tội Tara của ta quá).

Nó đơ ra, mắt còn nhìn vào ngón tay đang chảy máu của mình, nó ko ngờ hẳn lại làm vậy, tim bỗng có chút quặn lại, nhờ đôi kính che đi đôi mắt của mình nên ko mọi người ở đây chắc chắn mọi người sẽ thấy được đôi mắt đang từ từ đỏ đi của nó, Woo nhìn nó đầy yêu thương, anh cũng ko khác gì nó, tuy anh ko thấy được ánh mắt của nó nhưng anh đoán được là nó đang rất đau.

Ko cần suy nghĩ, anh lập tức tiếp tục việc mà Yun đang dở dang là cầm máu cho nó, ba người là Tea Hin, Hong và Bo dường như đang có một ngọn lửa bùng bùng trong lòng. -"Ha Rum, cô đúng là cáo già" Bo nghĩ thầm, anh có hơi thất vọng về hành động của Yun. -Yun đang làm cái quái gì vậy, sao lại bỏ mặt Tara mà chạy đến chỗ Ha Rum một cách trắng trợn vậy. Hong tức giận lên tiếng, một Hong hiền lành biến mất hoàn toàn chỉ thấy ở đây là một con người đang tức giận.

-Xong rồi đây, máu ko còn chảy nữa rồi. Bỏ tay nó ra, anh đỏ mặt, ko hiểu sao anh lại hành động như vậy, anh thật sự yêu nó rồi, thấy Yun bỏ mặt nó chạy đến bên Ha Rum thì lúc đó anh như muốn nhào đến đánh cho tên đó một trận.

-Cảm ơn. Một tiếng nói lạnh lùng vang lên, nó giờ đã trở về với vẻ băng giá của mình một cách chóng mặt. Yun cũng đã dìu Ha Rum về chỗ, anh ko để ý là đang có bốn cặp mắt chứa đầy sự giận dữ đang nhắm về phía anh.

-Yun, cậu đang làm cái quái gì thế. Woo lên tiếng.

-Lee Min Woo. cậu ko thấy bạn gái cậu ngất sao. Yun quát lại.

-Vậy thì anh đang làm cái quái gì thế. Tea Hin thật sự nổi giận, anh ko thể nào kìm lòng mà quát lại Yun.

-Ha Rum là bạn gái tôi chứ ko phải bạn gái của cậu. cậu bỏ mặt bạn gái mình như vậy mà còn ở đó lớn tiếng à? Nhìn thẳng vào mắt Yun, Woo thật sự ko thể nào giấu đi sự tức giận của bản thân.

Chợt nhớ lại chuyện lúc nãy, anh đang định cầm máu cho nó thì Ha Rum ngất xỉu rồi anh.... Bất giác anh quay sang nhìn nó, anh cảm nhận được nó đang tức giận, anh cảm thấy có lỗi với nó, anh luôn gây lỗi với nó, anh ko biết phải làm sao trong tình cảnh này vì anh ngan nhiên bỏ mặt nó thì biết làm sao bây giờ.

-Woo. cậu xem coi Ha Rum có bị gì ko. Quay sang nhìn Woo nó nói, nó ko muốn, thật sự ghét cái ánh mắt mà Yun dành cho Ha Rum, nó ko biết nó có bị sao ko nhưng hình như trái tim băng giá của nó đã thật sự rung động.

Nó đứng dậy đi thẳng về phía quầy quán bar. Gọi một chai rượu mạnh, mạnh hơn của Yun và Woo nhiều, cầm từng ly lên uống, nhanh đến nỗi tên pha rượu cũng ko rót kịp, nó nhanh tay giật mạnh chai rượu khỏi tay tên pha rượu mà nó từng ly một khiến cho mọi người phải dòn ánh mắt về phía nó, ai nấy đều có thể thấy cách uống rượu của nó, chai rượu nó đang cầm trên tay là loại rượu rất mạnh, chỉ một ly cũng đủ để làm người khác say mềm khỏi biết đường mà mò về luôn vậy mà nó uống cứ như nước lã.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Cảm thấy bức khi mình bị cả đám người bu lại, nó quay lại nhìn họ. -Biến hết. Nhờ cái kính mà những người xung quanh ko thấy được ánh mắt giận dữ của nó, nói xong nó lại tiếp tục quay đầu lại và nó tiếp phần rượu còn lại mặt cho những người xung quanh.

Cả đám người gồm Woo, Tae Hin, Bo, Hong, Yun và cái Ha Rum tò mò cũng bước lại quây, hồi nãy thấy nó đi lại đó tưởng nó lại thưởng thức rượu nhưng giờ thấy cái cảnh người bu trước mắt thì ko thể ngồi yên được

-Này cô em. sao uống có một mình vậy?. Một tên to tướng đi lại chỗ nó và phía sau là 8 - 9 người đi theo mặt mày hớn hở nhìn nó.

Dường như ko quan tâm nó vẫn ko phản ứng gì cho đến khi tên khi nãy giờ trò, hấn đưa tay lên định vuốt mái tóc nó thì ngay lập tức hấn nhận ngay một ly rượu vào mặt, nhấn mặt hấn quất. -Con nhỏ này, được anh mày để ý là phước ba đời mà còn ngoan cố à. Cầm tay nó giật mày hướng mặt mình về mặt nó.

-Chà. da cô em trắng thật đấy. Hấn cười khoái chí mà nói.

Một nụ cười khinh bỉ hiện lên khuôn mặt nó và tất nhiên đủ để hấn ta thấy, máu trong người hấn nổi lên, nhưng hấn lại muốn thấy rõ khuôn mặt của nó nên kiềm chế lại rồi nhanh tay giật cái kính ra.

Mọi người, tất cả những người chứng kiến ở đây đều đứng tim ko dám thở mạnh, nó như một thiên thần quyến rũ đẹp ko gì sánh bằng bất giác làm cho tên đang giữ chiếc kính mát của mình mê mẩn và ko chỉ hấn tất cả con trai ở đây đều cùng chung cảnh ngộ với hấn.

Cùng lúc đó Yun cũng đã có mặt và chứng kiến cảnh ngộ ngàn, ngo ngạc của tất cả thấy người trong bar, nhưng cái anh chú tâm nhất là tay nó đang bị bàn tay của tên đi đầu giữ chặt, tức giận anh nhanh chóng bước tới nắm một cú trời giáng vào mặt của tên đó làm cho hấn tỉnh ngay tức thời, đám đông cũng bắt đầu giãn ra nhường chỗ.

Nó ko nói gì, vẫn điềm đạm lấy một ly rượu khác từ tủ thưởng thức, tốc độ uống giảm đi đáng kể, nó cười trừ một cái rồi thưởng thức màn biểu diễn của Yun.

-Thằng nhãi ranh. biết anh mày là ai ko hả?. Tên đó đứng dậy tỏ vẻ tức giận quất.

Yun cười một nụ cười giễu cợt làm cho bọn người kia tức tối và xóng lên đánh, Tea Hin và Bo định nhảy vào chiến đấu nhưng Woo cản lại, với sức của Yun thì bọn này chỉ là tép riu, tuy ko muốn thừa nhận nhưng quả thật Yun rất mạnh, mỗi lần hai người giao đấu đều ko phân thắng bại, hầu như chưa bao giờ phân được thắng bại.

Đúng như Woo nói, trong tích tắc bọn chúng đã yên phận dưới sàn, người thì lẳng lóc ôm bụng đau đớn, người thì ôm đầu, nhưng chuyện này cũng mau chóng chấm dứt vì bọn chúng đâu phải con người, bọn chúng cũng là vampire như Yun chỉ là cấp bậc nhỏ hơn thôi nên những vết thương mau chóng hồi phục lại một phần vì Yun ra tay rất nhẹ và một phần là chúng có khả năng hồi phục nhanh chóng. (Chịu thôi, vampire mà)

-Hừ. ngươi là ai?. Tên đi đầu khi nãy lên tiếng.

-Giống các ngươi thôi. Yun nhúng vai tỏ vẻ nai tơ trả lời.

-Yun. được rồi. đi thôi. Tea Hin đi lại nói.

-Yun?. ngươi là Kang Yun?!. Hai mắt tên đó mở to khi nghe đến tên của Yun.

-Ngươi ko cần biết. biến đi. Yun gần giọng và bọn người đó cũng nhanh chóng bỏ đi nhưng trước khi đi hấn còn quay lại nói một câu. -Kang Yun. cuộc chiến thật sự của chúng ta vẫn chưa chính thức bắt đầu đâu. ngươi hãy đợi đó.

-Dường như ko quan tâm đến lời nói đó mấy Yun mau chóng tiến lại gần nó rồi nhìn sang chai rượu cực mạnh kê bên anh kê châu mày. -Tara. cậu uống hết cả chai này à?.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Tara. cậu uống hết cả chai này à?.

Nó quay lại nhìn, nhìn Yun với ánh mắt vô hồn, lạnh lẽo len lõi vài tia đau buồn bất giác làm anh nhớ đến việc khi nãy, lỗi làm lại ủa về khiến anh hơi bối rối nhưng cũng mau chóng lấy lại dáng vẻ. -Về thôi. cậu uống nữa sẽ say đó. Yun ân cần nói, qua bao nhiêu ngày đụng chạm cộng thêm vài ngày đi chơi cùng nó anh dường như đã nảy sinh tình cảm với nó, nhưng ko biết đây là tình bạn hay....

-Yên tâm, nếu tôi say thì tôi đã ko uống, ko có loại rượu nào khiến tôi say được cả. Giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng vang lên đầy ẩn ý khiến Yun một lần nữa bối rối.

...

-Thủ lĩnh, thần đã gặp Kang Yun rồi ạ. Tên đi đầu của nhóm người bị Yun đánh hồi nãy đang quỳ xuống chấp tay trước mặt một người đang yên vị trên chiếc ghế nằm trên bục cao.

-Kang Yun?. hần giờ thế nào?. Giọng của một tên con trai vang lên và cũng chính là của người đang ngồi trên chiếc ghế đó.

-Thần chưa gặp hần nên ko thể biết được hần mạnh hay yếu đi ạ.

-Các người ko được mạnh động vội vàng, lần này chúng ta trở về ko phải để khoa trương, người hiểu ko.

-Vâng.

-Mục tiêu của chúng ta là Ireland, một tháng nữa trường Ireland và trường chúng ta có một cuộc thi hằng năm, chúng ta phải lấy lại vinh dự cho trường. Hắc đạo ko thể cứ thua Bạch đạo hoài chứ.

-Thần biết phải làm gì rồi thưa Thủ Lĩnh.

...

__Trường Ireland - Lớp A__

-Tara. cậu đến sớm vậy?. Hong vào lớp thì thấy nó đang ngồi bận rộn với chiếc laptop của mình, cô đã định là đến sớm để làm nốt mớ bài tập khó mà tiêu chuẩn của lớp A đề ra. Vì là lớp ko bình thường nên cách học cũng ko bình thường, cao siêu hơn nhiều, những chiêu thức tấn công và phòng thủ, những lọ thuốc độc thuốc giải, những loại vũ khí phòng thân..v...v..v.. tất cả đều được học và cũng giúp cho khả năng chiến đấu của vampire mạnh hơn, lớp A ko phải là một lớp bù nhìn, mang tên lớp mạnh nhất trường ko phải là đùa vì hầu hết những người có khả năng và sức mạnh đều tụ hội vào lớp này.

-Chào Hong. cậu cũng đâu khác gì mình. Nó dừng tay nhìn cô bạn hiền mà chóng cảm nói.

-Tại bài học khó qua, cậu biết là sức của mình kém mà. Hong cười cười, cô lùi thui đi về bàn học mình mà nhìn nó nói.

-Khó?. để mình xem coi. Nói xong là nó đi lại chỗ Hong nhìn chiếc laptop màu hồng mà xem, sau vài giây lướt qua nó cười. -Cũng dễ mà. sức mạnh vũ khí của cậu liên qua nhiều đến gió nên ko quá khó đâu. Nó nói cứ như đùa trong khi cô nàng Hong đang há hốc nhìn nó.

-Sao...sao cậu biết?. mình nhớ là chưa có nói cho cậu biết mà.

-Bài tập lần này ít nhiều gì cũng liên quan một chút đến sức mạnh của cậu mà. Nó nói luôn tuôn vừa giảng vừa chỉ cho Hong về cách hoàn thành bài tập của mình vì cuộc thi năng lực sắp đến vì để chuẩn bị cho cuộc thi đấu vào một tháng tới.

Sau một hồi Hong đã nắm bắt hoàn toàn cách làm bài học lần này, cô công nhận là nó giỏi kinh, nắm hết tất cả các điểm yếu mạnh binh khí của cô một cách hoàn mĩ ko sai sót một điều.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

*Nam Phong Tara (nó):

_ Sức mạnh ko rõ.

_ Binh khí ko biết.

_ Nói chung bí ẩn.

*Kang Yun: Hắc Vương.

_ Binh khí: Hỏa Kiếm. Gậy phép.

_ Sức mạnh: Hỏa + tốc độ.

_ Nội lực: Cao

_Cấp: quý tộc vampire.

*Lee Min Hoo:

_Binh khí: Thiên Kiếm. Gậy phép

_Sức mạnh: Tàn Hình + Xuyên tường

_Nội lực: Cao

_Cấp: quý tộc vampire.

*Lee Min Woo: Thủy Vương

_Binh khí: Thủy Kiếm. Gậy phép

_Sức mạnh: Thủy + Tốc độ.

_Nội Lực: Cao

_Cấp: quý tộc vampire.

*Song Bo: Tướng quân gió.

_Binh khí: Phong Kiếm. Gậy phép

_Sức mạnh: Phong + Tốc độ.

_Nội lực: Trung +

_Cấp: quý tộc vampire.

*Hwang Tea Hin: Tướng quân đất.

_Binh khí: Địa Kiếm. Gậy phép

_Sức mạnh: Thổ + Tốc độ.

_Nội lực: Trung +

_Cấp: quý tộc vampire.

*Hong:

_Binh khí: Quạt. Gậy phép

_Sức mạnh: Khí.

_Nội lực: Thường +

_Cấp: Thường.

*Ha Rum:

_Binh khí: Kiếm. Gậy phép

_Sức mạnh: Khí.

_Nội lực: Thường +

_Cấp: Thường.

*Sol Hy:

_Binh khí: Kiếm. Gậy phép

_Sức mạnh: Khí + Sương mù

_Nội lực: Trung.

_Cấp: Trung.

*Mi Na:

_Bình khí: Kiếm Gậy phép

_Sức mạnh: Khí + Sương mù.

_Nội lực: Trung

_Cấp: Trung

*Nguyệt: Tứ Công Chúa. (Hộ pháp thứ tư)

_Bình khí: Phụng Kiếm Gậy phép.

_Sức mạnh: Ko rõ.

_Nội lực: Cao.

_Cấp: Cao.

*Danh: Tam Hoàng Tử. (Hộ Pháp thứ ba)

_Bình khí: Quy Kiếm Gậy phép

_Sức mạnh: Ko rõ

_Nội lực: Cao.

_Cấp: Cao.

*Bin:

_Bình khí: Dương Kiếm Gậy phép

_Sức mạnh: Thấy đôi thời tiết.

_Nội lực: Trung +

_Cấp: Cao.

*Lin:

_Bình khí: Âm Kiếm Gậy phép

_Sức mạnh: Thấy đôi thời tiết.

_Nội lực: Trung +

_Cấp: Cao.

-Thanks cậu nhiều. Ôm chầm lấy cổ nó Hong hí ha hí hửng mà tỏ vẻ vui sướng, bài học mà cô phải vận óc ra suy nghĩ mấy ngày mà ko có đáp gờ lại có thể giải xong trong tích tắc vậy thì ko vui ko được.

Hơi ngạc nhiên vì thái độ của cô bạn, nhanh chóng thoát khỏi cái ôm thăm thiết chết người của Hong. -Cậu định ám sát tớ à?. có cần ôm chặt vậy ko. Hành động như người đang sợ sệt nó đùa với cô.

-No. no. never nha. làm sao mình có thể ám sát cậu chứ, thương còn ko hết mà. Hong cũng đùa theo, trong lúc này nỗi buồn bức trong lòng nó hoàn toàn tan biến.

Cánh cửa lớp học lại mở sau tiếng cười khúc khích của Hong. Ha Rum, Tea Hin, Bo, Yun cùng Woo bước vào. Nét mặt nó lập tức thay đổi chuyển sang nghiêm nghị hăng đi, khuôn mặt vô cảm với cái khí thế băng hàn của nó làm căn phòng chuyển nhiệt nhanh chóng, đứng cạnh nó mà Hong phải on lạnh mà run lên vì cái hơi lạnh của nó, tuy đã quen với chuyện này nhưng thật sự cô ko tài nào hiểu nổi tại sao người nó, nét mặt của nó luôn luôn có một lớp băng vô hình bao trùm lên, và cô ko biết liệu trái tim của nó có đóng băng chưa.

Nó nhìn đám người trước mặt rồi chào một cách tự nhiên nhất, sau khi mọi người cất cặp sách của mình rồi rủ nhau đi ăn, cả đám đều gọi thức ăn của mình hết rồi nhưng chỉ có nó là ko thấy gọi gì, Yun thấy lạ thì nhanh chóng hỏi. -Tara. cậu ko ăn à?.

Nó quay qua nhìn cậu con trai bên cạnh đi kèm trả lời mà ko biết rằng câu nói của nó làm cho mọi người, tất cả mọi người ở canteen phải kinh ngạc. - Tôi ko biết ăn những món này. Hix, câu trả lời này đúng là ko bình thường chút nào.

Yun và tất cả những người đang ngồi cùng nó và những học viên có mặt trong canteen phải trở mặt ra mà đờ người trước câu trả lời hết sức "ngây thơ" của nó. -Ko biết ăn. ko phải chứ. Tea Hin chen vào hỏi.

-Đúng vậy. Tara. cậu giỡn à?. Bo cũng giống vậy, ko tin nổi vào tai mình, anh làm động tác ngoái tai như người nghe ko rõ mà hỏi nó.

-Ko. Nó nghiêm nghị nói.

-Ko thể nào?. Ha Rum cũng ko thể ngồi im mà bắt đầu nhập bọn, cô ghét nó nhưng quả thật cô thắc mắc cách sống của nó thật sự ra sao, người nhà nó có thể chịu nổi tính cách này của nó sao, càng ngày cô càng thấy nó khác người.

-Đúng đấy, cậu ấy hình như là ko biết ăn mấy món này, ko thấy đĩa thức ăn hôm qua của cậu ấy à, còn nguyên vẹn sau khi được căn một cái. Hong nhảy vào nói luôn, chỉ có Woo và Yun vẫn còn ngờ ngác mà ko nói gì.

-Sao cậu biết. Bo chuyển hướng qua Hong hỏi.

-Mình biết. Hong nói.

-Bằng cách nào?. Tea Hin cũng bắt đầu chuyển hướng sang Hong, dường như cả canteen đều nhìn cô mà đợi chờ câu trả lời.

-Nếu các cậu đến nhà Tara ở một ngày rồi sẽ biết. Hong cười mỉm chỉ tay thẳng lên cao mà nói.

-Nhà Tara sao?. Ha Rum hỏi lại.

-Ừ.

-Chỉ có vậy thì biết làm sao được. Tae Hin lại tiếp tục hỏi cô. mặt ai cũng căng thẳng muốn biết câu trả lời của cô về vị "Nữ Chúa Tuyệt" này (ý nó), biệt danh đúng nghĩa mà tất cả học sinh trong học viện dành tặng cho nó vì mỗi khi có ai đứng gần nó hay đi ngang qua nó đều cảm nhận được một luồng khí lạnh phát ra từ nó cho dù cách rất xa và họ chưa bao giờ thấy nó có bất kì biểu cảm nào, cười ko, khóc cũng ko, mà tức giận càng ko.

-Các cậu có biết ở nhà Tara ăn gì ko. vì mình đã ở nhà Tara một ngày nên biết. Hong lại vô tư trả lời, ko hề hỏi hã dù người người trong canteen đang bồn chồn muốn biết, ai cũng hồi hộp, nồn nóng đề biết về một tí thông tin của nó.

-Ăn gì?. Yun bắt đầu lên tiếng hỏi, anh này yên lặng này giờ chỉ đề quan sát thái độ của nó, anh thấy nó ko hề có chút biểu cảm gì khi mọi người đang bàn tán về chuyện của mình.

-Phải đó. Hong. cậu nói đi.

-Là.... Câu nói của Hong bị cắt ngang bởi tiếng mở cửa, sau cánh cửa là ba cô gái ăn mặc như người hầu đang tiếng về phía nó, nhìn cô đi đầu với bộ trang phục là biết ngay cô là người có chức vụ cao hơn hai người đang đi sau, một thì đẩy xe đựng những cái nắp vàng to lớn, người còn lại đi bên cạnh.

Hong sau khi xác định được người đi đầu thì cô bật dậy ngay tức thì, tay chỉ thẳng vào cô gái đi đầu. -Chị Lama?. sao chị lại ở đây.

Cô Lama khẽ cười nhẹ rồi tiến lại chỗ nó cùng với hai cô gái theo sau trước sự khó hiểu của các học viên kể cả bọn người đang ngồi cùng bàn với nó, chỉ có nó và Hong ko phản ứng gì.

-Hong. Cậu quen bọn họ à? Bo hỏi cô mà mắt cứ liên tục liếc lại ba cô gái đang từ từ tiến lại chỗ nó.

-Ừ. người đi đầu là chị Lama. quản gia nhà Tara. còn hai người phía sau là người hầu nhà cậu ấy. Hong nói xong là quay sang nó nhìn nó mà khó hiểu. - Tara. sao chị Lama lại có mặt ở đây?. Cô hỏi.

Đúng lúc đó chiếc điện thoại của nó reo lên, nó bắt máy một cách đi kèm.

- "Tiểu Bạch. anh gọi người đưa thức ăn đến cho em đây." Tiếng oppa nó vang lên trong điện thoại.

-Ồ.

- "Nhớ là ko được ăn những thứ bậy bạ đó."

-Ừ. Nói rồi nó cúp máy, lời nói hết sức tiết kiệm của nó làm cho mọi người ko hiểu cuộc đối thoại đó là gì bởi vì chỉ nghe duy nhất hai từ là "Ừ với Ồ" mà thôi.

-Chào cô chủ. Khi đã đến chỗ nó thì ba người lập tức cúi chào một cách cung kính và từng cử chỉ từ cuối chào đến lời nói đều đều nhau đủ biết họ đã

được học những điều này một thời gian ko ít.

Nó ko nói gì chỉ im lìm, cô quản gia cũng ko lấy làm lạ với chuyện này vì cô thừa biết cái tính cách trầm lặng của cô chủ mình. Nhanh chóng cô ra đầu cho hai người bên cạnh. Nhận được lệnh hai cô người hầu bắt đầu thi hành lệnh. Cô bên phải giờ từng cái nấp ra và trước mắt mọi người là những thứ có thể nói là nghe thôi chứ ko thấy và chưa từng nếm qua. Từ trái sang là Nấm Linh Chi Đỏ hầm, Cháo Tổ Yến, Trà Mật Ong, Yến xào.

Sau buổi ăn sáng khó thở nhất mà các nam thanh nữ tú nhà ta trải qua, ai cũng có một cách nghĩ khác về nó, Tea Hin thì nghĩ nó ko phải người, nó nhất định ko phải người thường còn là ai thì anh bỏ tay. Woo thì càng ngày càng thấy thích nó, phải nói là yêu rồi mới đúng, Bo thì thích thú về "chị hai" tương lai của bang, anh dám chắc nó ko phải người bình thường.

Người tệ hại hiện giờ nhất là Yun, anh ko biết nói gì, nhĩ thấy nó ăn những món ăn mà anh chưa bao giờ tưởng tượng ra, anh ngày càng có một loại cảm giác gì với nó, khác hẳn với Ha Rum, một thứ cảm giác mà anh chưa từng trải qua.

Hết tiết, bọn nó nhận được thông báo là tập hợp tại sảnh chính của trường.

-Tôi có một thông báo quan trọng với các học viên. -Một tháng nữa theo như các em biết là học viện của chúng ta sẽ có một cuộc thi quan trọng nên tôi mong các em hãy tăng tốc luyện tập. -Còn về phía các vampire cấp cao, một lát sau tôi mời các em vào phòng họp.

-Và điều cuối cùng là chúng sẽ bắt đầu chọn Hội Trường cho học viện, và cuộc bầu chọn sẽ bắt đầu vào sáng mai.

Bà Simon (hiệu trưởng) nói một loạt hết những gì cần thông báo rồi lẳng lặng bước đi và trở về phòng hiệu trưởng, sau đó những ai thuộc vampire cấp cao lần lượt đi lên phòng họp và tất nhiên là Tea Hin, Bo, Woo và Yun phải có mặt, những chiến binh hùng mạnh nhất bạch đạo làm sao vẫn mặt được chứ.

Khi tất cả đã đông đủ thì bà Simon bước vào ngồi yên tọa trên chiếc ghế hiệu trưởng. Thấy bà đã vào được mười phút rồi mà vẫn ko nói gì thì Yun khó chịu hỏi. -Sao ko nói gì đi. bà kêu bọn tôi đến đây ngắm bà à.

Bà ko lạ gì cái tính nết của Yun và cũng vì ko dám đụng vào cậu nên mới ko nói lại, hầu hết những người đang trong phòng này đều là những cậu ấm cô chiêu của những dòng tộc mạnh và có tiếng nhất là Yun, Woo, Bo và Tea Hin, là những dòng tộc mạnh nhất của bạch đạo, hắc đạo cũng phải nể phục.

-Chúng ta cần chờ cậu Min Hoo tới. các em ko cần nôn nóng.

Vài phút sau Min Hoo cũng có mặt nhưng có một điều lạ là sao nó cũng có mặt chứ, và nó đang ngồi vào chiếc ghế ngay cả Yun cũng ko thể ngồi. Chỗ của giám đốc, còn oppa nó thì ngồi cạnh, mọi người kinh ngạc khi thấy một hiện tượng lạ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

-Tara?. sao cậu lại ở đây?. Yun hỏi.

-Ko được sao?. Nó ko trả lời mà hỏi lại anh, ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào chiếc laptop của mình.

-Cậu là vampire?.

-Ko.

-Vậy sao cậu vào đây?. Yun lại hỏi, Tea Hin, Bo, Woo ngồi cạnh cũng phải thắc mắc, ai cũng muốn biết tại sao nó lại có mặt ở đây và cái ghế nó đang ngồi là chỗ của người có chức vụ cao nhất trường ngồi mà người đó là Hoo, oppa nó anh của Woo mà.

-Yun. cậu đừng hỏi nữa. Tara chủ tịch của học viện này đây. Oppa nó lên tiếng, anh biết chỉ cần Yun hỏi nó vài câu nữa thì những người có mặt tại đây sẽ ko yên với nó đâu và kể cả anh cũng ko tránh khỏi, tính nó anh biết rõ, dù là bà nó nó cũng ko nể tình, nó ko phải là một người có thể chọc giận.

-CHỦ TỊCH?. Lần này ko phải mình Yun nói nữa mà là cả phòng cùng vang lên trừ bà Simon và oppa nó.

-Nếu Tara là chủ tịch học viện này thì cổ động bí ẩn nắm giữ 50% đó chính là.... Yun nói.

-Đúng vậy. là Tara. Oppa nó chỉ biết gạt đầu rồi ko nói gì nữa, nó thì ko quan tâm, nó đang xem qua tình hình của học viện qua laptop của mình.

-Được rồi. Yun. bây giờ ko phải việc thắc mắc này nọ, chúng ta vào vấn đề đi. Ba Simon nói.

- Việc đầu tiên là bay giờ chúng ta sẽ tìm ra ba người trong số các em làm ứng cử viên cho chức Hội trưởng để chỉ huy cho cuộc thi lần này, một trong ba người có số phiếu bầu nhiều nhất sẽ làm Hội trưởng, hai người còn lại là Hội phó. Bà Simon nghiêm nghị nói.

- Hầu hết ko ai có thể đảm nhiệm nổi chức vụ này nên phải chọn người có đủ sức và thực lực để đảm nhiệm. Hoo nói tiếp.

- Yun, Woo, Bo. tôi và giám đốc quyết định chọn ba cậu. Bà Simon nói.

- Tôi ko đồng ý. tôi ko thích làm việc này. nếu muốn cái học viện này lên đường với tôi thì cứ chọn. Yun nói, ánh mắt sắc lạnh làm bà Simon thấy khó thở.

- Tôi cũng vậy. chọn người khác đi. Woo nói tiếp.

- Hai người đó sao thì tôi vậy. Bo là người cuối cùng lên tiếng nhưng cũng cùng ý kiến với hai người đi trước.

Bà Simon thờ dài, biết là chuyện này ko tránh khỏi nhưng ko thể ko nói, trong học viện nhân tai thì nhiều nhưng người chịu khó thì ít, thiệt bà cũng ko biết làm sao, Hoo thì bận tất tần tật, ko thể là anh được, ngoài ba người ra thì bà đã từng nghĩ đến Tea Hin nhưng bà biết tính của anh, anh ko thể nào làm được việc này, nó quá vất vả và khó nữa.

Ko ai muốn lên tiếng để đảm nhiệm chức vụ này, tuy rất oai nhưng nó quá khó. Hiện trạng căn phòng trở nên tĩnh lặng đến khó thở.

Còn nó, ko lên tiếng chỉ chăm chú vào chiếc laptop của mình thì vài phút sau chiếc laptop đóng lại. - Tôi sẽ làm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

- Tôi sẽ làm.

Mọi ánh mắt đổ dồn về nơi phát ra câu nói. Nó vẫn ung dung như câu mình vừa nói là một chuyện ko đáng quan tâm. Hoo thấy mừng vì cuối cùng nó cũng chịu đứng ra đảm nhiệm, nếu là nó thì anh hoàn toàn an tâm, nhìn nó ít nói và trầm lặng vậy chứ về xử lý công việc là một việc cực kì dễ đối với nó.

- Tiểu... à ko Tara. em sẽ làm thật sao?. Tuy chính tai anh đã nghe nhưng anh muốn xác nhận lại một lần nữa, biết là có nó đứng ra làm việc này nhưng theo như tính tình của nó thì anh ko tầy nao hiểu vì sao nó lại đồng ý, nó ko phải người chịu giúp người khác khi ko có lợi gì cho bản thân mình.

-Ừ. Nó.

-Ok. Ánh mắt mừng rỡ ánh lên rõ rệt, rồi anh quay sang bà Simon cùng tất cả vam quý tộc nói. Chúng ta đã chọn được hội trưởng, vậy chỉ cần thêm hai hội phó nữa là đủ.

-Em sẽ làm. Yun lên tiếng.

-Em cũng vậy. Sau đó là Woo.

-Này. cậu nói là ko muốn làm kia mà. Yun cầu lên khi thấy Woo cũng muốn là hội phó như anh.

-Vậy khi nãy ai là người lên tiếng từ chối nhanh nhất?. Woo ko vừa, anh nói lại.

-Tôi nói tôi ko làm hội trưởng chứ ko nói là ko làm hội phó. Yun cãi lại, ánh mắt toét lửa nhìn Woo.

-Tôi cũng vậy thôi. Nhưng vai Woo với khuôn mặt vô tư mà nói làm cho ai kia ngồi đối diện phải phát khùng.

-Thôi im đi. các cậu định cãi nhau đến bao giờ. Hoo lên tiếng, ngay tức thì hai tiếng tranh nhau tắc hần.

Hai người ầm ức, tức giận mà quay mặt đi chỗ khác, ai cũng lờ bốt phùng phịch trên đầu, nhất là anh Yun nha ta. Cả phòng ko khỏi bất ngờ khi thấy hai vị vua của học viện tranh nhau giành chức hội phó trong khi có hai chức hội phó lận, Tae Hin và Bo thì nhìn nhau mà ngớ người, tuy tính hai người này các anh biết rồi, như nước với lửa (chứ còn gì nữa, người thì nước, người thì lửa nên tính các cũng giống vậy thôi) nhưng chưa bao giờ thấy hai người vì tranh nhau chức hội phó này như thế, cách cãi nhau nhìn rất trẻ con.

Nó khẽ nhép môi, thấy vô cùng hứng thú trong việc đùa giỡn với hai anh này, bình thường thì chừng trạc giờ thì cãi nhau vì một lí do hết sức phi lí.

-Vậy Yun, Woo cùng Tara sẽ là ứng cử viên cho cuộc bình chọn ngày mai, tuy biết ai sẽ nắm chức vụ nào nhưng cũng phải để các học viên bình chọn. Bà Simon nói cắt ngắn cái ko khí kì hoặc đang diễn ra trong phòng.

-Được rồi. Nghĩ đi. Hoo giọng uy nghiêm nói rồi đứng dậy bước đi.

Nó cũng nhanh chóng cầm chiếc laptop bỏ vào túi rồi đi theo, sau nó là bốn anh chàng điển trai chạy theo.

-Tara. Yun lao về phía người con gái đang bước đi trên hành lang rộng lớn.

Bước đi từ từ chậm lại rồi nó quay sang người con trai đang đi cạnh. -Gi?.

-Đi chơi. Cậu nói hết sức gọn gòn những diễn đạt được đầy đủ ý của lời nói. (Anh này bị nó lấy bệnh làm biết phát ngôn rồi)

-Đi đâu?. Nó ngơ ngác nhìn Yun. Sao hôm nay lại nổi hứng rủ nó đi chơi ko biết.

-Cứ đi đi rồi biết. Yun nói rồi nhanh chóng nắm tay nó kéo đi trong sự ngỡ ngàng của nó, tay cầm chiếc túi sách lao theo anh nhưng tên bắn, vừa chạy nó vừa nhìn xuống bàn tay to lớn ấm áp của Yun, trong vài s tim nó như lồi nhịp đập nhanh hơn bình thường.

Nhìn bóng của hai thân ảnh trắng đen đang nắm tay nhau chạy thì lòng của người con trai đang đứng sau bức tường thất lại trong đau đớn, anh thực sự yêu mất rồi, yêu nó từ cái nhìn đầu tiên, anh ko biết tiếng sét ái tình ra sao nhưng hình như anh cũng là nạn nhân của nó.

Còn hai anh Tae Hin và Bo nhà ta sau khi thấy Yun chạy theo nó rồi đến Woo thì hai anh cũng lao như tên mà chạy theo những chỉ trong chớp mắt mà hai anh đã để mất đầu mất tiêu rồi.

Còn nó và Yun, sau khi bị anh kéo đi rồi bị anh đẩy lên xe thì chiếc xe lạng bánh tiếng thắng ra ngoại ô.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

-Đi đâu vậy?. Quay sang Yun đang lái xe, nó hỏi.

-Bí mật. đi rồi sẽ biết.

Thấy Yun ko muốn nói nó cũng ko hỏi nhiều, dựa lưng vào ghế, đôi ngư từ từ khép lại mặt cho những cơn gió lạnh đang ủa vào khuôn mặt mình, nó vẫn để mặt mình ở vị trí ban đầu mà hứng gió trời. Chiếc xe của Yun đang lao nhanh trên mặt đường tráng nhựa tiến thẳng về phía tây cách thành phố Seoul một đoạn đường khá xa.

-Kettt.....

Chiếc xe màu đen dừng lại, Yun qua sang nó đánh thức, nhưng anh vẫn chưa kịp gọi thì đôi ngư của nó đã hé mở. -Tối rồi à?. Nó hỏi.

-Ừ. Yun đáp lại rồi mở cửa chỗ của mình rồi nhanh chóng đi qua chỗ nó mở cửa cho nó một cách lịch sự. Như thường lệ, có người mở cửa phải có người xuống xe, nó cũng vậy, nhanh chóng xuống xe rồi đi theo Yun.

Trên con đường mòn được những tán cây cao to hai bên hàng bao trùm trên đỉnh đầu, ko một tia nắng nào lọt qua vì những tán lá chen chúc vào nhau kín bít ko để một tia nắng nào lọt qua nhưng ko vì vậy mà con đường này tối đi ngược lại còn rất sáng, ko biết bằng cách nào nó có thể sáng như bên ngoài khi ko có lấy một tia nắng lọt qua. Hai bóng một trắng một đen đang song song nhau bước đi về khung màn trắng phía trước, ko biết nơi đó là chỗ nào, ra sao nhưng nó có thể chắc rằng ở đó ko có những tán lá dày chen nhau như ở đây.

Thân ảnh trắng đen ngày càng tiến gần khoảng ko sáng chói đó thì khi tới nơi, khi đã ko còn trong con đường mòn nữa thì trước mắt nó, một khoảng ko rực nắng với những mảnh đất trồng đầy loài bạch hồng và hắc hồng chen xen nhau, hai màu hoa như tượng trưng cho hai người tui nó, một trắng một đen, tương khắc với nhau nhưng mỗi loài đều mang một vẻ đẹp riêng của mình. Một cánh đồng rộng lớn gần cả chục hecta chỉ toàn là hoa, và duy nhất hai loài là hoa hồng trắng và hoa hồng đen khiến cho người con gái thân bạch y phải thững thờ với cảnh trước mắt.

-Cậu tìm đâu ra chỗ này vậy?. Ánh mắt bớt đi vẻ lạnh lẽo nó hỏi Yun mà trong khi mắt mình ko thể rời khỏi cảnh vật trước mặt.

-Chỉ vô tình thôi. Nhìn thấy ánh mắt có chút vui vẻ của nó Yun tò mò hỏi lòng với thành tích của mình.

Nói rồi anh ra dấu bảo nó đi theo mình, hai người lại đi tiếp, tiến thẳng vào trong cánh đồng hoa trên con đường mọc đầy cỏ xanh. Hai người tui nó cứ đi, đi được khoảng mười phút thì nơi con đường trải đầy cỏ xanh dẫn đến một ngọn đồi nằm trung tâm của cánh đồng, trên đó, có một bộ bàn ghế bằng gỗ với những tách trà, bình trà, điều đặc biệt nhất làm cho nó chú ý là chiếc xích đu màu trắng với những sợi dây leo đang hiện diện trước mặt nó.

Tuy đang chìm trong mộng cảnh nhưng bộ não nó vẫn ko ngừng hoạt động, nó nhìn chiếc xích đu màu trắng mà đầy nghi ngờ. -Những thứ này là do cậu

cổ tình làm phải ko, và còn làm chỉ trong vài ngày cách đây ko lâu.

-Sao cậu biết?. Yun ngó người, sao nó biết là những thứ này làm cách đây ko lâu.

-Quan sát kĩ đi. Chiếc xích đu vẫn còn rất mới, những cây leo trên nó cũng còn rất non nhìn là biết mới làm liền. với lại tôi chắc rằng chiếc xích đu này chưa ai ngồi lên. Nó nói một lèo khiến cho người bên cạnh toát cả mồ hôi. biết từng chi tiết nhỏ cứ như nó là người làm chiếc xích đu này chứ ko phải anh.

-Cậu hay thật đấy, vậy cũng đoán ra được. Yun gãi đầu, hành động như một đứa trẻ của anh bất giác làm nó phải nở một nụ cười tỏa nắng, tuy ko thành tiếng nhưng nụ cười này rất rõ, và rất thật. Nhìn thấy mỹ nhân cười làm cho tim của người con trai bên cạnh đập loạn xạ, rồi anh cũng cười một cái thật tươi.

Đi đến chiếc xích đu anh nói. -Chơi ko?.

Thêm một nụ cười đẹp tượng ban mai, hình tượng của một vị Nữ Chúa Tuyết hoàn toàn biến mất chỉ còn ở đây là một cô gái hết sức bình thường. -Đi chứ.

Yun đứng cạnh chiếc xích đu đẩy cho nó, bây giờ anh hoàn toàn gạt bỏ tất cả buồn phiền ra khỏi đầu, cả Ha Rum, cả những cuộc tranh đấu, những cái gọi là lòng kiêu hãnh của một thằng con trai qua một bên, trong đầu anh chỉ còn cánh đồng hai màu, những con chim đang bay lượn trên khoảng ko, những tiếng gió ù ù thổi qua, những tia nắng mà loài vạm như anh ko mấy là ưa và một thứ quan trọng nhất là người con gái bên cạnh này anh.

-Tara này. Anh nói.

-Hả?. Nó trả lời.

-Cậu đã từng thích ai chưa?.

-Tại sao cậu lại hỏi vậy?. Nó vô tư hỏi anh, ko suy nghĩ, ko có một chút nào gọi là dè chừng với người con trai bên cạnh, cảm giác an toàn của nó khi ở bên cạnh anh khiến nó ko cần lo nghĩ gì.

-Vì nếu chưa thì tình giả của chúng ta có thể trở thành tình thật ko?.

Câu nói của anh khiến cho trái tim băng đá của nó tan dần, lòng dân trào một nỗi vui mừng ko tả siết. -Được sao?.

Chiếc xích đu đột ngột dừng lại, anh đi đến trước mắt nó, nhìn thẳng vào ánh mắt nó ko một vẻ e dè của thường ngày.

-NẾU EM CHO ANH MỘT CƠ HỘI!.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

-NẾU EM CHO ANH MỘT CƠ HỘI!.

-Yun!. cậu nghĩ tôi dễ dàng lọt vào bẫy của cậu lắm à?. Nó nhìn vào ánh mắt cả Yun mà phán một câu như mũi tên vô hình đang bắn trúng tim đen của một người nào đó(ông chứ ai).

-"Ặc. vậy cũng biết. sao chuyện gì cũng biết hết vậy trời?". -Ồ... ừm có cần lật tẩy tôi một cách trắng trợn vậy ko?. Đứng dậy bước lại vị trí cũ anh lại một lần nữa hồ hăng trước người con gái này, mặt anh cứ như quả cà chua vừa mới chín.

-Nếu biết xấu hổ thì đừng có bầy trò này nọ. Nó nhìn Yun với ánh mắt trách móc xen lẫn một ít niềm vui trong đó.

-Thì thử trước sau này có gì làm lại. Gãi đầu anh nói, ánh mắt ngay thơ hiện rõ rệt, những cái khí thế u ám, lạnh lẽo quanh anh đã tan biến vào ko gian ko còn một chút vương bận.

-Làm lại?. giỡn à?. Nó nghech mặt. -"Có chuyện tỏ tình thử ở đây nữa sao, ko biết tên này có phải vạm ko nữa."

-Ko. cậu nghĩ đi. nếu lỡ sau này tôi có thích cậu thiệt thì lấy kinh nghiệm lần này để áp dụng lại chứ sao. tỉ lệ thành công sẽ cao hơn. Anh nói một lèo mà ko hề biết nếu mấy lời này để người trong giới vampire nghe được thì anh sẽ ko có cái lỗ này mà chui xuống để mà trốn.

-Tôi nghĩ ko có "lỗ" đâu anh bạn ạ. cậu nghĩ tôi sẽ thích người như cậu sao.

-Tôi thì sao chứ. đẹp trai nè. mạnh nữa nè. ga lăng nè. bao nhiêu cô muốn mà ko được nữa là. Đứng trước mặt nó anh đưa bàn tay ra rồi bắt đầu kể, mỗi lần nói là một ngón tay đưa ra cho nó biết là anh có rất nhiều ưu điểm. (tự ki rồi ông ời).

-Cậu có phải là vam ko đấy?. ăn nói giống như trẻ lên ba. Nó cười, lại thêm một nụ cười nghiêng làng đồ xóm hê nỡ khiến cho chàng trai bên cạnh ko khỏi có chút động lòng. Từ trước giờ quen nó có bao giờ thấy nó cười đâu, vậy mà hôm nay nó lại cười mà còn rất nhiều lần nữa chứ, đúng là chuyện hiếm có mà. Nhưng cũng chính vì nụ cười ấy đang làm cho trái tim của anh từ từ lồi nhịp.

-Tara. Khuôn mặt nghiêm nghị quay trở về với anh trong tích tắc.

-Gi? Nó đừng đưa với chiếc xích đu mà nói.

-Cậu... sao cậu lại đồng ý giúp tôi.

-Ko phải giúp cậu mà là giúp tôi thôi. Nó nói một cách khẳng định khiến cho Yun hơi khó hiểu.

-Cậu thì có lợi gì chứ. Yun hỏi.

-Chẳng phải cậu rất có tiếng trong trường à. nếu tôi đồng ý quen với cậu thì sau này sẽ ko ai làm phiền đến tôi. với lại..

-Vớ lại gì?.

-... tôi cũng muốn tham gia vở kịch này. vui mà. Vừa nói nó vừa ngửa mặt lên trời tận hưởng làn gió nhẹ du đưa thổi qua.

-Hừ. cậu cũng ham chơi nhĩ. Yun cười trù nhìn người con gái năm lần bảy lượt khiến anh phải đau đầu đây.

-Ko phải ham chơi... mà là... tìm cho mình một con đường dễ để sống thôi. Ánh mắt buồn bã, sâu thẳm, sắc sảo đã trở về, ánh mắt đó là thứ duy nhất Yun ko thể quên được và cũng là thứ anh ko muốn nhìn thấy nhất.

-...

-Về thôi. định ngủ qua đêm ở đây à?. Nó đứng dậy, quay sang nhìn Yun.

-.... . Ko nói gì anh đứng dậy bước theo nó, nhìn dáng người con gái trước mắt anh cảm thấy có chút đau lòng, cảm giác như người con gái này đã phải trải qua những chuyện kinh khủng và đang dằn vặt cô ấy.

-Đây Yun. cảm ơn anh. Nó nói chân vẫn cứ bước đi trên con đường cỏ xanh trải dài.

-Tại sao lại cảm ơn tôi?. tôi nhớ cô người ko thích nói nhiều mà sao hôm nay nói dữ vậy?.

-Tôi nói nhiều cũng do anh thôi. còn việc tôi cảm ơn là do tôi ko cần tốn sức mà tìm được một nơi như vậy thôi.

-Ý cô nói là nơi này?.

-Ừm. sau này nơi này chính thức thuộc về tôi.

-Đây đúng có mà ngang ngược như thế. nơi này là do tôi tìm mà. Yun quát lên.

-Nhưng giờ nó đã là của tôi. nơi này được xem như điều kiện trao đổi của tôi và cậu.

-Cô khôn quá đấy. Yun khoan tay để trước ngực, nhìn nó với ánh mắt toét lửa.

-....

-Đây sao im vậy. ko nói nữa à?. hay tôi nói trúng tim đen rồi. Yun cười khoái chí, nhìn dáng vẻ của anh ko hề có một điểm nào gọi là tàn nhẫn, độc ác của loài vampire khát máu.

-Cậu nói nhiều quá đấy. ko về à?. Nói vẫn bước đi ko hề dừng lại, bước chân cứ đều đều ko nhanh ko chậm khiến cho tên đi sau tức ko gì nói được với dáng vẻ phong thái, nhàn nhã của nó.

-Cô yên tâm. tôi là vam thì có ngủ hay ko cũng như nhau. huống chi vampire ko hay ngủ đêm đâu.

-Tôi biết. anh ko ngủ nhưng tôi thì có.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62

Còn đúng một tháng nữa là trận đấu giữa hai phe Hắc - Bạch sẽ bắt đầu, cuộc thi ALPHABET là một cuộc thi mang tính cạnh tranh lớn nhất của hai phe, sẽ được tổ chức trong vòng hai tháng, địa điểm là đảo Torres Strait (Australia). Quần đảo Torres Strait nằm ở Cape York Peninsula, Australia. Ở đây có rất nhiều đảo nhỏ và vô cùng yên tĩnh, là nơi tổ chức các cuộc thi tài giữa hai học viện và hai phe Hắc - Bạch. Việc hội đồng của hai bên chọn nơi đây làm nơi thi đấu vì nó rất nguyên sơ, và điều quan trọng nhất là khi tranh tài sẽ diễn ra trên ko nên nơi đây là nơi thích hợp nhất.

Một ngày mới lại bắt đầu, đối với loài vampire việc thức dậy để học vào buổi sáng là một điều ko dễ nhưng nào có ai biết rằng một kết giới vô hình đang bao trùm khắp học viện rộng lớn này tránh ko cho những tia nắng chói chang, khắc nghiệt xuyên vào, và chính vì thế việc thức dậy vào thời điểm nào cũng ko quan trọng.

-Ko biết ai sẽ là hội trưởng nữa. Hv A.

-Tớ nghĩ là Hắc Vương (Yun) . Hv B.

-Ko. theo tớ thì Thủy Vương (Woo). Hv C.

-Này. các cậu quên hai vị tướng quân của học viện này rồi à (Bo + Tea Hín). Hv D.

-Ừ phải rồi. nhưng tớ nghĩ hai tướng sẽ làm hội phó thôi. Hv A.

-Các cậu ko biết nắm bắt tình hình rồi. theo tớ thì hội trưởng sẽ do Nữ Chúa Tuyết (nó) đảm nhiệm đấy. Một học viên từ xa đi lại nói.

-Đúng rồi. khả năng Nữ Chúa Tuyết làm hội trưởng cũng ko kém gì những người kia. nhưng làm sao mà cô ấy chịu làm chứ. Hv B.

-Chắc chắn sẽ làm. Năm hv nam từ đâu chen vào nói với vẻ chắc nịch khiến cho mọi người xôn xao lên.

-Sao các cậu biết?. Cả bọn đồng thanh.

-Bạn tớ là vam quý tộc nên có tham gia cuộc họp hôm qua. chính miệng "Nữ Thần" mở lời đấy. Thêm một cái biệt danh mới đặt cho nó, nhắc đến nó thì năm tên này mặc ai cũng đỏ bừng, ôm nhau mà mừng rỡ.

-Nữ Thần?. Đồng thanh chập hai.

-Đúng vậy. ô Nữ Thần của tôi. híc. nghĩ tới thôi cũng đã mê rồi. Tên đi đâu nói rồi lôi ra một tấm hình mà vui sướng.

-Các cậu có thấy đây là gì ko?. Hấn nói.

-Gì?. Đồng thanh chập ba.

-Là hình chứ gì. Hấn nói, tay ôm khư khư tấm hình mà nâng niu.

-Giờiiii. ai chả biết là hình. hình ai?. Đồng thanh chập tư.

-Là của Nữ Thần đấy. nhìn quyn rũ vô cùng. haha...

-Hả?. sao cậu có được, trong trường ko cho chụp hình đâu. Hv C bước lại gần nói.

-Tất nhiên là ko phải chụp ở đây rồi.

-Đâu. cho coi coi. Cả đám hào tới, hình nó còn quý hơn cả những siêu sao hàng đầu thế giới nữa, chắc rằng đây tấm có một ko hai.

-NO. ko được. hình này của bọn tớ. ko được chạm vào. Hấn cùng bốn người còn lại hét thật to vào mặt của đám đông.

-Các cậu muốn xem thì một lát sau thì hay coi. hình này sẽ được đăng lên màn hình lớn ở sảnh chính đấy. Một tên trong năm người nói.

-Woa. thiệt sao?. nhất định mình phải đi xem. Hv C hét toán lên. xem ra nó còn được hâm mộ hơn cả Yun và Woo nữa.

Cả học viện chìm trong sự bàn tán xôn xao của các học viên và nhân vật chính chính là bọn nó. Vài phút sau thì những chiếc xe thần thuộc của các thần tượng học viện này đều lần lượt tới.

Chương 63

Này các cậu, tới rồi kìa. Một Hv nam từ xa chạy lại với vẻ hồi hã.

-Ai tới?. Hv D.

-Nhân vật chính.

-Sao?. tới rồi à. tôi phải tới sảnh chính đây. Chan Dong Gun nhanh chân chạy về hướng sảnh chính của học viện.

Chan Dong Gun, cấp trung, là người được nó nhờ giúp trị tội năm cô Hv đồng đánh vào ngày đầu tiên nó đến học viện này. Sau khi anh đi thì các học viên khác cũng theo con đường đó hướng thẳng sảnh chính mà chạy với tốc độ được coi là bình thường của loài vam nhưng ko bình thường đối với loài người.

-WWWWOOOAAAAA!!!!!!!!!!.. ĐẸP THẬT!!!. Khi địa điểm mà họ muốn tới đã ngay trước mắt thì đập vào mắt các hv là một màn hình tv cực to có hình một cô gái mặt đỏ trắng làm cho cả đám ko thể ko khen ngợi, hầu hết tất cả nam hv đều bị hút hồn ngay tức thì.

-Cánh của sảnh chính bắt đầu mở, mọi người quay đầu lại thì lại một lần nữa hình ảnh nó lại ập đến, nó đi đầu theo sau là Woo và Yun kế tiếp là Tea Hin, Bo, Ha Rum và Hong. Hình ảnh đi đầu của nó càng làm nó nổi bật hơn, một phong cách ăn mặc hoàn toàn khác với nó trong màn hình nhưng với bất cứ kiểu cách nào thì nó vẫn luôn thu hút mọi người một cách kì lạ.

-NỮ THẦN!!!!. Dong Gun hét lên mừng rỡ.

-Nữ Thần?. Tội nó đồng thanh.

-Các người gọi ai là Nữ Thần?. Tea Hin lên tiếng.

-Thì là người trong màn hình nè. Dong Gun chỉ tay về phía màn hình lớn mặt hơn hồ nói.

Tròn mắt nhìn cô gái trong màn hình. Tea Hin, Bo và những người còn lại trở mắt ra nhìn chỉ có nó là bình tĩnh vì nó biết Blu là nơi dành cho vampire nên việc bị chụp thì có gì lạ đâu.

-"Đẹp đó". Nó nghĩ.

-CHÚ Ý!. Tiếng bà Simon vang lên khiến mọi người giật mình quay lại.

-HÔM NÀY HỌC VIỆN NÀY SẼ CÓ CUỘC BẦU CỬ HỘI TRƯỞNG VÀ HỘI PHÓ ĐỀ ĐÚNG RA ĐẢM NHIỆM. SAU ĐÂY TÔI SẼ ĐỌC TÊN BA EM ỨNG CỬ VIÊN!. -KANG YUN!. LEE MIN WOO!. VÀ LEE TARA!. Tiếng của bà Simon kết thúc là lúc về mặt của cô nàng Ha Rum và 6 cô nàng đứng ở một góc tối hắt đi.

-Yeah!. Tôi nói ko sai mà. Nữ Thần sẽ làm hội trưởng mà. Dong Gun hét lớn.

-Hay quá. Nữ Thần của chúng ta sẽ làm hội trưởng. Hv khác tiếp lời. Tiếng hoan hô rên rĩ của các hv liên tục reo lên làm cho cả sảnh chính nhộn nhịp.

Ha Rum nắm chặt tay gồng lên hết sức. -"Lại là nó, sao nó lúc nào cũng hơn mình vậy?"

-TÔI KO ĐỒNG Ý!.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

_James Tudor (nữ): 17t, quý tộc anh, mang một nét đẹp phương tây, khuôn mặt và thân hình hình ko khác nào một con búp bê, Vam bạch đạo.

-Tôi ko đồng ý!. Cửa chính nơi đang tụ hội tất cả học viên của học viện này mở ra từ từ, một thân ảnh màu xanh đang từ từ tiến vào và một khuôn mặt đẹp sắc xảo xuất hiện.

-James Tudor?. Ko phải đang ở bên Anh quốc hay sao giờ lại xuất hiện ở đây?.

-Ko biết, chắc có chuyện gì rồi.

-Ồ mà khi này tôi nghe có người nói ko đồng ý cái gì vậy?.

-Làm sao tôi biết. nghe thì có nghe nhưng ai biết người nào nói và nói ai đâu.

Những lời bàn tán xôn xao đang lan tỏa đầy sảnh chính, sự xuất hiện của cô gái có nét đẹp phương tây này đã làm cho cả học viện xôn xao hẳn lên.

Nó cùng những người kia (Yun, Woo ...v...v., Bo) thì nhìn người con gái này ko mấy là thiện cảm, ngay cả cô nàng Ha Rum cũng phải ghét cô gái này thì chắc chắn cô ta ko phải người bình thường, và là người ko dễ đối phó. ánh mắt cô lướt qua từng người trong đám tụ nó rồi dừng lại ở nó, đôi mắt màu xanh ánh lên tia độc địa, nguy hiểm.

Đôi mắt màu đen ko biểu hiện làm cho cô gái với đôi mắt màu xanh phải nhúm mày. Nó ko nói gì, một nụ cười trừ hé mở một cách nhẹ nhàn rồi tắt ngay sau đó.- "Vui thật!".

-Chào Yun!. Cô gái có đôi mắt màu xanh đỏ chạy gần lại chỗ Yun rồi ôm chầm lấy anh khiến anh và mọi người phải kinh ngạc.

-James, ko phải cô đang ở Anh hay sao. Yun tỏ vẻ chán nản nói.

-Người ta nhớ cậu nên mới về đây. Cô ta nũng nịu nói tay vẫn ko bỏ người Yun ra, hành động của cô ta làm cho ko ít người phải khó chịu, nhất là fan cuồng của nó, ai cũng biết nó và Yun là một cặp mà.

-Buồn ra. cô đang làm cái quái gì vậy. Yun nhìn cô với ánh mắt khó chịu, ánh mắt ko có một chút nào là ấm áp, chỉ đầy những tia lạnh lẽo.

-Cậu thật quá đáng. người ta nhớ muốn chết mà nữ nói chuyện lạnh lùng với tớ vậy hà. Cô một lần làm dáng về khi này, và nói thêm những lời làm cho ai nghe qua cũng phải ón cả da gà.

-Vậy sao cô ko chết đi. Nó từ chỗ của Tea Hin đi lại, ánh mắt sắc lạnh muốn xuyên thấu tâm can người khác làm cho cô gái đó tò về bực bội, cộng thêm lời nói của nó thì cô ta nhay lập tức đáp trả.

-Cô yên tâm. trước khi chết thì tôi phải làm vợ của Yun mới được. -"Tôi coi cô còn làm ra vẻ điềm tĩnh nữa ko".

-Hai người có việc riêng thì cảm phiền đi chỗ khác để mọi người còn tiếp tục, nhìn mặt cô cũng ko cần nổi vậy sao lại mất lịch sự vậy. Nó ko tức giận, thái độ bình thường hơn bao giờ hết, lời nói lạnh lùng, đầy ám chỉ với những ý nghĩa châm chọc khiến cho cả Yun, những người chứng kiến cùng cô ta (James) phải ngạc nhiên.

-"Haha. James có đối thủ rồi. từ nay mình đỡ bị làm phiền, đúng là Tara, mà sao mình lại bị lôi vào cuộc cùng cái con khủng bên cạnh này chứ, hừ, cổ lên Tara, ủng hộ cậu, kéo con đĩ này ra dùm đi." Yun vừa cười vừa nghĩ thầm.

-Cô nghĩ cô là ai mà lớn tiếng ở đây hả?. Cô ta quát.

-Là ai cũng được miễn ko là co thì được rồi.

"Haha.....hahaha.....haha....." cả sảnh chính ô nhau ra mà cười làm khuôn mặt búp bê đỏ ửng lên vì tức giận.

-Hừ. coi như cô may mắn, tôi sẽ bỏ qua chuyện này. Nói rồi cô bước lại gần chỗ của bà Simon đang đứng. -Chào bà Simon, lâu rồi ko gặp.

-Chào tiểu thư James. Rất vui vì cô trở lại.

-Tôi có một điều thắc mắc. bà có thể trả lời giúp tôi ko?.

-Tiểu thư cứ nói. Bà Simon nhẹ nhàn đáp trả.

-Con nhỏ kia là con người thì tại sao lại được làm ứng cử viên của chức hội trưởng và hội phó thế?. Cô chỉ tay về phía nó.

-Cô James. cô nên cẩn trọng lời nói của mình. đừng có suýt ngôn bậy bạ như vậy. Bà Simon thấy cử chỉ hành động của James làm cho bà từ một người điềm tĩnh trở thành một người đáng sợ.

-Bà... bà nói cái gì. bà ko biết ta là ai à?.

-Tôi biết.

-Vậy sao bà dám nói với tôi như thế hả, con nhỏ kia là con người mà bà lại bênh vực vậy sao. Nói xong thì cô quay người đi thẳng về phía nó chỉ thẳng

tay vào mặt nó gắng giọng. -Con người thấp kém như mày mà cũng được vào đây học ư. nhanh chóng rút khỏi đây trước khi ta nổi giận.

-JAMES TODUR. CÔ ĐANG LÀM CÁI GÌ THẾ HẢ. IM NGAY.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

*James Todur: Công chúa hắc ám.

_Bình khí: . Lôi Kiếm, Gậy phép.

_Sức mạnh: Điện + tốc độ.

_Nội lực: Cao

_Cấp: quý tộc Anh. vạm bạc đạo.

-Con người thấp kém như mày mà cũng được vào đây học ư. nhanh chóng rút khỏi đây trước khi ta nổi giận.

-JAMES TODUR. CÔ ĐANG LÀM CÁI GÌ THẾ HẢ. IM NGAY. Bà Simon quát to, cả sảnh chính chìm vào sự im lặng, ai cũng biết bà là một người điềm tĩnh, nhẹ nhàng và ko thích quát mắng người khác nhưng giờ đây trước họ là một Simon lạnh lùng, máu lạnh, đáng sợ, một bản chất thật sự của loài vampire trong bà đã trỗi dậy còn nguyên nhân tại sao thì ko ai biết chỉ ngoài hai người trong học viện này.

-Simon Kenneth. bà nghĩ bà là ai mà quát tôi hả. James tức giận đáp trả, ánh mắt tò vò về ko xem ai ra gì nhìn bà Simon.

-Cô James. cô nên xem lại cách cư xử của mình đi. Hoo bước ra đứng cạnh bà Simon nói.

-Lee Min Hoo?. Giật mình cô lắp bắp, người mà cô sợ nhất cũng xuất hiện, nhìn vẻ ngoài hiền lành của anh cô càng thấy sợ, chính cô cũng đã từng thử, cô đã bị vẻ ngoài hiền lành của anh đánh lừa, người mà cô ko bao giờ thắng được.

-Cô James, mời cô về chỗ, cô ko định phá hủy buổi bầu chọn này chứ. Ánh mắt sắc bén nhìn cô làm cô toát mồ hôi lạnh và im lặng ko nói gì ngoan ngoãn tìm một cái ghế đầu hàng gần chỗ của tụi nó mà ngồi.

-Chà. cạ ta cũng biết sợ nữa sao?. Bo lên tiếng, tay gãi gãi cảm ngẫm nghĩ.

-Đúng là khó tin, cô ta sao lại ngoan ngoãn nghe lời anh Hoo vậy chứ. Tea Hin tiếp lời.

Hai anh cùng Woo, Ha Rum, và Hong ngồi một chỗ quan sát nãy giờ ko lên tiếng vậy mà khi con cạp cái kia ngoan ngoãn vâng lời củA oppa nó thì hai anh lại lên tiếng.

-Tara. em về chỗ đi. cả Yun nữa. Oppa nó nói rồi quay sang bà Simon. -Bắt đầu đi.

-Ừm. Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu bỏ phiếu. Mỗi người đều có một bảng bầu chọn, trong đó có tên của ba người, hãy chọn một người rồi nhấn vào tên của người đó.

...Mười phút sau, 5000 học viên đã lần lượt bầu cử xong người mà mình chọn và chỉ còn việc công bố kết quả là cuộc bầu cử kết thúc.

-Bây giờ tôi sẽ công bố số phiếu của ba người: Kang Yun có 1250 phiếu. Lee Min Woo có 1250 phiếu và cuối cùng là Lee Tara có 2500 phiếu.

-WOAAAA..... Tara sẽ làm hội trưởng. haha... vui quá.

-Tôi nói đúng mà, Nữ Thần của chúng ta phải làm chức cao hơn người khác chứ. Dong Gun cười hờ hờ lên tiếng, ánh mắt cứ liếc qua liếc lại chỗ nó đang ngồi.

-Biết rồi. cậu làm ơn im dùm cái đi. Bạn Dong Gun thờ dài nói, trong năm người thì người thích nó điên cuồng nhất là Dong Gun, ngay từ lần gặp nó thì anh này đã trở nên như vậy, lúc trước hay đi bắt nạt người khác giờ thì làm trò cười cho thiên hạ, và việc ý mãnh hiếp yếu của anh cũng biến mất theo mây khói.

-Ngày mai. những người có tên trong danh sách luyện tập sẽ đến hội trường chính để họp, còn những người ko có phận sự thì muốn đến thì tuy, nhưng

ko được làm ảnh hưởng đến việc luyện tập của các học viên khác. được rồi, giải tán đi. Nói xong bà Simon bước đi một cách lạnh lùng, những hành động quá kích của bà làm cho bốn anh chàng thông minh nhất học viện phải suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Màn đêm buồn xuống, một màu đen huyền bao trùm khắp nơi, ko một bóng người, ko một tiếng nói, tiếng cười, tiếng bàn tán xôn xao của các học viên tranh luận nhau về những idol nổi tiếng của học viện nữa mà chỉ còn tiếng gió se se thổi, tiếng quạ kêu, và những âm thanh về đêm mà ta hay nghe.

Trong ko gian tĩnh lặng, từ xa bóng của một cô gái đang lê bước trên sân trường rộng lớn, bước chân lướt qua từng chiếc lá trên nền gạch, ánh mắt màu xanh lá mang những tia lạnh lẽo khiến cho khuôn mặt búp bê của cô càng trở nên xinh đẹp, đôi chân cứ bước thẳng, tiến sâu vào khoản sân rộng lớn của học viện Ireland danh tiếng và đột ngột dừng lại ở ngay giữa sân học viện.

-Điều tra tới đâu rồi?. Tiếng James vang lên trong ko gian yên ắng.

Ngay sau tiếng cô là một thân bóng màu đen bay lại ngay sau lưng cô như một tia chớp. -Thưa chủ nhân. tôi ko điều tra được thân thể thật sự của "cô ta", chỉ biết một điều "cô ta" là em nuôi của ngài Hoo. mọi thông tin về "cô ta" đều được giữ bí mật tuyệt đối, dường như chỉ có hai người biết "cô ta" là ai thôi. Một người con trai mặc hắc y với mái tóc màu vàng nhạt cung kính trả lời.

-Hai người?. nếu là hai người thì ta chắc "người đó" là một, người còn là ai?. James điềm tỉnh hỏi.

-Là Simon Kenneth.

-Hừ. là bà ta?!. hèn gì biểu hiện của bà ta khi sáng rất lạ. Dứt lời cô bỏ đi, đi thẳng về phía cổng chính, ko một cái quay đầu lại nhìn tên sau lưng mình. - Điều tra thêm về "cô ta", người phải quan sát từng nhất cử nhất động của học viện này nhất là... "cô ta".

-Vâng!.

-"Lee Tara. cô nghĩ cô là ai mà dám giành Yun với ta chứ. Yun... là của ta."

....

Cùng lúc đó, tại một căn biệt thự màu trắng, gió vẫn thổi, lá vẫn rơi, cái lạnh về đêm ko khác gì ở học viện nhưng ở đây có một điều hoàn toàn khác là tiếng cười, tiếng nói đều vang vọng khắp nhà, ko phải của nó, ko phải của các người hầu mà là của một cậu bé và một vị khách.

-Này Bin. em dám giành ăn với chị hả?.

-Em thích. giỏi thì chị giành lại đi.

-Được lắm. dám thách ta hả?.

-Ừ.

-Thằng nhóc này. grrr....

-Hai người đôi lăm à?. Tiếng nói cao vút, trong trơ như làng nước mùa thu vang lên giữa đám lộn xộn.

Cuộc giao chiến tạm ngừng, vị khách nữ và cậu nhóc quay lại nhìn chủ nhân của tiếng nói ấy. -Ừ. Hai người cùng đồng thanh nói rồi cuộc chiến tranh giành thức ăn lại tiếp tục.

-Haha..., nhóc, nhóc thua rồi. Cô gái nhanh tay gạt thức ăn về phía mình và nuốt trọn vào bụng.

-Chưa chắc. Cậu nhóc cười gian rồi dùng tay lấy đi số thịt tái trong đĩa làm mặt mày của cô gái tối đi vì bị giành thức ăn ngon (chưa chắc).

-Grrrr. đáng ghét, ăn gian hả?.

-Ko. tại chị chậm chạp thôi.

-Tara. cậu nói câu công bằng đi.

-Hong. Bin. hai người ko im lặng mà ăn được hả. Nó thờ dài nói.

-Ko được. Hong cùng Bin hét lớn.

-Dọn thức ăn đi. Nó đứng dậy ra lệnh cho mấy cô người hầu dọn thức ăn đi, dù gì thì hai người kia cũng giành có một đĩa nên ko cần trưng bày chi cho nó rôm rã.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

-Tara, cậu ngủ rồi hả. Gõ cửa, Hong hỏi.

-Vẫn chưa!.

Bước lại gần băng công, nơi nó đang ngồi thẫn thờ một mình, những cơn gió thổi qua lướt nhẹ lên làn da trắng mịn, những mảnh vải của chiếc đầm ngủ màu trắng cùng mái tóc dài đen mượt buông thả khẽ uốn lượn theo làn gió mát lạnh, ánh mắt vô hồn, sâu như ko đáy khiến cho con người ta ko thể hiểu được chủ nhân của nó, nhưng đôi mắt ấy lại thu hút người khác một cách kì lạ. Nhìn nó mà cô cũng phải xót thấy, một nỗi buồn đang chất chứa trong sâu thẳm con tim nó làm cho cô càng muốn hiểu nó hơn, dù quen nó ko được lâu dài, dù ko biết được quá khứ của nó ra sao, dù trước nó cô luôn luôn nhỏ bé nhưng càng thế thì cô càng muốn tìm hiểu rõ con người nó, muốn cùng nó chia sẻ những thứ đã làm nó buồn hoặc ít nhất là ở bên cạnh nó trong những lúc nó cần người để sang sẻ nhất...

...

Học viện Ireland

Hội trường

_8h00'_

Woo tay cầm gậy phép hình ngọc màu xanh biển đứng ngay giữa của đầu cây gậy bay lùi về phía sau tránh đòn tấn công của Yun. -Kang Yun, cậu đã là bạn trai của Tara mà lại đi xen vào chuyện của tôi à.

Tay cầm gậy phép có đính ngọc đỏ ngay giữa của đầu cây gậy tiếng thẳng về phía Woo. -Hừ, đừng nói nhiều.

-Này các cậu ko ra ngăn hai người à?. Hv nữ khiêu một hv nam kế bên nói.

-Cậu nghĩ tôi có thể ngăn hai người đó à?. Hv nam thờ dài trả lời.

-Tất nhiên là ko!. -"Hừm. cậu ta làm sao mà ngăn nổi hai người này chứ". Hv nữ.

-Nhưng phải làm sao bây giờ, phải ngăn họ lại chứ. Hv nữ bên cạnh hét lên.

-Cậu có giỏi thì ngăn đi. tui ko muốn chết sớm. Hv nam khi này trả lời.

Hầu hết những ai có mặt tại trường vào giờ này đều đến hội trường chính để xem hai người này giao đấu, trường hợp này ko phải là chưa bao giờ xảy ra nhưng đánh nhau dữ dội thế này thì chưa ai thấy cả, những hàng cây xung quanh đã bị hai người họ là cho tan tành, Bo và Tea Hin thì chỉ biết khoanh tay ngồi nhìn và thờ dài, Ha Rum thì dùng hết volumn để khuyên nhủ hai người nhưng vô ích. may là nhờ có kết giới của Bin tạo ra để tránh cho những tia pháp thuật ko trúng vào người khác ko thôi cả cái học viện này đều phải vô viện vạm mà nằm hết rồi.

-Này, hai người ko cản họ lại đi, sao đứng đó mà nhìn ko vậy. Ha Rum hét mãi mà ko được gì thì quay sang hai chàng trai đang ngồi nhìn trận long tranh hổ đấu của hai vị vương học viện vampire - Ireland này.

-Ha Rum, cô im lặng dùm cái đi, có bao giờ cô thấy ai cản được hai người đó ko?. Bo tỏ vẻ bức mình nói. -"Tại ai mà hai người đó mới vậy mà còn ở đây là làng.. Mà khoan đã, hình như ko phải, nguyên nhân thật sự ko phải cô ta mà là...."

-Này các cậu, tôi biết ai có thể ngăn được hai người họ rồi đấy. Một hv nam đang đứng xem trận đấu của hai người nói.

-Ko lẽ là ngài Hoo?. Hv kẻ bê đoán.

-No!.

-Vậy là bà hiệu trưởng!.

-No!.

-Vậy chứ là ai?.

-Thần tượng của chúng ta. hehe...

-Ý cậu là.... , nhưng hiện giờ người đó ở đâu?.

-Đi tìm đi.

Vừa vút câu là tên bên cạnh ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh ra khỏi hội trường.

....*Cùng lúc đó.....*

-Tara. cậu cũng dọn vào kí túc xá à?. Hong và nó vừa từ gara ra đang đi vào phòng giám đốc (oppa nó) để lấy tài liệu.

-Ừ. cho tiện.

Nó cùng Hong bước trên hành lang đến phòng oppa nó thì hai người cảm thấy một điều kì lạ là tại sao ko thấy một bóng ma nao hết, học viên đi đâu hết rồi. Trên hành lang rộng lớn mà ko thấy một bóng dáng của học viên nào hết, hoàn toàn trống ko.

-Kì lạ thiệt. khi này tớ thấy bãi đậu xe của hv cấp thường và cấp trung thì đầy xe mà học thì ko thấy một bóng người nào hết vậy. Hong giải đầu khó hiểu, đây cũng là hiện tượng lạ mà trước giờ cô chưa từng thấy.

Nó ko suy nghĩ nhiều, chỉ phán một câu -Có chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

-Có chuyện rồi. Cậu nói vừa dứt thì nó và Hong thấy một hv nam hối hả chạy lại như ma đuổi.

-Hội trường. Hv nam đó la lên về mừng rồi.

-Chuyện gì vậy?. Nó với vẻ mặt bình tĩnh, nghiêm nghị, ko cảm xúc hỏi cậu vạm cấp trung đang thờ dốc trước mặt mình.

-Có... có chuyện rồi, Hóa... Hóa vương (Hắc vương) và... và Thủy vương đang... đang đánh nhau ở hội trường... trường chính. Vừa thở vừa nói.

-Hóa vương?, Thủy vương?. Nó khó hiểu, hai cái tên hết sức lạ hoắc với nó, từ khi vào cái học viện này lần đầu tiên nó nghe hai cái tên này. -Ai vậy Hong?. Nó quay sang hỏi Hong, cô nàng bên cạnh, về mặt ko biết gì của nó khiến cho hai người một là Hong hai là hv nam kia sút nửa té ngã.

-Là Yun và Woo đấy, biệt danh của hai người đó. Yun là Hóa, Woo là Thủy. Hong ghé miệng vào tai nó nói nhỏ.

-"Trời, biệt danh gì đây. Nhưng sao hai tên đó lại đánh nhau?."

-Đi thôi. Nó cùng Hong và hv nam nhanh chóng đến hội trường.

...*tại Sân thượng đối diện hội trường...*

-Hừ, vì cái con "đĩa" Ha Rum mà Woo và Yun lại đánh nhau sao?. -Chết tiệt, đáng ghét. James bóp chặt tay, ánh mắt căm phẫn nhìn thân hình cái Ha Rum đang ngồi cạnh Bo và Tea Hin.

Một thân ảnh màu đen đứng đằng sau, khuôn mặt thanh tú, điển trai, đẹp ko kém gì Woo và Yun nhưng có phần hơn hai anh ở điểm người này mang một sát khí ko nhỏ, một nỗi buồn càng làm cho khuôn mặt lạnh lùng, thu hút ánh nhìn hơn, anh đứng đó, nhìn cô gái có khuôn mặt như búp bê đang tức giận mà ko nói gì, một tia đau khổ khẽ lướt qua và tắt đi nhanh chóng. Mái tóc dài cột cao khẽ đung đưa trong gió, một con tim đang dần đau nhói.

-Kaima. Tiếng James bỗng vang lên.

-Vâng.

-Khử nó cho ta, ta ko muốn nhìn thấy bộ mặt của nó nữa.

...Hội trường....

Đã hai giờ đồng hồ trôi qua kể từ lúc bắt đầu đánh nhau đến giờ nhưng vẫn chưa thấy dấu hiệu ngừng chiến của hai Vương tử học viện Ireland mà ngày càng gay gắt hơn, quyết liệt hơn, xem ra trận chiến này phải có một thắng một bại mới chấm dứt hoặc kì tích xuất hiện mới có thể làm cho hai người ngừng lại. Bo và Tea Hin cũng bắt đầu sốt ruột, hai người cứ như hai con mãnh hổ điên cuồng đang vồ nhau, hình như động lực làm hai người đánh nhau có ảnh hưởng đến tinh thần của họ rất lớn.

-Hai người họ định đánh nhau đến khi nào vậy?. Ha Rum ề oải than, cô đã rống cả hai tiếng mà như nước đổ lá khoai, ko ăn nhằm gì, vô tai này thì ra hết tai kia rồi, cô đành ngồi đó mà xem như hai tên kẻ bên thôi.

-"Lee Min Woo chết tiệt, hắn có ý đồ gì với Tara chứ?, có được Ha Rum rồi mà." Né sang phải tránh những tia màu xanh từ gậy phép của Woo bắn ra rồi Yun phản công, bắn những tia màu đỏ về phía Woo.

Nhanh tay dùng phép đỡ những tia sáng màu đỏ của Yun, Woo cũng tìm cách phản công. -"Kang Yun, cậu có được Tara rồi mà còn lo lắng quá thái chuyện của Ha Rum à, cậu đang đùa giỡn với Tara sao?."

Nó cùng Hong và cậu hv nam kia đã có mặt tại hội trường, nhìn thấy cảnh hai tên này đánh nhau mà nó lại tỏ vẻ bình thản, ko có ý định ngăn cản hay khuyên nhủ gì mà thây vào đó là một vẻ thích thú, giống như một người đang háo hức chuẩn bị xem phim hay.

Nhìn thái độ của nó mà Hong cùng Hv nam phải há hốc, nhất là hv nam, một hình ảnh ko giống như tưởng tượng của anh, anh cứ nghĩ rằng nó sẽ chạy ra ngăn hoạt ít nhất là phải bối rối, hoang mang chứ ko phải là vẻ mặt tỉnh bơ, ko cảm xúc, ko hồn hiện tại của nó.

-Tara, cậu ko ngăn họ lại à?. Hong tròn mắt hỏi cô bạn đang đứng kế bên mình.

-Tại sao tớ phải ngăn họ chứ?. Nó bước lại chỗ của Bo, Tea Hin và Ha Rum, vừa đi vừa nói.

-Nhưng... nhưng...

-Ko nhưng nhĩ gì hết.

-Hi, Tara. Bo giờ tay lên chào với vẻ mặt hớn hở.

-Chào. Nó trả lời một cách lạnh lùng rồi bước đến chỗ đó thông thả ngồi xuống, Hong cũng đi theo.

Nó quay qua nhìn Tea Hin, thấy có cảm giác gì là lạ, bình thường thấy nó là Tea Hin sấp sấp lại mà chào hỏi như con chít chèo mà hôm nay anh lại ngồi cắn móng tay theo dõi hai người kia đang đánh nhau với vẻ mặt ko còn bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

-Tara, cậu định để hai người họ đánh nhau vậy sao. Bo nhìn nó, ánh mắt đầy vẻ tình nghịch có thể khiến bao cô gái đứng ngồi ko yên nhưng lại vô vị với nó.

Đôi mắt vô hồn đang nhìn hai thân ảnh bay lượn trên ko trung chạm rầm chuyển hướng quay sang tên bên cạnh. -Vậy cậu kêu tôi phải làm gì?.

-Tùy ý, miễn sao làm cho họ ngừng lại là được.

-Là cậu nói đấy nhé, đừng trách tôi. Nghiêng đầu một cái thật nhẹ, một nụ cười nhẹ đầy ranh mãnh hé lên trên đôi môi đỏ.

Khẽ châu mày, thấy mình như đang sa vào một cái bẫy, cái bẫy do chính mình đặt ra. Nó đứng dậy, bước vài bước lên phía trước. -Lấy loa ra đây. Nó nói, nghe xong thì hv nam liền tắt tốc chạy đi và có mặt chỉ sau vài giây ngắn ngủi.

-Loa đây ạ.

-Ngươi cầm loa đi vào trong hét lên là: "Ha Rum đang bị Bo đánh"

-Hả?, nhưng...nhưng... Hv nam lắp bắp, mồ hôi từ trán bắt đầu chảy, tay chân hắn run cầm cập, miệng ko nói nên lời.

Tea Hin, Ha Rum cùng Bo và Hong đơ ngời ra nhìn nó, ko ngờ nó có thể nghĩ ra cách này, ko hổ là hội trưởng của học viện Ireland.

-Người cứ làm, có chuyện gì ta chịu. Nó bước về chỗ cạnh Bo và thông thả ngồi xuống như chuyện ko có gì là đáng lo, ko có chuyện gì quan trọng.

Tìm đập vừa nhanh vừa mạnh, nhưng sau một hồi đấu tranh tư tưởng thì hắn cũng lấy hết can đảm lên tiếng. -Hội trưởng... người...người có thể tìm...tìm người khác...ko?. Híc... tôi...tôi bị yêu tìm...híc híc...

-Trời ơi cái tên này, có phải vạm ko đấy, nhát cáy. Bo lên tiếng nói, anh ghét nhất là những kẻ hèn yếu, ko dám làm việc lớn mà chuyện này cũng đâu có lớn gì, trường hợp xấu nhất có thể xảy ra là vào viện nằm vài tháng thôi chứ có gì lớn lao đâu.

-Đề tôi, tôi làm cho. Tiếng la lớn từ bên trái vọng lại, một thân ảnh to tướng chạy như bay lại cho bọn nó.

-Là cậu?!. Tea Hin chỉ tay vào mặt của tên đó.

-Vân, là tôi. Hắn cười hớn hờ đáp. Chuyện gì liên quan đến Nữ Thần thì cho dù có lên núi đao xuống chảo dầu tôi cũng làm, haha...ha...ha.... Dừng ánh mắt "dễ thương" nhất có thể anh quay sang nó đáng về cầu khẩn. -Được ko Nữ Thần?.

-Dong Gun, cậu cứ việc làm, ko cần hỏi tôi. Nó nghiêm nghị nói, ánh mắt luôn nhìn về một khoản trời xa xăm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Nhanh nhẹn bước vào bên trong vòng chắn dồn hết hơi vào bùng đặt loại lên trước miệng.

-HA RUM ĐANG BỊ BO ĐÁNH KÌA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!.

-"Chật, phải nhắc đến Nữ Thần nữa chứ, sao chỉ có Ha Rum thôi vậy, ko được!".

Một chút khựng người lại khi Yun và Woo nghe tin cô nàng Ha Rum đang bị Bo "Bụp".

-Người mau ra cản Bo lại đi. Yun ánh mắt vẫn còn bốc lửa nói.

-Vậy sao người ko đi?. Woo đáp trả một cách nhanh gọn.

-Ha Rum là bạn gái của người, ko phải của ta. Yun gắng giọng.

-Thì sao, Ha Rum là bạn gái ta, ta muốn làm gì thì liên quan gì tới người. Woo ánh mắt đầy vẻ khiêu khích, làm cho Yun tức sôi máu, anh muốn phóng ngay ra chỗ của Ha Rum nhưng vì cái dáng vẻ ko mấy thân thiện của Woo làm anh ko thể nào bỏ đi, đi như vậy chẳng khác nào anh chịu thua.

-Tara, xem ra kế hoạch của cậu ko thành công rồi, hai người họ đâu có chịu ra đây. Bo cười hớn hờ nói, nhưng anh ko biết rằng mình đã nghĩ sai.

-Chẳng phải cậu muốn làm cho họ dừng lại mà, bây giờ chẳng phải họ đã dừng rồi còn gì, chuyện có đánh tiếp hay ko thì tôi ko quan tâm.

Bo cùng Tea Hin và Hong té ầm một cái vì phải nghe một câu nói vô tâm, lạnh lùng từ nó, từ người bạn gái của một trong hai chàng trai đang đánh nhau dữ dội tông kia.

Ai cũng đang trong tình thần hỗn loạn vì câu nói của nó nhưng chỉ có Ha Rum là ko, hiện giờ cô hoàn toàn ko nghe gì, và ko thấy gì ngoài hai thân ảnh đứng im như tượng ngoài kia, ko ai có một cử chỉ chạy lại đây, ko phải họ đã nghe Dong Gun nói là cô đang bị Bo đánh sao, nhưng sao họ ko một chút lo lắng gì hết mặc dù chuyện này kio phải thật.

-"Woo à..."

Hai thân ảnh nâu và đen đứng yên như tượng để chuẩn bị cho cuộc chiến tập 2 diễn ra, tất cả học sinh ở học viên ko khỏi ngạc nhiên, họ cũng đã nghe những lời của Dong Gun nói và họ chắc là Yun và Woo cũng nghe nhưng sao ko ai có phản ứng gì hết, hoàn toàn ko, chỉ dừng lại để đối thoại với nhau thôi.

-"Hehe, xem ta ra tuyệt chiêu đây, hắc...hắc"

-TARA NGÁT XỈU RỒI!!!!!!

-"Cái gì.....???"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

-Hội trưởng xiu rồi sao?.

-Đầu, ko thấy hội trưởng đau hết.

-Có thật là hội trưởng xiu ko, phải đi xem mới được.

Sau khi câu nói thứ hai của Dong Gun kết thúc thì lời bàn tán xôn xao vang ầm lên dữ dội và một điều càng làm cho tất cả các học viên ngạc nhiên là hai thân ảnh một nâu một đen trong tư thế đánh nhau khi nãy đang lao như tên bắn về chỗ của Dong Gun.

-"Xiu sao?, cậu đừng có chuyện nha Tara!".

-"Tara, tôi đến đây, chờ tôi!".

-Ặc, Dong Gun, nói cái gì vậy hả?. Tea Hin sau khi nghe Dong Gun nói thì choáng váng rồi bật dậy la lên.

-Này Dong Gun, Tara đang bình thường mà cậu nói gì xui xẻo vậy. Hong cũng bật dậy nhìn Dong Gun hét.

-Hehe... ko phải các người muốn hai người kia ko đánh nhau nữa sao, tôi đang làm này.

-Cậu nói gì thế?. Tea Hin ngơ ngác nhìn Dong Gun.

-Đúng vậy. Hong tiếp lời nói theo.

-Các người nhìn đi, ko phải họ đang chạy đến đây sao. Dong Gun chỉ tay về hướng của hai cái bóng màu đen và màu nâu lao với tốc độ nhanh.

-Chà, cậu nghĩ được cách này sao, lợi hại thiệt. Tea Hin vỗ tay khen tới tấp, mắt thì dao dác nhìn Yun và Woo đang tiến về chỗ anh.

-Tara, cậu ko nói gì sao?. Bo quay sang nó nhưng lại thấy nó đang dựa vào thành ghế và nhắm tịt mắt lại nên anh cứ tưởng là nó đang ngủ. -"Híc, ngủ sao?."

-Tôi ko ngủ, đừng nghĩ lung tung. Nó lên tiếng, mắt vẫn chưa mở, vẫn đang trong tư thế như đang ngủ say.

-Sao...cậu.... .Bo lắp bắp, anh đâu có nói suy nghĩ mình ra cho nó biết đâu, sao nó biết là anh nghĩ nó đang ngủ.

Đang định hỏi nó tại sao nó biết thì anh lại bị đánh thức khỏi sự thắc mắc bởi tiếng của hai chàng trai.

-Tara đâu?./Tara đâu?. Yun và Woo vừa thờ vừa lên tiếng, những giọt mồ hôi đang chảy ra trên khuôn mặt thanh tú của hai anh làm ướt đầm cả bờ vai.

-Ồ đằng kia!. Chỉ tay ngược vào phía trong, nơi Tea Hin và Hong đang đứng. -"Hắc...hắc, dễ bị lừa vậy sao".

Như tên bắn, hai anh phóng ngay đến chỗ Hong và Tea Hin.

-"Bị lừa rồi!"

Thở dài, Bo càng ngày càng khâm phục hai anh chàng này, ko ngờ hai người nổi tiếng với chỉ số IQ và EQ đỉnh nhất học viện này mà bị lừa dễ dàng như vậy.

-Tara, họ đến kia. Bo quay sang nó nói. Nhưng nó vẫn ko phản ứng gì, vẫn trong tư thế đó, mắt vẫn nhắm, thân người vẫn dựa vào thành ghế.

-Tara... .Yun ngay lập tức có mặt trước Bo và sau là Woo.

Một tràn hiều làm lại diễn ra, Yun thấy nó đang đòi dựa vào thành ghế, hai mắt thì nhắm lại, ko động đậy thì anh nghĩ chắc rằng nó đã và đang xiu, theo phản xạ và sự kích thích của bộ não thì anh nhanh tay bế nó lên. Đang ngồi nghĩ mà thấy thân thể mình nhẹ bồng thì nó mở toát mắt ra.

Đôi đồng tử căng to, mắt dả nó choàng tay ôm cổ Yun, hành động khiếm nhã của hai người trở thành tâm điểm chú ý của tất cả học viên có mặt ở hội trường và cũng là một mànng sock cho những người ở gần như Bo, Tea Hin, Hong, Ha Rum, Dong Gun và Woo.

-Cậu làm gì vậy?, Yun!. Nó nói, tư thế choàng cổ Yun vẫn ko thấy đổi.

-Ko phải cậu xiu sao?. Yun ngờ người ra, khó hiểu.

-Cậu thấy tôi giống xiu lắm à?. Nó nhieu mày một cái rồi trở lại đáng về bình thường, khuôn mặt lạnh tanh ko cảm xúc.

-Ồ... nhưng, chẳng phải..., khi này.....

-Bỏ tôi xuống, Giọng nói như ra lệnh vang lên, nó ko ngờ tên này lại có thể bị Dong Gun lừa một cách dễ dàng như vậy.

Theo phản xạ nghe nó nói thì anh sẽ làm theo nhưng vẫn chưa động đậy được gì thì những tiếng hét kêu lên râm ròi, tất cả học viên đều tụ họp về chỗ đó, ai cũng chứng kiến cảnh "âu yếm" của nó và Yun.

-Woa. lằng mằng quá đi!.

-Xem hai người đó kia, đẹp như tranh vẽ ấy.

-Híc, ước gì mình cũng được như vậy.

-Sao... sao kéo đến đông vậy. Yun lấp bắp nói nhỏ.

Nó cũng ko tránh khỏi, nhanh chóng bỏ bàn tay đang ôm chặt cổ Yun ra. -Bỏ tôi xuống nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

-Oppa!.

-Hả?, chuyện gì?. Hoo đang lay hoay với cái máy tính thì quay sang nó khi nghe nó gọi.

-Khi này.... .Nó ngập ngừng nói, đáng về ko máy là thiện cảm, ánh mắt lạnh lẽo đến thấu xương càng lộ rõ.

-Sao vậy?, có chuyện rồi sao?.

-Khi này ở dưới...

-"TARA NGÁT XIU RỒI".

Sau câu nói của Dong Gun thì cả hội trường nhốn nhào lên lời bàn tán, Tea Hin, Hong, Bo và Ha Rum lập tức quay sang nó nhìn nhưng lại thấy nó đang ngồi với tư thế như khi này ko có dấu hiệu nào cho thấy nó xiu.

Trong lúc Tea Hin và Hong bật dậy tiến lên vài bước về hướng của Dong Gun thì tại chỗ nó...

Một luồng khí bất ngờ thoát ra một cách mạnh mẽ và biến mất ngay chỉ trong vài giây.

-"Hự...?!". Đưa tay lên ôm ngực, một tia đau nhói xẹt qua khiến cho một người vốn ko biết đau phải kêu lên trong lòng.

-"Gi vậy?, ko lẽ....?".

Sau khi luồng khí biến mất nó nhanh chóng nhắm tịt mắt lại dựa lưng vào thành ghế để suy nghĩ.

-Tara, cậu ko nói gì sao?.

-.... cho nên em nghĩ, ngày đó...sắp tới rồi!. Sau khi hồi tưởng lại chuyện khi này thì nó quay sang oppa mình nói giọng chắc nịch.

-Sao?, anh cứ tưởng là phải qua cuộc thi chứ. Một nét lo sợ xẹt qua khuôn mặt điển trai của Hoo, ánh mắt trắng đầy vẻ căng thẳng ko cách nào che dấu.

- Vì vậy....

- Vì vậy chúng ta phải mau chóng tìm ra băng ngàn năm. Nó ko đợi oppa mình nói thì đã nhanh chóng chen vào nói toát luôn phần sau.

Vốn là một người điềm tĩnh ko hề có bất cứ biểu hiện lo lắng hay hoảng sợ mà giờ đây trên khuôn mặt đẹp tựa thiên tiên kia lại ánh lên một chút sự lo sợ.

- Chúng ta đã tìm nó rất nhiều năm nay rồi mà cần ko thể, làm sao mà tìm được trong thời gian ngắn như vậy chứ. Giọng căng thẳng oppa nó nói, ánh mắt hiện lên đầy sự lo lắng, buồn rầu.

- "Tiểu Bạch....."

- Lẽ ra em ko nên tham gia vào chuyện của học viện.

- Ko phải lỗi tại em, vì em tham gia vào Yun và Woo mới đồng ý tham gia đây thôi, có hai đứa tụi nó thì em ko cần lo.

- Em biết, em ko lo chuyện này, em lo cho thế giới vampire của anh thôi.

- Giới vampire sẽ có chuyện gì xảy ra sao?. Bước đến gần nó, Hoo hỏi.

- Hắc đạo đã bắt đầu động thủ rồi đấy, oppa lo mà tìm cách giải quyết đi. Nhìn xuống sân hội trường thấy Yun và Woo đang chỉ đạo mọi người luyện tập thì nó an tâm phần nào, dù gì thì có hai người đó và sự giúp đỡ của Bo, Tea Hin, Hong, Ha Rum và Dong Gun thì những chuyện dễ dàng này nó ko cần lo.

- Em nói gì?, họ đã phá luật rồi sao?. Ánh mắt hiện đầy sự bất ngờ, căng thẳng, ko ngờ những chuyện quan trọng lại ập đến cùng một thời điểm như vậy.
- Hazzi..., một thiệt.

- Những hành động của họ chỉ là ngầm, có nghĩa là họ vẫn chưa chính thức công khai tuyên chiến nên thời gian này ko có chuyện gì xảy ra đâu, anh nên lo cho học viện này thì hơn, cuộc thi lần này cũng nằm trong mục đích diệt bớt một số vam Bạch đấy.

- Sao em biết?.

- Anh có biết Jin ko?. Quay sang Hoo nó hỏi.

- Biết chứ, cũng là một vam quý tộc như anh vậy nhưng tộc đã bị diệt cách đây ko lâu rồi, đây cũng là một nguyên nhân khiến giới vampire lo lắng, rất có thể Hắc đạo đã làm chuyện này.

- Ko phải có thể mà là chính họ làm đấy, hậu duệ của Jin tộc đang ở nhà em đấy, hai đứa, một gái một trai, nhưng vài ngày trước em đã để Nguyệt và Danh dẫn một Lin về Nam Phong rồi.

- Vậy Bin đang ở nhà em à?.

- Đúng vậy, em biết anh có quen biết với dòng tộc đó và cũng biết Bin và Lin nên em nhờ anh một chuyện.

- Chăm sóc cho Bin đúng ko?!

- Đúng vậy. còn một việc nữa.

- ???.

- Để Bin vào học viện học.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Sáng hôm sau, cũng như hôm qua, mọi người đều có mặt đầy đủ ở hội trường để luyện tập vì tất cả đều dọn đến kí túc xá của học viện nên giờ tập hôm nay sớm hơn so với hôm qua. Woo là người ra sớm nhất trong ba người tụi nó, anh theo sự phân công của nó mà làm, ko quá vất vả, chỉ việc đứng đó quan sát và chỉ bảo cho mọi người những việc họ cần làm. Đa phần những người có mặt tại đây đều là vam quý tộc, vam thuần và vam trung ko hề có mặt của một vam thường nào chỉ có một số là ngoại lệ như Ha Rum, thêm một vài đứa bạn của Sol Hy và Mi Na, tuy bề ngoài hai người đó có vẻ kiêu căng nhưng họ cũng là vam cấp trung, họ cũng có thực lực có phần nổi trội hơn những vam trung cấp khác.

Một tiếng sau nó từ trong dãy kí túc xá vạm cấp cao đi ra và tiến thẳng tới hội trường, chiếc đầm trắng ôm ngực dài đụng tới mặt đất, cái thắt lưng màu trắng hơi to ôm sát vùng eo thon thả, những tà váy được chệch giữa thành hai bên cộng thêm cái khăn choàng cổ dài làm bằng lụa trắng rất mỏng để ngược ra sau lưng, tuy phong cách ko khác với thường ngày là mấy nhưng khuôn mặt, ánh mắt lại khác đi rất nhiều, đôi mắt ánh lên những tia đon độc hiện rõ, sự vô hồn và lãnh khốc gấp nhiều lần mọi hôm, và lãnh khí của nó tăng lên rất nhiều, chỉ trong một đêm mà nó đã thay đổi nhanh đến chóng mặt đã làm cho những học viên ở hội trường kể của Ha Rum và Woo phải khó thở khi nhìn vào ánh mắt nó và đứng gần nó.

Hong đang đang tập ở xa thấy ko khí ở hội trường có dấu hiệu biến đổi nên nhanh chóng vọt đến chỗ nó.

Thấy nó khác với mọi ngày nên cô hỏi: -Này Tara, cậu ko sao đấy chứ, nhìn cậu khác lắm.

Vì đang phấn khích khi gặp nó nên cô hoàn toàn ko mấy là để ý đến đôi mắt chết người của nó. Và cũng chính vì vẻ ngậy thơ của Hong đã vô tình đánh thức nó trở về với nó của mọi ngày.

Quay sang Hong nó nói: -Sao cậu ko tập đi, lợi dụng thời cơ để nghỉ hả?.

Chê môi. -Xì.ì.ì, nghỉ sao vậy, tại thấy cậu khác khác nên tò mò mới bỏ tập mà đến hỏi thăm thôi.

-Cậu chơi với Tae Hin nhiều nên bị ảnh hưởng bởi cậu ta rồi à?. lăm lòi!. Mở nắp laptop, nó vừa nói vừa dùng tay lướt thật nhanh trên bàn phím.

-Gì chứ?, chỉ hỏi có một câu mà cậu đã nói tởn nhiều chuyện rồi, híc quá đáng. Giả vờ ầm ức, nếu biểu hiện này là của Tea Hin hay một ai khác ngoài Hong thì có lẽ nó đã ko cười nên khi nó nhìn về mặt đáng yêu của Hong thì nó lại hé môi nhếch một cái rất thật làm cô nàng Hong phải đỏ ửng hai má, làn da trắng của loài vạm càng làm cho biểu hiện của cô lộ rõ. -"Híc, đẹp quá đi, nếu Tara là con trai thì...thì... híc, nghĩ tới là mê rồi".

-Tớ là con gái, sẽ ko có chuyện nếu ở đây đâu đừng có nghĩ bậy bạ. Nó lại trở về hình dạng nguyên thủy, hình dạng của một vị nữ hoàng đầy quyền lực và ko có tình cảm.

Hơi bất ngờ về lời nói của nó, Hong mở to mắt áp sát mặt mình lại mặt nó và hỏi: -Làm sao cậu biết?.

-Thì biết thôi.

-Hừ..., đi đây. Xụ mặt, rồi đứng dậy bỏ đi, lòng vẫn còn nhiều thắc mắc về vụ vừa mới xảy ra, nó làm cách nào mà biết được suy nghĩ của cô chứ.

Woo từ góc bên kia đi lại chỗ nó, tay cầm một chiếc Ipad đời mới chứ đầy những công việc mà anh phải làm.

-Tara, hôm nay cậu sao vậy?. Ngồi xuống bên cạnh nó, anh hỏi.

-Sao chứ?. Nó ngừng lướt những ngón tay thon dài trên bàn phím mà quay sang anh hỏi lại.

-Có một cái gì đó, hơi khác..., đáng sợ hơn mọi ngày!. Vừa gãi cằm vừa ngẫm nghĩ đến hình ảnh của nó và phân tích.

-Ý cậu là mọi ngày tôi cũng đáng sợ mà ko bằng hôm nay?!.

-Chính xác!, sao vậy, có chuyện gì vậy?. Anh tò mò hỏi, bản tính ko tò mò chuyện người khác đã hoàn toàn biến mất, ánh như một Tea Hin thứ hai à ko thứ ba thì đúng hơn vì Hong là người thứ hai rồi.

-Ko có gì.

Nói xong nó quay sang định đánh máy tiếp thì chợt khựng lại rồi quay sang Woo hỏi: -Yun đâu?.

-Ko biết, có thấy cậu ta đâu. Nhưng vai Woo thờ dài nói rồi chợt nhớ ra điều gì đó thì quay sang nó hỏi: -Cậu là bạn gái Yun sao lại hỏi tớ?.

-Là bạn gái chứ ko phải là thám tử, ko phải lúc nào tôi cũng biết cậu ta ở đâu hết.

-Chắc, hai người yêu nhau kiểu gì vậy, ko giống chút nào. Tò về nghỉ ngơi Woo nói.

-Vậy cậu và Ha Rum thì sao, tôi thấy cậu đâu có tình cảm thật với cô ta.

-Hay thật, cậu cũng để ý đến tớ quá nhỉ.

-Tôi ko để ý, chỉ cần nhìn sơ qua thôi là biết rồi, cô ta thì thích cậu thật nhưng cậu thì ko.

...

Tại căn phòng có số 03, tiếng của một cậu con trai vang lên: -Mẹ?.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

-Mẹ?.

-Sao vậy, con có vẻ ko vui khi thấy ta gọi thì phải.

-Có chuyện gì vậy?.

-Hôm nay ta sẽ đến học viện, con chuẩn bị đi.

-Giữ chứ?, giỡn sao, đến làm gì chứ?.

-Tất nhiên là đến để xem việc học hành của con rồi.

-Vậy thì cần gì đến, chỉ cần gọi cho bà Simon một cái là biết ngay mà.

-Haha, nhưng ta muốn tận mắt xem con chuẩn bị cho kì thi này với lại...

-Vội lại gì?.

-Có một việc quan trọng ta cần nói cho con nghe, ta ko muốn nói qua điện thoại.

"Tút...tút..."

Quăng chiếc điện thoại sang một bên, ánh mắt ánh lên nhiều tia lạnh lẽo, khó chịu, quay sang đồng hồ và chợt nhớ đến mình đang làm hội phó và trên chiếc bàn màu đen của mình có một chiếc Ipad nên nhanh chóng cầm điện thoại lên và đi ra ngoài tiến thẳng hội trường mà đi.

Mười phút sau anh có mặt tại hội trường thấy nó đang ngồi một mình cùng chiếc laptop thì đi lại gần.

Chưa kịp hé môi thì tiếng nó vang lên làm anh giật bắn người: -Làm gì mà giờ này mới đến vậy?.

-Có việc. Giọng nói tỏ đầy vẻ khó chịu khác hẳn với cách anh nói với nó hằng ngày làm nó cũng hơi to mò, quay đầu sang nhìn anh, rồi nhìn vào mắt anh nó nói:

-Cậu đang tức giận ai vậy?.

-Này, sao cậu cứ đọc suy nghĩ của tôi hoài thế?.

-Tôi hỏi cậu, trả lời đi. Giọng nói kiên nghị làm anh hơi hoảng rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

-Là....

Chưa kịp nói hết lời thì từ xa, bóng dáng của một toán người mặc vest đen đi sau và trước là một người đàn bà sang trọng cùng với một khuôn mặt khá quen của một cô gái đi cạnh.

-Nhanh vậy sao?. Yun nói với bật dậy đi lại phía của họ.

Nó thắc mắc nhìn theo nhưng chỉ được vài giây thì nó đã rời mắt khỏi họ và trở lại với công việc của mình, công việc mà ko ai biết, ko ai hay nó đang làm gì.

Woo cùng Ha Rum cũng nhanh chóng đi đến chỗ họ, Hong đang bận tập với bảo bối của mình là chiếc quạt thì cũng ngừng và nhanh chóng chạy lại chỗ nó ngồi.

-Tara, cậu biết ai ko?.

-Là mẹ của Yun đấy. Bo từ đâu đi lại trả lời và kẻ bên là Tea Hin.

-Mẹ của Yun sao?, trước giờ có thấy tới đây đâu mà sao hôm nay lại tới vậy?. Hong hỏi tiếp, hoàn toàn lãng quên cô bạn bên cạnh.

-Tớ cũng đang thấy lạ đây, bà ta có bao giờ tới đây đâu. Tea Hin xen vào trả lời.

-Vậy là sắp có chuyện rồi!. Hong gật đầu ngẫm nghĩ.

Tea Hin và Bo ko đến chào người đàn bà đó như Woo và Ha Rum mà lại ngồi yên một chỗ cạnh nó, về mặt ko mấy là vui của hai anh hiện rõ và đã lọt vào tầm mắt của nó tuy ko mấy là chú ý đến những chuyện này.

...

Cùng lúc đó.

-Chào cô!. Tiếng đồng thanh của Woo và Ha Rum

-Chào. Ko nói gì nhiều, chỉ vồn vện có một từ là ko nói nữa, bà nhìn Woo với ánh mắt rất vui vẻ nhưng lại nhìn Ha Rum với ánh mắt ko mấy là thiện cảm cho lắm và cô cũng biết điều này, bà ta là một người rất xem trọng sự phân biệt giai cấp nên ko có thiện cảm với cô là chuyện đương nhiên.

Bà bắt đầu bước tiếp, kế bên là James, vừa đi bà vừa trò chuyện vui vẻ cùng con trai là Yun, James và Woo nhưng chỉ mình bà và cô James là cảm thấy vui thôi chứ ba người còn lại thì ko hề vui chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

_Kang Yoon Hi (nữ): 37t, mẹ của Yun, Vam Bạch (vam thuần).

Vừa đi vừa trò chuyện và chẳng mấy chốc mọi người đã đi đến gần chỗ của nó, Tae Hin, Bo và Hong đang ngồi, Tea Hin và Bo vẫn vững cái ý là ko hỏi hang gì hết, cứ xem như người ko quen nhưng những ý nghĩ đó chỉ có ở hai anh vì bà đã đến bắt chuyện trước.

-Lâu rồi ko gặp, Tea Hin, Bo. Đứng trước mặt hai anh bà nói, Hong thì cứ quan sát từ chi tiết, cách ăn mặc và những cử chỉ đầy vẻ sang trọng, quý phái của bà, chỉ có một người là ko hề quan tâm gì đến, cứ chăm chăm vào chiếc laptop của mình, xem như mọi người xung quanh như bọt khí.

-Ko quá lâu đâu phu nhân. Bo đứng lên nhìn thẳng vào bà ta mà "chào hỏi" một cách tốt nhất mà anh có thể.

Do là mẹ của Yun mà anh và Yun ko chỉ có ở mức quan hệ bạn bè nên anh phải ngượng ép chào nhưng ko mấy là lễ phép cho lắm chỉ có Tea Hin, anh ko hề có ý định đáp lại lời chào hỏi của bà Kang.

-Ngọn gió nào đã đưa phu nhân đến đây vậy?. Ánh mắt lạnh lùng, Tea Hin bật dậy hỏi và tặng thêm cho bà ta một nụ cười ko mấy là thiện cảm.

-Mẹ đến có việc gì sao?. Yun chen vào hỏi.

-Ta đến đây ngoài việc liên quan đến con trai mình ra thì còn việc gì nữa chứ. Bà cười, một nụ cười đẹp nhưng lại chứa đầy mưu mô, ý đồ.

-Liên quan đến con?. Nhíu mày, Yun nói.

-Là việc liên quan đến hôn sự của con, Kang tộc của chúng ta và tộc Tudor đang bàn bạc về việc đính hôn giữ con và James, ta nghĩ con cũng nên biết.

Ngay sau lời nói của bà dứt thì những đôi mắt được mở to hết cỡ lần lượt hiện ra chỉ có James, những người mặc vest đen ở sau và bà là ko có cái phản ứng đó. Khuôn mặt của Yun bắt đầu lạnh dần, tối đi và trở nên hết sức là u ám.

-Con có nói là sẽ đính hôn sao?, mẹ tưởng con là ai mà tự quyền quyết định thế hả?. Yun quát, tiếng quát của anh làm cho các học viện đang luyện tập phải khựng lại ko dám nhúc nhích, ngay cả nó cũng phải có phản ứng vì lỗi tai của nó mém lên đường vì tên này.

Nó ngược mặt lên nhìn Yun, chỉ nhìn anh, ko ai khác ngoài anh, nó ko hề chú ý đến bà Kang dù chỉ một lần, và bà Kang cũng đâu có để ý đến nó, nó đã bị thân hình của Bo và Tea Hin che khuất chỉ chừa duy nhất một khe hở nhỏ để nó có thể nhìn thấy Yun.

-Ko phải là tự ta quyết định, đây là do hai bên tộc cùng đưa ra ý định, chỉ có tộc Tudor là có thể làm xuôi với Kang tộc, và chỉ có James là xứng với con nhất!.

Những đường gân trên người Yun bắt đầu hiện lên trên cánh tay, cổ, khuôn mặt ko hề có một chút ấm áp làm cho ko khí của hội trường và nơi anh đang đứng trở nên căng thẳng vô cùng, định lên tiếng nói tiếp thì một tiếng nói khác vang lên:

-Vậy ý bà là tôi ko đủ tư cách chứ gì?.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

-Vậy ý bà là tôi ko đủ tư cách chứ gì?.

Giật mình mọi người quay sang chủ nhân của lời nói vừa phát ra, Tea Hin và Bo cũng tránh sang một bên.

Đóng chiếc laptop lại để sang một bên, đứng dậy đi lại chỗ bà một cách thật nhẹ nhàn nhưng lại đầy uy nghiêm, khoản khắc chạm mặt nhau, khi đôi mắt có thể đóng băng mọi thứ trên thế gian, sâu như ko đáy, vô hồn ko hề có chút biểu cảm khiến cho đối phương khi nhìn vào nó trực diện phải rùng mình, thể xác lẫn tâm hồn ko thể hoạt động, bộ não cũng phải tê liệt theo.

-Bà nói... tôi... ko xứng sao?.

Nó nói nhưng bà ko trả lời, ko phải vì bà ko muốn trả lời mà vì hiện giờ bộ não của bà vẫn chưa hoạt động, người bà ko vẫn chưa thể nhúc nhích gì và biểu hiện của bà làm cho tất cả mọi người đều phải ngạc nhiên len lỏi một chút kinh hoàng vì nó có thể áp đảo một người khó trị như bà một cách dễ dàng ko cần động đến một ngón tay mà chỉ cần nhìn và nhìn thôi.

Nó cười thầm, nhắm mắt lại rồi mở ra ngay lập tức bà có thể cử động, tránh ánh mắt nó bà nói: -Cô là ai?.

-Là ai ko quan trọng, tôi hỏi... sao bà ko trả lời?.

-Chuyện này thì liên quan gì đến cô?.

-Tất nhiên là liên quan đến tôi rồi, nếu ko thì tôi cần gì nói chuyện với bà?!

Yun và tất cả mọi ko ai nói một tiếng, họ biết họ ko nên chen vào và đây cũng là một dịp để nó hạ bệ bà, ai cũng thấy lần lần trong lòng nhưng lại có một chút lo lắng, hồi hộp.

-Tara, cô tưởng cô là ai mà dám nói chuyện với mẹ của Yun như vậy hả?. Chỉ tay vào mặt nó quát.

-Im đi, cô ồn quá đấy. Quay sang bà Kang nó nhìn bà. -Sao?, ko nói được à, vậy thì dùng dùng biện pháp gắng ghép con cái nữa.

-"Cô ta... là ai, dám nói như thế với mình hả?". Bà nghĩ thầm.

-Yun, con quen với loại bạn như vậy sao hả?, thật ko có phép tắc gì hết, mà lại là con người nữa chứ. Bà quay sang Yun mắng.

Yun im lặng, anh ko nói gì, ánh ko thích nói chuyện với mẹ mình ai cũng biết và trong lúc này anh càng ko muốn nói, cũng may là nhờ có nó nếu ko lúc này ko biết chuyện gì đã xảy ra.

Nó nhìn bà rồi quay sang nhìn Yun, cười nhẹ. -Tôi thấy bà nên về thì hơn, định cản trở người khác luyện tập à?. Nó nói rồi bỏ đi, trước khi đi nó còn để lại cho bà một câu: -Cho bà biết, tôi là bạn gái của con bà đấy.

Về lại vị trí cũ, mở laptop lên rồi tiếp tục chăm chú vào nó ko để ý gì xung quanh nữa. Còn bà Kang, và James, mặt ai nấy đều đỏ lên, tức hừng hực ko nói gì rồi bà quay sang Yun nói: -Chuyện con và James đính hôn vẫn sẽ vẫn diễn ra, con hãy chấm dứt những mối quan hệ phức tạp này đi.

Nói rồi bà cùng James quay đi, ko khí ngộp ngạt lập tức tan đi, mọi người trở lại bình thường, Bo, Hong và Tea Hin cũng bắt đầu tập, Woo và Ha Rum tiếp tục công việc quan sát của mình chỉ có Yun là ko, anh đi lại chỗ nó ngồi, ko nói gì, anh chỉ ngồi và khuôn mặt bắt đầu trầm tư hẳn.

-Cậu ko muốn đính hôn à?. Nó ngừng việc đang làm quay sang hỏi Yun.

-Cậu nghĩ tôi muốn ko?.

-Vậy thì đừng làm, tôi đã giúp cậu được một lần thì hai lần cũng ko sao!.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

-James, con biết cô ta à?.

-Vân, cô ta là em nuôi của ngài Hoo.

-Sao cơ?, ngài Hoo mà đi nhận con người là em sao?, làm sao có chuyện đó được chứ!. Đã giận lại càng thêm giận vì nghe phải những lời bà xem là ô nhục cho loài vampire.

-Còn nữa, ko biết cô ta đã làm gì mà cả học viện đều ca tụng cô ta con cho cô ta làm hội trưởng. James khoai chí khi thấy chiều kích tướng của mình đang có hiệu quả.

-Cái....cái gì, hội trưởng ư?, quá lắm rồi!. Bật dậy khỏi sofa, ánh mắt phần nộ hiện lên rồi ràng khiến cho cô gái đang ngồi thăm cười trong lòng.

....

Nó bước lại chỗ Bo và Tea Hìn đang luyện tập nói. - Hai người, đánh thử đi.

Theo lời nó cả hai người bước vào trận chiến bắt đầu sau 5 phút, tuy ko quyết liệt như của Yun và Woo khi nãy những cũng là một trận ko thể xem thường, trình độ của Bo còn phân nhỉnh hơn Tea Hìn nên trận đấu càng kéo dài thì sức chịu đựng của anh ngày càng giảm.

Tiếng "keng" của hai thanh kiếm va vào nhau phát lên dữ dội, ko dùng phép thuật chỉ so tài bằng kiếm thuật cũng đã làm cho cả hội trường nóng lên bằng những kĩ thuật chuẩn và đẹp của hai anh.

-Dừng lại được rồi!. Đang quan sát kĩ thuật của hai anh khi thấy Tea Hìn có dấu hiệu ko thể tiếp tục thì nó lên tiếng.

-Này Bo, cậu càng ngày càng khá đấy!. Tea Hìn choàng vai Bo nói.

-Còn cậu thì sao, càng ngày càng tệ. Bo chê môi nhìn Tea Hìn trách móc.

-Hai người nên luyện tập nhiều hơn, đi đánh cho ai xem vậy hả?. Nó lên tiếng làm hai người đang định đùa nhau phải im lìm mà cứng họng.

-Tôi thấy hai người họ đánh khá lắm mà. Yun chen vào nói.

-Chỉ là khá thôi chứ chưa tốt, học viện của Hắc lâm ko ít người khá hơn hai người họ đâu.

-Cậu qua bên đó rồi à?. Hong lấy làm thích thú hỏi.

-Cậu nữa, tập cho nhiều vào, hỏi chuyện ko đâu.

-Ồ.

Quay người đi, đi lại chỗ chiếc laptop của mình vừa xem vừa quan sát mọi người, Yun và Woo cũng chia nhau ra mà làm.

Một ngày ko mấy vui đối với nó cuối cùng kết thúc, mọi người giải tán, nó định về phòng thì bị Hong cùng mọi người kéo xuống canteen.

-Này Tara, cậu ăn gì?. Hong sắp tới chỗ nó hỏi.

-Thôi khỏi, cậu ăn đi. Ngồi chăm chăm vào chiếc laptop, ai cũng nhìn nó, khi ở hội trường và ở đây ko lúc nào nó rời chiếc laptop của mình ra.

Cứ chăm chú vào chiếc laptop ko biết mỏi mắt hay sao, đúng là người quái dị nhất trong những người quái dị, Yun cứ nhìn nó chăm chăm, miệng lẩm bẩm. Bước lại gần nó anh nhanh tay đóng chiếc laptop của nó lại, lúc này nó mới nhìn lên anh, khuôn mặt tuy ko thể hiện bất cứ điều gì nhưng anh biết nó đang khó chịu.

-Làm gì vậy?. Nó hỏi.

-Tôi hỏi cậu thì đúng hơn, làm gì mà cứ lao đầu vào cái lapt này thế?. Yun đáp trả lại, giọng hùng hồn. -Đi. Anh lôi nó dậy rồi kéo nó đến quầy thức ăn.

-Gi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

-Gi vậy. Đi theo Yun nhưng nó vẫn ko biết anh định làm gì, nó ko hề đọc suy nghĩ của anh, dường như càng ngày nó càng khó có thể đọc được suy nghĩ của anh, nhưng của người khác thì vẫn như thường, chỉ có anh là xảy ra cái hiện tượng lạ lùng chưa từng xảy ra này.

Yun kéo nó đến trước chỗ lấy thức ăn, nó thì ko nói gì chỉ chăm chú vào cánh tay đang bị Yun nắm chặt, một cảm giác rất quen thuộc nhưng nghĩ mãi mà chẳng biết cảm giác này là gì.

-Này Yun!. Khều Yun.

Nhưng anh chỉ mãi lo nhìn những món ăn xếp dài theo một hàng ngan kiểu như ăn búp phê. Tiếp tục nó khều anh nhưng lần này vẫn như lần trước, anh mãi lo chỉ chỗ vào những món thức ăn tái trên bàn cho người phục vụ gấp.

Rút kinh nghiệm lần thứ ba nó ko khều, ko kêu mà nó dùng bàn tay thon nhỏ nhéo cho anh một cái rõ đau.

-Âu...!. Ngay lập tức có hiệu nghiệm ngay, quan sang nó anh nhìn. -Cậu làm gì vậy?!. Nói lớn.

Nó nhìn, nhìn anh mà ko nói gì khiến anh khi chạm phải đôi mắt này phải nhẹ giọng đi 9 phần. -Gi... gì vậy?.

-Tay cậu...

-Thì sao?!. Ngơ ngác. Mấy cô phục vụ ko biết lí do nên cũng tham gia vào.

Nhìn xuống cánh tay đang bị anh nắm chặt, theo phản xạ vốn có anh và mấy cô phục vụ cũng nhìn theo hướng mắt của nó nhìn. -Bỏ ra!. Lạnh giọng nó nói.

Ngay lập tức anh bỏ tay nó ra, về mặt ngưng ngạo ko tránh khỏi mắt của mấy cô phục vụ, ai cũng hi hí cười càn làm anh thêm phẫn ngưng ngưng, khuôn mặt trắng bệch của loài vạm đã đỏ ửng lên.

-Xin.. xin lỗi!. Quay mặt đi anh lấp bắp.

-Cậu lôi tôi đến đây làm gì?.

Thoát khỏi sự khủng hoảng tinh thần anh trở lại với Yun lạnh lùng bình thường, chỉ tay vào chỗ thức ăn trên bàn anh nói. -Thì ăn chứ làm gì?.

-Tôi ko ăn những thứ này, tôi là vạm à?.

-Hơ?, tôi quên!.

Nó bước lại chỗ cô phục vụ một cách lạnh lùng, tướng đi thì dứt khoát nhưng nhẹ nhàn. -Kêu Lama chuẩn bị thức ăn cho tôi!. Chọn đại một cô phục vụ nó nói rồi bỏ về bàn cùng Yun.

Đề chiếc laptop sang một bên, ngồi nhìn Hong đang tranh giành thức ăn với Bo và Tea Hin, ba người ồn ào nhất canteen, trong canteen ko nhiều người, ngoại trừ nó và những người ngồi cùng bàn thì cả canteen ko tới mười người. Nó nhìn Hong, Woo thì chăm chú quan sát, tuy ko thấy nụ cười trên mặt nhưng anh biết nó đang vui còn vui vì lí do gì thì anh ko biết. Ha Rum mặt xụ xuống khi thấy Woo cứ mãi chăm chú nhìn nó, cô chỉ ngồi im nhìn anh, người tẻ nhất ko phải là cô mà là anh chàng ngồi đối diện cô và đang ngồi cạnh nó, tuy anh đã cố gắng quên cô những cũng cần có thời gian vì tình cảm anh dành cho cô ko phải một sớm một chiều mà là một khoản thời gian ko ngắn, huống chi giờ anh đang thấy cảnh bạn trai của người mình yêu đang chăm chú nhìn bạn gái mình.

-"Lee Min Woo, tôi đã cảnh cáo cậu rồi mà".

Nó chột khựng lại, nó đã đọc được suy nghĩ của Yun, nhận biết rằng anh vẫn chưa thể từ bỏ thì khuôn mặt nó đan lại, tối đi và có một chút gì đó buồn len lỏi vào, một cảm giác kì lạ lại ập đến, giống như cảm giác của lúc ở Blu, khi thấy Yun chạy về lại đỡ Ha Rum thì cái cảm giác đó chính là thứ mà nó đang có, thật khó thở, hoàn toàn ko thoải mái.

Đang chìm vào cái cảm giác là lạ thì tiếng của Lama vang lên đánh thức nó khỏi thứ cảm giác đó. Trước mặt nó giờ là một bình trà hoa cúc táo đỏ, thứ trà nó thích nhưng cái làm cho Yun và mọi người phải ngạc nhiên là đĩa.... cánh hoa.

Những cánh hoa tròn tròn nhỏ màu trắng đang sừng sững trước mắt mọi người, Woo đang chăm chú nhìn nó cũng phải từ bỏ mà quay qua nhìn đĩa Bạch Hồng. Yun từ bỏ những suy nghĩ phức tạp của mình mà nhìn vào những thứ mỏng, tròn tròn màu trắng trước mắt. Bo, Tea Hin và Hong cũng ngừng việc tranh dành mà quay sang nhìn thứ mà mọi người đang nhìn, ngay lập tức mọi người đều đổ dồn về nó chỉ riêng Hong là ko có biểu hiện khó hiểu hay bất cứ cái biểu hiện nào dường như cô biết điều gì đó.

Nó ko nói gì, cầm tách trà lên rót vào chiếc tách nhỏ màu trắng có một quả táo đỏ bên trong, từ từ nhâm nhi theo cách mình hay làm rồi tiện tay cầm một cánh hoa trắng lên bỏ vào miệng ăn một cách ngon lành và tự nhiên.

Sau bữa ăn nó cùng mọi người trở về phòng, nó phòng 01, Hong thì được nó sắp xếp bên mình trong khi cô là một vam cấp thường với số phòng 02, kế tiếp là Yun - 03, Woo - 04, Ha Rum - 05, Bo - 06 và cuối cùng là Tea Hin - 07, kế bên là 08 của James và những phòng phía sau tạm thời chưa có chủ nhân (sau này sẽ có).

...

Phòng 01

-Hahaha...haha..., híc... mắc... cười quá, híc...haha, cậu có thấy khuôn mặt của bọn họ khi nãy ko, trời ơi chắc chết mất...haha..haha....

Ôm bụng mà lảng lác trên giường của nó, nó thì ko như cô, cười một cách khùng khùng nhất thế kỷ mà chỉ mỉm cười một cái thật nhẹ nhưng nguyên nhân ko phải vì chuyện ở dưới canteen mà là do cô nàng Hong, nó thấy vui khi bạn mình vui, chỉ đơn giản vậy thôi nhưng đối với mọi người là vậy còn đối với nó thì đây là một thứ mà nó luôn muốn có được nhưng ko thể có lúc trước còn bây giờ thì khác.

-Ko về à?. Nó hỏi.

Ngừng lập tức tiếng cười kinh khủng của mình, bật dậy nhìn nó. -Cho tớ ngủ với cậu đi nha!. Làm về mặt nũng nịu như đứa trẻ mới lên ba.

Đêm xuống, mọi thứ đều chìm vào bóng tối, nó nằm trên chiếc giường màu trắng kế bên là Hong, những giọt mồ hôi đang lăn dài trên làn da trắng của mình, miệng thì thờ thành tiếng, những tiếng thờ gấp đứt quãng.

-Cha!, mẹ!, đừng...đừng mà, đừng...đừng lại đi, đừng đi mà....đừng mà.... Những giọt nước mắt từ từ chảy ra lăn dài xuống cổ ướt đầm bờ vai.

-Tara!, cậu sao vậy?, Tara!, ko sao chứ, đừng làm tớ sợ!.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

-Cha!, mẹ!, đừng...đừng mà, đừng...đừng lại đi, đừng đi mà....đừng mà.... Những giọt nước mắt từ từ chảy ra lăn dài xuống cổ ướt đầm bờ vai.

-Tara!, cậu sao vậy?, Tara!, ko sao chứ, đừng làm tớ sợ!.

Cố gắng giữ chặt đôi tay đang vùng vẫy của nó, nhìn khuôn mặt đang tái nhợt đi, lấm lem những giọt mồ hôi trong khi khí hậu về đêm ở đây rất lạnh, cố đánh thức nó dậy trong vô vọng vì nó đã hoàn toàn chìm vào sự đau khổ, hoàn toàn tê liệt với những thứ thực tại.

-YY, đừng lên tiếng, đừng đi đâu hết, ở đây chờ mẹ, mẹ đi tìm cha về. Giọng nói rung rung khàn khàn hòa cùng tiếng mưa, vịn vào vai một bé gái độ 6-7 tuổi có mái tóc màu bạch kim óng ả dài cuộn tròn dưới đất, người phụ nữ cũng có một mái tóc bạch kim ko khác gì cô bé nhưng lại được cắt ngắn.

-Híc...híc, mẹ đừng bỏ con, híc..híc, đừng bỏ con nha mẹ!. Tiếng nức nở vang lên hòa cùng với tiếng "ầm", "ào" của cơn mưa đang lớn dần.

-Mẹ sẽ ko bỏ con, hãy chờ mẹ, mẹ sẽ quay lại!. Đừng dậy nhìn đứa con xin xảng trước khi rời đi trong nước mắt.

-Mẹ sẽ quay lại!, Mẹ...mẹ sẽ quay lại!.

1 tiếng sau.

Mãi ko thấy mẹ mình quay lại thì cô bé tóc bạch kim đỏ đứng dậy chạy theo hướng mà mẹ mình đã đi, chạy thật nhanh, nhanh nhất có thể, chạy sâu vào trong rừng, đi mãi, mưa ngày càng lớn, chiếc đầm màu trắng dính đầy sinh, mái tóc dài ướt đầm, môi tái đi ko còn màu đỏ máu vốn có, đi thêm một lát thì những tiếng "ầm, ầm" vang lên, tim đập mạnh, vừa hồi hộp, vừa lo sợ nhưng tình thương đã chiến thắng, nó đã thúc đẩy cô bé đi về hướng phát ra tiếng vang đó, càng đi tiếng vang càng lớn và ánh sáng ngày càng lộ rõ.

-Cha?, mẹ?.

Đôi chân trần nhỏ bé từng bước đạp lên những chiếc lá vàng rơi và tiến ra bên ngoài rừng, đôi đồng tử mở to, căng hết cỡ, đứng ở một góc cũng có thể nhìn thấy toàn diện cảnh đang diễn ra trước mắt mình, cha mẹ cô và một người đàn ông có khuôn mặt đáng sợ đang đánh nhau dữ dội trên ko trung, từng bước chậm chậm tiến đến cận cảnh và đứng sau một cây cổ thụ to. Ba thân ảnh đều phi thân xuống vực thẳm, những tiếng "keng", "ầm" tiếp tục vang lên từ dưới vọng lên, nhưng tắt hẳn sau vài phút, ko còn tiếng "keng", tiếng "ầm", chỉ còn tiếng mưa

ào ạc rơi lách tách trên nền đá của vực thẳm.

-Chà!, mẹ!. Khi cái bóng màu đen đã khuất xa thì cô bé từ thân cây cổ thụ to chạy thật nhanh về hướng vực thẳm nhưng ý định của cô bé đã bị chặn lại vì một thềm đá khá cao khiến cô bé té nhào về phía trước ngay vũng nước trước mặt, đùi gối bắt đầu ứa máu, đôi chân vừa rét vừa đau cộng thêm cái buốt do cơn mưa hành một thời gian khá dài.

Nước mắt bắt đầu tuôn ra, lãnh dài cùng với dòng mưa lạnh lẽo, tiếng khóc mỗi lúc một lớn dần, rồi lớn đến mức như muốn xé toạc bầu trời.
-Hức...hức, cha...mẹ...hức đừng bỏ con...hức...hức...

-Đừng mà, đừng bỏ con, đừng...

-Tara!, cậu tỉnh lại đi, cậu sao vậy?!. Tiếng một người con gái vang lên trong bóng tối huyền ảo, một tiếng nói quen thuộc chứa đựng đầy tình thân đang từ từ kéo nó ra khỏi bóng tối, đau khổ.

Bật dậy, thở dốc, đôi mắt lạnh lùng ngày nào lại chất chứa một tia buồn sâu thẳm, nhìn ngó xung quanh, một màn trắng, vật dụng màu trắng, tất cả màu trắng, là màu của mình thích, tai lùng bùng, đầu óc choáng váng đưa tay lên xoa xoa vắn trán để tỉnh táo trở lại, tiếng của Hong dần dần to lên bên tai mình, bây giờ nó mới để ý là Hong đang ngồi cạnh mình với khuôn mặt hết sức hoảng.

-Hong.... Nó lên tiếng.

-Tara, cậu ko sao chứ, có sao ko, cậu chảy nhiều mồ hôi quá. Giọng vô cùng gấp, qua lời nói cũng đủ biết chủ nhân của nó đang trong tình trạng gì.

-Hong... Đưa ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo nhìn Hong, nắm chặt tay Hong như sợ nếu buông ra nó sẽ tuột mất, tuột khỏi tầm tay mình và mình sẽ như lúc trước, như một người điên dại, một người ko làm chủ được bản thân và ý nghĩ.

-Ko sao đâu, có tớ đây, ko có gì đâu!. Ôm lấy nó, cô thấy lòng mình rất đau, đâu khi thấy nó trở nên như vậy.

....

Hôm nay học viện Ireland đang chìm trong màn sương dày đặc, mọi thứ đều mờ ảo, đều được lớp sương dày che phủ, cũng chính vì nguyên do này mà cuộc luyện tập chỉ diễn ra ở trong phòng tập của hội trường, nói là phòng tập chứ thật ra nó còn rộng hơn ở bên ngoài, chỉ có một điều là nó ko được như bên ngoài ở cái chiều cao.

Woo, Tea Hin, Bo và Yun đến rất sớm, tuy là phó hội trưởng nhưng hai anh vẫn phải tập, sau khi phân công công việc cho mọi người thì các anh cũng bắt đầu tập luyện. Một điều hiếm thấy ở đây là vắng bóng cô nàng Ha Rum, người luôn luôn có mặt cùng Woo từ khi hai người quen nhau với nó và Hong.

8h00' sáng Ha Rum từ dãy kí túc xá (ktx) đi ra, đường chứa đầy sương dẫn đến phòng tập mọi thứ đều mờ ảo dưới lớp sương.

Bước chân ngày càng nhanh và gấp rồi đột ngột dừng lại.

-Ai?. Xoay vòng tìm người đang theo dõi mình.

-...

Ko hề có tiếng đáp trả, nghĩ mình quá đa nghi nên đi tiếp.

"Bụp"

....

Cùng lúc đó...

Nó và Hong đang đi trên hành lang của ktx vạm cấp cao và cũng giống như Ha Rum, hướng thẳng về phía phòng luyện tập mà đi, trên tay nó hôm nay ko có chiếc laptop, ko phải vì chuyện hôm qua vì do nhiều người phàn nàn về mình và chiếc laptop mà là do cô nàng Hong đã dành cảm nó, cô vẫn còn bị ám ảnh bởi chuyện tối qua.

-Tara, có chắc là ko sao ko đó, tớ thấy cậu nên nghỉ ngơi đi!. Hong lại tiếp tục can ngăn, từ sáng khi thức dậy cho đến bây giờ.

-Ko sao mà. Cười nhẹ nó nói.

-O?, người đó, ko phải là... Ha Rum hay sao, còn những tên mặc hắc y nữa, chuyện gì vậy?!. Hong chỉ tay về phía trước, nó nhìn theo hướng tay chỉ thì thấy Ha Rum đang bị những tên mặc đồ đen vác đi trong tình trạng ngất xỉu.

Ko suy nghĩ gì nó cùng Hong phi thẳng về phía đó và chặn đầu những tên đó lại.

-Hai người là ai?.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Hai người là ai?. Một trong ba tên hắc y chỉ tay vào nó và Hong.

-Hơ...hơ, các người bắt người của bọn ta mà còn lớn tiếng à?. Nhấn mặt, bước lên một bước khoanh tay Hong đáp lại. Nó ko nói gì, chỉ đứng im, nhìn ba tên áo đen trước mặt.

-Các người là ai?. Hong quát. -Mau bỏ Ha Rum xuống!

-*"Là vam cấp trung của...hắc đạo!"*

-Được, nếu người thắng!

Tên đứng đầu nói rồi nhanh như cắt hất lao về phía Hong với vận tốc nhanh, tránh sang một bên né hất rồi gọi binh khí của mình ra, cô liên tục dùng quạt tấn công, những lần tấn công đều nghe tiếng "xoẹt" của chiếc quạt chém vào ko khí, nhưng với hai đẳng cấp khác nhau thì Hong nhanh chóng bị đưa vào thế bị động và yếu dần, nó đứng xem, ko làm gì chỉ nhìn những đòn tấn công của tên vam trung của hắc đạo, vừa mạnh vừa dứt khoát và ra đòn rất hiểm, 30 phút trôi, sức Hong ngày càng yếu, hai bên dừng lại trong vài giây để đầu tiếp chạp hai nhưng...

"Bụp"

Hong ngã xuống, thân hình màu hồng đang nằm yên thân dưới nền đất, ba tên hắc y ngạc nhiên, họ chắc rằng từ nãy giờ ko có kẻ thứ ba chen vào trận đấu và ko thấy ai làm cho đối thủ của mình xỉu nhưng tại sao..., ngó ngang ngó dọc nhưng ko thấy dấu vết của kẻ thứ ba, người bên trường Ireland có ba nhưng đã ngắt hết hai chỉ còn một, họ chắc rằng từ nãy giờ nó ko hề động thủ, ngay cả nhúc nhích cũng ko có.

"Sao vậy?, các người đang tìm ai?". Một âm thanh vang lên trong đầu ba tên hắc y, tiếp tục ngó quanh nhưng vẫn ko thấy ai thì tên đứng sau bên phải lên tiếng:

-Ai?.

Trên sân thượng....

-Ba tên đó sao vậy?. Một người con trai có mái tóc đen dài cột cao đang quan sát tình hình bên dưới thì thắc mắc về biểu hiện của ba tên thuộc hạ.

....

Nhép môi, một đường cong nhỏ hé lên và nhanh chóng tắt đi ko ai nhìn thấy, sau cái nhép môi đầy gian tà thì một ánh sáng lóe lên khiến cho người đứng trên sân thượng và ba tên hắc y phải che mắt lại né đi cái ánh sáng chói lòa đó.

5 phút sau khi ánh sáng ko còn nhưng một điều cũng biến mất theo ánh sáng là những nhân vật bên dưới sân, trống rỗng, hoàn toàn ko có một bóng người ngay cả ba tên hắc y thuộc hạ của mình cũng ko thấy, tất cả đều biến mất theo thứ ánh sáng đó.

Khi ánh sáng kết thúc ba tên hắc y bỏ tay khỏi mặt và ngược lên nhìn, đôi đồng tử mờ to, to hết mức, nhìn xung quanh, ko phải sân của học viện Ireland mà là một bãi đất rất rộng, ko hề có một cái cây nào chỉ có một nền cỏ xanh mướt mọc đều trên mảnh đất rộng, ko còn sương, ko còn những tòa lâu đài cao thấp, tất cả hoàn toàn biến mất, chuyện gì đang diễn ra???

-Chuyện...chuyện gì vậy, sao...sao chúng ta.... Tên hắc y phía sau đứng bên trái lên tiếng.

Hai tên còn lại cũng ko khác, ngạc nhiên đến tột độ, định thần lại ba tên đó chợt nhớ ra cô gái mặc đồ trắng và hai cô gái đã ngắt đi, dao dác nhìn quanh thì thấy có một cái bóng trắng từ xa đi lại, những tà áo dài màu trắng bay lượn trong gió, mái tóc đen dài ngan lưng cũng uốn lượn theo, đôi mắt sâu thẳm, lạnh lẽo, ngự trị trong đó là cái lạnh ngàn năm vĩnh cửu làm cho ko khí xung quanh trở lạnh, tiến gần đến nơi ba tên hắc y đứng, ko thấy Hong và Ha Rum đâu, chỉ có nó, bước chân dừng lại khi khoảng cách của nó và ba tên kia ko mấy xa nhưng cũng ko quá gần.

-Cô là ai?. Tên đứng đầu chỉ tay về phía nó hỏi. -Tại sao chúng tôi lại ở đây?.

-Vậy tại sao các người lại có mặt ở học viện Ireland?. Ngừng nói. - Ko phải cuộc thi còn một tháng nữa mới bắt đầu sao, ta cũng ko nhận được một thông báo nào về việc có vam bên Hắc Lâm sẽ ghé thăm.

-Cô...cô, làm sao cô biết chúng tôi là người của Hắc đạo?. Tên đứng đầu nói trong ngập ngừng, ngạc nhiên và có chút lo sợ.

-Cô ko phải vam!. Tên đứng phía sau bên phải thông minh nhanh chóng chen vào.

-Ta cứ tưởng các người biết lâu rồi chứ!. Ngừng vài giây. -Ta cũng... đang muốn bắt vài tên bên đó nhưng xem ra ko cần ra tay thì các người đã mò tới rồi!.

Giật nảy người, cảm thấy đôi chân mình bắt đầu đông cứng, tim đập loạn nhịp, ngày càng nhanh, lồng ngực nhói lên, sức lực một lúc một giảm đi như đang bị một thứ gì đó hút dần, bộ não bắt đầu có dấu hiệu ngưng hoạt động, toàn thân tê liệt dần và cuối cùng ko cảm thấy được gì nữa, ko suy nghĩ được gì chỉ biết mình đang bị nhốt trong một tảng băng rất lớn và vững chắc.

Nó quay đi, bỏ lại ba tên hắc y đang đứng trời trông giữ trời như những bức tượng, đi lại chỗ của Hong và Ha Rum, hai cô nàng đã ngất đi, một người là do bọn chúng làm, người còn lại thì chính nó làm, đưa tay lên đầu hai người, một luồng sáng như luồng sáng khi nãy hiện ra trong bàn tay đang cách đầu Hong và Ha Rum vài cm.

....

Nó cùng Hong tiếp tục đi về phía phòng tập, Hong thì cứ ngớ ngẩn ko biết gì, lâu lâu thì quay sang nó hỏi:

-Tớ nhớ là lúc nãy đang nói chuyện với cậu ở hành lang ktx mà sao lúc tỉnh dậy thì tớ lại ngồi ngủ ở ghế vậy kia?.

....

-Hơ?, sao...sao mình lại ngồi ở đây ngủ vậy, mình nhớ là đang trên đường tới phòng tập mà. Ha Rum gãi đầu, nhìn ngó xung quay thì thấy mình đang ngồi dưới một góc cây mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

*Tư Đồ Phong (nam): 17t, vam trung lập (ko thuộc bạch - hắc đạo), thuộc tầng lớp đại quý tộc. (đứng thứ 2 trong tứ đại hộ pháp).

Nam Phong gia...

-Bà nói sao?, Tara đi Hàn Quốc chơi ư?. (hét to)

-Phong, nhỏ tiếng lại đi con. Thở dài, người phụ nữ đẹp lão với mái tóc màu bạch kim và đôi mắt màu rubi tuyệt đẹp.

-Bà à, làm sao con bình tĩnh được, Tara đi Hàn Quốc đấy, ko phải lần quần trong Nam Phong đâu!. Độ mặt bình tĩnh ngày càng lộ rõ trên khuôn mặt đẹp như tượng của anh.

-Ta biết, con ko cần lo. có Hoo chăm sóc nó rồi. Về mặt điềm tĩnh bà nhâm nhi một ngụm trà nóng thơm phức mà nói với Phong, người đang sôi sùng sục trong lòng và bốc khói ngoài mặt.

Con tức giận bắt đầu lắng xuống, anh ngẫm nghĩ vài giây rồi búng tay một cái nhìn người đang ngồi uống trà. -Con quyết định rồi, con sẽ đến Hàn Quốc!. Khẳng định anh nói.

-Tùy con, càng tốt chứ sao, có con thì ta càng đỡ lo.

-Tất nhiên rồi, con là ai nào, haha...ha...

-"Ồi trời!, bệnh nó càng ngày càng nặng!".

.....

-Cái gì?, biến mất ư, làm sao có thể chứ!.

-Đúng là khó tin nhưng là sự thật, chính mắt tôi trông thấy. Một người con trai với mái tóc dài cột cao đang báo cáo kết quả của vụ việc vừa rồi với vẻ mặt ko mấy là vui.

-Grrrrr, vậy còn mấy tên kia đâu?. Ánh mắt màu xanh đầy tức giận, gương mặt như búp bê đã chuyển thành một con quỷ tàn ác.

-Cũng... đã biến mất. Ngập ngừng anh nói.

"Xoảng"

Một cái bình gốm cổ ngay lập tức bể tan tành dưới nền đất. -Mau tìm bọn chúng về, ko được để lộ việc của chúng ta, chúng biết quá nhiều.

.....

-Tara này!. Hong quay sang kêu nó.

-Gi vậy?.

-Cậu có việc gì buồn phải ko, nói cho mình biết được ko?.

-Ko có gì đâu, đừng quá lo lắng vậy!. Một nụ cười đầy ngượng ngạo hé lên trên khuôn mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Hong cứ hết hỏi chuyện này sang hỏi chuyện khác nó trả lời tuy ngắn gọn và ít nhưng cũng phải mệt với cô, nhưng ko vì vậy mà nó tỏ vẻ chán nản mà ngược lại, nó đã rất muốn mình sẽ có một người bạn để cùng trò chuyện, cùng tán gẫu, đi chơi, từ lúc gặp Hong nó như có thêm sức sống, có thêm hi vọng tiếp tục cuộc sống mà ko phải chịu những cảnh nhàm chán, cô độc và lẻ loi.

Như mọi ngày nó cùng Hong đến hội trường, thăm thoát đã hai tuần trôi qua, hai tuần nói dài ko dài, nói ngắn thì càng ko. Chỉ với hai tuần các học viên tham gia cuộc thi đã tiến bộ vượt bậc, nhất là Tea Hin, Bo, Woo và Yun, bốn con ác chủ bài quan trọng của học viện, bốn người tham gia những phần thi quan trọng nhất như giao chiến bằng gậy phép, bằng kỹ thuật (kiếm),.... còn Hong và Ha Rum thì phụ trách những phần thi ko mấy quan trọng, sự tấn tiến các môn thể thao dành cho con người như đá cầu, bóng rổ, đá banh, bóng chuyền,... tất cả đều được đa dạng hóa lên, khó hơn và chắc rằng ko một người thường nào chơi được, nó chỉ dành riêng cho vam.

-Tara?, cậu cũng ở đây à?. Hai tay đút vào túi quần, nhìn cô gái toàn thân đều màu trắng mà có chút nhạch nhien.

-Ko có gì làm nên đến đây thôi, còn cậu. Đứng đưa chiếc xích đu màu trắng trong làn gió se nhẹ nó hỏi người con trai trước mặt.

-Tôi cũng vậy, còn hơn một tuần nữa là tới rồi, mệt thật. Thả lỏng người anh nằm lên nền cỏ xanh ngay cạnh chiếc xích đu nó đang ngồi.

-Tôi thấy cậu cũng có tài lãnh đạo lắm đấy!. Ngước mặt lên bầu trời đen nơi những vì sao sáng đang ngự trị và tỏa sáng cùng ánh trăng khuyết huyền diệu.

-Tôi thấy cậu còn tài hơn đấy, tính toán như máy, vam còn ko bằng. Cười nhẹ, hai tay để sau đầu, cũng như nó anh nhìn lên bầu trời đầy sao cùng một vầng trăng sáng chói.

Chiếc xích đu ngừng quay, đôi chân chạm đất rồi bước thẳng được mấy bước rồi ngừng, nó thẫn thờ nhìn trời, nhìn sao, một con người đầy cô độc, ko bao giờ biết khóc, biết cười thật lòng từ những ngày ác nghiệt ấy, những năm tháng điên dại đã nuôi lớn một con người ko có cảm xúc, một người con gái ko biết định nghĩa chữ "yêu" là gì, những cảm xúc hi, nộ, ái, ố dường như đã hoàn toàn xa lạ với cô, tất cả điều vô hình, vô nghĩa trong mắt cô.

Im lặng nhìn thân hình màu trắng ko nói gì, một thứ cảm giác lạnh lạnh, cô đơn đang bao lấy con người trước mặt, anh biết, anh cảm nhận được thứ cảm giác đó từ nó, một thứ cảm giác ko hề dễ chịu chút nào. Nhìn nó anh gọi.

-Tara....

Ko quay người lại, tưởng chừng nó ko trả lời nhưng sau vài phút nó lại lên tiếng.

-Gi?.

-....ko... có gì!. Định nói nhưng anh lại nghĩ nó sẽ ko trả lời?, vì câu hỏi này anh đã từng hỏi, kinh nghiệm của lần trước và cảm giác bây giờ đã cho anh thấy câu hỏi sẽ ko có đáp nếu vậy chỉ bằng ko hỏi thì hơn, anh sẽ đợi đến ngày nó tự mình nói ra mà ko cần ai hỏi.

Quay người nó bước lại gần chỗ Yun đang nằm rồi nằm xuống cùng, hai đỉnh đầu đối nhau và gần như chạm nhau. Hai người tụi nó cứ nằm, nằm để tận

hương con gió se nhẹ đang từ từ lạnh dần khi về đêm, tận hưởng bầu trời tuyệt đẹp đầy sao, tận hưởng sự mềm mại của nền cỏ xanh mát màu do đêm xuống.

Lấy từ trong người là một cái lục lạc có hình đôi cánh làm bằng vàng trắng. Giờ ngược tay về phía sau để chiếc lục lạc trước mặt Yun.

-Gi vậy?. Yun hỏi, đôi mắt nhìn chăm chăm vào chiếc lục lạc màu bạc.

-Nhìn mà ko biết sao?!, lục lạc đấy.

-Tặng tôi à?. Lấy ngón tay đụng nhẹ vào đôi cánh đang lững lờ trước mặt.

-Ừ, coi như quà gặp mặt và cũng là quà chia tay!. Nó nói, khuôn mặt ko hề lộ ra một biểu hiện nào, đôi mắt sâu thẳm nhìn về một nơi ko định.

-Chia tay?, cậu đi đâu sao?. Bất dấy quay người sang nó, ánh mắt hiện rõ sự ngạc nhiên, pha lẫn chút gì đó buồn và bất ngờ.

-Đừng hỏi nhiều, tôi sẽ trả lời sao?!

-Vậy còn học viện thì sao.

-Có cậu và Woo rồi còn gì, mục đích tôi khi nhận chức vụ đó đã hoàn thành rồi đấy thôi.

-Gi cơ?.

-Có thể sau này tôi sẽ gặp lại cậu... nhưng trong một hình dạng hoàn toàn khác.

-....

-Này, cậu phải giữ nó thật kĩ đó, tôi đã mang nó bên mình từ nhỏ đến giờ đấy.

-....

-Nếu có cơ hội sau này tôi sẽ quay về lấy lại.

-....

-Cho nên, cậu ko được làm mất nó, nếu ko tôi ko đề cậu yên đâu.

-....

Nó cứ độc thoại và Yun chỉ biết ngồi thẫn thờ lắng nghe, lần đầu tiên thấy nó nói nhiều, lần đầu tiên nó tặng quà cho anh, và là lần đầu tiên tìm anh lỗi nhịp vì nó.

Nó bật dậy, bước đi, bước chân lúc nào cũng nhẹ nhàn, nhưng đi được vài mét thì lòng ngực nó có dấu hiệu nhói và con đau bắt đầu loan tỏa khắp người.

-"Hự!!!". Đôi tay đưa lên ngực, bóp chặt lấy áo, kìm nén cơn đau, cơn đau ko thể cưỡng lại bằng bất cứ thứ gì và nó tin rằng nếu ko nhanh chóng đi khỏi đây thì Yun sẽ thấy được hiện trạng nó lúc này, cô gấn ôm lấy ngực, bước chân nặng nề lướt từ từ qua cánh đồng hoa hồng hai bên con đường thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Nhìn theo con người đang từ từ xa khỏi tầm mắt mình chợt anh thấy quận lòng, một điều gì đó từ con tim đang thúc giục trong người anh, như muốn anh hãy giữ người con gái đó lại, nếu ko có thể sau này anh sẽ... hối hận.

Nhưng lòng tự tôn của anh đã chiến thắng lí trí của con tim, anh chỉ biết đứng đó nhìn, lững lờ nhìn nó từ phía sau.

Sau rời khỏi chỗ đó nó nhanh chóng chạy đến học viện nơi oppa nó đang làm việc, nó rất muốn bay, bay thật nhanh đến đó nhưng lòng ngực nó quá đau, sức mạnh ko thể sử dụng chỉ còn cách ôm lấy ngực vào chạy thật nhanh đến đó, trong hai tuần mà nó đã ko ít lần chịu những cơn đau này, thêm một lần đau là một lần tăng sự đau đớn.

Đập cửa nó chạy vào trong mồ hôi đã ướt đầm bờ vai trắng của nó, thấy nó như vậy thì Hoo bỏ ngay công việc đang làm dở dang chạy lại đỡ nó.

-Tiểu Bạch, em sao vậy?. Hốt hoảng anh hỏi.

-Đa...u đau quá, em... đau quá...

-Đây là lần thứ năm rồi, phải nhanh chóng tìm ra băng ngàn năm nếu ko....

-Nếu ko tìm thấy thì em sẽ ra sao hả anh?. Nó hỏi trong đau đớn, u sầu.

-Ko đâu, chắc chắn sẽ tìm ra, sẽ ko có chuyện đó đâu!. Nói chắc nịch, anh ko muốn nghĩ đến chuyện đó, hoàn toàn ko muốn.

-Em cũng mong là vậy nhưng....

-Ko nhưng nhị gì hết, em nghĩ đi, cho bớt đau.

-Ko nhưng nhị gì hết, em nghĩ đi, cho bớt đau. Nói rồi anh đỡ nó lại sofa nằm.

Lòng ngực ngày càng nhói, đau gấp vạn lần, khung cảnh xung quanh bắt đầu mờ nhạt, đôi mắt mờ ko thể mở thêm, bóng tối bắt đầu lấn chiếm ánh sáng, lần chiếm dần cho đến khi ánh sáng của những ánh đèn hoàn toàn vụt tắt trong mắt nó, thân thể mình nhẹ bồng, trước khi chìm vào cơn mê nó nghe được tiếng của oppa nó gọi mình rất nhiều rồi ngất đi trong vòng tay của Hoo.

Hốt hoảng anh bế nó lại sofa, cởi áo ngoài ra đắp cho nó, khuôn mặt anh bắt đầu chuyển biến, nhìn nó, nhìn khuôn mặt đang nhợt nhạt đi trong thấy.

.....

-Lão phu nhân!, tình hình hiện tại của tiểu bạch ko được khả quan cho lắm.

-Mấy lần rồi?.

-Bốn lần rồi ạ, cơn đau ngày càng tăng, nếu thêm vài lần nữa con nghĩ tiểu bạch sẽ ko chịu nổi đâu!.

-Ta biết, phải nhanh chóng tìm được tán băng đó trước cơn đau thứ bảy.

-Con đau thứ bảy?, có chuyện gì sao?.

-Con cháu của gia tộc Nam Phong khi đến tuổi 17, đôi cánh thứ hai sẽ mở, trước lúc đó phải tìm cho được tán băng thích hợp với thể trạng trước khi cơn đau phát tán đến lần thứ bảy, nếu ko người đó sẽ vĩnh viễn ko thể tỉnh dậy cũng có thể sẽ mất mạng.

-Nếu nói vậy thì tiểu bạch....

-Nhưng trường hợp của bạch nhi khác, nó là đời thứ tư của tộc, thể trạng nó rất khác với ba đời trước, lúc nó sinh ra, một đôi cánh xuất hiện trên trán, đến giờ ko ai biết được đôi cánh đó là gì...

-Trên trán xuất hiện một đôi cánh?, ba đời trước ko có chỉ có ở đời thứ tư là tiểu bạch thôi sao?.

-Đúng vậy.

.....

Đang nhớ lại cuộc đối thoại của anh với bà nội nó thì cánh cửa của phòng giám đốc một lần nữa được đập mạnh vào, một thanh niên mình lấm lem bùn đất chạy vào với vẻ hối hả.

-Ngài Hoo!. Tên đó gọi lớn.

-Chuyện gì vậy?, sao người lại ở đây?. Đứng dậy đi lại chỗ hán Hoo hỏi.

Thở dốc, tuy khuôn mặt dính đầy bùn đất nhưng niềm vui sướng của anh vẫn ko hề che dấu được, định thần lại anh nói. -Tìm..tìm được rồi.

-Cái gì?, tìm được rồi sao?. Vui mừng đến tột độ, đây là tin anh mong đợi nhất, tán băng ngàn năm thích hợp cho nó đã tìm ra.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

-Ừa Tara ko trong phòng vậy thì đâu rồi. Mở cửa phòng nó Hong vào tìm nhưng chẳng thấy đâu

Trên đường đi, cô gặp Yun đang trở về phòng.

-Này Yun, có thấy Tara đâu ko?.

Khựng người anh quay sang Hong với vẻ hốt hoảng.

-"Ko lẽ đi rồi sao"

-Này, cậu ko biết à?. Thấy Yun đơ người ko nói gì thì Hong lên tiếng.

-Tìm trong phòng chưa?. Ko trả lời Hong mà anh lại hỏi cô, bỏ ngoài tai câu hỏi đó.

-Rồi nhưng ko có.

-Ko lẽ... đi thật rồi sao?. Lầm nhăm, khuôn mặt xụ xuống trông thấy, Hong thối má tiến tới chỗ Yun.

-Cậu bị gì vậy?.

-Ko...ko sao. Ngừng nói, định bước về phòng nhưng anh lại ko đi và quay sang Hong làm cô thoáng giật mình.

-Gi...gì vậy?.

-Đi tìm thôi. Nói rồi anh quay người bỏ đi, Hong hiểu ý nên chạy theo, trong đầu vẫn ko hiểu gì.

Hai người tìm, tìm khắp học viện nhưng ko thấy, Yun bắt đầu lo, lo nó bỏ đi, anh vẫn chưa có một kỷ niệm đẹp nào với nó nên nhất định anh sẽ làm nó vui vẻ trước lúc đi, anh ko muốn, ko hề muốn nó đi vào thời điểm này.

-Ko thấy, làm sao đây, Tara ko phải vạm nên sẽ nguy hiểm lắm đấy. Hong thờ dốt, cô nàng đã chạy hết mấy chục vòng để tìm nó, mồ hôi nhiều nhãi tùm lùm trên người và khuôn mặt của cô, Yun cũng ko khác.

-Tìm đi, phải tìm cho bằng được. Yun trợn mắt lên nói, anh ngày càng mất bình tĩnh.

-A, tôi nhớ rồi, còn một chỗ vẫn chưa tìm. Hong chợt nhớ ra điều gì đó nên la lớn làm Yun thoán chút mừng, hy vọng tràn trề và đi theo Hong.

-Có thể Tara ở phòng của giám đốc Hoo, hai người là anh em cơ mà. Chạy song song với Yun, cô nói, khí trời lạnh khiến cho những làn hơi được thò ra thấy rõ.

.....

-Được rồi, ta sẽ nhanh chóng đưa tiểu bạch về Nam Phong, người hãy đưa tân băng đó về trước đi. Hoo nói, tên mặt lấm lem bùn đất gật đầu một cái rồi bỏ đi, khuôn mặt vẫn chưa hết vui sướng, bất cứ một đay tớ nào cũng muốn chủ của mình bình an và hân cũng vậy, nó là nguồn sinh lực sống của gia tộc Nam Phong và thần dân của tộc.

Hoo cười, rồi bước tới chỗ nó, bước chân khựng lại khi cửa phòng giám đốc thêm một lần mở mạnh, hôm nay nhiều người ghé thăm quá.

Yun và Hong chạy sọc vào, thở hổn hển. -Anh Hoo, Tara đâu. Yun hỏi, những giọt mồ hôi tuôn trào như suối, trong mắt anh đầy những tia lo sợ thoáng làm Hoo hơi bất ngờ.

-Đằng kia!. Anh chỉ, chỉ tay về phía sofa, anh ngó người, ko hiểu gì, tự nhiên xông vào phòng anh rồi hỏi nó đâu, mà mặt mày ai cũng lấm lem mồ hôi, thở hồng hộc.

Yun từ từ bước tới, nhìn thấy nó anh thờ phào nhẹ nhõm rồi bế nó lên trước sự ngỡ ngàng của Hong và Hoo, nhất là Hoo, anh biết việc nó và Yun quen nhau nhưng ko ngờ hôm nay anh lại biết thêm một việc nữa là Yun, thẳng nhóc lạnh chanh thích Ha Rum bay giờ đã có cảm tình với nó.

-Để em đưa Tara về. Bế nó trên tay, Yun quay sang Hoo nói.

-Ừ, làm phiền em. Anh cười, rồi nhìn Yun đưa nó đi, cánh cửa phòng giám đốc đóng lại, anh thở nhẹ, rồi cười. -Thằng nhóc này yêu thật rồi.....,

Rồi anh bước vào trong, Phòng của giám đốc được thiết kế như một căn nhà, có phòng ngủ đầy đủ nên anh rất hay ngủ lại cho tiện với công việc, bước tới cửa phòng ngủ anh thở dài.

-Sao lại là tiểu bạch chứ, híc.... thăng quý.

.....

Đặt nó xuống giường đắp chăn cho nó, rồi ngồi bên cạnh nhìn nó, ko nói gì chỉ nhìn, nhìn như sợ ko được nhìn nữa. Hong thấy vậy cũng lẳng lẳng về phòng nhưng ko gian cho Yun.

-May quá....

-....cứ tưởng đi rồi chứ, cô ngốc này.

Nói rồi anh hôn chụt vào trán nó một cái, rồi về phòng mình. Một đêm ko mấy là yên tĩnh cuối cùng cũng kết, nó kết thúc đề có thể bắt đầu một ngày mới tươi đẹp với nó và Yun, cò thể là vậy.

Ngày mới lại bắt đầu, nó như một quy luật ko thể đổi, ngày rồi đêm, hết đêm rồi tới ngày, ngỡ như nó chỉ bình thường và nhàm chán như vậy nhưng ai biết được từng khoảnh khắc, từng giây của nó lại vô cùng quý giá, một khi thời gian đã đi qua thì nó sẽ ko quay lại, nó ko như định luật của ngày và đêm, ko hề có vòng tuần hoàn, nó ko chờ bất cứ ai, nhiệm vụ của nó là đi mãi, ko bao giờ dừng và cũng ko thể quay lại, thời gian như một tia sáng, một tia sáng đang chạy trên một đường thẳng vô tận.

Đôi đồng tử hé mở để đón ánh sáng sau một thời gian chìm trong bóng tối, nhấp nháy vài giọt nước còn đọng lại trong miệng. Sau cơn mưa trời lại sáng, sau một đêm đương đầu với cơn đau thì cơn người nó đã thoải mái hơn, dễ chịu hơn như chưa từng có một cơn đau nào xảy ra với mình, nhưng cơn mưa lạnh cũng sẽ có lúc nó lại bắt đầu, rồi kết thúc, nó chỉ dừng lại khi thời tiết bước sang một mùa khác, cũng như cơn đau sẽ dừng lại khi nó đã ko còn tồn tại.

Bước xuống giường rồi vào toilet vsen, thấy đồ, chải tóc như thường lệ và ra khỏi phòng khi mọi thứ đã đâu vào đó. Từng bước, bước trên hành lang của phòng VIP, lướt qua từng khung cửa kính lớn, hôm nay sân trường ko còn mờ ảo với làn sương dày đặc mà thấy vào đó là những bông tuyết đang rơi, đôi môi khẽ hé lên sự thích thú khi nhìn những lớp tuyết đang phủ một lớp dày lên nền đất.

Những chiếc áo khoác lông thú được phủ lên người các học viên, sân trường bình thường đã vắng bóng nay lại càng ít hơn với cái khí lạnh khác nghiệt này. Vampire, loài ma cà rồng với sức mạnh hơn người, nó ko sợ lạnh, nhưng nó sẽ sợ khi nó còn ở trong học viện này, một thời tiết khá đặc biệt, cái ko khí mà ko một người thường nào chịu được, nó lạnh, lạnh gấp trăm lần cái lạnh của ko khí mùa đông ở ngoài, và chính vì đặc điểm này mà loài vam đã có một mùa đông thật sự nhưng mùa đông đó chỉ kéo dài trong vòng một tuần duy nhất, ko hơn ko kém.

-Tara.... Một tiếng gọi vang lên đánh thức nó khỏi những bông tuyết trắng dưới sân, quay người lại thì Yun đang nhìn nó, nhìn nó với một ánh mắt mà ngay cả nó cũng ko biết ý nghĩa của ánh mắt đó là gì.

-Vẫn còn ở đây à?. Đứng nhìn Yun, nó hỏi.

-Ừ, ko chỉ tôi đâu, mà là tất cả học viên đều ở đây hết đấy. Yun cười, một nụ cười tự nhiên đẹp đến khó tả, nó cũng hơi ngỡ ngàng với nụ cười này nhưng vẫn ko là gì khi sự ngỡ ngàng ấy ko hề kéo dài đến 3s.

-Sao vậy?, ko phải là được nghỉ một tuần sao?.

Bước lại gần chỗ nó, nhìn xuống sân trường, cảm giác thích thú lại nổi lên khi anh nhìn vào lớp tuyết dày đặc trên nền đất, nó cũng như anh, quay người xuống dưới và ngắm nhìn, có lẽ đây là một đặc điểm giống nhau của hai người tại nó, cả hai đều rất thích tuyết.

-Tara....

-Gì?

-Cậu cũng thích tuyết lắm phải ko?

-Ừ, rất thích.

-Vậy thì đi thôi!. Quay sang nó, nắm lấy bàn tay đang thả lỏng của nó.

Bất ngờ khi bị Yun nắm tay nó khó hiểu nhìn anh. -Gì vậy?, đi đâu chứ?

-Đi chơi, ko phải cậu đọc được suy nghĩ của người khác sao.

-Ko... tôi ko đọc được, nó biến mất rồi và... nó chỉ biến mất khi tôi ở gần cậu.

Hơi ngỡ người vì lời nó hết sức chân thật của nó, lời nói ko hề có một ẩn ý gì đã làm cho cơn tim của người đối phương chợt lổn nhịp.

-Ồ....

-Ồ, vậy càng tốt chứ sao. Khoái chỉ anh cười, biết được ý nghĩ của mình nó sẽ ko đọc được nữa thì anh ko thể ko vui, ngu gì mà ko vui được chứ, ai mà ko vui khi biết được tin ý nghĩ của mình sẽ ko bị đọc một cách dễ dàng nữa chứ.

-Đừng vui mừng quá sớm, tôi ko đọc được nhưng tôi vẫn có thể đoán được cậu đang nghĩ gì trong đầu đấy.

Hơi ngớ người vì câu nói của nó, anh mau chóng định thần lại, nhìn nó anh chợt nhận ra một điều là bộ đồ nó đang mặc, ko lấy một chiếc áo khoác nào mà còn mặt áo hở vai nữa chứ, nó đang nghĩ gì vậy, ko thấy lạnh sao, anh do có sức mạnh là hòa nên ko thấy lạnh là chuyện thường nhưng nó, nó ko phải vam, cũng ko thuộc dạng hỏa nhưng sao nhìn nó ko hề có một biểu hiện nào gọi là lạnh, mà ko ai trong thời tiết này đi mặt đồ như vậy, chắc trên đời này ngoài nó ra thì ko có người thứ hai.

-Này cậu ko lạnh à?. Anh hỏi.

-Ko. Trả lời dứt khoát, lạnh lùng, rồi quay người bước đi.

Nhìn nó bước đi rồi anh nhanh chóng chạy theo, hai người cùng nhau đi xuống sân.

Bước từng bước thật nhẹ lên nền tuyết trắng, thời gian như ngừng quay, những kỉ niệm đẹp chợt ùa về....

-YY à, nhìn này, tớ làm người tuyết to ko?. Một cậu bé tóc đen nói lớn.

-Woa, to thật, cậu giỏi đấy nhưng vẫn ko bằng tớ, hihi...

-Gì chứ, ko bằng sao?

-Đúng đấy Yong, người tuyết của cậu ko bằng YY đâu, của YY to lắm. Cậu bé tóc vàng cười tươi nói.

-Woaaa, cậu làm thật sao, to và đẹp thật đấy. Cậu bé tóc đen tỏ vẻ kinh ngạc rồi túm tắt khen tác phẩm của cô có mái tóc màu bạch kim dài.

-Jus, vậy của cậu đâu?. Cậu bé tóc đen chợt nhớ ra điều gì đó thì quay sang cậu bé tóc vàng.

-Đằng kia kìa. Chỉ tay về một hướng khác, lập tức ba thân ảnh bé nhỏ vụt nhanh đến đó.

-Trời, cái gì đây?. Cậu bé tóc đen chề môi hỏi.

-Jus này, cái đóng này là người tuyết á?. Cô bé tóc bạch kim chỉ tay vào đóng tuyết hơi cao trước mặt.

Đỏ mặt, cậu bé tóc vàng nói. -Mình đâu biết làm người tuyết, cứ làm là sập à.

-Tara...

Bị đánh thức bởi tiếng gọi của Yun, nó trở lại với thực tại và thời gian cũng ko còn dừng lại trong ý nghĩ của nó nữa.

-Cậu sao vậy?. Yun lo lắng hỏi.

-Ko sao, chỉ là....

-Là gì?.

-Chỉ là một nhớ về một số chuyện thôi, ko có gì đâu. Quay người nó bỏ đi, đi lại đóng tuyết cao đằng kia.

Khụy người xuống, bàn tay từ từ chạm vào những hạt tuyết trên đóng tuyết và bắt đầu vào việc nặn người tuyết. Cười nhẹ, Yun bước lại chỗ nó đang "làm việc" và ngồi phịch xuống bên cạnh đóng tuyết.

-Cậu cũng thích chơi trò này nữa à?.

-Ừ, rất thích, còn cậu?.

-Thích chứ, ko những thích đâu mà tôi còn giỏi trò này lắm đấy. Anh làm điệu như đứa trẻ đang khoe tài khiến nó đang "làm việc": với đóng tuyết cũng phải phì cười một cái nhẹ.

-Vậy thì cậu với tôi thì xem ai làm đẹp hơn, tôi nói cho cậu biết là tôi cũng giỏi trò này lắm đấy.

-Ok, để xem ai thua ai nào.

Hai người bắt đầu "làm việc", ai cũng làm với tốc độ kinh khủng, nhìn cứ như hai cỗ máy siêu tốc đang hoạt động ko ngừng, năm phút sau, nó và Yun cùng ngừng tay, tác phẩm đã hoàn thành, chỉ còn chờ xem của ai đẹp hơn, lớn hơn và xem xem hình dáng người tuyết ra sao.

Nó nhìn sang Yun, Yun nhìn sang nó, cả hai đều khựng lại, tuy ko cùng hình dáng nhưng nếu ghép hai người tuyết lại thì nó là....một cặp. Yun làm hình dáng một cô bé tóc dài, rất dài, trên đầu đeo một chiếc vương miện nhỏ, cô bé mặt chiếc đầm dài che nốt phần chân đang đưa tay ra như đang nắm tay một người, trên tay còn lại thì cầm một cây kẹo mút khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Còn nó, nó nặng một cậu bé, cậu bé mặt một bộ đồ vest thắc một chiếc nơ trên cổ, tay cũng đưa ra như đang nắm tay một người nào đó, tay còn lại cũng cầm kẹo mút về mặt rưng rờ.

Cả hai ko thẹn mà cùng đưa ra suy nghĩ:

Nó: "Cô bé đó.... giống mình thật đấy"

Yun: "Cậu bé đó.... sao giống mình vậy?"

Nó + Yun: "Hay thật, tượng tượng được hình dáng của mình lúc nhỏ"

Rồi hai người cũng ko thẹn mà cùng lên tiếng:

Nó + Yun: Giỏi đấy, cậu thắng!.

Hai đứa nhìn nhau, chỉ nhìn, thời gian bắt đầu trôi qua, 1'...2'...3'...

Nó đứng dậy, ko nói gì, ánh mắt hé lên chút tia buồn đau, tại sao, từng cử chỉ, từng hành động của Yun lại giống với Yong như vậy chứ, lòng hơi quặn lại, nó bước đi, bước chân nặng nề.

Yun cũng ko khác gì mấy, sau khi nó đứng dậy thì anh cũng đứng theo, nhìn nó, anh lại nhớ đến một người, cô bé luôn xuất hiện trong giấc mơ của anh, cô bé với mái tóc màu bạch kim óng ả, dài mượt, đôi mắt màu rubi đỏ tuyệt đẹp, làn da cô trắng ko kém gì anh, đôi môi nhỏ xinh đỏ mầu một cách tự nhiên, tiếng nói trong trẻo như làn nước mùa thu, hình ảnh cô bé đó và anh lúc nhỏ đang vui đùa với nhau trên nền tuyết trắng tinh, màu trắng tinh khiết được tôn thêm nét đẹp khi nụ cười của anh và cô bé đó hé mở....

Quay lại với thực tế, kết thúc cái hồi tưởng của giấc mơ tươi đẹp, thấy nó đã đi rất xa, nhưng ko xa đến nỗi anh ko nhìn thấy được, những tà áo trắng được làn gió lạnh nâng lên uốn lượn trên ko trung, mái tóc đen khề đung đưa cùng, nó từng bước tiến về cổng học viện, định thần lại, ko nghĩ đến những chuyện ko đâu, anh chạy một mạch tới chỗ nó, rất nhanh, chỉ vài giây anh đã đi cạnh nó, cùng nó ra khỏi học viện.

Nó ko nói gì, cứ đi, đi mãi mà ko biết mình đang đi đâu, khuôn mặt lạnh tanh ko một chút hơi ấm, hàn khí toát ra từ người nó khê làm người bên lạnh phải run người, đến bây giờ anh mới ngẫm ra, nó ko lạnh vì thời tiết này là do nó còn lạnh hơn cả cái thời tiết khắc nghiệt này, khi một người đã đạt đến cảnh giới cao nhất của sự đau khổ nào đó thì cơ thể của người đó sẽ ko bị ảnh hưởng cho dù là thời tiết đó ra sao, nóng cỡ nào hay lạnh đến đâu cũng bằng thừa vì tâm hồn lẫn thể xác đó đã chai lì do sự đau khổ dẫn dắt.

Khi đã ra khỏi học viện, nhiệt độ đã tăng cao, ko còn lạnh như bên trong học viện nhưng tâm trạng của nó vẫn ko thay đổi, Yun ko chịu nổi nên nắm lấy bàn tay đang thả lỏng của nó kéo đi.

-Gì vậy?.

-Gì vậy?. Bị Yun kéo đi nó lập tức quay về với thực tại, thoát khỏi sự mơ hồ của dòng kí ức đẹp nhưng cái đẹp đó càng làm nó khổ tâm vạn phần.

Yun lờ xệch nó đi, hai người tiếng thặng đến một cánh đồng trống bên ngoài Seoul, từng đợt gió lạnh thổi qua, nó nhìn Yun, khó hiểu, anh này chuyên môn làm như vậy, toàn là lờ nó đi ko à, những nó lại ko thấy khó chịu vì bị như vậy, mà ngược lại nó còn thấy thoải mái hơn rất nhiều.

-Yun, cậu kéo tôi đến đây làm gì?. Nó hỏi

Nhìn nó, anh một hồi im lặng rồi mở lời: -Được rồi, hôm nay tôi chấp nhận là thốt cho cô chém, có gì buồn bức thì cứ xả ra hết, tôi chịu cho.

Ngơ ngác nhìn Yun, nó nhìn anh chằm chằm khiến anh hơi ngượng, nhưng nó vẫn ko bỏ đi cái nhìn đó càng khiến anh giật thót tim

-Này, đừng nhìn vậy chứ....

-Thật ko?. Nó đột ngột lên tiếng.

-Thật gì?.

-Điều anh vừa nói, thật chứ?. Nó lại hỏi

-Tất nhiên là thật rồi, tôi đâu phải người thích đùa. Hơi đỏ mặt anh nói, tính nét trẻ con lại trôi dấy.

Đôi môi khê hé lên một đường cong nhỏ, hai tay nắm lại hình lại đấm rồi nó nói.

-Chạy đi.

-Chạy?. Ngơ ngác nhìn nó, anh ko hiểu nó đang nói gì.

-Anh phải chạy thì tôi mới đánh được chứ, đứng im một chỗ ko vui đâu.

-Ặc, đánh là được rồi, còn phải chạy nữa sao?.

-Ừ, có chạy ko?.

Sau câu nói của nó, anh bắt đầu chạy, ko nhanh lắm, vạm mà, chạy nhanh thì ai mà đuổi cho kịp nhưng nó thì khác cho dù anh có chạy thật nhanh, hay thật chậm thì đối với nó cũng bằng ko, anh chạy được vài giây sau nó bắt đầu đuổi theo, nổi buồn từ từ vui đi và nó bây giờ chỉ có một mục tiêu là đánh cái tên đó.

Nó chạy theo, bỏ hết những cái quy luật do chính mình đặt ra cho bản thân, nó hiện giờ ko phải là Nam Phong Tara nữa, mà chỉ là một người bình thường, hết sức bình thường đang chơi đùa cùng Yun, cậu bạn trai giả của mình, nói là đồng giả nhưng nhìn vào ai cũng phải nghĩ hai người là tình thật.

Nằm xuống bãi cỏ trống bên kia đồi Yun thở hổn hển, hơi thở thấy rõ ở thời tiết lạnh này, anh ko ngờ, kêu nó đánh thì nó đánh liền mà còn rất mạnh nữa chứ, nếu bình thường nó chịu nghe lời như hôm nay thì quá tốt rồi nhưng sao nó chỉ nghe theo anh khi những lúc phần thiệt thòi đều nghiêng về phía anh.

-Này, sao đánh mạnh dữ vậy?.

-Ko mạnh thì đánh làm gì?.

-Nhưng cũng phải nhẹ tay chút chứ.

-Tại cậu kêu tôi đánh mà, trách móc gì chứ.

-Tôi kêu là cô làm thật hả?.

-Ừ, nếu ko muốn thì sau này đừng kêu nữa, đánh cậu tôi ko mệt à?

-Vậy thì đừng đánh, đau chết đi được.

-Ko phải cậu đã nói là có bao nhiêu buồn bực thì xả hết ra sao, tôi chỉ mới xả được 50% thôi đấy, còn một nữa cậu tính sao đây?

-Ặc, 50% thôi á, đánh nhiều vậy mà

-Nhưng dù gì thì cũng cảm ơn cậu, nhờ cậu mà tôi thấy thoải mái hơn nhiều rồi.

-Vậy thì làm gì đó trả ơn đi.

-Làm gì?.

-Hai ngày nữa, sinh nhật tôi, cậu sẽ đến chứ?.

Hơi ngỡ ngàng, nó cười nhẹ, đúng là ko đọc được ý nghĩ của tên bên cạnh thì biết bao nhiêu chuyện bất ngờ xảy ra, nhưng càng tốt, những điều đó đều là những kỉ niệm vui, nó sẽ nhớ, nhớ mãi...

-Tất nhiên rồi, Cậu là bạn trai tôi mà...cho dù là giả.

-Vậy là cậu đến thật sao. Bật dậy nhìn nó, anh cười tươi, hình dáng Yun lạnh lùng ngày nào hoàn toàn biến mất ko còn sót lại một chút gì.

-Ừ.

Bật dậy, nó nhìn Yun, rồi kêu anh đứng lên, anh ko hiểu nhưng cũng làm theo.

-Tôi tiêu hao nhiều sức quá, cậu cố gắng về đi. Nó nói, một câu nói ngoài sự mong đợi của anh, nhưng... anh là người bị đánh mà.

-Sao kì vậy, tôi bị đánh chứ có phải cậu đâu, ...nào leo lên. Lầm bầm rồi anh hét to.

Anh cố gắng nó, cố gắng nó đi khỏi bãi đất trống, đi vào thành phố, hai người phải chịu biết bao nhiêu ánh mắt của người người dòm ngó, ai cũng túm tắt khen, nó và Yun trở thành tâm điểm.

-Đẹp đôi thật đấy. Người đi đường A nói.

-Ừ, nam thanh nữ tú, một cặp tuyệt đẹp. B nói

-Trời ơi, nhìn xem, cậu ấy đẹp trai quá đi mất, ôi!!! tim tó, chắc chết mất... Học sinh nữ A hí hửng hét lên cùng đám bạn đang nhìn chăm chăm Yun.

-Các cậu nhìn kìa, cô gái ấy đẹp kinh, đẹp hơn cả diễn viên điện ảnh nữa, ôi trời ơi, tó trúng tiếng sét ái tình rồi, phải làm sao đây???. Nam sinh cũng ko kém, thậm chí hơn cả nữ sinh.

-Này, sao cậu ko lấy gì đó che mặt lại đi. Yun lầu bầu khi thấy những ánh mắt của các nam sinh khác nhìn nó, hầu hết tất cả nam nhân đều có hiện tượng

này. (Ghen ấy mà)

-Có gì đâu mà che.

-Nè che đi. Thấy cho nó chiếc nón của mình, nó đội lên, bắt ngờ nó cũng chú ý đến các nữ sinh đang nhìn Yun, khề châu mày nó gỡ nón ra đội lên đầu Yun làm Yun hơi bất ngờ. (Ghen hà trời???)

-Gì vậy?. Anh hỏi.

-Cậu đội đi, cậu cũng đâu khác gì tôi.

Yun nhìn xung quanh, đúng là ko khác gì, anh phì cười, nụ cười làm cho bao con tim phải chết ngắc.

-Bây giờ tôi mới hiểu câu nói "Khô vì đẹp", hắc...hắc...

Nó khề cười, đúng là bình thường anh lạnh lùng nhưng khi đã vui thì như trẻ con, ko kém gì con nít lên ba.

-Y Y?, có phải cậu ko?

-Gì vậy?. Bị Yun kéo đi nó lập tức quay về với thực tại, thoát khỏi sự mơ hồ của dòng kí ức đẹp nhưng cái đẹp đó càng làm nó khổ tâm vạn phần.

Yun lúi xệch nó đi, hai người tiếng thảng đến một cánh đồng trống bên ngoài Seoul, từng đợt gió lạnh thổi qua, nó nhìn Yun, khó hiểu, anh này chuyên môn làm như vậy, toàn là lỗi nó đi ko à, những nó lại ko thấy khó chịu vì bị như vậy, mà ngược lại nó còn thấy thoải mái hơn rất nhiều.

-Yun, cậu kéo tôi đến đây làm gì?. Nó hỏi

Nhìn nó, anh một hồi im lặng rồi mở lời: -Được rồi, hôm nay tôi chấp nhận là thót cho cô chém, có gì buồn bực thì cứ xả ra hết, tôi chịu cho.

Ngơ ngác nhìn Yun, nó nhìn anh chăm chăm khiến anh hơi ngượng, nhưng nó vẫn ko bỏ đi cái nhìn đó càng khiến anh giật thót tim.

-Này, đừng nhìn vậy chứ....

-Thật ko?. Nó đột ngột lên tiếng.

-Thật gì?.

-Điều anh vừa nói, thật chứ?. Nó lại hỏi

-Tất nhiên là thật rồi, tôi đâu phải người thích đùa. Hơi đỏ mặt anh nói, tính nết trẻ con lại trỗi dậy.

Đôi môi khề hé lên một đường cong nhỏ, hai tay nắm lại hình lại đấm rồi nó nói.

-Chạy đi.

-Chạy?. Ngơ ngác nhìn nó, anh ko hiểu nó đang nói gì.

-Anh phải chạy thì tôi mới đánh được chứ, đứng im một chỗ ko vui đâu.

-Ặc, đánh là được rồi, còn phải chạy nữa sao?.

-Ừ, có chạy ko?.

Sau câu nói của nó, anh bắt đầu chạy, ko nhanh lắm, vạm mà, chạy nhanh thì ai mà đuổi cho kịp nhưng nó thì khác cho dù anh có chạy thật nhanh, hay thật chậm thì đối với nó cũng bằng ko, anh chạy được vài giây sau nó bắt đầu đuổi theo, nổi buồn từ từ vui đi và nó bây giờ chỉ có một mục tiêu là đánh cái tên đó.

Nó chạy theo, bỏ hết những cái quy luật do chính mình đặt ra cho bản thân, nó hiện giờ ko phải là Nam Phong Tara nữa, mà chỉ là một người bình thường, hết sức bình thường đang chơi đùa cùng Yun, cậu bạn trai giả của mình, nói là đóng giả nhưng nhìn vào ai cũng phải nghĩ hai người là tình thật.

Nằm xuống bãi cỏ trống bên kia đồi Yun thở hển hển, hơi thở thấy rõ ở thời tiết lạnh này, anh ko ngờ, kêu nó đánh thì nó đánh liền mà còn rất mạnh nữa chứ, nếu bình thường nó chịu nghe lời như hôm nay thì quá tốt rồi nhưng sao nó chỉ nghe theo anh khi những lúc phần thiệt thòi đều nghiêng về phía anh.

-Này, sao đánh mạnh dữ vậy?.

-Ko mạnh thì đánh làm gì?.

-Nhưng cũng phải nhẹ tay chút chứ.

- Tại cậu kêu tôi đánh mà, trách móc gì chứ.

- Tôi kêu là cô làm thật hả?.

-Ừ, nếu ko muốn thì sau này đừng kêu nữa, đánh cậu tôi ko mệt à?

-Vậy thì đừng đánh, đau chết đi được.

-Ko phải cậu đã nói là có bao nhiêu buồn bực thì xả hết ra sao, tôi chỉ mới xả được 50% thôi đấy, còn một nữa cậu tính sao đây?

-Ặc, 50% thôi á, đánh nhiều vậy mà

-Nhưng dù gì thì cũng cảm ơn cậu, nhờ cậu mà tôi thấy thoải mái hơn nhiều rồi.

-Vậy thì làm gì đó trả ơn đi.

-Làm gì?.

-Hai ngày nữa, sinh nhật tôi, cậu sẽ đến chứ?.

Hơi ngỡ ngàng, nó cười nhẹ, đúng là ko đọc được ý nghĩ của tên bên cạnh thì biết bao nhiêu chuyện bất ngờ xảy ra, nhưng càng tốt, những điều đó đều là những kỉ niệm vui, nó sẽ nhớ, nhớ mãi...

-Tất nhiên rồi, Cậu là bạn trai tôi mà...cho dù là giả.

-Vậy là cậu đến thật sao. Bật dậy nhìn nó, anh cười tươi, hình dáng Yun lạnh lùng ngày nào hoàn toàn biến mất ko còn sót lại một chút gì.

-Ừ.

Bật dậy, nó nhìn Yun, rồi kêu anh đứng lên, anh ko hiểu nhưng cũng làm theo.

-Tôi tiêu hao nhiều sức quá, cậu cố gắng về đi. Nó nói, một câu nói ngoài sự mong đợi của anh, nhưng... anh là người bị đánh mà.

-Sao kì vậy, tôi bị đánh chứ có phải cậu đâu, ...nào leo lên. Lồm bồm rồi anh hét to.

Anh cố gắng nó, cố gắng nó đi khỏi bãi đất trống, đi vào thành phố, hai người phải chịu biết bao nhiêu ánh mắt của người người dòm ngó, ai cũng túm tắt khen, nó và Yun trở thành tâm điểm.

-Đẹp đôi thật đấy. Người đi đường A nói.

-Ừ, nam thanh nữ tú, một cặp tuyệt đẹp. B nói

-Trời ơi, nhìn xem, cậu ấy đẹp trai quá đi mất, ôi!!! tim tó, chắc chết mất... Học sinh nữ A hí hửng hét lên cùng đám bạn đang nhìn chăm chăm Yun.

-Các cậu nhìn kia, cô gái ấy đẹp kinh, đẹp hơn cả diễn viên điện ảnh nữa, ôi trời ơi, tó trúng tiếng sét ái tình rồi, phải làm sao đây???. Nam sinh cũng ko kém, thậm chí hơn cả nữ sinh.

-Này, sao cậu ko lấy gì đó che mặt lại đi. Yun lầu bầu khi thấy những ánh mắt của các nam sinh khác nhìn nó, hầu hết tất cả nam nhân đều có hiện tượng này. (Ghen ấy mà)

-Có gì đâu mà che.

-Nè che đi. Thấy cho nó chiếc nón của mình, nó đội lên, bất ngờ nó cũng chú ý đến các nữ sinh đang nhìn Yun, khẽ châu mày nó gỡ nón ra đội lên đầu Yun làm Yun hơi bất ngờ. (Ghen hả trời???)

-Gì vậy?. Anh hỏi.

-Cậu đội đi, cậu cũng đâu khác gì tôi.

Yun nhìn xung quanh, đúng là ko khác gì, anh phì cười, nụ cười làm cho bao con tim phải chết ngắc.

-Bây giờ tôi mới hiểu câu nói "Khô vì đẹp", hắc...hắc...

Nó khẽ cười, đúng là bình thường anh lạnh lùng nhưng khi đã vui thì như trẻ con, ko kém gì con nít lên ba.

-Y Y?, có phải cậu ko?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Touch The Surface Of The Inherent (cuộc chạm mặt của những cố hữu)

* Jus Bonaparte (nam): 17t, mang một vẻ đẹp phương tây với mái tóc màu vàng cùng đôi mắt màu xanh lam, quý tộc của Pháp (vam hắc đạo)

*Henri Caster (nam): 17t, vam Pháp, cấp trung (vam hắc đạo), trợ lý của Jus

-----

*Danh sách các học viện VAM:

_ Học viện Ireland: phe bạch đạo (AU)

_ Học viện Oxford: phe hắc đạo (EU)

_ Học viện Harvard: phe trung lập (ko thuộc bạch hay hắc đạo)

_ Học viện Yale: phe trung lập (/)

-Y Y?, có phải cậu ko?

Một thân ảnh từ xa đứng như trời trồng nhìn nó, đôi mắt màu xanh lam tuyệt đẹp của phương tây cùng với mái tóc vàng óc ả làm cho anh càng tỏa sáng, đứng từ một góc nhỏ, khuất tầm nhìn của mọi người, tay ôm một chiếc ipad thời thượng mà tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy nó.

-Ngài Jus, ngài đang nhìn ai vậy?. Một người khác từ xa đi lại nói làm anh thoáng chút giật mình quay sang.

-Ko có gì, đi thôi!. Quay đầu anh bỏ đi, những hình ảnh của nó cứ xuất hiện trong đầu anh, một cảm giác rất quen thuộc làm anh liên tưởng đến cô bạn nhỏ lúc xưa, thời gian vui nhất cuộc đời anh trong 17 năm qua.

-"Tuy hơi giống nhưng... Y Y có mái tóc màu bạch kim và đôi mắt màu đỏ nên chắc ko phải đâu!" Anh nghĩ, tuy nhìn nó có vài nét giống với cô bé lúc nhỏ anh quen nhưng có hai thứ nó ko giống là màu mắt và màu tóc nên anh khẳng định nó ko phải!. (Chưa chắc đâu nha). Anh và người bên cạnh bỏ đi, đi về hướng học viện Ireland, từ từ cách xa trung tâm thành phố, và từ từ cách xa...nó.

Sau một hồi chiến đấu với những cái nhìn, những lời la hét của tất cả nam - nữ trên đường Yun công nó về học viện. tới trước cổng học viện nó bảo anh thả mình xuống, toi đây là được lắm rồi, đi thêm nữa là một trận đại nạn lại tiếp tục ập tới, học viên của trường đều đang ở trong học viện, đề h họ thấy là ko xong.

-Này Tara, tôi quên nói với cậu, hôm nay người đại diện của các học viện sẽ qua tham quan học viện của ta đó, cậu là hội trưởng cũng nên có mặt. Yun nói.

Nó ko nói gì, cứ bỏ đi một cách tự nhiên tuy vậy những gì Yun nói nó đều nghe nhưng có điều là nó ko quan tâm, một người ko thích lộ diện như nó thì cần gì quan tâm đến mấy chuyện vớ vẩn này, thêm phiền thôi chứ có tốt lành gì đâu, ta nghĩ vậy.

Nó một mạch đi thẳng lên phòng giám đốc, vừa bước vào sảnh chính, thì bên ngoài cổng có hai người đang tiến tới, cảm nhận được mùi vam lạ Yun quay đầu lại, cái nhìn đầu tiên ập vào mắt anh là người con trai tóc vàng mắt anh đang tiến vào cùng một vam khác.

-Cậu có thể chỉ đường lên phòng hiệu trưởng ko?. Tên đi cạnh Jus nói.

Yun khẽ nhún mày, rồi quay người bước đi, để lại cho Jus cùng người đang bắt chuyện phải khó chịu.

-Chúng tôi là đại diện của Oxford cậu....

Chưa đề Henri nói, Yun đã quay lại khi nghe đến tên của học viện Oxford, cắt ngang câu nói của Henri anh lạnh giọng:

-Các ngươi là người của Oxford?.

-Phải, cậu có thể chỉ cho tôi đường lên phòng hiệu trưởng ko?. Henri lễ phép nói, anh biết người trước mặt mình là một vam quý tộc thuần chủng, cấp bậc cao hơn anh nhiều.

-Tôi ko rảnh, đi lại phòng bảo vệ lấy bản đồ đi!. Nói rồi anh quay đi, ánh mắt ko mấy thiện cảm của Yun làm Jus hơn khó chịu, nhưng anh vẫn ko nói gì, dù gì thì anh cũng đang ở khu vực của Bạch lâm nên ko thể mạnh động.

....

"Cạch"

Nó mở cửa rồi đi vào ko một tiếng gõ cửa, Hoo biết là nó nên cũng ko nói gì, anh dừng công việc đang làm lại rồi đi tới sofa ngồi xuống rót trà đợi nó, anh đang rất vui mừng, vui thú mà anh đã mất bao nhiêu công sức để tìm nay đã nằm trong tay nhất là việc này có lợi cho nó.

-Oppa, sao vui vậy?. Ngồi xuống đối diện anh nó hỏi, tay nâng tách trà nóng lên dùng tự nhiên mà ko cần hỏi.

-Tất nhiên là vui rồi, thứ mà anh và em muốn đã tìm được rồi.

-Sao, tìm được rồi ư?. Nó ngạc nhiên nhìn anh

-Ừ, hôm qua lúc em ngắt đi thì đã có người đến báo, vì anh chưa có dịp nói.

-Hừ, cũng đúng lúc lắm, ngày đó... sắp đến rồi!.

-Là ngày nào vậy?.

-Hai ngày nữa, phải làm trước khi nguyệt thực xảy ra.

-Hai ngày nữa sao, nếu là hai ngày thì ngay ngày sinh nhật của Yun!

-Phải!, nhưng em ko thể về Nam Phong được!.

-Tai sao, em đừng lấy mạng mình mà giỡn, em phải đi và đi ngay bây giờ!. Tức giận, bật dậy Hoo nói.

-Ko được, em đã hứa là phải tham dự, anh biết em ko thể thất hứa mà!. Nó cũng bật dậy, ánh mắt lạnh băng pha chút buồn nhìn Hoo bất giác làm anh ngạc nhiên.

-Em...em thích Yun rồi sao?.

Nó giật mình, thích ư, ko thể nào, nó thích Yun sao, làm sao có chuyện đó được những quả thật nó cũng ko biết có phải vậy ko, lúc ở cạnh Yun thì nó rất vui, nỗi buồn đều tan đi hết, nó lại có thể cười một cách thoải mái khi ở bên anh, nó có thể cảm nhận được nhiều cảm giác mà từ trước giờ ko có nếu vậy thì đây gọi là yêu sao?

-Em ko biết, nhưng hình như là vậy!.

-Ừa Tara, sáng giờ cậu đi đâu vậy?.

Quay người lại, nó cười nhẹ, nhưng nụ cười ko mấy vui vẻ cho lắm, hiện giờ tâm trạng của nó ko thể vui được, nó đang trằn trọc suy nghĩ về tình cảm của mình, liệu nó có yêu Yun ko, nếu yêu thì sau này nó và Yun có đến được với nhau ko và quan trọng hơn hết là Yun có yêu nó ko?.

Tuy khuôn mặt ko có chút gì biểu cảm nhưng Hong đoán ra nó đang có vấn đề, tâm trạng nó ko hề tốt chút nào.

-Tara, đi ăn thôi, đừng suy nghĩ lung tung nữa. Nói rồi Hong nó đi, cả hai đi về phía canteen, trên đường đi nó ko nói gì, chỉ đi nhưng trước khi đến cửa canteen nó đột ngột dừng lại.

-Hong à. Giọng nói nhỏ nhẹ, trong treo vang lên làm Hong hơi giật mình vì cô mãi mê suy nghĩ, nghĩ tại sao nó lại như vậy.

-Sao?.

-Nếu sau này mình ko còn ở bên cạnh cậu thì cậu có buồn ko?.

-Tara, cậu sẽ đi đâu sao?, đừng đi mà, cậu đi là tớ buồn lắm đó. Cầm tay nó cô nói trong lo sợ, nếu như nó thật sự đi thật thì cô cũng ko biết phải làm gì, nó là người bạn duy nhất của cô nếu nó đi nhất định cô sẽ rất buồn.

Nó ko nói gì, chỉ im lìm nhìn Hong, nhìn cô cứ như sau này sẽ ko được nhìn nữa. Đầu óc rối, rất rối, Hong ko biết nguyên do tại sao nhưng cô nhất định phải biết, cô phải hỏi nó.

-Cậu nói đi, tại sao vậy?.

-Tới lúc tớ phải quay về rồi, hai ngày nữa, chỉ còn hai ngày nữa là tớ sẽ đi. Giọng nói ngày còn buồn, nỗi buồn chỉ mình nó biết, chỉ mình nó mới cảm nhận được.

-Vậy sau này cậu sẽ ko về đây nữa sao?, nếu cậu đi thì Yun sẽ làm sao, hai người đang quen nhau mà.

Nhìn Hong, nó cười, nụ cười khiến Hong phải khó hiểu, nụ cười này rất thật, ko giống như người sắp phải rời đi.

-Đi thôi, tranh thủ hai ngày còn lại chúng ta phải chơi thật vui chứ, buồn cũng ko giải quyết được gì!. Nó nói, những lời động viên của nó dành cho Hong làm cô trấn tĩnh.

Phải, chỉ còn hai ngày, buồn cũng tới mà vui cũng tới vậy thì tại sao phải buồn chứ, vui ko hay hơn sao. -Cậu nói đúng, nào đi ăn thôi. Cười tươi rồi nó và Hong tiếp tục đi vào canteen. Trước khi vào Hong chợt nhớ ra gì đó nên nói với nó: -Tara này, hôm nay đại diện của ba học viên tham gia cuộc thi sẽ đến học viện ta tham quan đó, cậu ko đi gặp họ à?.

-Ko, phiền lắm, chơi với cậu ko hay hơn sao. Nó cười.

.....

Tối đến, vạn vật được bao trùm lên một lớp màng, lớp màng màu đen vô hình, từng đợt tuyết lạnh liên tục rơi xuống, làn gió mùa đông khê thổi qua cho ta cảm nhận được cái lạnh buốt giá của khí trời về đông ở học viện này.

Tối đến, vạn vật được bao trùm lên một lớp màng, lớp màng màu đen vô hình, từng đợt tuyết lạnh liên tục rơi xuống, làn gió mùa đông khê thổi qua cho ta cảm nhận được cái lạnh buốt giá của khí trời về đông ở đây.

Hiện giờ, phòng chuyên dành mở các buổi party đang rất sôi nổi để chuẩn bị sinh nhật lần thứ 17 của Yun, hầu hết các idol nổi tiếng của học viện thường mở tiệc ở đây. Ngược lại với ko khí náo nhiệt của phòng party thì ở khuôn viên lại được bao trùm bởi cái ko khí tĩnh mịch, khí lạnh của gió trời càng khiến nó thêm phần huyền ảo, người con trai đang thả mình trên chiếc ghế gỗ màu trắng và cái ko khí rét mà ngủ ngon lành, mái tóc màu vàng óng ả đã đầy những hạt tuyết trắng xóa, bộ y phục màu nâu cũng cũng được điểm thêm vài bông tuyết.

Trời về đêm càng lúc càng lạnh, khiến cho ko một học viên nào chịu bước chân ra ngoài cho dù là Yun cũng ko chỉ có duy nhất hai người, một người đã tê liệt với cái lạnh buốt giá, một người yêu thích cái lạnh sâu sắc, khí trời càng lạnh thì cảm giác thích đó càng tăng.

Thay đồ rồi rời phòng, từng bước lướt qua mọi vật một cách chậm rãi, ko hề hồi hải, bộ đầm trắng ôm lấy ngực và buồn thả tự do xuống nền gạch, cô được ôm sát bằng một miếng lụa dính thêm một hạt trân châu nhỏ lũng lảng, những mảnh lụa mỏng chen chúc nhau càng tăng thêm sự nhẹ nhàn cho bộ đồ. Ngó ra cửa kính, tuyết rơi ngày càng nhiều nó lấp đầy mọi góc ngách của học viện, từ sân trường đến những mái ngói, cảnh cây ngon cỏ đều được phủ lên một màu trắng tinh khiết lạnh lùng.

-Tara...

Đôi chân đang bước chợt dừng lại, dù ko hề nghe một tiếng bước chân mạnh nào nhưng nó biết chủ nhân của tiếng gọi đang tiến tới chỗ mình.

-Có chuyện gì sao?. Nó lên tiếng khi người đó đã cận kề.

-Ko có gì, thấy cậu ra khỏi phòng nên đi theo thôi.

Tiếp tục bước đi. -Dạo này cậu cũng rảnh nhĩ?!

Đi theo nó. -Tất nhiên, có lúc nào tôi bận đâu.

.....

-Đáng ghét, chuyện gì đang diễn ra vậy?, người của ta đều mất tích hết sao?. Một tiếng đập mạnh sau đó là tiếng nói đầy tức giận của một cô gái vang vọng trong căn biệt thự nằm khuất sâu trong rừng.

-Cô James, chúng ta nên làm gì tiếp theo?, ko thể làm theo cách cũ được, người của chúng ta mất tích ko ít đâu. Sau đó là tiếng của một người con trai vang lên.

-Kaima, ngừng ngay việc đó đi, hãy điều tra xem kẻ nào dám phá hoại chuyện của ta!.

-Vâng!, còn hai ngày nữa là sinh nhật của ngài Yun, người tính sao?.

-Haha..., đêm đó, mẹ Yun sẽ tuyên bố chuyện đính hôn giữ hai tộc, chỉ cần việc đính hôn được tuyên bố thì kế hoạch của ta chính thức mở màn.

-Người định làm gì sao?.

-Ngươi ko cần biết. Ánh mắt màu xanh hé lên từng tia gian xảo, độc địa nhìn rõ qua ánh trắng bên khung cửa kính.

-Lee Tara, Kim Ha Rum, các ngươi ko phải đối thủ của ta đâu, haha...hahaha...

.....

-Chủ tịch, theo như dự đoán thì hai ngày nữa, nguyệt thực sẽ xảy ra!.

-Tốt lắm, chỉ cần hai ngày nữa, ngài ấy sẽ tỉnh dậy, lúc đó ko còn ai có thể đầu lại chúng ta, Bạch Lâm và hai phái Trung Lập sẽ quy dưới chân ta.

-Dạ, tất nhiên rồi ạ.

-Haha...hahaha...haha....

.....

-Cậu định đi đâu vậy?.

-Đi hóng gió, ko lẽ cậu tưởng tôi sẽ bỏ đi à?!

Đỏ mặt, quả thật nó ko đọc được suy nghĩ của mình nhưng cũng dễ dàng đoán được ý nghĩ của mình. Anh im lặng, ko nói gì, chỉ đi theo nó trong vô thức.

-Ngài Yun!. Tiếng kêu to từ xa vọng lại phá vỡ bầu ko khí tĩnh lặng của hai người, Yun quay đầu lại.

-Gì vậy?.

-Gì vậy?.

Nhìn nó, tên đó có vẻ e ngại rồi nhìn Yun, Yun hiểu ý quay sang nó chưa kịp mở lời nó đã quay phắt đi.

-Tara. Nhìn nó anh gọi, nhưng nó vẫn cứ đi, ko ngoảnh mặt lại mà đi tiếp bỏ ngoài tai lời gọi của Yun.

Bối rối anh quay sang tên đó hỏi gấp. -Chuyện gì?, nhanh.

Thì thâm vào tai Yun, về mặt Yun bắt đầu tối đi, sậm lại.

-Được rồi, ta sẽ giải quyết sau, người đi đi!. Nói rồi anh vội vã chạy theo nó làm cho tên kia ngỡ người, hẳn chưa thấy chủ nhân mình như vậy với cô gái nào ngoài Ha Rum.

-Tara...

-.....

-Đây...

Cứ đi theo nó anh gọi nhưng nó ko trả lời cứ lẳng lặng bước đi, mặt cho Yun kêu gọi "thâm thiết", đi từ ktx vạm cấp cao đến khuôn viên, Yun cứ gọi nó cứ đi, anh cứ tưởng nó đang giận nhưng ai ngờ khi anh chặn ngay lối đi của nó thì anh mới nhận ra nó đang đeo tai phone, lúc này anh chỉ muốn hét lên, uống công đi theo la hét kêu gọi nó vậy mà nó lại ko biết, đúng là dễ nổi hỏa mà.

-Gì vậy?. Nó khó hiểu nhìn Yun đang tối sầm mặt mày.

-Cậu.... Hùng hổ anh giết tai nghe nó đang đeo. Nó lại khó hiểu, nhìn Yun, nhìn ko chớp mắt, nhìn anh như một con quái vật xổng chuồng.

-???

-Cậu.... Đang mở lời thì anh nhanh chóng ngừng lại nhìn nó, nó đang đi, đi qua anh và bước tiếp, anh ngỡ người quay lại định hỏi nó thì....

-Jus...jus.... Nó lẩm bẩm, đôi môi khẽ rung lên, nhìn thấy nó vậy Yun khó hiểu đi theo nó lo lắng.

-Tara, cậu sao vậy?. Ánh mắt đầy lo lắng hiện rõ, lần đầu tiên anh thấy nó như vậy, người nó đang rung, ko phải rung vì cái lạnh mà là sự lo sợ nào đó.

Bước chậm nhẹ nhàn, bước từng bước tiến lại thân người đang nằm trên chiếc ghế màu trắng, tiến lại gần người con trai mình dính đầy tuyết, càng tiến lại gần, nó lại lo sợ hơn.

-Tara... Nắm lấy tay nó kéo nó quay về phía mình, anh ko tin người trước mặt mình là nó, là một người lạnh lùng vô cảm, người ko biết gì là sợ.

Gỡ tay Yun ra nó tiếp tục đi, đi về phía người con trai đó.

-Jus, sao cậu lại ngủ ở đây?.

-Vì mình thích tuyết.

-Ko sợ lạnh sao?

-Ko, mình thích nó như mình thích cậu vậy, ko bao giờ sợ!.

-Hihi, thật ko, cậu thích tớ à?

-Tất nhiên rồi, sau này nhất định tớ sẽ lấy cậu.

-Hihi, vậy thì cậu ko được bỏ tớ đâu nhé.

Từng kí ức lại vội về, lòng nó giờ như có ngàn con dao đâm qua, đau đến tận xương tủy, tim nó đang rỉ máu.

-Jus... Jus à.... Giọng nói rất nhỏ, người nó đang rung lên nhìn người con trai đó, hình bóng của cậu bạn thuở xưa lại ào về trong kí ức.

Cảm nhận được luồng khí lạ đôi mắt từ từ hé mở, anh ngồi dậy nhìn người con gái đang từ từ tiến đến trước mặt, đôi đồng tử căng ra, mở to, tuy hình dạng có nhiều điểm khác nhưng sao khi nhìn nó hình dáng của cô bé khi xưa lại hiện lên, đờ người rồi anh đứng dậy nhìn nó, nó nhìn anh. Giữ một ko gian yên tĩnh, hai người đang nhìn nhau với sự kinh ngạc, người còn lại nhìn hai người kia một cách khó hiểu.

-Tại sao?

Chợt tỉnh, Jus nhìn người con gái vừa thốt nên lời.

-Tại sao cậu lại bỏ đi, tại sao lại bỏ tôi hả?. Giọng nói lạnh lùng như ngàn mũi tên đâm xuyên trái tim của người con trai tóc vàng.

-Là cậu...cậu sao.....

-Là cậu...cậu sao.....

Giọt nước mắt đầu tiên của 10 năm qua chợt tuôn trào, nhìn Jus bằng đôi mắt ngấn lệ, nhào tới nắm áo Jus nó giật, giật mạnh, ko thể kiềm chế được nữa.

-Cậu đã hứa, hứa là ko bỏ tôi mà, vậy thì tại sao hả?. Giọng nói hòa cùng những giọt nước mắt khiến cho Jus ko thể nào bình tĩnh, từng lời nói của nó như một thứ gì đó vô hình đang đâm xuyên con tim anh, anh chỉ biết đờ người trước con thịnh nộ của nó.

Bàn tay khẽ đưa lên ôm chầm lấy nó, siết chặt, như ko muốn nó rời đi, ngừng động tác đang làm, tiếng khóc của nó ngày càng lớn, vang vọng cả một vùng trời êm ả, như muốn xé toạt ko gian, ôm thật chặt Jus, như ko để anh phải rời xa nó lần thứ hai, một lần là quá đủ, ba người nó thương yêu nhất đã bỏ nó mà đi vĩnh viễn chỉ còn một người, duy nhất một người, nó sẽ ko buồn tay, ko để người này lại bỏ nó đi như ba người kia thêm một lần nào nữa.

Hai người đang chìm trong sự hợp mặt sau 10 năm xa cách mà ko biết rằng vẫn còn một người đau đớn ko khác gì, Yun thần thờ nhìn nó cùng Jus, tìm anh bỗng thất lại, đau, rất đau, cảm giác này còn hơn cả cái cảm giác nhìn Ha Rum bên Woo, lẳng lặng anh rời đi trong im lặng, sự cô đơn, hụt hẫng đang xâm chiếm anh.

Giữa ko gian tĩnh mịch, hai thân người đang ôm lấy nhau thật chặt, mọi vật xung quanh như trở nên vô hình với họ, thời gian như ngừng trôi.

-Y Y, sao cậu lại trở thành như vậy?. Jus hỏi nó.

Buồn ra nó nhìn anh, nụ cười khẽ hé lên sự ảm áp. -Vì...

Khụy xuống, tay ôm lấy ngực, cái đau dần xâm chiếm lấy cơ thể mình, cảm giác được phong ấn trong người mình đang dần bị phá hủy.

-Y Y, cậu sao vậy?.

Ko trả lời, gương mặt bắt đầu tái nhợt đi, vừa phải chịu cái đau vừa phải cố gắng giữ phong ấn càng khiến cho sức của nó cạn kiệt, cố gắng để ko phát ra thành tiếng nhưng mọi chuyện đang vượt qua ngoài tầm kiểm soát của nó.

"ÀM....ÀM...."

Một tiếng vang rầm trời phát ra làm cho tất cả mọi người trong học viện đều phải thất mãc tiếng động đó là gì và phát ra từ đâu.

.....

-Danh, Nguyệt!.

-Anh Phong?, tìm em chi vậy?. Nguyệt đi tới hỏi.

-Nhanh lên, tìm Danh và Thiên mau. Phong nói trong sự hồi hả.

-Sao vậy anh?.

-Chúng ta mau tới Hàn Quốc, đưa Tara về.

-Chị ấy ko chịu về sao?. Nguyệt hốt hoảng la lớn.

-Ừ. Bật tai Phong gật đầu. -Nhỏ tiếng đi.

.....

-Y Y bị gì vậy anh?. Nhìn Hoo với vẻ mặt lo lắng Jus hỏi.

-Chuyện dài dòng lắm, thật ko ngờ cậu lại là bạn của Tiểu Bạch.

-Anh, vậy còn Yong đâu?. Jus hỏi, anh đang rất muốn biết cậu bạn hồi xưa bay giờ ra sao.

-Cậu ko biết sao, Yong đã chết rồi.

-Anh nói cái gì, chết ư, làm sao có thể.

Một ngày mới lại bắt đầu, đối với những người khác một ngày ko đáng là gì nhưng đối với nó, với Yun và những người bạn của nó thì một ngày quý giá hơn tất cả.

-Oppa, Jus đâu?. Bước ra từ phòng Hoo câu đầu tiên nó hỏi là người bạn lâu năm mới gặp của mình.

-Cậu ấy có việc nên đi đâu rồi, yên tâm đi, ko bỏ em đâu mà lo.

Cười nhẹ, cảm giác được cuộc sống đang tràn trề, lâu, rất lâu rồi nó mới có cái cảm giác hạnh phúc này.

-Tiểu Bạch, anh thấy em nên về Nam Phong đi, lần thứ 6 rồi đấy, ko đùa được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

-Em biết, em sẽ về nhưng ko phải bây giờ. Bỏ đi ko để Hoo nói thêm lời nào.

Cánh cửa đóng lại, cảm giác được toàn thân rất ê ẩm, phải chăng đây là triệu chứng của việc đó. Mang cái thân nhừ mỏi về phòng thay đồ rồi ra khuôn viên tìm Hong.

-Hong. Bước tới chỗ Hong.

Quay sang nó nhìn, hơi bất ngờ, nó đang đứng đó tươi cười với cô một cách rạng rỡ như ánh ban mai, nụ cười tỏa sáng có thể cướp đi bất cứ trái tim nào cho dù là trai hay gái.

-Hôm nay trông cậu vui nhỉ. Chạy lại choàn tay nó Hong cười.

-Ừ, rất vui, nào đi thôi.

Cùng Hong hai người đi đến trung tâm thương mại lớn nhất thành phố và cũng nằm giữ trung tâm thành phố Seoul. Xe cộ đầy rẫy, tiếng ồn ào lấn áp đầy khung trời, người người qua lại nhưng nổi trội nhất là hai cô gái đang tiến về trung tâm thương mại, màu trắng tinh khiết gợi lên nét đẹp thuần khiết lạnh lùng, màu hồng tươi tắn thể hiện một cá tính hồn nhiên đang là tâm điểm của bao ánh nhìn.

-Này Hong, mình chơi gì trước đây?. Quay sang Hong hỏi.

-Um...., để coi.... chụp hình nào. Vừa nói tay vừa chỉ thẳng về khu chụp hình của trung tâm.

-Này đừng có chạy, ngã bây giờ. Đi theo cô gái hí ha hí hửng tung tăng đến khu chụp hình.

Rời khu chụp hình bằng một sấp hình đủ thứ kiểu, địa điểm tiếp theo là khu thời trang, ngồi nhìn Hong đang tới tấp chọn đồ và thầy, cô thể hiện đủ thứ kiểu làm nó phải bật cười.

-Chà cô gái kia đẹp thật đấy. Nữ tiếp tân chỉ tay về phía sofa nơi nó đang ngồi nhìn Hong.

-Ừ, người đẹp mà trang phục cũng đẹp, nhìn bộ đồ cô ấy đang mặc kia, ko ít đâu. Cô phục vụ nói tiếp.

.....

-Ngài Jus, chúng ta mau chóng quay về đi ạ.

-Người muốn thì cứ về trước, ta có việc nên sẽ về sau.

-Nhưng mà.....

Trùng mắt nhìn Henri làm anh im phất ko nói gì chỉ biết cuối đầu. Jus đi nhanh hơn bỏ Henri lại mà ko lấy một lời.

-Yun, đi ăn ko?. Ha Rum đi lại chỗ hỏi.

-Woo đâu, sao cậu ko đi với cậu ta. Nhìn cô với ánh mắt ấm áp, chứa đầy yêu thương khiến cho người khác ko thể ko nhận ra được tình ý của anh.

Bối rối ko biết trả lời ra sao cô nhanh nhẩu nghĩ ra một điều gì đó. -Woo có việc nên đi trước rồi, ờ...nếu cậu bận thì thôi vậy. Quay đi tránh ánh mắt của Yun, cô ko thể nào nói cho anh biết được quan hệ dạo này của mình với Woo.

-Ha Rum, cậu ta đối xử với cậu tốt ko?. Nhìn người con gái trước mặt anh hỏi.

-Tổ...t....tốt lắm.

-Đừng giấu nữa, nếu tốt thì cậu đâu có như thế này. Yun quát, anh đang dần mất bình tĩnh.

-Híc, mình ko biết...híc, dạo này Woo khác lắm, nếu như...nếu như Woo ko thích tớ nữa thì sao, làm sao đây...híc. Từng giọt nước mắt khẽ lăn dài trên má cô.

Ôm lấy Ha Rum đang khóc, hiện giờ Yun chỉ muốn đánh cho tên Woo đó một trận, nhiều lần anh đã cảnh cáo nhưng xem ra tình yêu của Ha Rum đều vô vị đối với Woo, sự căm phẫn đang sôi sục trong lòng anh nếu ko vì Ha Rum có lẽ anh sẽ tìm Woo mà đánh một trận.

Hai người ko để ý rằng có một người khác đang nhìn, anh thấy hết, thấy từng chi tiết từng hành động và nét mặt của họ, bàn tay khẽ nắm lại hình nắm đấm, nếu Yun muốn đánh cho Woo một trận thì bây giờ anh lại muốn cho Yun một trận, hành động của Yun đang phản bội lại tình yêu mà nó dành cho anh, chuyện này thì ko thể tha thứ được.

-Y Y à, có lẽ cậu đã chọn sai người để yêu....

-...Kang Yun, là do cậu, đừng trách tôi. Nói rồi anh bỏ đi một cách lạnh lùng.

Nhưng chỉ mình anh bỏ đi thôi vẫn còn một người con trai khác đang nhìn Yun và Ha Rum ở một góc độ khác nhưng tâm trạng của anh cũng ko khác gì người vừa mới bỏ đi là mấy.

-Tara, tôi sẽ chứng minh cho cậu thấy tôi yêu cậu ko thua gì ai đâu.

Pass 2:

-Chà, mệt thật, trưa rồi đấy về thôi Tara.

-Ừ.

Sau một buổi quây phá hai người quyết định đi về, đến học viện thì Hong có việc đột suất nên đi giải quyết, nó đi ra khuôn viên thả mình lên bãi đất trống với nền cỏ xanh mướt mà ngủ.

-Này, ngủ chung được ko?. Yun nằm xuống kế bên cạnh nó nhắm tịt mắt lại mà thả hồn theo gió.

Nhớ lại chuyện của Ha Rum, anh lại thấy khó chịu nên quay sang hỏi nó. -Tara...

-Gì vậy. Mắt vẫn ko mở nhưng miệng thì vẫn trả lời.

-Cậu thấy Woo có thích Ha Rum thật ko?.

Bây giờ đôi mắt của nó mới mở, nhú mày khó chịu, tại sao lại nhắc đến chuyện này, ko lẽ Yun vẫn chưa quên được Ha Rum sao?.

-Sao cậu lại hỏi tôi, họ có thích nhau hay ko thì sao tôi biết. Nó trả lời một cách lạnh lùng.

-Ko phải cậu đọc được suy nghĩ của người khác sao. Yun tiếp tục hỏi mà ko để ý nó ngày càng ko muốn nghe.

-Đừng lảm nhảm nữa, cậu muốn nói thì đi chỗ khác mà nói. Nó nhắm mắt lại ngủ tiếp ko quan tâm đến lời của Yun nữa.

Quay sang nhìn nó anh nhủ mày rồi chột nghĩ ra một điều gì đó anh cười, nụ cười gian tà.

-Này, làm gì vậy. Nó bật dậy né Yun ra vài "mét".

-Tôi thử coi cậu có biết nhột là gì ko ấy mà, haha.

-Gi...gi đừng có giỡn, này tránh xa ra. Nó ngày càng né anh ra xa, chuyện gì chứ nó sợ nhất là cái này đây.

-Nếu ko?. Nụ cười gian tà lộ ra càng khiến nó cảm thấy bất an vạn phần, biện pháp tốt nhất hiện giờ là chạy cho lẹ.

Đúng như suy nghĩ nó bật dậy đi lùi tay còn giơ lên phía trước ra dấu kêu Yun ngừng lại. Đường như anh cố tình ko hiểu anh cũng đứng dậy nụ cười ngày càng gian tà. Nó cứ lùi, Yun cứ tiến mãi lo lùi ko để ý là một cục đá hơi to đang chắn phía sau và cuối cùng nó trượt ngã về phía sau, nhanh tay Yun tiến tới ôm lấy eo nó. Trơ mắt nhìn Yun đang bế mình, tim nó bắt đầu đập mạnh, rất mạnh và nhanh mà ko chỉ có nó mà ngay cả Yun cũng ko tránh khỏi, tim anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực giữ khoảnh khắc này.

Nhưng cái khoảnh khắc đẹp vẫn chưa kéo dài được lâu thì chân anh đã giẫm lên cục đá khi này kết cuộc là hai người té ầm xuống nền cỏ xanh, có lẽ đây là lần bất cẩn duy nhất trong đời hai người, nhưng cái bất cẩn cực ngớ này chính là sợi dây vô hình kết nối hai trái tim lại với nhau. Khoảnh khắc mắt chạm mắt đã làm cho hai con tim đang đập nhanh phải lỗi nhịp. Nó nhìn Yun, Yun nhìn nó, hai đôi mắt căng ra hết sức, làn da trắng của hai người giờ đã đỏ lên hết mức.

Nhẹ tay nó đẩy Yun ra nhưng hình như anh vẫn ko chịu rời khỏi, bàn tay anh đang giữ chặt lấy nó khiến nó muốn nhúc nhích cũng ko được. Mạnh bạo anh đặt đôi môi của mình lên bờ môi nhỏ của nó, bàn tay cố đẩy Yun ra cũng từ từ thả lỏng, nó giờ ko còn một chút sức lực nào. Hai người cứ thế mà chìm vào cảm giác lâng lâng của vị ngọt từ đôi môi của nhau.

Này Yun...

-Hả?. Quay sang nó.

-Nếu... sau này hình dạng tôi thay đổi thì anh... còn thích tôi ko?. Quay sang Yun chờ đợi câu trả lời.

-Tất nhiên là còn, cho dù em có trở nên như thế nào thì tôi vẫn luôn thích em. Giữ một ko gian tĩnh mịch được bao trùm bởi một màn tối huyền ảo, lời nói của anh hòa cùng làn gió lạnh của mùa đông lại trở nên vô cùng ấm áp khiến trái tim đã bị đóng băng đến vô hồn suốt mười năm bắt đầu tan chảy và lỗi nhịp.

-Thật chứ?. Hề nở một nụ cười rạng rỡ bất giác làm tim của người đối diện lại tiếp tục loạn nhịp.

-Thật, ko tin à, thề nhé. Đáp trả lại nụ cười tươi như ánh ban mai của nó là một nụ cười ko khác gì.

-Ko cần thề, nếu sau này anh phản bội tôi thì.... Nhìn lên bầu trời đầy sao cùng những hạt tuyết đang rơi. Nhìn nó anh thắc mắc.

-...thì tự tay tôi sẽ giết anh. Quay sang anh nói.

Nuốt nước bọt anh bắt đầu chảy mồ hôi lạnh, giữa trời đông gió rét này mà có được một giọt mồ hôi là cực hiếm, hầu hết chuyện này là ko thể nhưng ko thể vẫn là có thể khi ở gần nó.

-Nghe em nói vậy đánh chết tôi cũng ko dám.

"Reng....reng...."

Điện thoại nó reo, sau khi nghe xong nó liền quay sang Yun, anh khó hiểu ko đợi nó nói gì mà nhảy vào hỏi.

-Gì vậy?.

-Jus gọi. Trả lời một cách tự nhiên như ko có gì quan trọng nhưng nó lại ko biết khi mình nhắc đến tên "Jus" thì Yun bắt đầu khó chịu.

-Hắn ta là ai vậy?.

-Bạn, bạn lúc nhỏ, sao vậy?.

-Ko có gì, thắc mắc thì hỏi thôi.

-Hay là đang ghen?!

-Ai thêm ghen, chỉ là thắc mắc nên hỏi thôi. Anh đỏ mặt luồn cuộn như sắp lộ tẩy một điều gì đó, nhanh chóng đánh sang chuyện khác tránh ánh mắt của nó. -Vào thôi, cũng tối rồi đấy. Nói là làm anh phui những bông tuyết trên người xuống và nhanh chóng bỏ đi trước ko để nó thấy cái mặt đỏ như cà chua của anh.

Nhìn theo bóng của Yun nó cười, nghĩ anh tính tình ko khác gì đứa trẻ lên ba, định bước đi theo nhưng một vật đã làm nó chú ý đến, một vật màu đỏ làm bằng vải nằm trên nền tuyết trắng xóa, ko biết là của ai nên nó ko nhặt lấy và nó nghĩ nếu ai làm rớt thì cũng biết chỗ mà tìm, chỉ nhìn lướt qua rồi quay đi.

Đi một hồi mới bắt kịp Yun nhưng câu đầu tiên nó nghe là. -Sao lâu vậy?.

-Ko được á?.

"Reng.....reng....."

Lần này thì điện thoại Yun reo, là mật báo của anh cài vào người của mẹ anh, sau một hồi chỉ nghe bên kia nói thì anh thốt ra một câu: -Tiếp tục giám sát. Và tắt máy, định bỏ phone vào túi thì anh chợt nhận ra trên chiếc phone của mình thiếu một thứ, hốt hoảng anh quay sang nó.

-Cậu có thấy....

Mở đôi mắt to nhìn Yun, nhìn anh mà nó khó hiểu, anh đang rất hốt hoảng và lo lắng nhưng ý nghĩ của mình nhanh chóng vụt tắt khi Yun đang bắn nhanh về phía nơi nó và anh nằm hồi nãy.

Đi theo anh ra chỗ đó thì thấy anh đang cầm con búp bê màu đỏ làm bằng vải, nhìn cách cầm nó biết anh rất coi trọng con búp bê này, chợt ngực nó lại nhói lên một cái, một cảm giác nó chưa từng trải, rất đau.

Khuôn mặt trở nên lạnh tanh quay người nó bỏ đi.

Pass 4:

-Jus, cậu tìm tớ sao?. Ngồi xuống nhìn người đối diện.

-Phải, tớ muốn hỏi cậu một điều.

-Gì vậy?.

-Cậu thật lòng thích tên đó sao?. Khuôn mặt nghiêm nghị của anh bắt gặp làm nó cảm thấy bất an, tâm trạng của nó hiện giờ thật sự ko được tốt cho lắm.

-Nếu vậy thì đã sao?.

-Cậu nên từ bỏ đi, tớ khuyên cậu đấy.

Nhìn Jus, nó khó hiểu, tại sao anh lại kêu nó từ bỏ, tình cảm của nó và Yun chỉ mới bắt đầu, và đây cũng là lần duy nhất trong mười năm qua nó có được một hạnh phúc thật sự, nếu từ bỏ thì coi như chính tay nó đã dập tắt hạnh phúc của mình.

-Ko được.

-Cậu đừng cố chấp, hãy từ bỏ và quay về đi.

-Cậu biết rồi sao?.

-Ừ, anh Woo đã nói cho tớ biết nhưng ko nhiều vừa đủ để biết mức nguy hiểm của việc này.

-Vô ích thôi, tớ sẽ ko về khi mình chưa thực hiện lời hứa với Yun.

-Nhưng sẽ nguy hiểm đến tính mạng của cậu.

-Cậu hiểu tính tớ mà, trước giờ tớ ko thất hứa với ai và cậu yên tâm, tớ sẽ về sau khi hoàn thành lời hứa.

-Cậu chỉ mới bắt đầu yêu mà đã mù quáng vậy rồi sao.

-Cậu nói gì vậy.

-Cậu có chắc tên đó thích cậu ko.

-Tớ chắc, Yun đã nói vậy.

-Nếu thích cậu thì sao lại đi ôm người con gái khác.

-Ko có chuyện đó đâu.

-Có đấy, chắc chắn, chính tớ thấy đấy.

-Đừng nói nữa, cho dù cậu có nói gì tớ cũng ko quay về vào lúc này đâu.

Bối rồi, lần đầu tiên trong đời nói mà ko dám chắc những lời mình nói ra, trong đầu nó vẫn còn cái hình ảnh khi nãy, thật sự bây giờ nó rối vô cùng.

-Tớ thấy cậu nên nghe theo tên này đi. Woo từ xa bước tới và ngồi xuống ngay cạnh nó lấy phone ra đặt lên bàn.

Nó giật mình, cái nó chú ý ko phải là chiếc phone của Woo mà là con búp bê màu xanh của anh, nó giống y đúc con búp bê mà Yun tìm chỉ khác màu, nhìn con búp bê nó hỏi Woo.

-Cái này.....

-Là quà của Ha Rum tặng đấy, tớ màu xanh còn Yun.... màu đỏ.

Tìm nó thất lại, lòng ngực đau nhói, cái đau từ tim đang lan tỏa khắp người nó, tại sao Yun lại trân trọng con búp bê mà Ha Rum tặng như vậy chứ, ko phải anh đã ko còn tình cảm gì với cô ta sao, vậy thì tại sao chứ???

-Yun đã giữ nó như bảo bối của mình đấy, một người như vậy mà cậu cũng yêu sao?.

-Yun đã giữ nó như bảo bối của mình đấy, một người như vậy mà cậu cũng yêu sao?.

Ko nói gì, chỉ im lặng, hiện giờ nó vô cùng rối, có nên quay về hay ko, có nên thực hiện lời hứa ko, đây là lần đầu tiên trong đời nó khó đưa ra quyết định như thế nhưng nó vẫn muốn cho Yun một cơ hội và cho chính mình một cơ hội.

-Chúng ta đánh cược nhé. Woo đột ngột lên tiếng.

Nó cùng Jus nhìn sang anh thắc mắc. -Đánh cược?

-Phải,.....\$#@#%\$%^\$^%.....(đánh cược cái gì thì xem tiếp sẽ biết).

Cùng Jus và Woo về phòng (đều ở ktx vạm cấp cao), trong đầu nó đang hoan mang về vụ đánh cược với Woo, lần này nó đặt hết niềm tin của mình vào Yun.

-Cậu ko sao chứ?. Vịn vai nó Jus hỏi, tuy nhìn bề ngoài nó ko có gì chứ trong lòng nó đang rất đau, anh biết.

-Ồ...ko. Nói rồi nó mở cửa đi vào phòng ko lấy một lời nào.

Nhìn theo cánh cửa từ từ đóng lại Jus thấy hận Yun vô cùng.

Sau một đêm ko ngủ được thì trời cũng sáng, đối với nó có ngủ hay ko cũng vậy, nó vốn ko cần ngủ. Thây đồ rồi qua phòng Hong rủ cô đi nhưng qua tới phòng thì ko thấy đâu đành đi ăn một mình.

Canteen hôm nay trống trơn ko một bóng người, hầu hết ai cũng bận đi mua sắm hay làm đẹp gì đó để tham dự buổi party tối nay, Hong thì chắc chắn ko phải đi mua sắm vì nó đã chuẩn bị cho cô rồi, đầy đủ ko thiếu thứ gì.

Ăn xong nó đi ra khuôn viên tìm một chỗ trống nằm, nằm tận hưởng làn gió rét của khí trời mùa đông ở đây, tuy ko biết làn gió này lạnh ra sao nhưng nó biết ko một ai dám bước ra sân với cái khí trời khắc nghiệt này.

-Thì ra là ở đây. Bước tới chỗ nó Jus nói rồi nằm xuống nền tuyết cạnh nó.

-Cậu ko về à?. Nó hỏi.

-Tối nay tớ sẽ về, sau khi buổi party kết thúc.

-Này Jus..

-Gì vậy?

-Trò đó, cậu vẫn vậy hả?

-Chọc quê tớ đấy à. Bóc hóa anh nhìn sang nó.

Khẽ cười, đúng như nó nghĩ, anh vẫn dờ cái trò ấy, nhưng dờ tới đâu thì kiểm chứng mới được, bật dậy nó kéo anh lại đóng tuyết gần đó, bắt ngờ bị lỗi

đi nên anh cũng ko phản kháng được mặc dù anh ko hề muốn chút nào.

-Bắt đầu. Nó nói rồi hai người bắt đầu thi, ko thi thì cũng biết kết quả.

-Ko nhường à?. Jus cười cười nhìn nó mong đợi.

-Ko, thua có phạt đấy nhá. Nó cũng cười đáp trả anh một cách vô tình làm anh hụt hẫng.

-Phạt...phạt cái gì?. Đồ mờ hồ anh lấp bắp hỏi nó trong khi nó đang vui vẻ nặng người tuyết.

-Cậu sẽ biết sau khi thua.

Mờ hồ từ anh tiếp tục tuân ko ngừng vì câu nói vô tình của người bên cạnh rồi anh cũng bắt tay vào việc nặng người tuyết mặc dù anh biết người thua ko ai khác ngoài anh.

Cố gấn nặng ra hình thù gì đó nhưng càng nặng nó càng đồ bễ, nhìn qua bên nó anh hoàn toàn cứng đờ, nó đã xong từ lúc nào mà nằm ngửa, cười nhẹ lấy tay tèm phần tóc che mặt nó sang một bên, nó đang ngủ rất ngon lành cạnh người tuyết của mình.

Nhìn sang tác phẩm của nó thì nụ cười của anh tắt hẳn, tác phẩm của nó ko ai khác ngoài Yun, anh thật sự muốn đập nát cái mặt này nhưng anh ko làm vì nếu nó tỉnh dậy thấy cái đồng bầy nhày trước mắt anh ko biết sẽ làm sao mà nói với nó, nén cơn giận của mình vào trong đáy lòng.

Tối đến, thời khắc định mệnh cũng đã đến, Hong đang bận với bộ đầm màu hồng của mình, Tea Hin, Bo cùng Ha Rum và Yun cũng đang tập nập chuẩn bị trang phục chỉ có nó Woo và Jus là có tâm trạng hoàn toàn khác với năm người bạn họ.

Một chiếc đầm dài ôm ngực hở vai che đôi phần từ trên xuống thành nhiều nếp gấp, một miếng vải lụa mỏng dài nhỏ quấn cổ và để ngược về phía sau với ba viên pha lê trắng nhìn giọt nước ở giữ thẳng hàng thả xuống tự do, tóc buông thả tự nhiên và được đi kèm theo một sợi dây đeo có vài viên pha lê hình giọt nước trên đầu, một bộ siêu tập Thủy Lệ của nó đẹp ko chỗ chê và càng rạng ngời hơn khi khoát lên người nó, tối nay ai nhìn nó mà ko "đồ" thì người đó ko phải đàn ông.

Bước ra khỏi phòng thì gặp Jus đi tới Hong cũng vừa ra khỏi.

-Tara, cậu đẹp quá à?. Ôm nó Hong hét lớn tỏ vẻ sung sướng.

-Cậu hợp với cái đầm đồ đấy, rất đẹp. Jus cười nhìn nó, chỉ thấy đôi màu mắt với mái tóc đã đẹp thế này thì ở hình dạng kia sẽ ra sao, ko dám nghĩ tới.

-Cảm ơn, cùng đi chứ?. Nhìn Jus và Hong nó hỏi.

-Tất nhiên. Jus trả lời ko cần suy nghĩ, còn Hong thì khỏi nói cô mà ko đi cùng thì mới là chuyện lạ.

Hiện giờ có lẽ mọi người đều có mặt hết rồi và buổi tiệc cũng đã được bắt đầu vài phút, nhưng nó Hong và Jus vẫn đi kèm vừa đi vừa trò chuyện.

Tới trước cửa phòng Party nó kêu Jus đi trước vì có chuyện phải nói với Hong.

-Hong này.

-Gì vậy?.

Đưa cô một sợi dây chuyền hình một chiếc chuông bạc nhỏ. -Tặng cậu, sau này mình ko có ở đây nó sẽ thay mình bảo vệ cậu.

Ôm lấy nó Hong khóc. -Cảm ơn cậu, mình sẽ rất nhớ cậu đấy.

-Này, khóc sẽ xấu lắm đấy. Lâu nước mắt cho Hồng nó dọa cô.

-Thật hả, vậy thì nín, hìhì.

-Tara này...

-Hả?.

-Nếu muốn gặp cậu thì làm cách nào gặp được.

Nhìn Hong, lòng nó đỡ buồn hơn nhiều.-Ko phải cậu giữ thẻ bài S sao, nếu cậu muốn gặp mình thì hãy cầm nó và nghĩ tới mình là được.

-Thật sao, vậy là gặp được cậu hả?. Rạng rỡ cô hỏi lại.

-Ừ, thôi vào nào.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Chương 87

_Tây Môn Thiên (nam): 19t, vạm vỡ thuần chủng, đại quý tộc, đứng đầu trong tứ đại hộ pháp.

_Gia tộc Tây Môn nằm phía nam cung Nam Phong.

_Gia tộc Tư Đồ nằm phía bắc cung Nam Phong.

_Gia tộc Đông Phương nằm phía đông cung Nam Phong.

_Gia tộc Mộ Dung nằm phía tây cung Nam Phong.

Trên hành lang nơi ko có những ánh đèn, nơi được bao trùm bởi bóng tối chỉ có vài ánh sáng của trăng chiếu vào để người ta có thể nhận rõ được hai khuôn mặt đẹp như tượng khắc và nổi bật với làn da trắng ko sức sống.

-Anh Hoo, có chuyện gì sao?.

-Tôi biết cậu thật lòng thích Tara nhưng cậu nên xem lại tình cảm của mình thì hơn.

-Ý anh là sao?.

-Tôi chỉ nhắc nhở cậu, nên phân biệt rõ tình cảm của mình, nếu ko cậu sẽ hối hận đấy.

-Anh đang nói gì vậy?

-Vi hạnh phúc của Tara nên tôi mới nhắc cậu. Sau tiếng nói là tiếng bước chân lộp cộp của giày vang vọng ngày càng nhỏ dần.

Đứng trơ người ko hiểu gì, rồi anh cũng bỏ đi về hướng ngược lại của người kia, hành lang lại trở về với vẻ lạnh lẽo, âm u như thường ngày.

-Chào. Một tay cầm ly rượu một tay vẫy Bo.

-Chào, Tara đâu?. Bước lại chỗ Tea Hìn Bo hỏi, ngó quanh cũng ko thấy nó đâu.

-Vẫn chưa tới. Tea Hìn trả lời.

-Kì vậy, mọi người đều tới hết rồi mà vẫn chưa tới sao, tiệc sắp bắt đầu rồi đấy.

-Cậu làm gì mà nôn nóng giữ vậy. Liếc Bo với ánh mắt nghi ngờ.

-Đừng có mà nghĩ bậy bạ. Tránh ánh mắt ko mấy thân thiện của Tea Hìn, Bo đi lại bàn lấy một ly rượu rồi nhâm nhi.

-Chị Ha Rum và anh Woo tới rồi kìa.

Nghe tới tên hai người thì sắc mặt Bo chuyển biến ngay tức khắc, ko để ý đến mà chỉ chú ý đến ly rượu của mình, anh ko ưa gì Ha Rum và Woo.

-Chào Tea Hìn, Bo. Ha Rum tươi cười chào hỏi.

Còn Woo thì ko, anh đang nghĩ tới vụ cá cược với nó, nhưng theo anh thì anh chắc chắn thắng vụ này, anh quá hiểu tính của Yun.

-Yun đâu?. Ngó quanh ko thấy Yun thì anh hỏi.

-Ko biết, chắc đi đâu đó rồi. Tea Hìn trả lời.

.....

-Tara..... Tiếng Yun vang lên từ phía sau Nó và Hong. Yun bước đến gần hai người, ko hề chú ý đến Hong mà chỉ nhìn nó chăm chăm, hôm nay thực sự nó quá đẹp, vẻ đẹp lạnh lùng của thiên thần.

-Sao cậu lại ở đây. Nó hỏi đánh thức anh khỏi ý nghĩ của mình.

-Có việc nên đi một chút, sao giờ cậu mới tới vậy.

-Ko được sao?. Nói rồi nó quay người đi về phía của phòng party.

Anh cũng nhanh chóng đi theo, hai người đi cạnh nhau quả thật hợp ko gì bằng, một màu trắng tinh khiết một màu đen quyến rũ. Cùng Yun bước vào, ai cũng nhìn nó và Yun bằng một cặp mắt đầy ganh tỵ, nó và Yun là cặp đôi đẹp nhất mà mọi người từng thấy.

-Có gì đẹp đâu mà ai cũng nhìn. Sol Hy đứng cạnh mấy đứa bạn nhìn nó với ánh mắt căm phẫn ganh ghét.

Nó cùng Yun đi lại chỗ của Woo và mọi người. -Chào. Nó nói.

-Chị Tara, hôm nay chị đẹp lắm. Tea Hin nhào tới khen nó tới tấp làm Woo và Yun khó chịu.

-Tránh ra cái tên này. Yun kéo anh ra.

-Cậu đẹp lắm. Woo cười nhẹ.

Ko nói gì nó nhìn anh, ánh mắt lúc nào cũng vô hồn, lạnh lẽo và bất cần, ai nhìn vào đều tưởng nó ko có gì nhưng chỉ riêng Woo chỉ anh biết nó đang buồn, tâm trạng nó ko tốt chút nào.

Ai cũng tới chúc mừng, ko khí ngày càng rộn ràng, náo nhiệt với những tiếng nó cười của mọi người, ai cũng đội lên mình những chiếc đầm sang trọng, và những bộ vest lịch lãm, bữa tiệc bắt đầu được khoảng 30' thì lại xuất hiện thêm vài người ko mời mà đến.

-Bà đến đây làm gì?. Khó chịu Yun hỏi.

-Sinh nhật con trai ta phải đến chúc mừng chứ. Nụ cười quý quýt khề làm Yun nhũn mày.

-Bà ko đến là lời chúc mừng tốt nhất rồi. Bước lên đối diện với bà Tea Hin lạnh lùng nói.

Đứng cạnh bàn rượu cùng Woo, Ha Rum, Hong và Bo nó ko hề có một chút phản ứng gì chỉ cầm ly rượu mà uống. Khề nhìn nó, ba hơi bất ngờ, thật sự bà công nhận nó đẹp, ko phải vạm ma đẹp vậy thì quả thật khó tìm. James đứng cạnh bà cũng nhìn nó nhưng nhìn nó với đôi mắt lộ vẻ ko ưa, ganh ghét.

-Vào thẳng vấn đề luôn đi. Yun lạnh giọng.

-Tất nhiên, ta cũng ko phải người có tính vòng vo. Khề cười.

-Woo, ko lên chào Kang phu nhân à?. Quay sang Woo, Ha Rum hỏi.

-Phải chào chứ, ta cũng có việc cần nói...với em. Bước đến cùng Ha Rum

-Chào Kang phu nhân. Woo lễ phép cúi chào, Ha Rum mặt dù biết bà ko ưa mình nhưng vẫn phải chào hỏi, đây là phép lịch sự phải có.

-Chào cháu. Bà khề nghiêng đầu chào lại nhưng chỉ là đáp trả cái chào của Woo chứ còn Ha Rum thì bà xem như bọt khí, ko tồn tại.

Thế là xong, cách giao tiếp hết sức đơn giản, chào qua chào lại là coi như hoàn thành. Bà Kang quay qua Yun. -Ta đến đây là....

Nhưng lại bị cắt ngang bởi một tiếng nói của Woo:

-Ha Rum, chúng ta chia tay đi!. Cả căn phòng rộng lớn đều quay về phía Woo và Ha Rum, ngay chỉ có nó là ko để ý vì nó sớm biết chuyện này.

-Woo... cậu...cậu nói gì vậy, cậu....giống sao, đừng giống như thế chứ. Đôi mắt bắt đầu ngấn đỏ, nhìn Woo cô nói mà giọng run run.

-Ko, tôi nói thật, chúng ta chia tay....

"BÓP"

-Lee Min Woo, cái tên này. Nổi máu Yun đánh cho Woo một cú lăm anh té nhào xuống sàn, đoán biết được chuyện này nên anh ko lấy làm ngạc nhiên, anh đứng dậy.

Yun nắm lấy cổ áo Woo giật mạnh giờ nắm đấm lên nhưng lại bị Ha Rum cản lại, cô nước mắt chảy ròng rọc những vẫn lo cho Woo, cô đã quá yêu anh cho dù anh có làm gì đi nữa thì cô vẫn yêu anh.

-Ha Rum, cậu còn bên vực hần ta nữa hả?. Quát lớn.

-Hừ, đáng đời. Nhìn ba thân ảnh đang đối co với nhau trước mắt Bo cười khẩy và chỉ nhâm nhi ly rượu của mình ko hề chú ý đến nữa. Tea Hin và Hong

quá bất ngờ nên cũng ko nói gì.

-Woo, đi chỗ khác thôi. Ha Rum nước mắt tèm lem kéo Woo đi nhưng anh lại giật tay lại.

Bước lại đối diện với Yun. Nhân ngày sinh nhật của cậu, tôi tặng cậu một món quà mà cậu luôn muốn có. Rồi cười khẩy.

Hai tay bịt lấy miệng mà khóc, cô đã sớm bỏ đi mọi tính toán của mình mà tận tâm với Woo nhưng tình yêu của cô ko đủ để làm anh thích cô, tình này như một con dao đâm xuyên tim cô, cô thật sự rất đau. Nhìn cô khóc nước mắt Yun lại hăng lên những đường đỏ, khí đang dần nóng lên trong người. Dẫn đi con thịnh nộ Yun bước tới chỗ Ha Rum dịu cô đi.

-Khoan đã. Nó chợt bước đến lên tiếng.

Quay lại nhìn nó Yun nói. -Tara, có chuyện gì sao, để lúc khác hãy nói. Tiếp tục quay người chân vừa bước lên một bước thì nó lại lên tiếng.

-Tôi có chuyện quan trọng cần nói với cậu.

-Lúc khác đi, bây giờ tớ bận rồi. Nhìn nó anh trả lời ko cần suy nghĩ.

-Chuyện rất quan trọng, cần nói liền.

-"Tara....?". Bỏ ly Rượu xuống Bo bước đến gần hơn, anh thấy biểu hiện của nó rất kì lạ.

-Để tớ đưa Ha Rum về nghỉ đã. Lại một cậu nói thốt ra mà ko cần suy nghĩ, anh ko hề biết mỗi câu của anh đã làm trái tim nó nứt dần.

-Ở đây rất nhiều người, cậu có thể nhờ họ mà. Giọng nói ngày càng lạnh lẽo, hy vọng cuối cùng của nó ngày càng tắt dần.

-Tara, hôm nay cậu sao vậy, để tớ đưa Ha Rum về nghỉ đã.

-"Yun... tôi đã cho cậu cơ hội, là do cậu ko biết trân trọng nó...đừng trách tôi."

Quay người một cách lạnh lùng, tay nắm chắc váy gồng mạnh để kìm nén lại cảm xúc của mình. Yun cũng bắt đầu quay đi bước tiếp, trong đầu vẫn khó hiểu về hành động của nó, anh nghĩ ngày mai sẽ hỏi nó.

-Chúng ta kết thúc ở đây đi. Hướng mắt ra phía của quay lưng lại với hướng của Yun.

Giật mình Yun quay sang nó, ko nói gì chỉ nhìn nó.

-Chúng ta hãy chấm dứt vai diễn của mình ngay bây giờ. Nó tiếp tục lạnh giọng nói, bàn tay nắm chắc lấy váy gồng lên hết sức, đôi mắt vô hồn, lạnh lẽo càng âm u vạng phần.

-Cậu đang nói gì vậy. Bỏ Ha Rum ra Yun tiếng lại gần nó.

-Tôi đã chán cái vai diễn nhạt nhẽo này lắm rồi, chúng ta chấm dứt nó đi.

-Tôi đã chán cái vai diễn nhạt nhẽo này lắm rồi, chúng ta chấm dứt nó đi.

Không gian như ngừng trôi, mọi thứ dường như biến mất chỉ còn lại sự tồn tại còn hai người, bước chân dồn dập về người đang quay lưng về phía mình. Bàn tay cứng cáp bóp chặt bờ vai nhỏ xoay về phía mình.

-Tara, cậu đang nói gì vậy hả?.

Gạt đôi tay đang bóp chặt vai mình, lạnh giọng tuôn lời: -Đừng chạm vào người tôi, cứ xem mọi chuyện như một vở kịch, và vở kịch đó cũng đã đến lúc phải hạ màn.....

Ngắt quãng, bước chân dồn dập về phía cánh cửa. -.....vì nó ko thể tiếp tục được nữa.

"Rầm"

Cánh cửa mở tung, sau đó là bốn thân ảnh xuất hiện và ngày càng rõ ràng. Cuối cùng cũng đã xuất hiện và cuối cùng thời khắc ấy cũng đã đến...đêm định mệnh.

-"Thiên....?"

Ai cũng ngạc nhiên nhìn bốn người vừa bước vào, hai thanh niên cùng hai đứa trẻ với khuôn mặt hoàn hảo như tượng khắc mặc pháp ý. Đôi mắt sâu thẳm vô hồn dường như tìm được điểm tựa, ko phải người bạn thân lâu ngày gặp lại, ko phải người con trai đó mà là một người có thể xoa dịu tất cả mọi nỗi đau....Thiên. Chạy đến ôm chầm lấy người con trai đó trước bao nhiêu sự ngỡ ngàng của mọi người, và trước cái khó chịu của một ai đó.

-Bạch nhi.... đi thôi...nơi này....ko dành cho em. Ôm lấy nó và bốn người cùng biến mất, chỉ để lại trong ko gian bốn sắc màu của một loài hoa... và len

lỗi trong đó là một cánh bạch hồng mỏng manh.

-TARA!!!!!!!!!!!!.

Chạy đến nơi mà nó biến mất, hét lên trong vô vọng, tuy ko hiểu chuyện gì vừa xảy ra, ko hiểu những gì nó nói nhưng có một điều anh hiểu là nó đã biến mất, vụt mất khỏi tầm tay của anh và rời xa anh.

Sự việc diễn ra ko theo như dự đoán của mình, đúng hơn là ngoài tầm dự đoán làm cho ngọn lửa trong lòng Woo đang bập bùng cháy, ruột gan nóng rang, khí trong người cần một nơi để thoát ra và việc có thể làm cho lượng khí đó thoát ra là....

"BÓP"

Woo nhào tới đánh Yun, ai cũng lo sợ ko dám lên tiếng chỉ biết né ra mà im lặng theo dõi mặc dù ko hiểu việc gì đang xảy ra.

-Kang Yun, tại sao lại là cậu hả, tại sao chứ..... Yun té xuống sàn, anh đang căng mắt hết sức mà nhìn Woo, đáng lẽ người nên tức giận là anh mới đúng, người nên hét lên là anh nhưng tại sao lại là Woo.

Đứng dậy Yun nhào tới chỗ Woo nắm lấy cổ áo anh. -Cậu còn lớn tiếng à, mọi chuyện đều do cậu mà ra, nếu cậu ko chia tay Ha Rum thì sự việc sẽ như vậy sao?.

-Hừ, tại tôi à, nếu cậu phân biệt rõ tình cảm của mình...nếu cậu ko quan tâm tới Ha Rum như vậy thì mọi việc sẽ ko đến nước này, tất cả là tại cậu.

Hai người như hai con thú hoang xông chuồng và mất hết nhân tính làm cho ko khí nóng lên, ngộp ngạt đến khó thở.

-Hai người thôi đi. Hong mạnh bạo bước ra hét lớn, thấy nó như vậy thì cô ko còn gì phải kiên nhẫn, e ngại với những người tự cho là quý tộc.

Đôi mắt ngấn lệ nhìn Yun và Woo, đôi mắt ko hề tỏ chút yếu kém mà là một đôi mắt đầy căm ghét nhìn hai người con trai trước mặt.

-Kang Yun...cậu còn chưa biết lỗi lầm của mình à...tất cả là tại cậu....đáng lẽ Tara ra đi trong vui vẻ....tại cậu....cậu vì cô ta mà cậu làm tổn thương Tara hết lần này đến lần khác....cậu ko có quyền lên tiếng ở đây.

-Hong...bình tĩnh đi. Chạy lại Bo ngăn, Tea Hin cũng đi theo.

-Hai người tránh ra... hai người ko thấy tên đó đã làm gì với Tara à...

Nước mắt cứ thế mà chảy lãnh dài trên bờ má của Hong, cô tuyệt đối ko tha thứ cho ai làm nó đau lòng, tuyệt đối ko, quệt nước mắt, bỏ đi trong tiếng nạt khiến cho Bo cảm thấy khó chịu, phải, anh đã thích Hong, mặt kệ mọi thứ anh chạy theo Hong.

-Anh Yun...lần này...anh sai rồi đấy. Tea Hin lạnh giọng nhìn Yun rồi quay phắt đi khỏi.

.....

Sau khi rời khỏi học viện Ireland, nó cùng tứ đại hộ pháp quay về Nam Phong để kịp trước lúc nguyệt thực xảy ra.

Đặt nó lên phiến băng ngàn năm, còn một tiếng nữa thì nguyệt thực mới xảy ra, con đầu thứ bảy sẽ bộc phát từ bay giờ cho đến khi nguyệt thực bắt đầu, phải đặt nó vào trong băng để chế ngự con đầu mới mong sống sót qua đêm nay.

-Anh Thiên, chị Tara có sao ko?. Nguyệt kéo áo Thiên lo lắng hỏi.

-Về kịp lúc nên ko có gì nguy hiểm.

Quay sang nhìn người con gái đang yên vị trong lòng tảng băng lớn, anh chợt nhớ đến lúc nó chạy lại ôm lấy anh, vô tình anh đã cảm nhận được một thứ từ nó, một thứ mà mười năm trời đã ko cảm nhận được...Lệ.

Một tiếng trôi qua, tảng băng được đem ra ngoài, đặt chính giữa đôi cánh lớn trên nền gạch được bao quanh là hình của Tứ Linh. Thiên với Thanh Long, Phong với Bạch Hổ, Danh với Chu Tước và Nguyệt với Huyền Vũ.

Lords Temporal (nam): 120t, hoàng tộc anh, vạm thuận.

_Nam Phong Bạch Liên (nữ): 40t, tam tiểu thư của Nam Phong gia, em của ba mẹ nó, vì lấy vạm hắc đạo nên được xem là vạm hắc đạo.

_Anne Valois (nữ): 17t, con gái của Nam Phong Bạch Liên, cha là vạm Pháp, vạm quý tộc.

Cánh cửa lớn mở ra, từ trong một người bước ra, thân hình cao to với hàng chân mày rậm rạp, đôi mắt màu xám xịt chứa đầy tà ác, từ người ông một tà khí toát ra dữ dội.

-Chủ nhân...người đã thức giấc. Cầu Nhậm, chủ tịch hội đồng Hắc lâm cung kính cúi chào ông ta.

Cùng lúc đó, tại Nam Phong, khi mặt trời và mặt trăng xếp thành một, ánh sáng từ nguyệt thực tìm đến nó làm tan băng nước dần, bề ra và người nó bay lên ko trung, hai đôi cánh màu trắng to lớn mạnh mẽ xuất hiện ôm trọn lấy người nó, phong ấn được giải, sức mạnh loan tỏa khắp nơi trên hành tinh, mặt trăng và mặt trời bắt đầu lệch đi, nguyệt thực đang biến mất và tưởng chừng như chỉ có vậy nhưng khi mặt trăng mà mặt trời vừa lệch đi hoàn toàn thì lại một lần nữa nó đang xếp thành hàng.

Thiên, Phong, Danh, Nguyệt cùng bà nó và hai nhìn cảnh tượng trước mắt rồi quay sang nhìn nó, nó vẫn được bao trùm bởi hai đôi cánh mạnh mẽ, cánh vẫn chưa mở.

-Anh Thiên...chuyện gì vậy....nguyệt thực lại xảy ra thêm một lần nữa sao?. Nguyệt nhìn Thiên.

-Chuyện này.... Áp ứng Thiên nói, đây là hiện tượng mà chưa bao giờ anh thấy, mặt trăng và mặt trời xếp thành hàng hai lần liên tiếp.

Khi mặt trăng và mặt trời lại xếp thành một hàng thì nó đỏ lên, ánh sáng màu đỏ chiếu xuống người nó, một trận cuộn phong kéo đến quấn lấy nó, mọi người ai nấy đều lấy tay che mắt tránh cuộn phong và khi nhìn về phía nó thì từ trong lớp cuộn phong mờ ảo, nó lại có thêm một đôi cánh...đôi cánh màu đen huyền bí và quyền lực đang ôm lấy nó, cuộn phong giảm đi ba đôi cánh tung mờ một cách mạnh mẽ, hình dạng nó trở lại với nguyên thủy, mái tóc màu bạch kim dài đến gót chân che đôi ở phần mái, trên trán xuất hiện một đôi cánh màu đen làm băng hắc ngọc.

-Chuyện gì vậy...bạch nhi có thêm một đôi cánh sao?. Thiên hốt hoảng nói rồi quay sang nhìn bà nó.

-Vậy ra...đôi cánh màu đen trên trán nó tượng trưng cho một đôi cánh khác sao. Bà nó cũng bản thân mà nói.

Thân người lơ lửng trên ko trung hiện diện với bà đôi cánh hai trắng một đen, đôi mắt màu rubi đỏ lạnh lùng và uy quyền mở ra và thân người nó hạ xuống, bàn chân trần tiếp nền gạch nhẹ nhàn, thu cánh nó tiến lại phía bà mình.

.....

Sáng, học viện Ireland trở nên u ám, lạnh đậm, cuộc thi sắp diễn ra rồi mà nhìn ko khí như vậy ko biết còn làm ăn cái nời gì. Hong ngồi thần thờ trên ghế ngoài khuôn viên chỗ nó và cô hay ngồi trò chuyện, ngồi đó mà nhớ lại những chuyện của cô và nó, cực vui nhưng giờ thì ko còn nữa.

Nhưng cô ko phải người bị sốc nặng nhất mà là Yun, nhìn căng phồng tàn tạ đủ biết nó vừa trải qua chuyện gì, ở một góc nhỏ nơi khuất ánh sáng Yun ngồi bẹp xuống chân thả lỏng hai tay chấp lại chống trán, nhìn bộ dạng hết đức thảm hại của anh ko ai tin người này là Kang Yun lừng lẫy.

-Tara....Tara.....Tara....híc....

....

Cùng lúc đó ở Nam Phong, tại một toàn lâu đài băng, mọi thứ đều được làm bằng băng, một nơi lạnh leo, băng giá và lạnh đậm, bên trong, nó đang nằm trên một cái giường băng mà ngủ, mọi thứ đều làm bằng băng, bàn băng, ghế băng, cửa băng và nền băng.

Đôi mắt hé mở, bước xuống giường, đôi chân trần lướt trên nền băng một cách nhẹ nhàn, chiếc đầm dài uốn lượn theo trên nền băng, đôi mắt vô hồn nay càng lạnh đậm hơn, ko một ý nghĩ một cảm xúc nào trong đó, nó giờ như một tàn băng di động, bất cần và khó gần, khó hiểu.

Trước lâu đài, hàng trăm quân lính đứng canh giữ, bà quản gia đang đứng đó cùng mười cô tì nữ chờ nó, chờ vị cung chủ của Nam Phong. Nó từ trong bước ra, đồng loạt tất cả cúi chào, ko hề để ý gì đến họ nó vẫn đi tiếp, sau đó là bà quản gia đi theo tiếp đến là mười tì nữ.

Phòng ăn cung Nam Phong.

-Mẹ... chúng ta phải cúi đầu với con đó sao?. Anne và bà Bạch Liên ngồi trên chiếc bàn rộng lớn trong căn phòng ăn rộng hơn cả một căn nhà, tất cả nội thất đều làm bằng các loại đá quý chóng pháp thuật, sang trọng ko gì bằng, tất cả đều làm bằng đá quý, tính tổng cộng chi phí một phòng ăn thôi của bằng một ngôi biệt thự của vam quý tộc.

-Tất nhiên là ko....con nhỏ đó ko có một chút sức mạnh thì làm sao làm được cung chủ của Nam Phong tộc chứ. Bà Bạch Liên ánh mắt gian tà nói.

-Đúng vậy...từ sau khi ba mẹ nó chết nó trở nên điên khùng....ko ai gặp được nó...con chắc hình dạng của nó thể thảm lắm...haha....Anne cười đắc thắng, tuy cũng là một cô gái xinh đẹp vì thường hưởng một nửa dòng máu của tộc Nam Phong

nhưng tính nhan sắc thì cô kém xa nó, ko bằng một góc với hình dạng kia của nó huống chi là hình dạng bây giờ.

Pass 4:

Cánh cửa phòng ăn mở ra, sau đó là bốn thân ảnh bước vào, nhìn thấy bốn người thì Anne hơn hờ chạy lại.

-Anh Thiên...anh cũng tới hả?.

-Bỏ ra. Lạnh giọng Thiên nó nhưng những lời nói này hoàn toàn chai lì với cô ta vì nghe quá nhiều rồi, cô ta thích Thiên và luôn bám theo anh khi về đây, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh ít khi có mặt ở đây.

-Chào phu nhân Valois. Bước tới ngồi đối diện với bà Bạch Liên Phong nói và nhấn mạnh từ "Valois"

Nhiều mây rồi bà cười nhẹ. -Các thiếu gia tiểu thư của bốn tộc cũng đến đây à.

-Tất nhiên phải đến rồi....ngày cung chủ của tộc Nam Phong ra mắt với mọi người mà. Danh bước tới ngồi cạnh Phong sau đó là Nguyệt, Thiên tới sau cùng, bốn người ngồi cạnh nhau đối mặt với Anne và bà Bạch Liên.

-Nực cười...haha...các người nghĩ một người ko có năng lực và thần trí ko được mình mẫn sẽ lên được chức cung chủ sao.

-Thần trí ko được mình mẫn?... .Ngớ người Nguyệt khó hiểu, bà ta đang nói đến nó sao. Quay sang Danh thì thầm -Người bà ta nói là chị Tara sao?.

-Hình như vậy... hihi. Danh cũng thì thầm trả lời và cùng Nguyệt cười hi hi.

Chỉ duy nhất hai mẹ con này ko biết gì về nó, tất cả mọi thông tin về nó đều được giữ mật, và những gì hai mẹ con này biết là về 10 năm trước nhưng cũng ko chính xác.

-Sao giờ này vẫn chưa dọn thức ăn lên?. Bà Bạch Liên nói với vẻ mặt khó chịu.

Một tí nữa đi lại. -Dạ...cung chủ vẫn chưa tới.

-Cung chủ?...ngươi gọi ai đấy?...con nhỏ kia sao...haha...

-Xin phu nhân cẩn trọng lời nói. Tí nữa mặt ko biểu hiện nói xong là mặt của bà Bạch Liên đỏ lên.

"Rầm"

Đập bàn bà đứng dậy, Anne cũng đứng theo nhìn cô tỉ nữ tỏa sát khí.

-Tiện nhân...mày vừa dậy đòi tao ấy hả?. Bà nói.

-Phải đó...mày là cái thứ gì ở đây mà lên tiếng hả?. Anne tiếp lời thì cánh cửa phòng ăn mở ra....

Nó đi vào theo sau là bà quản gia cùng mười cô tỉ nữ, đôi mắt màu rubi đỏ lạnh lẽo sâu thẳm ko hề lướt nhìn bất kì ai, nhẹ nhàng đi đến chỗ dành cho mình. Hai mẹ con bà Bạch Liên nhìn nó, nhìn nó như một sinh vật lạ, khi nó lướt qua hai người, họ cảm nhận được khí lạnh khắc nghiệt từ nó, nhìn người con gái đang ngồi, mái tóc màu bạch kim cực dài, đôi mắt màu rubi đỏ tuyệt đẹp và lạnh lùng, từng chi tiết trên khuôn mặt như một bức tượng được nhiều nhà chạm khắc chạm thành, ko hề có khuyết điểm

-Mẹ...mẹ...cô ta...là...là...con Tử Y ấy sao....?. Thất thần Anne quay sang mẹ mình nhưng bà cũng như cô, đơ người, bà nhìn nó bà lại nhớ đến ba mẹ nó, những nét đẹp từ ba mẹ hầu như đã tụ hội lên khuôn mặt của nó.

-Mời mọi người vào chỗ. Bà quản gia nghiêm nghị nói.

Thiên, Phong, Danh, Nguyệt nhìn nó, bốn người cảm nhận được hình như nó đã thay đổi, nó rất khác còn khác chỗ nào thì chưa biết.

20 cô tỉ nữ mang thức ăn lên, trên một cái bàn rộng kính khủng mà thức ăn cũng ko ít, chắc hết cả bàn, những món được chế biến kung phu, nhưng chủ yếu đều làm bằng thịt chỉ có chỗ nó, rất đơn sơ, nó ko ăn thịt, toàn ăn những thứ của thiên nhiên nhưng những thứ đó ko hề rẻ chút nào, tuy là trồng tại đây nhưng một cây linh chi nó ăn gần bằng một gia tài của người khác.

-Quản gia... mẹ tôi đâu rồi?. Đang ăn đột ngột bà Bạch Liên dừng lại nhìn bà quản gia.

Cúi nhẹ đầu. -Lão phu nhân đã đi dự sinh thần của Thiên Mẫu.

-Vậy sao.....nhưng tại sao cô ta lại được ngồi vào đó. Đưa mắt nhìn nó.

-Cung chủ tất nhiên phải ngồi vào chỗ của người. Từ tốn bà trả lời.

-Cung chủ?...bà nói con đó à?.

-Xin phu nhân Valois cẩn trọng cho.

-Bà... .Nhấn mặt bà Bạch Liên liếc bà quản gia.

-Vô..phép..tất

Một giọng nói vang lên, bà Bạch Liên nhìn quanh nhưng ko thấy ai, giọng nói cường quật như ra lệnh cho người, giọng nói đầy sức hút và ko lẫn lộn vào ai được.

.....

Học viện Ireland....

Hầu hết mọi người đều đến đảo Torres Strait- Australia chỉ còn một vài người vẫn chưa đi. Hong thì suốt ngày lang thang đến những chỗ cô và nó từng đi, vì hơi sock do nó đột ngột biến mất cho dù đã biết trước những cô cũng ko tránh khỏi đau buồn, do cô suốt ngày đi như vậy nên theo cô luôn luôn là Bo, anh cũng ko mấy vui gì khi nó biến mất và nhìn Hong như vậy anh càng ko vui.

Tea Hin tuy biết Yun lần này sai nhưng anh cũng ko bỏ mặt Yun được nên chừng nào Yun đi anh mới đi. Bây giờ ở đây đã ko còn tuyết nữa, cái lạnh băng giá cũng tan biến theo, từng bước lướt trên khoản sân rộng đầy lá rơi của học viện, làn gió nhẹ nhàn thổi qua mang những tia buồn, nhìn về một khoảnh trời mệnh mong, hình ảnh nó đang cười với anh lại hiện lên rồi vụt tắt đi nhanh chóng.

-Anh Yun...chúng ta nên đi thôi. Vịn vai Yun Tea Hin nói. -Đừng đau buồn nữa.

Quay lại nhìn Tea Hin bằng cặp mắt lạnh vô hồn. -Đau buồn?...cậu nghĩ tôi sẽ đau buồn sao...haha...cô ta cũng như những người khác...là trò tiêu khiển của tôi thôi...cần gì phải đau buồn chứ. Bỏ đi một cách lạnh lùng.

-Anh đi đâu vậy?.

-Tất nhiên là phải đến Torres strait... cậu nghĩ tôi sẽ đi đâu. Nói rồi anh một mạch bỏ đi.

Đứng đó nhìn theo Yun, Tea Hin khẽ thở dài. -Chị Tara...chị hài lòng rồi đấy...anh ấy đang trả giá cho lỗi lầm của mình...mong chị hãy quay về...

....

-Hong...chúng ta mau chóng đến Torres strait đi...mọi người đều đi hết rồi đấy. Đưa chai nước cho Hong đang ngồi bên cạnh Bo nói.

-Nếu muốn thì cậu đi đi. Trả lời bằng một giọng nói ỉu xìu ko sức sống.

-Cậu định như vậy đến khi nào...Tara sẽ vui khi thấy cậu như thế này sao?. Vịn vai Hong Bo khuyên.

Ngước lên nhìn Bo, cô mới sực nhớ. -Bo...tại sao...cậu lại đi theo tôi vậy?.

Bối rối anh đỏ mặt quay đi chỗ khác, hành động này càng làm cho Hong thêm phần khó hiểu.

-Ồ thì...tại..cậu là bạn tôi mà... haha... bạn bè phải giúp nhau lúc vui buồn chứ.

-Ồ...nhưng đâu cần đi theo tôi suốt đâu.

-Haha...ko có gì...chỉ là sợ cậu nghĩ quẩn nên mới đi theo thôi.

Nhìn điệu bộ của Bo Hong chợt cười nhẹ cô đứng dậy thì trong túi thẻ bài S rơi ra, hốt hoảng cô nhặt lại, Bo cũng đứng dậy nhìn thẻ bài anh thắc mắc.

-Thẻ bài S...làm sao cậu có được?.

-Là của Tara tặng mình... .Đang nói cô chợt nhớ đến lúc cô và nói chuyện trước cửa phòng Party.

-Nếu cậu muốn gặp mình thì hãy cầm nó và nghĩ tới mình là được.

-Sao vậy Hong?. Thấy cô thần thờ cầm thẻ bài Bo lo lắng lên tiếng.

Chột tỉnh, cô nhìn Bo. -Ko có gì...về học viện thôi.

Chương 78:

Pass 1:

Ba ngày sau....

Hầu như tất cả đều đến Torres strait, Hong và Bo hôm nay mới bắt đầu đến đó, để tới được quần đảo này hai người ko mất nhiều thời gian chỉ cần nửa ngày là tới.

Cuộc thi này một trăm năm mới tổ chức một lần và quy tụ rất nhiều gia tộc đến xem, quần đảo vốn dĩ vắng bóng người nay lại trở nên đông đúc hẳn, sắp xếp quần áo của mình Hong đi đến nhà ăn thì gặp Bo nên đi cùng, vừa bước vào canteen là đã nghe tiếng xôn xao của con gái.

Đôi mắt đỏ lên toét lửa nhìn về phía một người đang được ko ít các học viên nữ bám theo, ko nhưng người đó ko tỏ vẻ bức bối mà còn quẩn quít cùng bọn người đó, nắm chặt bàn tay lại cô hậm hực bỏ đi. Cầm hai ly nước trên tay định đưa cho Hong thì thấy cô tức giận bỏ đi, quay người đặt hai ly nước xuống bất chợt Bo thấy Yun đang ôm eo một học viên nữ và kế bên là nhiều cô khác.

-Hong...cậu sao vậy?. Nắm tay Hong lại Bo hỏi.

-Tức chết đi được...cậu nhìn bạn cậu đi...tôi nghiệp cho Tara thích làm hấn.

-Này bình tĩnh...chắc do sock quá nên Yun mới vậy thôi.

-Sock hả...có thấy người nào như vậy ko. Ngồi bẹp xuống bãi cát, Hong quát lớn.

-Cậu ko phải người trong cuộc nên ko biết...có thể Yun cố tình làm như vậy để bớt đau khổ. Ngồi xuống cạnh Hong Bo nói.

Quay qua nhìn Bo rồi nhìn ra biển cô đứng dậy.

-Đi đâu nữa?. Ngược theo thân hình của cô Bo hỏi.

Ko trả lời, cố hạ con giận xuống rồi một mạch cô chạy về phía canteen, cảm nhận có chuyện nên Bo chạy theo. Chạy đến trước mặt Yun giật ly máu động vật trên tay Yun khiến mọi người khó hiểu, Yun nhăn mặt. -Cô muốn chết à?.

-Kang Yun...cậu làm như vậy là sao...cậu ko thấy có lỗi với Tara à?.

Đôi mắt lạnh dần nhìn Hong, cười trừ. -Có lỗi?...cô ko biết là tôi và bạn cô chỉ là quan hệ giả thôi sao...tại sao tôi phải thấy có lỗi chứ?.

Trợn mắt, lời nói của Yun làm Hong ngày càng khó chịu, bóp chặt cái ly gồng lên, Hong đứng nhìn tên trước mặt đang vui đùa cùng mấy học viên nữ của học viện khác mà ko cảm lòng được hất nguyên ly máu và mặt Yun khiến ai nấy đều hết hồn.

-Á...cô làm gì vậy?. Cô gái ngồi cạnh quát to.

-Con nhỏ này...mày điên à?. Một cô gái khác cũng lớn tiếng quát Hong.

-Cô muốn chết hả?. Tức giận Yun quát.

-Nếu có thể...ngay bây giờ tôi muốn giết chết cậu. Hong gắng từng chữ.

Bo từ xa chạy lại kéo tay Hong và lôi cô đi, cố khấn cự nhưng đo Bo quá mạnh nên đành để anh lôi cô đi nhưng miệng thì vẫn hét lên chữa rủa Yun.

-Cậu điên à?...bỏ tôi ra...tôi phải cho tên đó một trận mới được....bỏ ra..um...um..

-Cậu muốn chết hả?...im lặng đi....ko thấy tên đó đang nổi hỏa à. Bịt miệng Hong lại và lôi cô ra bãi cát hời này.

-Này..... .Quát to.

-Bình tĩnh đi...cậu đừng quá kích như vậy. Bo kéo Hong ngồi xuống.

Hạ quả Hong lôi thẻ bài S ra từ túi và ngắm nó, cô luôn nhớ đến cái lời của nó vào hôm sinh nhật của Yun.

-Nếu cậu muốn gặp mình thì hãy cầm nó và nghĩ tới mình là được.

-Này Bo.... .Bất chợt cô lên tiếng.

-Hả?. Quay sang nhìn cô thắc mắc.

-Tôi nghĩ tôi có thể đến được nhà của Tara đấy. Áp úng Hong nói.

Mở to mắt và bật dậy nhìn Hong. -Đến nhà Tara?...cậu nói gì vậy...ko phải trước đây cậu đã đến rồi sao.

-Ko phải...đó là biệt thự anh Hoo chuẩn bị cho Tara ở khi về đây thôi...ý tôi nói là nơi Tara lớn lên đấy....hay là chỗ Tara đang ở hiện giờ.

-Gi...làm sao được...cậu nói là ko biết mà.

-Đúng là ko biết nhưng Tara đã từng nói chỉ cần cầm thẻ bài này và nghĩ tới cậu ấy là sẽ gặp được.

_ Bà Eda : quản gia khu thực phòng của Nam Phong gia.

_ Bà Ada: quản gia khu trang phục của Nam Phong gia.

_ Ông Mess: Quản gia khu kinh tế của Nam Phong gia.

_ Bà Mon: Quản gia khu lễ nghi...//.....

_Ông Boon: Quân gia khu binh lực.....//....

-Đúng là ko biết nhưng Tara đã từng nói chỉ cần cầm thẻ bài này và nghĩ tới cậu ấy là sẽ gặp được.

-Làm sao...có chuyện đó được. Bo áp ứng

-Ko biết...nhưng...Tara nói vậy. Xụ mặt nhìn Bo

Cầm thẻ bài trên tay, lòng nó trở nên nôn nao, khó chịu vô cùng, rất muốn thử nhưng ko dám, nếu như ko được thì hy vọng cuối cùng của cô sẽ bị đập tắt thà ko thử mà cơ hội ấy vẫn còn.

Nhìn cô đang phải đấu tranh tư tưởng Bo đành lên tiếng: -Thử đi...

Giật bắn quay sang Bo. -Cậu nghĩ tôi nên thử sao?.

-Nếu như đây là cơ hội cuối cùng để biết được Tara đang ở đâu thì ta nên thử.

-Uhm Gật đầu.

...

Bà Mon quân gia khu lễ nghi bước vào lâu đài của nó, cái lạnh khắc nghiệt khiến bà run mình, đi đến chỗ nó (đang ngủ) cúi đầu: -Cung chủ...

Ko trả lời nhưng bà biết nó vẫn nghe nên nói tiếp. -Phu nhân Valois và con gái vẫn ko chịu về....

Mắt vẫn nhắm, ko có ý gì hé mở.-Đuổi.

Cúi nhẹ đầu. -Vâng, rồi lui đi.

Cánh cửa băng khép lại, đôi mắt hé mở, ngồi dậy thì từ một cánh cửa khác mở ra, bà Ada tiến lại tự động gọi tì nữ thầy y phục cho nó mà ko cần nó lên tiếng. Phong cánh thì ko khác gì lúc trước, vẫn màu trắng, vẫn là những chiếc đầm dài rũ xuống nền nhưng lại sang trọng và quý phái hơn nhiều, do mái tóc quá dài và nó cũng ko thích cắt tóc nên sẽ bó lên để ngăn đi bớt và phần đuôi thả tự do. Bốn cây trâm bằng bạch ngọc với những sợi dây nối từ cây này sang cây khác chia là hai bên, nhìn nó ko ai nói là người thường, tiền trên trời cũng ko sánh bằng.

Ngồi ngoài hoa viên với những loài hoa màu trắng đặt trưng nhất là loài bạch hồng, được trồng khắp nơi, hoa viên của nó ko khác nào bông lai tiên cảnh.

-Bạch nhi...à ko phải gọi là cung chủ mới đúng chứ... .Ngồi xuống đối diện với nó Thiên cười nhẹ.

Ko nói gì, cầm ấm trà làm bằng bạch ngọc trong suốt rót ra thêm một tách khác, từng cử chỉ nhẹ nhàng, uyển chuyển của nó đều thể hiện đúng chất một đại quý tộc.

-Lâu rồi mới thấy em trong hình dạng thật sự... ko quen lắm. Cầm tách trà nhỏ lên uống rồi nhìn từng chi tiết trên người nó.

-Ko..thích..à...

-Ko...thích chứ...ta khuyên em tránh tiếp xúc với người khác thì hơn...

Đôi mắt vô hồn ko cử động bất chợt ngước lên nhìn Thiên, cái nhìn lạnh lùng khiến anh nhúm mày nhưng rồi anh lại cười trừ.

-...vì lúc đó sẽ xảy ra náo loạn đấy.

-..... .Im lặng như ban đầu, ko biết do nguyên nhân nào nó lại trở nên ít nói, mấy ngày liền tính tổng cộng nó nói ko hơn mười từ nhưng thà như vậy còn hơn, với giọng nói có sức ảnh hưởng tâm lý cao như vậy thì ko lên tiếng còn tốt hơn nhiều.

Sau cuộc nói chuyện ko đầu của Thiên và nó thì anh quay về lâu đài của tộc Tây Môn, trên đường đi thì gặp Danh và Nguyệt.

-Anh Thiên...đạo này chị Tara trở nên khác khác sao ấy. Nguyệt hỏi.

-Chị ấy đâu còn tên là Tara nữa đâu... .

Danh nhíu mắt nhìn Nguyệt đang nhíu áo Thiên.

-Tui biết...tại gọi quen rồi chứ bộ. Liếc Danh.

-Lo mà sửa đi...chị Từ Y biết là ko xong đâu. Danh than thở.

-Thì từ từ... .Quay sang Thiên sắc mặt thay đổi 180 độ. -Anh Thiên...anh biết nguyên nhân ko?.

-Theo anh thì một phần là do đôi cánh thứ ba...cũng có thể là do trở lại nguyên dạng nên như vậy... nhưng anh chắc rằng... một phần nào đó là do... sự việc mấy hôm trước...cái đêm chúng ta đưa Bạch Nhi về.

....

-Mẹ...con Từ Y đó sao lại đẹp như vậy chứ. Bực dọc Anne quát.

-Ta cũng ko biết...với lại theo ta biết từ lúc ba mẹ nó chết thần trí nó đã bắt mình rồi kia mà. Bà Bạch Liên mặt nhăn nhó ko kém gì cô con gái Anne mình.

-Á...bực quá...ko lẽ để nó làm cung chủ như vậy sao mẹ. Giậm chân mấy cái xuống nền gạch Anne hét.

-Tất nhiên là ko... chỉ được cái đẹp mã... có chắc rằng nó mạnh hơn chúng ta ko. Bà cười gian, nụ cười đầy khinh bỉ.

-Hay chúng ta tổng cổ nó đi đi... dù gì mẹ cũng là tam tiểu thư của Nam Phong tộc mà. Nụ cười ko khác gì bà mẹ. -Nó làm sao mà bị được chứ.

-Đúng vậy...haha...haha....lần này ta phải lấy được chức cung chủ của tộc Nam Phong...nhất định.

-Phu nhân Valois. Một giọng nói từ sau lưng hai mẹ con vang lên làm hai người giật bắn người quay lại.

-Chuyện gì... bà Mon...hiện giờ đáng lẽ bà đang dạy các tì nữ học lễ nghi mới đúng...sao lại có mặt ở đây?. Bà Bạch Liên nhú mày hỏi, nhìn bà Mon bằng một ánh mắt khó chịu.

-Tôi đến để thông báo....

...

-Cung chủ...mọi chuyện vẫn làm theo như lúc trước...người có cần sửa đổi gì ko?. Ông Mess, quản gia khu kinh tế đi cạnh nó hỏi, kế bên là quản gia khu binh lực.

Ko nói gì, chỉ lắc đầu, nói làm cung chủ vậy chứ cuộc sống rất nhàn nhã, nội bộ tộc đã được nắm đại quản gia lo liệu chu toàn, chỉ cần ngồi điều khiển hoặc xem qua tình hình là xong.

-Cung chủ, người nên quyết định giám khảo của cuộc thi đi ạ. Quản gia khu binh lực, ông Boon hỏi.

-"Chuyện này...."

-Cái gì...bà dám đuổi tôi à....biết tôi là ai ko hả?. Tiếng quát lớn của bà Bạch Liên vang vọng khắp một vùng trời khiến cho hai ông quản gia ngạc nhiên, nó thì ko chút biểu hiện.

Lơ đang bịt tai lại ngo quay Anne thấy nó cùng hai ông quản gia thì mặt đánh lại, nhìn nó khinh bỉ rồi quay sang mẹ mình.

-Mẹ... con đó kia.

Ngừng nói bà mặt hầm hầm nhìn nó, bà Mon cũng nhanh chóng đi về phía nó và đứng cạnh hai người kia một cách nghiêm nghị.

-Từ Y... mày nói đi... là mày sai bà ta đến đuổi mẹ con tạo phài ko?!. Nó và hai mẹ con bà Bạch Liên đứng đối nhau cách nhau khoảng 5m nhưng lời nói của bà ta thì cho dù cách trăm mét cũng nghe thấy.

Ko nói gì, đưa đôi mắt lạnh đến tận độ của mình nhìn hai mẹ con bà Bạch Liên khiến họ bất giác run mình mà hạ khẩu.

Bước thêm vài bước về phía nó, khoảng cách của nó và bà chỉ còn ở mức độ 2m hơn, mặt đối mặt với nó, nhưng cũng có phần lẩn tránh, ko ai có thể nhìn thẳng mặt nó, nhất là nhìn vào đôi mắt màu đỏ của nó, ko một ai trên thế gian này nếu có thì chỉ hai người.

-Từ Y...tao thấy mày lên từ bỏ chức cung chủ đi...mày ko xứng... mày ko hề có một chút pháp thuật nào...vậy thì cũng bày đặt làm cung chủ hả...xứng sao?. Nghịch miệng bà cười và một tràng lý thuyết tuôn ra nhưng chẳng ăn nhập gì.

Ba người quản gia muốn cười lắm nhưng cũng đang cố nhịn, chỉ trừ hai mẹ con này ra thì những ai thuộc chức vị cao trong tộc và bốn hộ pháp ai đều cũng biết sức mạnh của nó chỉ chưa biết là tới đâu thôi.

-Tara...là cậu thật sao?.

-Tara... là cậu thật sao?... nhưng sao... hơi khác. Từ một góc xa có hai bóng một nam một nữ đang đứng nhìn người con gái với mái tóc bạch kim tỏ vẻ thất thần, nhưng họ sẽ phải thất thần nếu đi ra khỏi góc cây đó, khi họ tận mắt chứng kiến nơi được gọi là huyền bí chưa ai có thể đặt chân tới.

-Hong... cậu nói đúng... quả thật chúng ta đã tới được một chỗ khác nhưng... chỗ này là nơi nào vậy?. Bo kêu Hong

-Làm sao mà tôi biết... tôi cũng như cậu thôi... nhưng mà cô gái đó...cô gái tóc bạch kim đó dù ko nhìn được khuôn mặt nhưng tôi cứ thấy cô ta giống Tara... tôi ko biết phải ko nhưng cảm giác này thì tôi ko lầm được. Lập lừng Hong nói.

....

Nghiêm nghị bà Mon nhìn hai mẹ con bà Bạch Liên. -Phu nhân Valois... cung chủ có tư cách hay ko thì chúng tôi tự khắc biết... phu nhân từ lâu đã ko có quyền phán xét bất kì điều gì của Nam Phong tộc.

-Bà nói gì hả?... mẹ tôi là tam tiểu thư của tộc Nam Phong... ko có quyền phán xét ư?... nực cười. Anne tức giận quát to, giọng điệu coi trời bằng dung của cô ta ko khác nào bà Bạch Liên, mẹ mình.

-Phu nhân Valois từ khi lấy chồng đã ko còn là tam tiểu thư của tộc Nam Phong... việc này cô nên hỏi rõ mẹ mình. Ông Boon tiếp lời.

Nhíu mày cô quay sang mẹ mình. -Chuyện này là thật hả mẹ?.

-Là thật thì sao... cho dù là thật nhưng dòng máu đang chảy trong người ta là dòng máu Nam Phong. Cười khinh bi liếc nó và cổ tình lớn tiếng để ai đó nghe thấy.

Nhưng biểu hiện của sự khó chịu chỉ thể hiện trên khuôn mặt của ba đại quân gia và cũng nhanh chóng tắt đi còn nó, một chút cũng ko, khuôn mặt vẫn lạnh tanh, đôi mắt vẫn vô hồn với vẻ bất cần ko thấy đôi gì mà ngày càng lạnh hơn thêm.

...

-Bọn họ đang làm gì vậy... xa quá ko nghe được gì. Bo nhăn mặt cố nghe lén nhưng khoản cách ko gần tới mức có thể cho phép tai mình hoạt động.

Nhưng vừa quay qua định nói gì đó với Hong thì anh lại thấy cô chạy về hướng nó, định cản lại nhưng ko kịp. -Trời ơi!.

...

-Mẹ hay chúng ta giết chết con đó đi... ngay bây giờ... họ đâu phải đối thủ của mẹ. Anne quay sang nói nhỏ với mẹ mình, ánh mắt gian xảo của bà đột ngột hé lên tia ác độc nhưng họ ko thể ngờ rằng những gì họ nói đều thu hết vào đôi tai bé nhỏ của nó ko sót một từ.

-"Hừ... cũng tốt... mẹ đi tham dự sinh thần của Thiên Mẫu cũng mất hai hoặc ba ngày... nhưng một ngày trên đó làm một năm ở đây... cũng phải mất hai ba năm mới về... lúc đó... gạo đã nấu thành cơm... có làm gì cũng ko được".

-Từ Y... nể tình mày là cháu của tao nên tao khoan hồng... nếu mày chịu từ bỏ chức cung chủ. Lạnh giọng bà nói với khí thế hùng hồn như chắc nịch.

-Phu nhân... bà đi quá xa rồi đấy... chúng tôi sẽ dễ yên khi bà làm vậy sao?. Ông Boon lên tiếng, nếu như ko nể tình bà ta là tam tiểu thư của cái tộc này thì từ lâu ông đã đuổi cổ hai mẹ con này đi rồi.

-Các người sẽ làm được gì... nghĩ là thắng được ta à... haha... vọng tưởng... để ta tiễn các người đi cùng nó. Nói rồi từ tay bà xuất hiện một luồng sáng màu cam nhìn phía nó dắt thẳng.

-Tara... .Hong sau một hồi chạy cũng gần kề với nó, cảm nhận của mình ngày càng rõ khi càng tới gần nó và cô chắc rằng cô gái có mái tóc bạch kim kia 90% là nó.

Giật mình, ko chỉ tất cả mọi người mà ngay cả nó cũng vậy, giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhưng làm sao có thể nghe được giọng nói này ở đây chứ, ko thể nào, quay mặt về hướng Hong một cách nhẹ nhàn, đôi đồng tử khẽ nhíu lại.

-Cô ta là ai?. Bà Bạch Liên thắc mắc quay sang nó cùng ba đại quân gia hỏi.

Ko ai trả lời, ko ai quan tâm gì tới lời nói cả bà ta chỉ chăm chăm nhìn Hong, nhìn cô như một sinh vật lạ xuất hiện. Bo thấy cô chạy đi cũng nhanh chân chạy theo nhưng ko thể bắt kịp vì Hong chạy quá nhanh, sức mạnh của cô phần nào cũng liên quan tới gió nên tốc độ cũng nhanh như vậy.

Khoản cách ngày càng gần nó nhưng càng lại gần cô càng khó hiểu tại sao nó nhìn thấy cô lại đứng đưng như vậy còn hình dạng của nó, thấy đôi ko thể ngờ nhưng bước chân của cô bắt buộc phải dừng lại vì một luồng pháp thuật màu cam đang nhắm thẳng phía cô mà tiến lại gần, nó vẫn đứng đó, ko có chút phản xạ nào, ko có ý định nào được gọi là ngăn lại, nó nhìn Hong, nhìn thật kĩ, cố nhớ ra hình ảnh nào đó.

Đứng trơ đó nhìn luồng khí màu cam tiến lại gần mình, ngày càng gần, trong mắt cô hiện lên hình ảnh của luồng sức mạnh đó, mắt ko chớp khẽ làm một giọt lệ rơi xuống, như một kỉ tích, trong đầu nó bắt đầu có một loạt hình ảnh chạy như một đoạn phim tua lại những hồi ức giữ nó và cô.

-HONG!!!!... NGUY HIỂM. Bo hét lên, nhìn luồng khí màu cam đang tiến lại gần Hong lòng anh lại nôn nao, khó chịu và muốn bay ngay tới đó nhưng khoản cách của anh và cô sẽ ko kịp để anh ngăn cản luồng sức mạnh đó.

-Hong...! .Dường như kỉ ức giữ cô và nó đã quay về, đôi mắt ánh lên phần vui vui nhưng lại trở nên lạnh lùng, khắc nghiệt khi nó nhìn luồng sáng màu cam

Cứ tưởng là đã hết, cứ tưởng tuổi thọ của cô chỉ tới đây nhưng khi luồng sức mạnh màu cam tiến đến gần, chỉ cách vài cm thì nó lại đóng băng và bề vụng ra biến mất trong ko khí, sững người, đôi ngư mờ tỏ hết cỡ nhìn sự việc đang diễn ra trước mắt mình, và cô kết luận cô còn sống.

Đôi mắt ánh lên phần ẩm áp, chỉ một phần nhỏ, nó từng bước bước đến chỗ Hong, ko hấp tấp, ko hỏi hã và vô cùng nhẹ nhàn, đưa tay lên quệt đi giọt nước mắt còn đọng trên má Hong một cách nhẹ nhàn.

- Là... Hong!

Bước lại gần người con trai đang quần quít bên những cô nàng, nhìn cảnh tượng trước mắt Tea Hin khẽ nhủ mảy khó chịu. - Anh Yun.

- Gì..?

- Anh có thấy Bo và Hong đâu ko?.

Nhủ mảy, ánh mắt hẳn lên tia lửa. - Ko!

Một tên chạy lại thì thâm vào tai Tea Hin, nhả mặt anh nhìn Yun. - Anh... đã nói như vậy sao?

- Thì sao?... ko được à?.

- Chuyện là của anh... ko liên quan gì đến em... tùy anh. Lạnh giọng nói rồi Tea Hin bỏ đi.

Khuôn mặt ko biểu cảm của Yun càng ngày càng lạnh, đôi mắt lạnh lùng chứa chan những tia đau buồn mà ko một ai nhìn thấu được, rồi bỏ chỗ ngồi hiện tại anh đi ra bãi biển, bàn chân trần lướt qua từng đợt sóng dồn dập vội vào, làn gió lạnh lẽo hất bay mái tóc màu đen huyền, nhìn lên bầu trời xanh thăm nơi hình ảnh của một ai đó hiện lên đang cười với anh, sự việc đêm hôm ấy, cái đêm mà anh ko muốn nhớ đến, ko hề muốn nhưng sao nó vẫn như một điệp khúc, cứ lặp đi lặp lại khuôn mặt lạnh lùng của nó, hình ảnh lúc nó biến mất lúc anh đưa tay hứng lấy cánh bạch hồng duy nhất trong những loài hoa hồng với bốn màu sắc khác nhau. Nếu ai nhìn vào nghĩ anh ko bị trừng phạt và cho dù có bị cũng ko nhiều thì người đó hoàn toàn sai, một sai lầm rất lớn mà khó nhận biết.

Trái tim đáng lẽ đang đơm hoa kết trái của anh như vỡ vụn khi từng lời nói với âm lực lạnh lùng ngấm vào não anh, nó đang rỉ máu trong cơ thể này, từng giây từng phút ko lúc nào hình ảnh nó tan biến trong đầu anh, để xóa bớt đi nỗi đau ấy anh đã khiến mình trở nên như thế này, nghĩ rằng nỗi đau ấy sẽ bớt đi nhưng có ai ngờ nó càng ngày càng sâu hơn, khắc sâu vào tận lý trí, con tim anh, như một vết sẹo ko bao giờ xóa mờ, ko bao giờ, người đau khổ nhất trong cuộc chơi nay chỉ duy nhất hai người, nó và anh....

- "Tara... em cũng như tôi phải ko... cũng đang đau khổ như tôi đúng ko... em đã thành công rồi đấy... tôi đã đau khổ, dằn vặt, nỗi đau này quả thật rất khó chịu... ko hề dễ chịu chút nào... thà là em đánh tôi... giết tôi... em có thể trừng phạt tôi bằng mọi cách chỉ cần tôi có thể nhìn thấy em... nhưng... tại sao lại là cách này chứ... tại sao lại chọn rời xa tôi...???"

...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

- Tara... là cậu thật rồi... tại sao cậu lại thành ra như thế này?... tại sao cậu lại trở nên xa cách như thế?. Nức nở ôm trầm lấy nó.

- Đi.. thôi.. Hong !. Giọng nói với âm vực giết người lại thốt lên, nó chậm, mỗi từ là đều được ngắt quãng nhưng ko quá nhanh cũng ko quá chậm.

- Cảm xúc dâng trào quá ha!. Chồng tay nhìn nó với Hong bằng cặp mắt đầy khinh bỉ, giọng nói chanh chua của Anne quả thật thừa hưởng từ mẹ.

Bỏ nó ra Hong nhìn sang hai mẹ con bà Bạch Liên, nhủ mảy tỏ vẻ khó chịu rồi quay sang nó. Vẫn là đôi mắt màu đỏ của đá rubi, hẳn trong đó vẫn là sự lạnh lùng, bất cần nhưng nó lại có chút gì đó ẩm áp mà chỉ có Hong mới cảm nhận được. Nắm lấy tay nó, bàn tay lạnh ko sức sống. - Tara... mình đi thôi... cậu có thể nói cho mình biết mọi chuyện ko...?. Hong nói, ánh mắt chứa tràn sự áp áp đã vô tình sưởi ấm trái tim làm bằng đá của nó.

Nó gật đầu thật nhẹ nhìn Hong.

- Hong... cậu ko sao chứ?. Cùng lúc đó Bo chạy lại thờ hồn hể bắt giác nhìn sang nó, ngờ ngác, đơ người, người con gái trước mặt mình đôi nét giống

với Tara (nó lúc trước) và sẽ hoàn toàn y khuôn nếu mái tóc và đôi mắt là màu đen, úp ớ anh hỏi Hong: -Đây là Tara?

Ko nói gì, chỉ gật đầu, nhìn Hong lúc này vui, rất vui, từ đêm đó trở đi đến giờ anh mới thấy cô vui như vậy, tuy ko tin lắm nhưng anh phần nào khẳng định người con gái trước mặt mình là Tara.

-Các người điếc hết rồi à... ko nghe ta nói gì sao?. Thấy mình bị làm ngơ thì Anne tức giận quát lớn làm Hong và Bo giật mình quay sang nhìn, nó vẫn dửng dưng với cái mặt lạnh như băng của mình, chậm rãi quay sang.

Khó chịu Hong quay sang nó. -Tớ ko thích cô ta chút nào..!. Chê môi nhìn nó, biểu hiện ko vui của Hong ngày càng rõ rệt, Bo cũng ko khác.

Đôi mắt nhìn trân trân vào Hong, nhìn cái biểu hiện ko vui của cô, bộ não nó bắt đầu hoạt động, lời nói của Hong như một đoạn thoại được lặp lại nhiều lần trong đầu nó: "Tớ ko thích cô ta chút nào", "....", "....", "....", ... ("...": lặp lại câu).

Như một cỗ máy, nó quay sang phía Anne và bà Bạch Liên bất chợt nhìn thẳng vào họ, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh của Anne đột ngột cô trở nên bất động, ko thể cửạ quậy. Cảm thấy khó chịu, trong người cô như có một lực nào đó đang dồn lên cổ họng, lạnh, cảm nhận được cơ thể rất lạnh.

-Anne... con sao vậy...?. Thấy con mình có biểu hiện lạ bà Bạch Liên hốt hoảng.

Một ngum mái tóc tươi phung ra từ miệng cô, khuôn mặt trắng vốn có của vạm (mặc dù là vạm lai) đã chuyển sang xanh tái, dù màu máu phung đỏ tươi nhộm màu cho áo nhưng cô vẫn ko thể cử động, vẫn đứng như tượng càng làm bà Bạch Liên thêm phần lo lắng.

-Chuyện gì vậy...?... Anne...!.

Ngoại trừ nó ra thì Hong, Bo và ba đại quân gia ngạc nhiên hết sức, ko thấy bất kì một động lực nào làm nhưng Anne lại thổ huyết trong tình trạng bất động, ko nói, đôi mắt trợn lên.

-Cô ta bị sao vậy...?. Bo kinh người kêu Hong hỏi.

-Làm sao tôi biết...!. Ko kém gì Bo, Hong cũng đang tình trạng kinh người.

Quay sang nó cô hỏi. -Tara... cậu biết ko...?. Như bị đánh thức, đôi mắt chớp nhẹ quay sang Hong nhưng chẳng nói gì chỉ nắm tay cô rồi đi.

Như được giải thoát, thân thể Anne ngã ra sau mẹ cô nhanh chóng đỡ hốt hoảng gọi gấp. -Anne con sao vậy... Anne...!

-Đau... đau quá... aaaaa... aaaa.... Như một kẻ điên loạn, hai tay ôm lấy đầu chạy và la hét rầm trời. Lo lắng bà Bạch Liên chạy theo, cố gắng giữ con gái mình lại và dịch chuyển đi chỗ khác.

-Cung chủ, đây là bạn người?. Bà Mon đi cạnh phía bên trái hỏi nó.

Gật đầu nhẹ, rất nhẹ nhưng bà đã hiểu, là một người rất dễ thích nghi, chỉ trong vài ngày bà đã phần nào thấu hiểu, nó là người ít nói (thuộc dạng hiếm nói), hành động cũng ko nhiều, cử chỉ thì chậm rãi ko nhanh cũng ko quá chậm, và cái đặc biệt nhất là ko nên làm trái ý nó.

Ba đại quân gia lui đi để cho nó, Hong cùng Bo đi cùng nhau, cả ba người từ từ tiến vào hoa viên của nó, nơi ko phải ai cũng có thể vào được, là một trong những nơi cấm người tới lui.

...

Thấm thoát đã một tuần sau cái hôm đến Nam Phong gia, Hong và Bo đã có một nơi bí mật để gặp nó, tui vẫn còn choáng với nó hiện tại nhưng hai người lại rất vui vì đã gặp nó, thời gian ngày càng trôi qua thì ngày thì càng cận kề, nó sẽ diễn ra trong ba ngày tới. Ai cũng dừng hưởng thụ khoái lạc mà tập trung vào trận đấu.

Ở khu vực của học viện Ireland, nhìn thoán qua cũng thấy được sự luyện tập hăng say của mọi người, Hong và Bo cùng nhau luyện tập, có lúc giốn trong lúc luyện nhưng ko vì vậy mà khả năng chiến đấu của họ giảm đi mà ngày càng tăng, một phần là do hai người rất cố gắng luyện, phần lớn là do có "cao nhân" chỉ dạy.

Woo luyện tập rất nhiều, anh đã đạt đến cảnh giới cao nhất của Thủy kiếm, theo anh luôn luôn là Ha Rum, tuy là nhìn lén, theo một cách âm thầm. Yun ko khác gì Woo, nỗi buồn của anh chính là một trong những nguyên nhân khiến anh luyện tập ngày đêm, và đạt đến cảnh giới Thần Hỏa, anh cũng thấy là lạ, lâu lâu trong người anh lại có một luồng khí mạnh, rất mạnh phát ra, nó xuất hiện ngày càng rõ khi anh ngày càng lớn (có từ nhỏ, càng lớn càng xuất hiện nhiều).

Còn một ngày...

-Chào Yun... cậu vẫn ko thấy đổi gì kể từ khi chuyện đó xảy ra nhi...!.

Đôi mắt ngày càng nóng lên nhìn người trước mặt. -Thì sao... liên quan đến người... hội trưởng của học viện Oxford cũng quan tâm đến chuyện của người khác sao?. Cười nửa miệng Yun đáp trả.

-Chuyện của người khác?... tôi e là đã làm cậu thất vọng... Tara là bạn thanh mai trúc mã đấy. Jus nhép môi cười.

Cười khẩy che đi sự khó chịu trong lòng. -Thì sao.. chuyện của các người ko liên quan gì đến tôi?.

-Ồ vậy sao... tốt thôi... tôi mong cậu hãy nhớ những gì mình nói... và đừng xen vào chuyện của "chúng tôi". Lạnh giọng Jus nói rồi quay người bỏ đi.

Nếu như anh ko đi, nếu như anh còn đối thoại với Yun thêm một chút nữa thì có lẽ Yun đã "phát nổ". Nhìn theo bóng màu xám đang đi, cười khinh bỉ. - "Thanh mai trúc mã?... "Chúng tôi"...?"

....

Giữ một màu xanh tươi mát của nền cỏ và càng làm nổi bật hai màu vốn đối nhau, màu đen lãnh đạm... huyền bí, màu trắng thuần khiết... lạnh giá.

Chiếc xích du với màu trắng vốn có đã được đệm lên một lớp thực vật màu xanh và điểm vào đó là vài loài hoa dại, bên cạnh... bộ bàn ghế cùng bộ bình trà đồng màu (màu trắng) đã được lau chùi sạch sẽ ko dính lấy một hạt bụi.

Bàn tay nhỏ nhắn khẽ chạm vào lớp thực vật họ Leo, nhẹ nhàng ngồi xuống, di chuyển trong làn gió lạnh lẽo của mùa đông, gió luồn vào nâng nhẹ mái tóc cùng những tà áo trắng bay phất phới cùng.

Đôi mắt màu rubi tuyệt đẹp ko hề lướt nhìn một thứ gì mà nhắm lại cảm nhận sự thân thuộc, bộ não ko biết hết chỉ số IQ chậm rãi hoạt động cố tìm tòi một ký ức nhỏ nhoi về nơi này.

Ánh ban mai, giữ thời khắc chuyển đổi của sáng và trưa, ánh nắng dịu hắt lên mái tóc màu bạch kim và từng chi tiết của khuôn mặt, y phục, như một thiên sứ lạc chốn trần gian, quyến rũ đến từng thời khắc. Khoát lên người một màu trắng ko lẫn với một màu nào, màu trắng thuần khiết và lạnh giá.

Trên con đường mòn được bao trùm bởi những tán lá của hai hàng cây, hai bên chạm lại tạo thành một vòng cung che khuất ánh nắng của mặt trời chỉ lọt vào bên trong những tia nắng nhỏ, từng bước đi đến nơi ánh sáng chói chan phía trước.

Ánh sáng ngày càng đến gần, hữu hiện một chàng trai với mái tóc màu đen huyền và đôi mắt lạnh lẽo đồng màu. Khuôn mặt đẹp đến từng milimet, đôi mắt luôn hắt lên tia nóng của lửa và làn da trắng ko hề có sức sống đặt trưng của loài vam. Khoát lên người một màu đen ko trộn lẫn một màu nào, màu đen lãnh đạm và huyền bí.

Thời gian như chậm dần, liệu sự chạm mặt này có phải là ý trời để cuộc chơi ko kết thúc mà tiếp tục bước vào những hồi khắc gây căng, liệu trái tim nóng ấy có làm tan chảy lần hai trái tim đã đóng băng, liệu tình yêu ấm áp có thức tỉnh cái được gọi là tình đã vùi sâu vào lớp băng vĩnh cửu.

Đôi ủng màu đen cứ thản nhiên tiến bước, xích du màu trắng cứ bình thản mà hoạt động, đôi mắt màu đen luôn nhìn vào một khoản ko vô định, đôi ngươi màu đỏ vốn bất cần... sẽ gặp nhau?

Khoảng cách và thời chỉ còn tính theo từng giây, từng phút và từng mét, chạm mặt chỉ còn là thời gian.

Hai đôi mắt, một bất cần một vô hướng bất giác sẽ chạm nhau?, màu trắng thuần khiết và màu đen huyền bí sẽ đối nhau, sự ấm áp của tình yêu sẽ đánh thức dòng ký ức bị chôn vùi?.

Xích đu dừng lại, đôi giày màu trắng cùng đôi ủng đen cùng khựng lại.

-Tara... ?. "Từ" vốn định sẽ ko nói, "từ" định sẽ quên nhưng lại thốt ra theo lý trí của con tim. Nhưng ko biết cái lý trí này đúng hay sai khi người con gái trước mắt ko giống với nó (của ngày trước). Mái tóc và đôi mắt chính là cái khác hữu hiện nhất.

Bất chợt một dòng ký ức lại ủa về.

-Nếu sau này hình dạng của tôi thay đổi... cậu vẫn thích tôi?

Im lặng là tính vốn có và trong hoàn cảnh này nó vẫn ko phá hủy cái tính ấy chỉ im lặng mà được đôi mắt màu rubi đỏ nhìn về phía trước. Cái tên "Tara" nó nghe nhưng lại ko biết, bộ não của nó chỉ biết duy nhất cái tên "Từ Y".

Nhiều lần anh đã từng như thế này, thấy nó đứng nhìn anh nhưng khi chạm vào, ôm lấy nó thì nó lại tan biến, mỗi lần như thế anh như hóa điên, mỗi lần như vậy anh lại gào thét rất nhiều. Bước chân dồn dập tiến về phía cô gái trước mặt, ôm chầm lấy nó, siết chặt như nếu để lỏng nó sẽ biến mất.

Nó ko biến mất, anh rất vui nhưng bất giác một lực đã đẩy anh ra khỏi nó, nhìn bàn tay thon nhỏ trắng trẻo của nó đang đẩy anh ra thì lòng anh lại nhói, đưa đôi mắt nhìn nó, nhìn vào đôi mắt vô hồn, lạnh lẽo và bất cần của nó anh khẽ nhủ thầm.

-Tara... .Nhìn nó bằng một cách ấm áp. -... em vẫn còn hận tôi ư?... tại sao em lại lạnh lùng như thế...?

Nhìn Yun, mắt ko chớp:

-Tôi.. quen.. cậu.. ?

Đôi đồng tử mở to, tiếng nói ấy, cái dư âm bức người ấy là từ miệng nó thốt ra, đôi mắt nhìn anh xa lạ ấy có thật là nó, anh ko thể nhầm, cho dù anh nhầm thì con tim anh ko thể nhầm, nó chính Tara.

Bóp chặt hai bên bờ vai nhỏ nhắn của nó lấy mạnh. -Em nói gì vậy... em hành hạ tôi chưa đủ sao... bây giờ em định quên tôi luôn sao...?. Đòi mất hẳn lên những tia đau khổ len lỏi một chút tức giận.

Ngước lên, đưa đôi mắt lạnh đến cực độ nhìn Yun, lạnh lùng hất tay anh và quay đi, rất nhẹ nhàn, chậm rãi và dứt khoát.

-Tôi.. ko.. quen.. cậu.. !

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

-Tôi.. ko.. quen.. cậu.. !

Lời nói với dư âm lạnh lùng lại ko làm cho Yun cảm thấy khó thở như bao người khác mà làm cho anh đau đến tận xương tủy, như con dao vô hình đang cứa từng lát thịt, cứa sâu vào con tim. Nhìn người con gái đang bước đi, đang từ từ cách xa mình, chỉ nhìn, ko một tiếng nói, hành động, anh đứng như trời trồng, con tim đang rỉ máu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh thật sự ko được tha thứ?, những nỗi đau thầm lặng suốt thời gian qua ko đáng nhận được lời tha thứ?, tại sao lại dùng cách này để trừng phạt anh?, bất cứ hình phạt nào, ác nghiệt tới đâu cũng ko sao nhưng... tại sao lại để hình ảnh của anh biến mất khỏi tâm trí của nó, nếu như vậy thì tại sao lại để anh gặp lại nó, thiên ý?, hay do ông trời trêu ngươi.

...

Một căn phòng rộng rãi chỉ duy nhất một màu, những vật dụng làm bằng bạch ngọc đẹp đến ko thể tả, màu trắng với cái ko khí lạnh lẽo bao trùm khắp nơi.

Chiếc ghế do những bàn tay chạm khắc tài giỏi chạm nên, lớn và dài với hình ảnh của tứ linh bay quanh đôi cách đặt giữ căng phòng rộng lớn.

-Cung chủ !. Ông Boon, quân gia khu binh lực cuối nhẹ đầu.

-...

Im lặng ngồi trên chiếc ghế làm bằng bạch ngọc, mắt nhìn về một hướng vô định, ko hề quay lại nhìn ông, ko một cử chỉ gì.

Tuy vậy nhưng ông Boon biết nó vẫn đang nghe nên nói tiếp, nếu đợi nó hỏi chắc ông chết mục xương ở đây. -Người hãy quyết định ai là giám khảo cho cuộc thi ALPHEBET giữ các học viện... ngày mai là cuộc thi sẽ bắt đầu... ta nên sớm cử người tới đó.

-Y-u-n. ?!. Lời nói nhẹ nhàn, dư âm khiếp người đột ngột vang lên nhưng ko hề khóp gì tới chuyện mà ông Boon đang nói tới.

-...???

Quay đầu qua, chậm rãi ngước lên nhìn ông Boon khẽ làm ông giật mình.

-Là... ai.. ?

-"Yun?... ko lẽ là Kang Yun... hậu duệ Kang tộc !". Nghĩ thầm rồi ông cuối đầu nhẹ. -Cung chủ... tên "Yun" mà người vừa nhắc tới có phải là Kang Yun... hậu duệ duy nhất của Kang tộc?.

-Hắn... là... ai... ?. Ngắt quãng. -Ta... quen... ?

-Thưa... tôi ko biết !.

Cánh cửa màu trắng mở ra, sau đó là thân ảnh của ông Boon, mặt ông có chút lo lắng. Thấy ông đi ra ông Miss - quân gia khu kinh tế lại gần hỏi.

-Sao rồi?... cung chủ chọn ai vậy?.

-Ông đấy...!.

-Tôi sao... vậy phải về sắp xếp lại mọi chuyện mới được. Định quay người bước đi thì ông Boon lại lên tiếng.

-Nhưng mà ..... !. (Cái này bí mật)

-Cái... cái gì... ???

...

-Chủ tịch... mọi chuyện đã sắp xếp đâu vào đó rồi ạ.

-Tốt lắm... Oxford lần này nhất định phải thắng.

-Nhưng lỡ thất bại thì sao ạ?.

-Có thất bại cũng ko sao... vì mục đích thật sự của ta ko phải là cuộc thi ALPHEBET.... haha... haha...

....

-Cô James... đã có quyết định ngày cử hành lễ đính hôn rồi!. Kaima, cận vệ thân cận của James đứng một góc xa nhìn cô, khuôn mặt ko mấy vui vẻ nói.

-Nói đi. Lạnh giọng tuôn lời, tay vuốt ve lớp lông màu đen của con mèo cô đang bế trên tay, khuôn mặt đất đá.

-Sau cuộc thi này sẽ cho tổ chức ngay!.

-Hay lắm... được rồi... lui đi.

Khi thân ảnh màu đen khuất đi sau cánh cửa lớn, khuôn mặt tươi cười của cô càng lộ rõ, thích thú vuốt nhẹ chỗ lông mềm của con hắc miêu.

-Yun... cậu là của ta... ko ai có thể đụng vào... chỉ có ta... duy nhất chỉ mình ta... haha...haha...

...

Bước vào phòng Yun điều đầu tiên Tea Hìn thấy là đồ vật đã bẽ nát, nhìn căn phòng như vừa trải qua một trận bão nào đó. Ở một góc nhỏ tối tăm, một người con trai đang dựa vào tường nhắm tịt mắt lại.

Nhiều mày khó chịu. -Anh Yun !... anh đang làm cái quái gì thế ?... anh như vậy là sao?... ngày mai thi rồi đấy!. Nhìn người con trai trong bộ dạng thảm hại trước mặt Tea Hìn quát lớn.

-Tara... híc... Tara... .Giọng nói rất nhỏ vang lên đủ để người trong phòng nghe.

-Anh vẫn còn đau lòng vì chuyện đó sao?... ko phải anh nói chị Tara và anh chỉ là quan hệ giả thôi sao... ko phải chính anh nói chuyện của chị ấy ko liên quan gì đến anh sao... vậy thì bộ dạng của anh hiện giờ là gì đây?.

-Tara... anh đã gặp Tara.... .Giọng nói vẫn tiếp tục nhỏ, rất nhỏ.

Mở to đôi đồng tử Tea Hìn khựng xuống trước mặt Yun lấy anh. -Anh nói cái gì... anh đã gặp chị ấy sao... ơ đâu.. ở đâu hả?.

Ngước đôi mắt ngẩn lệ lên nhìn Tea Hìn khẽ làm anh giật thót, người trước mặt anh có thật là Kang Yun?.

Sau một đêm dài đắng đắng, sau trận lôi đình Yun đã trở thành một con người khác, rất khác, ánh mắt trở nên rực lửa, ánh mắt như muốn thiêu cháy mọi thứ, giống như một người, ánh mắt anh đã xuất hiện sự vô hồn và bất cân, sự tàn nhẫn cũng len lỏi trong đó.

Chỗ ngồi để xem thi đấu giờ đã chật chội, chỉ duy nhất chỗ của ban giám khảo là vẫn còn trống, ai cũng hồi hộp, ko chỉ người tham gia trận đấu mà còn những tộc đến xem, những kháng gia, ko phải hồi hộp vì cuộc thi mà là vì người của Nam Phong cử đến, họ ko biết là ai và giữ chức vụ nào trong gia tộc.

Đề nghị tiếp người của Nam Phong thì thăm đồ và hàng người sắp hàng là ko thể thiếu mà con với quy mô lớn.

-Ko biết ai sẽ làm giám khảo của cuộc thi này nữa?. Hv A lên tiếng.

-Ừ... ko lẽ. Ánh mắt khát khao, mơ mộng dân trào. -... là một trong tứ đại hộ pháp!.

-Ko biết... nhưng... mong là vậy...!!!.

Thời khắc đón tiếp người của tộc Nam Phong cũng tới, một top người đột ngột xuất hiện, đi đầu là người đàn ông vận vest đen chỉnh tề, nghiêm nghị đi sau là hai cô ti nữ và vài binh lính, tất cả đều có chung một huy hiệu là hình đôi cánh.

Royne Bonaparte (nữ): 40t, mẹ Jus, vạm hắc.

_ Thái Tư (nam): 45t, chủ tịch hội đồng bạch lâm, vạm thuần chủng.

Thời khắc đón tiếp người của tộc Nam Phong cũng tới, một top người đột ngột xuất hiện, đi đầu là người đàn ông vận vest đen chỉnh tề, nghiêm nghị đi sau là hai cô tì nữ và vài binh lính, tất cả đều có chung một huy hiệu là hình đôi cánh.

Tất cả mọi người đều đồng loạt đứng dậy cuối chào một cách cung kính nhất có thể.

-Chào ông Miss. Bà Simon tươi cười.

-Chào bà Simon... lâu rồi ko gặp... bà vẫn như xưa nhỉ..!.

-Ông cũng đâu khác gì... haha...

Trước bao nhiêu con mắt ngạc nhiên của mọi người mà bà Simon hiệu trưởng học viện Ireland và ông Miss quản gia cung Nam Phong lại tự nhiên vô tư mà trò chuyện.

Cuộc thi bắt đầu, những phần tương đối ko quan trọng sẽ được thi trước. Cuộc thi sẽ bắt đầu khi ông Miss an tọa, khi chỗ chỗ giám khảo chính đã có chủ, vì ko biết trước sẽ có bao nhiêu người đến nên những người chịu trách nhiệm bố trí vị trí chỗ ngồi cho mọi người sẽ chuẩn bị chỗ ngồi khá nhiều.

Bên phải dành cho vạm của AU (bạch lâm), bên trái dành cho vạm của EU (hắc lâm).

Bên phải gồm các gia tộc: Hwang tộc, Song tộc, Lee tộc, Kang tộc, Thái tộc

Bên trái gồm các gia tộc: tộc Bonaparte, Cầu tộc, tộc Tudor, tộc Caster.

....

Trong phòng chờ của học viện Ireland, ai cũng tùm tít luyện tập và chuẩn bị, Hong và Bo từ lúc gặp nó tới giờ luôn luôn đi cùng nhau, tập cùng nhau và ăn cùng nhau, quan hệ ngày càng trở nên tốt, gần đó Tea Hin đang lo lắng ngồi đợi Yun, ko thấy bóng dáng anh đâu, ko đợi nữa anh bỏ ra ngoài tìm vừa ra tới cửa...

"Rầm"

Hai cái bóng va chạm nhau văng ra, lồm cồm Tea Hin bò dậy do trong người đang bực bội nên cái tính hiền lành bay mất tiêu, nhìn cô gái đang từ từ đứng dậy anh quát. -Cô đi đứng kiểu gì vậy hả?.

Ko nói gì, cô gái phui đi những hạt cát bám trên người rồi ngược lên nhìn Tea Hin. -Xin lỗi... tại tôi gấp..!.

-Xin lỗi là được sao?. Mặc kệ lời xin lỗi của cô gái Tea Hin tiếp tục quát.

-"Tên này... bị cái gì vậy trời..???". Khuôn mặt của cô gái ngày càng khó coi, tối đi. -Bây giờ anh muốn gì hả... định ở đây ăn vạ à... tôi bận... tránh ra..!. Đây Tea Hin sang một bên cô đi vào trong một cách dửng dưng trong khi khuôn mặt của Tea Hin ko mấy tốt.

-"Con nhỏ này... hừ...". Hậm hực Tea Hin bỏ đi thật nhanh, chạy ra bãi biển

Bước lại gần hai người đang cười nói với nhau, cô gái khi nãy hơi cúi nhẹ đầu. -Chào hai vị.

Ngược nhìn cô gái trước mắt Tea Hin cùng Hong bất ngờ bật dậy đồng thanh. -Uyên nhi..?... sao lại ở đây.

Cười nhẹ. -Cung chủ có việc cần gấp hai vị..!.

-Tara...?. Tiếp tục đồng thanh.

-Vâng... à tôi có việc cần nhắc hai vị... cung chủ ko phải tên "Tara" mà là... ừm... thứ lỗi vì tôi ko thể gọi thẳng tên người nên hai vị hãy tự hỏi người đi ạ..!. Lễ phép Uyên nhi nói.

-Anh Yun... thì ra là ở đây... anh mau quay về đi... cuộc thi sắp bắt đầu rồi..!. Thờ gấp vì một Tea Hin hỏi Yun.

Ko trả lời, anh im lặng, mắt nhìn về một hướng vô định trên nền trời xanh thẳm, lâu lâu hình ảnh của nó đang cười với anh lại hiện ra.

-Anh... bây giờ ko phải lúc để đau buồn... nếu anh thật sự yêu chị ấy thì hãy thắng cuộc thi lần này... ko phải chị ấy đã bỏ ko ít công sức vào đợt luyện tập của chúng ta sao....!.

Vẫn im lặng nhưng thật sự trong tâm trí anh lại hiện về những hình ảnh nó cầm chiếc laptop màu trắng chỉ dạy mọi người, tìm anh lại đau nhói, quay người

anh bước đi, Tea Hin đi theo.

-Tara... cậu ở trong đó hả?. Nhìn vào cái bóng bên trong màn trắng Hong hỏi.

-Hong... .Tiếng nó từ trong vọng ra, nhỏ, rất nhỏ đủ để Hong đứng gần nghe thấy.

Khẽ liếc qua bốn người đàn ông đang đứng ở bốn góc rồi nhớ ra gì đó. -À phải rồi... tên thật của cậu là gì vậy?. Hong tròn mắt hỏi.

Uyên nhi bước lại ra đầu cho bốn tên lính tránh chỗ và lấy hai cái ghế ra đặt cạnh chỗ nó hèn rên màng lên rồi bỏ đi làm nhiệm vụ của mình.

-Từ..Y

-Từ Y..?!... woa... tên cậu đẹp thật..!.

-Nhưng mà cho tớ hỏi cái này nha...!. Đưa sát miệng lại gần miếng màng trắng Hong nói nhỏ.

-Chuyện.. gì..?

-Cái này làm bằng gì vậy?. Chỉ vào vật hình vuông mà nó ngồi lên, bốn góc đều được che bởi một tấm màng trắng mỏng, khí lạnh từ vật hình vuông tỏa ra rõ rệt cứ như nó là một phiến băng.

-Băng..!

....

Bước lại gần ông Miss Uyên nhi thì thầm vào tai ông rồi bỏ đi. Quay sang nói với cô tì nữ đi theo. -Cuộc thi bắt đầu đi..!.

-Vâng!. Cuối nhẹ đầu cô tì nữ bước tới người đang ông đang cầm micro nói nhỏ, ông gật đầu rồi cô đi về chỗ của mình.

-Vâng bây giờ cuộc thi sẽ bắt đầu... trước tiên là phần thi rõ... .Người đang ông cầm micro nói, tiếng nói vang vọng khắp nơi đến chỗ của nó cũng nghe được.

-Hong... đi thôi... sắp tới phần thi của cậu rồi. Bo nhắc nhở.

-Uhm Quay sang nó. -Từ Y... tớ đi nha.

-Ừ..

Cuộc thi bóng rổ, nghe qua ai cũng nghĩ đến cách thi thông thường của người bình thường nhưng khi nhìn vào cách chơi của vam thì ko bình chút nào, có bốn cái rổ dành cho bốn đội của bốn học viện, bốn đội sẽ thi với nhau chứ ko phải hai đội bình thường, ko những kĩ thuật được tân tiến mà cách chơi cũng tăng lên ko kém, một đội sẽ đối phó với ba đội, chỉ cần đưa bóng vào rổ là có điểm chỉ cần ko phải rổ của mình là được, ko quy tắc, ko luật lệ, hoàn toàn tự do.

-Ireland thắng. Trọng tài thổi còi sau thời gian 90 phút.

-Tiếp theo.. bóng chuyền..!.

-Hong.. tới cậu rồi kia... ra đi. Bo nói.

-Uhm

....

-Haha... tới lượt chúng ta rồi... .Hầu hết các cầu thủ của Oxford đều phúng khởi, họ vui tự đắc, khuôn mặt chắc thắng.

-Chúng ta thắng là chắc rồi... nhưng cũng phải để tụi bên Ireland bị thương vài người mới vui chứ...!.

-Tất nhiên... bọn chúng hầu hết là vam cấp thường... còn chúng ta.. đa số toàn là vam cấp trung.

Hai bên đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ đợi tiếng súng của trọng tài là bắt đầu, nhưng khi trọng tài định giơ cao tay bắn thì từ ngoài một cô tì nữ hấp tấp chạy vào kề miệng vào tai ông Miss nói nhỏ, đôi đồng tử hờ căng, vội vã ông bật dậy đi ra phía trước, hai cô tì nữ và mười binh lính cũng đi theo, cuối cùng là cô tì nữ mới chạy vào, hành động của ông làm cho ai cũng khó hiểu nhưng ánh mắt của họ phải dời khỏi ông mà hướng tới phía đằng kia của thảm đỏ.

Một chiếc kiệu, có thể vậy, một chiếc kiệu hình vuông, từng đợt khí lạnh bốc ra từ vật hình vuông lớn được bao quanh là những tấm màn trắng mỏng, bốn góc là bốn binh lính, nhìn cách ăn mặc của bốn người có phần khác cách ăn mặc của binh lính thường, kẻ bên là một tì nữ vận đầm màu vàng tóc cột cao, khuôn mặt thanh tú nghiêm nghị bước theo chiếc kiệu.

-Ai vậy?.

-Ko biết nữa... chắc nhân vật lớn đây, ngài Miss đích thân ra đón thì ko tầm thường đâu!..

-Ồ... nhưng là nam hay nữ vậy?..

-Làm sao biết được..!

Tiếng bàn tán nổi lên khắp nơi hầu hết đều chung một thắc mắc về người bên trong chiếc kiệu làm từ một tảng băng lớn.

-Ai vậy anh..?. Phu nhân tộc Song (mẹ Bo) quay sang hỏi người bên cạnh (ba Bo).

-Anh ko biết... nhìn thái độ của ông Miss như vậy chắc người này rất có địa vị.

-Tử... Tử Y..???. Nhìn chiếc kiệu đang tiến vào trong Hong lấp bấp.

Ông Miss, ba cô ti nữ cùng mười binh lính đồng loạt cúi đầu, bà Simon cũng vội vã cúi theo. Khiêu bây giờ đã yên chỗ, nó được đặt ngay chính giữa chỗ ngồi của giám khảo, ai cũng mang trong mình một sự thất vọng nhưng họ phải bỏ đi nó vì tiếng nói của trọng tài

-Được rồi.. vào vị trí!.

Hai bên đôi vào vị trí sẵn sàng, tiếng súng nổ lên cuộc thi bắt đầu, tuy đã gần bước vào giai đoạn cuối nhưng cuộc thi ko quá gây căng, hơi tẻ nhạt và nhàm chán, phần thắng đang nghiêng về phía của học viện Oxford.

Còn nó, vẫn điềm đạm dùng trà, tuy mắt ko hề hướng về nơi thi đấu nhưng nó biết trận đấu hiện giờ ra sao, nhìn tổng quát bên trong ko rộng cho lắm, một cái bàn dài, trên đó là cây đàn màu trắng trong, dây được làm bằng bạc thân làm bằng ngọc trắng và pha lê trắng, nhìn vào ai cũng cảm nhận được nó đẹp, ngoài ra ko còn gì nữa nhưng họ ko thể nào biết được uy lực của nó ko hề kém cái đẹp bên ngoài.

Bất chợt trong đầu nó, hình ảnh một người con trai hiện lên, hình ảnh mà muốn quên đi cũng ko được, muốn nó ko xuất hiện nữa nhưng tác dụng lại ngược lại, cứ như ám ảnh lấy nó, người con trai đã ôm lấy nó gọi nó bằng một cái tên "Tara" vô cùng xa lạ.

-Yun..? là..ai..nhĩ..?

30' nửa cuộc thi bóng chuyền kết thúc, ban đầu nhìn nó hơi nhàm chán, cứ nghĩ nó sẽ kết thúc trong sự nhàm chán này nhưng sự đòi hỏi ai biết trước được nhưng khi bước vào giai đoạn 10' cuối thì lại khác, đội Oxford bắt đầu có chuyển biến khá kì quặc, sức tấn công tăng bất ngờ và cũng ko kém phần nguy hiểm.

-Gì vậy... sao họ lại trở nên mạnh vậy. Hong nói rồi quay sang cô bạn người Anh bên cạnh. -So that they..? (Họ sao vậy..?)

- Maybe they started strong hands here... tell people be careful, do not let them burn extra points. (Có lẽ họ bắt đầu mạnh tay rồi đấy... bảo mọi người cẩn thận, đừng để họ ghi thêm điểm). Đội trưởng cũng là người Hong hỏi nói.

-Yes!. Quay sang những người còn lại. -Mọi người cẩn thận, đừng để họ ghi thêm điểm.!

-Ok..!. Mọi người.

.....! (Xem ra họ bắt đầu đề phòng rồi đấy..!).

[illegible]

.....! (Đừng nói nữa, hai đứa đừng khinh
địch quá..!). Quay lại nhìn hai đứa em của mình nhăn mặt khó chịu.

Tuy nghe được cuộc đối thoại của ba người nhưng ko ai hiểu họ nói gì vì ba người dùng tiếng Bengali (Ấn Độ) để nói, đáng lí ra vamsẽ ko phân biệt các thứ tiếng trên thế giới nhưng vì khi trận chiến giữ hai phái Hắc - Bạch được Nam Phong Tuyết ngăn chặn thì bà đã làm cho vamsẽ có thứ tiếng riêng của đất nước như người thường để ko bị xâm phạm ngôn ngữ bảo vệ quyền riêng tư tối thiểu nhất, đầu tiên là ngôn ngữ, muốn hiểu được các ngôn ngữ này các vamsẽ phải học như những người thường.

-Ho đang nói gì thế..?. Hong lên tiếng khó hiểu.

-They are speaking Bengali..! (Họ đang nói tiếng Bengali..!). Người đằng sau lên tiếng.

Quay lại nhìn người đó. -How would you know ..?. (Sao cậu biết..?)

-Although I live in England but I was a vampire angle Bengali, the mother tongue do not know that ..! (-Tuy tôi sống ở Anh nhưng tôi là vam góc Bengali, tiếng mẹ đẻ làm sao mà ko biết..!)

-Ò.....

-Careful..! (Cẩn thận..!). Mãi mê suy nghĩ Hong quên rằng cuộc thi vẫn đang diễn ra mà lơ đãn. Quả bóng sắt đang nhắm thẳng cô mà tiếng lại gần với tốc độ cực nhanh, người ở đằng sau cố nói nhưng quá trễ..

"Rầm"

- "They play bad..!" (Họ chơi xấu)

■■■■ ■■■■■ .. ■■ - ■■■■■! (Trúng rồi.. haha..!)

■■■■■ ■■■■ ..! (Một tên..!)

-Hong..!. Bật dậy Bo lo lắng định xông thẳng ra ngoài nhưng bị mọi người cản lại.

-Cung chu..!. Vội vã Uyên nhi gọi nó đồng thời đánh thức nó khỏi cái suy nghĩ lơ mơ của mình.

-Chuyện..gì..? Xoa nhẹ vầng thái dương.

-Tiểu thư Hong đã bị thương rồi ạ..!.

Nhiều mày nhìn ra nơi diễn ra trận đấu. -Tại..sao..?

-Thưa là do đội bên kia... giờ trò xấu ạ..!.

-... .Im lặng ko nói gì, vẫn cái thái độ dừng đưng ấy, vẫn khuôn mặt lạnh tanh vô hồn ấy nhưng lại chứa một chút tia tàn ác.

-Cung...

Thấy nó im lặng Uyên nhi khó hiểu định lên tiếng nhưng lại bị nó chặn dứt. -Giết..

Dường như hiểu ý của nó. -Vâng..!

Hong được đưa vào trong vì chấn thương hơi nặng nên người dự bị được ra thay thế.

Bên trong phòng hồi sức Bo ngồi cạnh giường Hong lo lắng, nhìn những vết thương khá nặng của cô Bo lại thấy chạnh lòng, nhưng anh chợt nhớ gì đó.

- "Tử Y... sao cô ấy ko lên tiếng gì... ko lo cho Hong sao..?"

Khuôn mặt Bo ngày càng khó coi, đen lại, tới đi và nó ra dấu cho mọi người ko nên đến gần.

Vẫn ngồi đó nhìn Hong đang hôn mê nhưng ko gian yên tĩnh của phòng hồi sức bất chợt bị phá vỡ bởi nhiều người. Bo nhìn thấy những hv của trường bị thương rất nhiều và họ đều là cầu thủ chơi bóng chuyền chung với Hong.

-Họ bị sao vậy..?. Đi đến một người gần đó Bo hỏi.

-Là đội Oxford làm họ ra như thế đấy chỉ duy nhất đội trưởng là may mắn ko bị thôi.

...

Bước đến chỗ của ông Miss Uyên nhi nói. -Cung chủ có lệnh... cuộc thi kết thúc... kết liễu bọn họ..!.

Thiên giới...

Trong một căn phòng màu trắng với những đồ vật màu vàng, chỉ hiện diện hai thân ảnh đang uy nghiêm ngồi đối diện nhau, hai khuôn mặt đẹp lão toát lên khí chất cao quý ko ai sánh bằng, trên tam giới, người duy nhất có được sự đẹp lão và khí chất ko ai sánh bằng chỉ có hai, một Nam Phong Hạ (bà nội nó) và Thiên mẫu.

-Lão phu nhân.. vừa có thông báo... đã tìm ra tung tích của Lords.

-Tôi biết... tôi đã cảm nhận được sức mạnh của hần ta... xem ra sau 100 năm chìm vào giấc ngủ để lẩn tránh sự truy lùng của tam giới... hần đã tỉnh dậy và mạnh lên ko ít.

-Nếu vậy tam giới một lần nữa gặp đại nạn sao..?!.

-Cũng có thể nói như thế... đối với chúng ta... lúc trước tiêu diệt hần đã khó nay càng thêm khó... nhưng người duy nhất có thể dễ dàng tiêu diệt hần là...

-Là Tử Y..!.

Gật đầu, nhìn Thiên mẫu bà khẽ thở dài. -Nhưng... nếu muốn tiêu diệt hắc thì Từ Y phải dùng tới 70% phần nội lực... nếu như thế ko những hắc bị tiêu diệt mà chúng ta... tam giới cũng sẽ bị hủy diệt theo... chỉ cần Từ Y sử dụng đến 50% phần nội lực thì cũng đã rất nguy hiểm rồi.

Nói tới đây mặt của bà đánh lại, Thiên mẫu cũng ko kém phần sầu não, họ biết sức mạnh của nó ko như những đời trước của tộc Nam Phong, kể cả Nam Phong Tuyệt, tổ tiên khai lập nên Nam Phong tộc, một cái tên huyền thoại của tam giới cũng ko bằng nó, nó chính là một cái tên sẽ lập nên huyền thoại tiếp theo.

-Ko còn cánh nào khác sao?... chúng ta cũng có thể giam hắc lại mà..!

-Giam hắc lại thì một ngày nào đó hắc cũng có thể thoát ra... 1000 năm hay 100000 năm đi nữa hắc cũng có thể thoát ra, hắc có tuổi thọ rất cao với lại... trận chiến của tổ tiên Nam Phong với hắc đã làm vũ trụ ko yên vậy mà chỉ làm hắc bị thương, 100 năm trước... khi hắc chỉ mới ở tuổi 20 mà sức mạnh của hắc đã khó lường thì 100 sau có thể dễ dàng giam hắc lại?... chỉ có cách tiêu diệt hắc mãi mãi..!

-Vậy chúng ta phải làm sao đây..?.

-Vẫn còn một cách... Từ bên ngoài... một thần hình to lớn uy nghiêm bước vào.

-Thiên đế..?. Thiên mẫu lên tiếng.

-Ngài nói... vẫn còn một cách... vậy là cách nào?. Nam Phong Hạ đứng dậy nhìn Thiên đế thắc mắc.

Ngồi vào ghế. -Hỏa Kiếm và Băng Kiếm... kết hợp hai thanh kiếm đó lại thì chúng ta có thể tiêu diệt hắc..!

.....

Một tuần sau...

_Hạng I : Học viện Ireland - 21 điểm

_Hạng II : Học viện Oxford - 20 điểm

_Hạng III : Học viện Yale -18 điểm

_Hạng IV : Học viện Harvard. - 17 điểm

Sau một tuần rong rã thi đấu dẫn đầu là học viện Ireland, bốn học viện được nghỉ một tuần để chuẩn bị bước vào những trận chiến kịch tính nhất của cuộc thi ALPHABET.

Tại khu vực dành cho khách quý như các tộc nổi tiếng của vạm hắc - bạch và vạm trung lập, cũng như nơi ở dành cho các học viên, thì nơi ở dành cho các ông bà quý tộc cũng chia ra theo từng học viện và chia ra làm ba khu vực, phe bạch lâm của Ireland, phe hắc lâm của Oxford và cuối cùng là phe trung lập sẽ ở cùng nhau. Mỗi nơi như thế đều có một phòng tập thể như phòng tiếp khách để các tộc bên phe đó có thể bàn luận cùng nhau.

Phòng khách khu bạch lâm...

Mọi người, vợ chồng tộc Song, tộc Hwang, tộc Lee, tộc Kang và Thái Tư của Thái tộc.

-Kang phu nhân... ko biết lễ đính hôn của Yun sẽ tổ chức vào thời gian nào..?. Mẹ Bo nhìn mẹ Yun hỏi.

-Đúng đấy... Thái Tư, chủ tịch hội đồng Bạch lâm cũng chen vào hỏi.

Cười nhẹ nhìn mọi người. -Sau khi cuộc thi kết thúc sẽ cho tổ chức liền... ngay tại đây!.

-Ồ vậy sao... chúc mừng..! chúc mừng..!. Ba Woo cười rạng rỡ chúc mừng.

-Nhưng tôi nghe nói... Yun có một cô bạn gái..!. Thái Tư lên tiếng.

-Ồ ha..! tôi cũng có nghe qua... chuyện này hai người tính sao..?. Ba Bo tròn mắt hỏi.

-Đúng là nó có một cô bạn gái nhưng đã chia tay rồi... cho dù chưa chia tay cũng ko thể đến với nhau được... bạn gái của Yun là con người..!.

-Nghe nói đẹp lắm thì phải..!. Mẹ Tea Hín nãy giờ im lặng lên tiếng.

-Làm sao phu nhân biết..?. Mẹ Yun.

-Tea Hín có kể cho tôi nghe... nó nói cô gái ấy đẹp ko ai bằng..!.

-Haha... đẹp thì cũng có nhưng ko bằng con dâu của tôi đâu...!. Mẹ Yun

-Vậy sao... cô James đó nhất định tôi phải gặp mới được...!. Mẹ Bo.

-À tôi có ý này... hay chúng ta mở tiệc đi... dù gì cũng một tuần nữa mới thi tiếp mà...!. Thái Tư.

-Đúng ha...! vậy đi...!. Mẹ Yun.

....

Khu VIP dành cho người của tộc Nam Phong...

-Cung chủ...!. Uyên cùng một cô tì nữ đi vào đặt lên bàn chỗ nó ngồi một bộ bình trà bằng bạch ngọc và một đĩa bạch hồng, cả hai lẫn lộn ra ko đợi nó lên tiếng vì biết nó sẽ ko lên tiếng và cũng ko muốn ai ở lại.

Thời gian cứ thế mà trôi đi, ko gian cứ tĩnh lặng ko thấy đổi, từng đợt gió nhẹ lượn qua khung cửa sổ bay vào phòng, luồng gió lạnh vô tình gọi lên hình ảnh ấy, một người con trai gọi nó bằng một cái tên nào đó, ôm lấy nó.

-Y..u..n..?. Đôi đồng tử khẽ mở to, bộ não như được kích thích bởi một thứ gì đó, nó hoạt động, một hình ảnh mờ ảo khẽ lướt qua, hình ảnh một cô gái đang nâng người tuyệt cùng một người con trai màu đen.

-Yun..sao..?

Một tòa lâu đài u ám nằm khuất sâu trong rừng, ko một bóng người, ko một sự sống, tia lạnh lẽo âm u đến rợn người, đi sâu vào bên trong, lối kiến trúc cổ điển là chủ yếu. Một căn phòng tĩnh mịch, ko thấy ánh sáng chỉ vờn vện được vài tia sáng bên khung cửa kính do ánh trăng chiếu vào. Khuôn mặt với đôi mắt màu xám xịt chứa đầy tà ác.

Cánh cửa lớn màu đen mở ra, từ sau một thân ảnh hơi to lớn bước vào cận trọng cúi đầu trước ông.

-Chủ nhân...!

Đưa đôi mắt màu xám lướt qua người bên dưới rồi nhanh chóng quay đi nơi khác. -Nguồn sức mạnh đó phát ra... từ đâu ?

-Thưa chủ nhân... vẫn chưa biết chính xác nó phát ra từ đâu nhưng biết được một điều... nó phát ra mạnh nhất là gần khu vực Nam Phong tộc !

Đôi mắt khẽ mở to rồi nhắm lại. -Nam Phong tộc... Nam Phong Hạ ? ko thể... bà ta ko thể có được luôn sức mạnh đó... Nam Phong Tuyệt càng ko thể sống lại để phát ra luôn sức mạnh đó... ta cảm nhận được luôn sức mạnh đó... chính là khắc tinh của ta !...

Bàn tay hơi bóp chặt, đôi mắt ánh lên vài tia phản nộ. -...mau tìm ra người đó... có thể.. hẳn chính là vật cản ngăn ta thực hiện mưu đồ bá chủ !

Nhẹ nhàn cúi đầu. -Vâng !

Cánh cửa khép lại, vạn vật lại một lần nữa âm u và tĩnh lặng, nhưng ngược lại với ko khí lạnh lẽo lúc này thì bây giờ khí nóng bao trùm, căn phòng như chuyển từ độ âm thành nghìn độ C.

-Ta có cháu thì phải !

...

Cùng lúc đó, nơi ko âm u nhưng có phần tĩnh lặng, ko lạnh lẽo nhưng có phần cô độc, từng đợt gió về đêm mang theo những hơi lạnh khẽ thổi qua vùng đồi vốn vắng người, tiếng "kết...kết" của chiếc xích đu lại ko làm người ta rợn người bằng đôi mắt màu đỏ của ngọc rubi lạnh lẽo, từng đợt gió cứ ung dung lượn qua những lọn tóc màu bạch kim nhẹ nhàng nâng nó lên để nó hòa cùng làn gió mà tung bay.

Tuy ko có biểu cảm, ko một hành động thể hiện sự thích thú đối với chiếc xích đu nhưng trong thâm tâm, ở một góc nhỏ của đáy lòng thì nó đã phần nào công nhận mình rất thích chiếc xích đu này, ko phải vì tính vốn thích chơi trò, ko phải vì nó đẹp với những màu sắc rực rỡ của hoa và cỏ dại bám lên mà là sự thân thuộc, một cảm giác khá quen thuộc nhưng lại ko tấy nào tìm thấy nó trong phần kí ức hiện tại có lẽ nó phần chấp nhận một sự thật, sự thật rằng nó đã mất đi một đoạn kí ức nào đó.

Ánh trắng sáng soi rọi xuống vạn vật nhưng nó lại ko thể rọi được một nơi, nơi khuất sâu trong bóng cây, nơi có thể nhìn cận cảnh mọi vật mà lại ko bị phát hiện, ánh mắt với sức nóng bức người, ánh mắt màu đen tuyệt đẹp đang chú mục nhìn vào mục tiêu, lòng ngực như muốn nhảy ra khỏi cơ thể và chạy đến bên mục tiêu ấy nhưng nó, mục tiêu ấy lại xa xôi và khó mà chạm đến được, chỉ có thể lẳng lặng nhìn, âm thầm theo dõi.

Khẽ nâng chiếc lục lạc màu bạc lên, bàn tay cứng cáp nâng niu nó như đang nâng niu một sinh linh bé nhỏ.

-Mày sẽ nhanh chóng trở về... với... chủ nhân của mày !

.....

Như thường lệ, sau cái màn đêm âm u có phần lạnh lẽo là sự ấm áp của ánh mặt trời, nhưng đối với loài vạm, sự lạnh lẽo và tĩnh mịch lại là thứ thời tiết mà họ ưa chuộng.

Trong căn phòng chỉ toàn màu trắng, mọi thứ đều ko bị vấy một màu sắc khác, bàn tay thon nhỏ trắng treo chậm rãi nghịch những cánh bạch hồng, một thú vui nhàn nhạ ko ai có, vừa nghịch vừa ăn, mãi ko chán.

Tiếng "cạch" phá vỡ bầu ko khí tĩnh lặng, tiếng bước chân nhẹ nhàn tiến về phía nó đang ngồi trên giường.

Cúi nhẹ đầu. -Cung chủ ! các tộc mời người của Nam Phong tham dự buổi tiệc ngoài trời vào tối nay... người sẽ tham dự ?

Vẫn cái thái độ ko quan tâm đến mọi vật, vẫn ngồi đó nghịch những cánh bạch hồng lâu lâu lại bỏ vào miệng nhai thích thú.

-Buổi tiệc tối nay Kang phu nhân sẽ tuyên bố việc đính hôn của hai tộc Tudor và Kang tộc... nếu người muốn tham gia em sẽ đi báo với quản gia Miss.

Bàn tay vẫn chậm rãi nghịch hoa nhưng đôi mắt lại chuyển hướng nhìn về phía Uyên nhi.

-Đi.. thăm.. Hong !

Là tì nữ thân cận nhất của nó tất nhiên biết tính cách của nó, cánh nói chuyện và một phần nhỏ ý nghĩa của lời nói. Uyên nhi biết nó sẽ ko tham dự nhưng dù sao đi nữa báo với chủ nhân mình mọi việc diễn ra xung quanh là trách nhiệm thiết yếu nhất của phận tì nữ.

-Vâng ! em sẽ đi chuẩn bị y phục. Cúi nhẹ đầu quay người đi vào phòng trong, nơi để y phục của nó.

Ngồi trước gương để Uyên nhi bới tóc cho mình, vì mái tóc quá dài ko thể để xóa tự nhiên mà phải bới lên sao cho ngắn bớt. Ko như người khác, ai cũng biết làm tóc phải ngồi yên nhưng nó lại tiếp tục nghịch những cánh hoa rải rớt trên bàn, vì quá quen với chuyện này nên việc làm của Uyên nhi ko bị trì trệ và nhanh chóng hoàn thành.

Mái tóc được bới gọn như cách bới của các hiệp nữ thời cổ trang nhưng ko quá cầu kì, hơi giống như kiểu tóc của cô long trong thần điêu hiệp lữ chỉ có điều là ko có những cái nõ, chỉ bới lên để xóa phần đuôi.

...

-Hong ! cậu vẫn chưa khỏi hẳn... nên vào trong nghỉ thì hơn !. Khoát cho Hong chiếc áo của mình nhìn cô khuyên bảo.

-Ở trong phòng suốt ngày chán lắm... ở hoài chắc mọc rễ luôn !. Chê môi cô nói.

-Vội lại tôi muốn chờ Tử Y... cậu ấy sắp đến rồi !. Nhìn Bo cô nói tiếp, mặt rạng rỡ vì lại được gặp nó.

-Làm sao cậu biết là Tử Y sẽ đến ?. Tròn mắt Bo hỏi.

-Thì biết thôi... cậu hỏi làm gì.

-Tử Y là ai thế ?. Từ sau, một tiếng nói quen thuộc vang lên làm cho Hong và Bo ko thẹn mà cùng giật thót.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Nhìn người con trai trước mắt Bo và Hong thờ phào nhẹ nhõm, bước lại gần Hong nói. -Tea Hìn... cậu làm tôi...

Nhưng lại một lần nữa, đôi đồng tử của Hong và Bo phải căng ra, tim đập nhanh như muốn vỡ tung ra khỏi lồng ngực, sau Tea Hìn, một thân ảnh với đôi mắt có sức nóng bức người, đôi mắt có phần vô hồn, bất cần.

Tiếng sóng liên tục vỗ mạnh vào bờ, nó dồn dập, hối hả. Gió bắt đầu mạnh hơn, mang theo những tia lạnh lẽo của biển khơi.

Tim đập nhanh liên hồi, hồi hộp, căng thẳng làm ko khí trở nên ngột thở lạ thường, hai bàn tay bóp chặt chấp lại, đôi mắt nhìn đi chỗ khác như muốn lẫn tránh mà quay đi.

Nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của Hong Bo cùng cô đi khỏi đây nhưng khi bước chân khẽ nhấc lên thì...

-Tử Y là ai ?. Cứ tưởng tiếng nói ấy sẽ phát ra từ miệng của người con trai ấy, từ miệng của con người ở đằng sau nhưng hai người lại thêm một lần nữa lầm.

- Là chị họ của tôi... ko liên quan đến cậu... đừng hỏi !. Lạnh giọng Hong nói.

Bước chân bắt đầu bước ngày càng dồn dập và nhanh hơn, nó chợt dừng lại, một cánh bạch hồng khẽ rơi xuống, rơi lên tay cô.

Từng cánh bạch hồng rơi xuống, rơi khắp một vùng trời, hòa cùng làn gió lạnh của biển càng làm cho nó trở nên thuần khiết.

- Tới rồi... làm sao đây ?... làm sao đây ?. Nhìn Bo lấp bắp nói.

Đôi mắt với sức nóng bức người ngày càng nguội đi khi bàn tay cứng cáp nắm trọn trong tay cánh bạch hồng mềm mỏng.

Trong lớp mạng hoa bạch hồng mờ ảo, một thân ảnh với những tà áo dài bay lượn xuất hiện ngày một rõ, ngày một tiến gần hơn.

Hình ảnh ấy càng làm tăng nỗi lo sợ của Hong, cố gắng ko để bị kịch của ngày trước có cơ hội tái diễn, cố gắng giữ cho sự bình yên sau phần hỗn loạn nhưng số mệnh ko phải thứ ta có thể quyết định, mệnh trời luôn luôn trở trêu, cho ta con đường rộng mở rồi đẩy ta vào ngõ cụt, có lẽ cuộc sống bình lặng đã đến hồi kết.

Màu đỏ của ngọc rubi nhẹ nhàng, chậm rãi lướt qua từng nhân vật hữu hiện tại đây và dừng lại ở một điểm, nơi đôi mắt màu đen với sức nóng như lửa địa ngục, cũng vô hồn và có chút bất cần.

- Hong !

Chậm rãi bước đến gần Hong, coi như những người hiện diện như vô hình, đưa bàn tay trắng nõn thon nhỏ lên bờ má của cô, nhẹ nhàng tém lọn tóc che đi một phần mắt.

- Chưa.. khỏe !

Mọi lo lắng, sợ hãi như được một lực nào đó làm tan biến, cười nhẹ nhìn nó. - Tớ đi hóng gió... ko sao.

Giơ ngón tay lên, từ trên đầu ngón tay, một giọt nước bất ngờ xuất hiện nhẹ nhàng rơi xuống thấm ướt một phần đầu ngón.

- Gió mạnh.. ko tốt !

Chỉ sau vài phút ngỡ ngàng với khuôn mặt vừa mới xuất hiện Tea Hìn đã nhanh chóng có mặt cạnh nó, nắm chắc cổ tay nhỏ nhắn. - Chị Tara ?... là chị phải ko ?.

- Tea Hìn... mau bỏ tay ra !. Nhìn anh Hong gắt.

- Chị Hong... chị nói đi... là chị Tara phải ko. Giọng dồn dập ngày càng lớn.

- Ko phải... Tara làm sao có mặt ở đây... cậu nhìn nhầm người rồi đấy... mau bỏ tay ra !.

Bàn tay nói lỏng rồi từ từ buông thả tay nó, quay sang nhìn người con trai đằng kia như muốn hỏi anh, người con gái này có phải Tara hay ko.

Từng bước nhẹ nhàng tiến tới chỗ nó, đôi tay chậm rãi lấy từ trong túi ra một vật màu trắng và giơ lên trước mặt nó, ko nói gì chỉ nhìn nó mà im lặng.

Ngước đôi mắt màu rubi đỏ lạnh lên nhìn Yun một ánh chậm rãi, ko một biểu hiện gì, chỉ nhìn anh. Đôi mắt dời đi quay sang cái lục lạc có hình đôi cánh màu bạc trước mắt. Nhíu mày nhìn Yun rồi giắt lấy chiếc lục lạc làm cho Bo, Hong và Tea Hìn thêm phần khó hiểu.

Coi mọi người xung quanh như vô hình, giắt lấy chiếc lục lạc rồi nhẹ nhàng treo vào thắt lưng một cách tự nhiên.

Ngước lên nhìn Yun, nó thêm một lần nữa nhíu mày.

- Của.. tôi !

Bật cười, tiếng cười vang vọng khắp một vùng trời, hòa vào cùng tiếng sóng đang dồn dập, từ cái ngày đó đây là lần đầu anh cảm thấy vui như vậy, lần đầu tiên anh có thể bật cười thành tiếng từ ngày nó bỏ đi.

- Anh... ko sao chứ. Lo lắng Tea Hìn hỏi.

- Cậu ta chạm mạch rồi hay sao ?. Chê môi nhìn Yun đang ôm lấy bụng cười ko biết trời trăng gì.

- Chắc vậy !. Bo tiếp lời.

Nhận được nhiều lời chỉ trích từ phía ba kháng giả nhưng anh ko hề có ý định nín cười, nó nhìn Yun, nhìn anh như một sinh vật lạ, khó hiểu.

- Tên.. khủng

Chỉ với một câu nói ngắn gọn nó đã ngưng được tiếng cười ko hợp hoàn cảnh của Yun, đôi mắt màu đen ánh lên nhiều tia ám áp, bước tới ôm lấy người con gái trước mặt trước bao sự ngỡ ngàng của Hong, Bo và Tea Hìn kể cả nó.

-Ấm thật... rất ấm !. Nhắm tịt mắt lại anh thì thăm

-Yong ko lạnh à ?.

-Yong sẽ ko lạnh... nếu có YY bên cạnh.

-Thật sao... nhưng mọi người đều nói ở gần YY rất lạnh mà.

-Ko đâu... ấm lắm... rất ấm !

-Bo à...

Quay sang nhìn Hong. -Sao ?.

-Nếu như Từ Y nhớ lại mọi chuyện thì phải làm sao đây... giá như cậu ấy có thể quên đi chuyện đó mãi mãi thì tốt biết mấy. Giọng trầm buồn quay sang nhìn Bo làm cho ko gian càng trở nên âm đạm

Ngã đầu lên vai Bo một cách uể oải và tự nhiên mà cô ko hề biết khuôn mặt đỏ bừng của anh hiện giờ. -Cậu ấy sẽ lại đau khổ nữa cho coi..

Ánh mắt đom buồn làm cho lòng người bên cạnh cũng phải nhói lên vài phần. Vấn đề yên tư thế cho Hong dựa. -Chuyện gì đến nó sẽ đến... kí ức mất đi rồi cũng sẽ có ngày tìm lại.. thà đau một lần còn hơn cứ đau dây dằng... mọi chuyện rồi cũng phải giải quyết... thà sớm còn hơn muộn để ko phải hối hận.

Hàng nước mắt cứ thế mà tuôn trong vô thức, đôi ngư nhắm tịt khuất đi ánh nắng và chìm vào giấc mộng.

...

-Quản gia Miss... ko biết đã xảy ra chuyện gì nữa... từ khi đi thăm tiểu thư Hong trở về thì cung chủ có nhiều biểu hiện lạ lắm. Lo lắng hiện rõ trên nét mặt, Uyên nhi nhìn ông Miss luôn thuyên mãi ko ngừng.

Lặng lặng nhìn vào bên trong, nơi tầm nhìn bị khuất bởi một cánh cửa lớn màu trắng, nhẹ nhàn ông mở cửa và tiến vào trong, bóng ông khuất dần sau cánh cửa để lại những tỉ nữ và binh lính canh giữ của tộc Nam Phong ở ngoài.

Nhìn người con gái trước mặt, ngồi trên một tảng băng lớn và cắn ngón tay.

Cúi chào nó như thường lệ. -Người ko sao chứ ?

Vẫn vững cái hình hài ban đầu, đôi mắt lạnh lẽo nhìn về một hướng xa xăm vô định.

-Có phải người đang nghĩ về Kang Yun ?.

Khuôn mặt nó nhẹ nhàn chậm rãi ngược lên nhìn ông đang đứng trước mặt và cách ko xa.

-Nếu như người đang thắc mắc về chuyện đó thì thần cũng ko biết gì để nói nhưng... thần biết một việc... người đã mất đi một phần kí ức khi chuyển thể vào đêm ấy... có thể Kang Yun là người quen trước kia của người.

-Ta biết... ta.. mất đi một phần kí. ức... ta biết... ta quen hẳn...

-Vậy thì người còn thắc mắc gì nữa ?

-Hắn.. rất.. lạ..

-Hắn.. làm ta.. nhớ.. Yong..

-Hắn giống.. Yong..

Bàn tay nhỏ nhắn đưa ra, một khuôn mặt hiện lên trong ko gian, ko quá nhỏ cũng ko quá lớn, nó nằm ngay trên lòng bàn tay, một gương mặt với đôi mắt đen huyền cùng mái tóc cùng màu, làn da trắng và khuôn mặt nhỏ nhắn của một đứa trẻ.

-Giống.. lắm.

...

Sau một ngày nhộn nhịp chuẩn bị để mở tiệc thì đêm đến, bãi biển ở một góc đảo càng rộn ràn hơn khi tụ hội tất cả các vạm hiện diện trên đảo, đa phần là vạm cấp trung và quý tộc.

Những ánh đèn của nến được trang bày khắp nơi tỏa sáng một vùng rộng lớn, như người ta thường nói, thế giới của ma cà rồng là thế giới tiệc tùng, một thế giới ăn chơi. Những ly rượu máu động vật có mặt khắp mọi nơi, thức ăn cũng ko kém phần linh đình.

Trái ngược với ko khí náo nhiệt của buổi tiệc, ở một góc ko xa gần đó, trên một chiếc ghế gỗ dài, một thân màu đen đang chiếm chệ nằm trên, lấy một tay làm gối tay kia thả tự do, nhắm tịt mắt. Khuôn mặt đẹp tựa thiên thần như một tác phẩm do nhiều nhà chạm khắc làm nên, ko một khuyết điểm. Lâu lâu lại nở một nụ cười trên môi, tắt đi rồi lại cười tiếp như một điệp khúc ko ngừng chạy càng làm cho khuôn mặt đó thêm phần quyến rũ.

Mái tóc màu đen lâu lâu thì bị lán gió hất lên che đi một phần khuôn mặt.

--->

-Bỏ.. ra

-Nếu ko ?

Bàn tay nhỏ nhắn nâng lên chạm vào ngực Yun, chậm rãi đẩy Yun ra, đưa đôi mắt màu đỏ của ngọc rubi lướt nhẹ nhàn qua đôi mắt đen huyền của anh, hai đôi mắt, một nóng một lạnh, đều bắt cần sự chênh lệch của sự bất cần ko nhỏ.

Hai người như hai khúc tượng hoàn mĩ bất động, mặc kệ gió thổi ngày càng mạnh, sóng biển dâng tới, mặc những ánh mắt ngộ nghĩnh của Tea Hin, Bo và Hong đang nhìn mình, nếu một trong hai người ko có chuyển biến hay ý định nhúc nhích thì có lẽ cuộc đối mắt sẽ diễn ra đến lúc mặt trời lặn.

-Đẹp lắm... đôi mắt ấy... rất đẹp !. Yun lên tiếng.

Nó đơ người, ko phải vì được khen mà vì lời nói ấy, cách nói đó, giống đến ngạc nhiên.

-Đẹp thật !. Cậu bé tóc đen khẽ đưa đôi tay trắng nõn của mình sờ lên đôi mắt màu đỏ của ngọc rubi.

Chóp chóp đôi mắt nhìn cậu, cô bé tóc màu bạch kim nhìn cậu bé tóc đen.

-Sao cơ ?.

-Mắt cậu ấy... rất đẹp !.

Giữ trời, mọi vật được phủ một lớp tuyết dày, hai thân ảnh một trắng một đen nổi bật khắp một vùng trời. Cười rạng rỡ. -Thật sao ?

Quay người, nhẹ nhàn bước đi, được vài bước nó lại dừng. -Người.. đừng làm trò đó.. nữa !

-Sao cứ.. giống vậy

<---

-Yun !

Đôi mắt màu đen huyền khẽ mở, nhìn người trước mắt. -Cô làm gì ở đây.

Cười rạng rỡ nhìn Yun.-Mẹ kêu em đi tìm anh về !.

Nhíu mày. -Mẹ ?... cô đang nói cái gì thế... ai là mẹ cô.

-Thì mẹ chồng ko phải mẹ sao ?!. Nắm tay Yun kéo anh dậy. -Đi thôi... hôm nay mẹ sẽ công bố lễ đính hôn của chúng ta đấy !.

-Đính hôn ?.

-Người.. đừng làm trò đó.. nữa !

-Sao cứ.. giống vậy.

Trong đầu Yun bất chợt lại nhớ đến hình ảnh khi sáng, nhớ đến hai câu cuối cùng từ đôi môi của nó thốt ra.

-Đúng vậy... mẹ sẽ công bố với mọi người về ngày đính hôn của chúng ta !.

-Ai nói là tôi sẽ đính hôn với cô. Bật dậy bỏ đi.

Bám theo Yun, kéo tay anh tỏ vẻ thân mật. -Ko ai nói hết... chúng ta đính hôn là do hai tộc quyết định mà !.

Hất tay James ra nhìn cô bằng ánh mắt với sức nóng bức người. -Cô nghĩ họ có thể quyết định được chuyện của tôi sao ?

-Đúng vậy !.

-Hừ... nực cười !... tôi nói cho cô biết... họ-ko-có-quyền-quyết-định-hôn-nhân-của-tôi... và... bất-cứ-mọi-chuyện-liên-quan-đến-tôi !.Gắng từng chữ rồi bỏ đi một cánh lạnh lùng.

Nhìn theo Yun, thân ảnh ngày càng khuất dần ánh nhìn, đôi mắt hậm hực ánh lên tia độc ác.

-Đề rồi coi... cậu là của tôi... chỉ tôi thôi !.

-James... sao ko thấy Yun ?.

-Anh ấy sẽ đến ngay thôi mà... chắc có việc !.

-Thật sao ?. Đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn cô, dù gì cô cũng là mẹ Yun, tính tình của anh ra sao cô đâu phải ko biết.

Làn gió về đêm mang theo những cái lạnh lẽo của khí trời mùa đông, nhưng cái lạnh ấy như ko tồn tại với một người, thân bạch y với những tà áo dài, trái ngược với sự tung tăng bay lượn của tà áo dài, người con gái ấy như bất động bóng in dưới mặt hồ phẳng lặng, hướng đôi mắt màu đỏ của ngọc rubi về phía bầu trời với vài ánh sáng của sao đêm, những ngôi sao đơn độc tỏa sáng cả bầu trời rộng lớn, trên bầu trời đen ấy, hai ngôi sao, chỉ duy nhất hai ngôi sao đang sáng bừng cả một vùng trời.Nó nổi trội nhất và đẹp nhất trong số cái ngôi sao hữu hiện trên đó

Cùng một bầu trời nhưng lại khác cảnh vật, một ko gian yên tĩnh chỉ nghe được tiếng sóng vỗ bờ mạnh mẽ và dòn dập, tiếng gió ù ù bên tai, gió mạnh hát tung những lọn tóc bay loạn xạ, đôi mắt đen huyền thâm buồn nhìn lên bầu trời, nơi ngự trị các vì sao lấp lánh, tỏa sáng.

-Dù hình dáng em có thay đổi như thế nào... tôi vẫn có thể nhận ra... vậy... tại sao em... lại ko nhận ra tôi ?

-Yong à... cậu có giống như ngôi sao ấy ko... luôn luôn kề cạnh nhau... Yong... Y Y... Jus nữa !

-Tôi vẫn ko thấy đổi... nhưng tại sao... khi gặp tôi... em lại lạnh lùng như thế ?

-Yong à... tớ vẫn ko thấy đổi... nếu một ngày... Yong gặp Y Y... Yong sẽ nhận ra phải ko !

-Tôi và em có thể như hai ngôi sao ấy ko... tỏa sáng... và luôn bên nhau !?

-Tớ và cậu sẽ như hai ngôi sao này... luôn bên nhau !.

...

-Sao giờ này vẫn chưa thấy Yun ?. Nhìn James bà Kang hỏi.

-Có lẽ anh ấy...

-A... Yun kia !. Chỉ tay về phía sau của bà Kang.

-Yun... con đi đâu vậy ?.

Ko để ý đến ai anh đi thẳng vào sâu bên trong, nơi buổi tiệc đang diễn ra.

-Vào thôi con. Nhìn James.

-Dạ !.

-Cung chủ... người đi đâu vậy ?. Nhìn người con gái đang lảng lảng đi vào trong, Uyên nhi, ti nữ thân cận nhất của nó lo lắng hỏi.

Nằm xuống chiếc giường ưa thích của mình, đôi mắt từ từ khép lại, ánh sáng mờ dần nhường chỗ cho bóng tối, nó thiếp đi trong tĩnh lặng.

Xung quanh, tất cả đều mờ nhạt, trăng xóa, những tấm màn trắng treo khắp nơi, đột đột tuyết lại rơi, đang tay ra hứng lấy ngừng bông tuyết đang rơi, từ sau tấm màn, một cái bóng màu đen ngày càng hiện rõ.

-Người.. lai.. ai ?.

-Y Y !

Trước mặt nó, một khuôn mặt khá quen thuộc, mái tóc đen, mắt đen và bộ đồ đen, người con trai với cái tên Kang yun luôn ám ảnh nó ở mọi lúc mọi nơi.

-Kang.. Yun ?

-Yun tới rồi à... lâu rồi ko gặp cháu !. Nhìn Yun mẹ Woo cười tươi nói, một người phụ nữ với khuôn mặt nhân từ, hiện hậu trái ngược với vẻ đẹp sắc sảo của bà Kang.

Quay sang nhìn cô gái đứng cạnh. -Đây có phải là tiểu thư James của tộc Tudor ko !?.

-Dạ vâng ạ... chào Lee phu nhân !. Lễ phép cúi chào với về mặt rạng rỡ.

-Kang phu nhân quả ko sai... tiểu thư James đúng là rất đẹp !. Mẹ Woo nói tiếp.

-Phu nhân quá khen !.

-Được rồi... cũng đến lúc ra mắt mọi người !. Cầm ly rượu máu bà Kang nói.

-*Cậu ko nhận ra tớ à YY?. Nỡ nụ cười hiền hậu nhìn nó.*

-Yong?... *cậu.. là Yong !?*

Cười nhẹ ôm lấy nó. -Phải... là tớ... cậu ko nhận ra tớ sao ?.

-*Nhưng rõ ràng... cậu là Kang Yun... mà !.*

Ngước đôi mắt màu đỏ lên nhìn người con trai trước mặt.

Bước lên bục cao nhìn mọi người -Hôm này... tôi tổ chức buổi tiệc này là có nguyên nhân.

-Tôi chính thức thông báo với mọi người... con trai tôi... Kang Yun và James... tiểu thư của tộc Tudor sẽ đính hôn với nhau sau khi cuộc thi kết thúc... lúc đó mong mọi người đến chung vui... chúng tôi sẽ tổ chức tại đây !.

Tiếng xôn xao nổi lên khắp nơi, rồi sau đó là tiếng vỗ tay của hầu hết mọi người.

-Sao mình thấy khó chịu vậy nè. Hong bực dọc nói, nghĩ đến việc Yun sẽ đính hôn với James thì cô lại thấy đau lòng thấy, nghĩ đến cái ngày nó bỏ đi cô càng thấy khó chịu.

-Hong... cậu sao thế ?. Bo hỏi.

-Ko sao... chỉ ko thích thôi !.

-Tớ biết cậu nghĩ cho Tử Y nhưng chuyện của họ phải để tự họ giải quyết... chúng ta ko nên xen vào... cũng ko giúp gì cho họ đâu !.

-Tớ biết... những vẫn khó chịu !.

-Khi.. vậy cậu đến đó lôi tên Yun đến cho Tử Y đi... chắc sẽ hết khó chịu đấy !. Gãi cằm nhìn Yun đang đứng cạnh James.

-Nếu làm được... tớ cũng làm rồi !.

...

-Cung chủ !... người sao vậy?... cung chủ !. Uyên nhi la to.

Nó vẫn ko động đậy, khuôn mặt đã lấm lem nhiều giọt mồ hôi.

-Người đâu !. Lo lắng Uyên nhi hét lớn.

Nghe tiếng cô hai cô tì bên ngoài chạy vào.

-Chuyện gì vậy chị Uyên ?. Một trong hai cô nói.

-Mau đi báo cho quản gia Miss... cung chủ lạ lắm... mau... nhanh lên !

Buổi tiệc ngày càng chìm trong sự thích thú, sôi nổi, bà Kang thì lo tiếp chuyện với các tộc khác bao gồm cả các tộc khác phái, hắc đạo và trung lập.

-Ông Miss... cuộc thi kết thúc... ông sẽ ở lại dự lễ đính hôn của Kang tộc và tộc Tudor chứ ?. Nâng ly rượu máu lên nhìn ông Miss cười nói.

-Hiện giờ tôi cũng ko thể quyết định được

-Nhưng bà ko định về Nam Phong sao ?. Nhìn bà Simon ông nói.

-Về chứ... dù gì cũng phải về gặp mặt cung chủ một lần chứ !.

-À... nếu vậy thì bà ko cần về làm gì... cung chủ...

Lời nói của ông bị cắt ngang bởi hai cô ti nữa chạy hối hả vào, ai cũng thối má nhìn, bật dậy ông hỏi.

- Có chuyện gì ?

- Cung chủ... cung chủ lạ lắm... quân gia... ông mau về coi đi ạ !. Một trong hai cô thở dốc nói.

- Cái gì... đi mau !. Ngạc nhiên ông nói.

Bà Simon càng ngạc nhiên hơn, nghe cô ti nữ nói có nghĩa là cung chủ đang ở đây, nhìn biểu hiện của ông Miss bà càng thấy kì lạ nên cung đi theo, bốn người nhanh chóng rời khỏi buổi tiệc tiến về phía khu VIP.

- Có chuyện gì vậy nhỉ ?. Mẹ Bo thì thầm.

- Bo à... chuyện gì vậy... sao ông Miss hốt hoảng thế... hay là Từ Y có chuyện ?. Cầm tay Bo Hong nói.

- Đi xem đi.

- Uhm

Hong và Bo cũng tắt tốc chạy đi, cả hai và ông Miss đều lo lắng.

- Cung chủ à... cung chủ... người mau tỉnh lại đi... người sao vậy ?.

Vừa gọi nó vừa lấy khăn lau đi những giọt mồ hôi vương vãn trên trán và khuôn mặt, cô không biết phải làm gì ngoài cách này, đây là lần đầu tiên nó như thế, thể chất của nó từ lúc sinh ra đã miễn nhiễm tất cả các loại bệnh và nó chưa bao giờ ra mồ hôi nhiều đến thế, đã nằm trên một tảng băng lớn còn ra mồ hôi thì càng lạ hơn nữa.

Cánh cửa phòng nó mở ra, sau đó là bốn thân ảnh xuất hiện, ông Miss và bà Simon lo lắng tiến lại gần, hai cô ti nữ đứng canh ngay cửa.

Đôi mắt khẽ động và dần mở toan, xung quanh nó đều màu trắng, căng phòng không một đồ vật, không có gì ngoài bốn bức tường, không một cánh cửa dẫn ra ngoài, nhanh nhẩu nó lục lại phần kí ức của mình, nó nhớ nó đang nói chuyện với Yong nhưng đột ngột nó lại ngắt đi và giờ tỉnh dậy thì lại ở đây, thật ra, chuyện gì đang diễn ra?

Đưa tay lên xoa vãn thái dương, rồi ngược mặt lên, một cánh cửa hiện ra trong không gian, từng bước nó bước tới, chạm tay vào cánh cửa đó rồi đi vào cánh cửa đó, một khu rừng hiện ra trước mắt nó, khu rừng đang được cơn mưa bao trùm, không hiểu sao nó lại thấy nơi này rất quen, nơi này giống như... không nhớ nổi.

Bước tiếp, lần theo con đường nó cứ đi, không hiểu sao nó đi trong cơn mưa nhưng người thì không một giọt nước, hình ảnh cô gái với chiếc đầm dài nhiều tà và mái tóc màu bạch kim xỏa dài đang lướt đi. Không gian yên tĩnh chỉ nghe tiếng mưa róc rách, tiếng gió thổi, đột ngột một tiếng khóc nhỏ vang lên, lần theo tiếng khóc nó đi đến một bụi cây, trước khi lại gần bụi cây nơi phát ra tiếng khóc nó thấy một người phụ nữ tóc bạch kim bay đi, không thấy rõ mặt người phụ nữ này nên nó không để ý mà tiến gần lại nơi phát ra tiếng khóc mức nữa ấy.

Đôi đồng tử nó mở to, căng ra, là một cô bé, tóc bạch kim xỏa dài cuộn tròn dưới nền đất, chiếc đầm trắng nhộm màu của bùn, khuôn mặt nhợt nhạt đo thăm mưa nhưng vẫn lộ rõ đôi mắt màu đỏ của ngọc rubi, cô bé này không phải là nó sao, chính là nó lúc nhỏ.

Bước thêm vài bước tiến gần lại nơi thân ảnh bé nhỏ đó ngồi, hơi khụy xuống đưa tay ra định sờ lên khuôn mặt đó nhưng thân ảnh đó lại đột ngột bật dậy chạy đi, nhanh chóng nó chạy theo, chạy đến một vách núi, nhìn thân ảnh với chiếc đầm trắng đang núp sau một thân cây cao to.

Tiếng "keng...keng" làm nó thôi chú ý đến thân ảnh nhỏ ấy, nó tiến đến vách núi, tiến gần lại nơi phát ra tiếng "keng... keng" đó, đưa mắt nhìn xuống vách núi, ba thân ảnh đang giao chiến, nó thấy, hai người đang cầm thanh kiếm kia, hai người có mái tóc màu bạch kim, hai người có khuôn mặt đỏ, cái khuôn mặt mà nó tưởng chừng sẽ quên đi, hai người đó không ai khác chính là mẹ và ba nó.

Nhìn qua người vận áo đen, một người đàn ông đứng tuổi, người đang ông có đôi mắt màu xám xịt, đôi mắt chứa đầy sự tàn ác, ông ta và ba mẹ nó đánh nhau quyết liệt, nhưng theo nó thấy thì ba mẹ nó đang dần mất sức, người đàn ông kia đang chiếm ưu thế.

Đầu óc nó ngày càng rối, hình ảnh bà mẹ nó chết bất chợt lại hiện về, nhắm tịt mắt, đầu nó như muốn nổ tung, những kí ức nó không muốn nhớ cứ ủa về, tiếng thét thát thanh ấy, tiếng khóc hòa trong tiếng mưa, nhất là cái chết của hai người ấy, nó cứ liên tục xuất hiện quấy rối tâm trí nó, bịt tai lại, nó không muốn nghe nữa, nó muốn dừng những âm thanh ấy lại nhưng sao không được, đôi ngươi bắt đầu ngán lẹ, hai hàng nước mắt bất chợt tuôn ra.

Vừa bị tai vừa lắc đầu để hình ảnh và âm thanh đó biến mất nhưng càng làm thì nó càng xuất hiện rõ hơn, tìm nó như thất lạc, đau lên từng đợt, nỗi đau mà nó đã không còn cảm nhận được hơn mười năm trời.

Đôi mắt nhắm tịt ướt đẫm nước, đôi tay cố bịt lấy tai, nó liên tục lắc đầu và chạy đi trong vô vọng, nó cứ đâm đầu chạy, không biết sẽ chạy về đâu, chạy đến khi nào, bao lâu nhưng nó vẫn chạy, chạy mãi, chạy đến giữ khu rừng, thân người nó như mất đi sức lực, khụy xuống nền đất, không gian như quay cuồng, xoay vòng quanh nó, hình ảnh ấy, tiếng khóc ấy đột ngột tắt đi trong đầu nó, nhưng nó vẫn khóc, tiếng khóc như muốn xé toạc không khí ra, nó ngắt đi trong vô thức, thân hình nằm dài trên nền đất cứng cáp.

Êm, cảm nhận được mình đang nằm trên một thứ gì đó rất êm, ko gồ ghề như nền đất, thứ gì đó đang rơi trên mặt nó, khẽ động đôi mắt, bật dậy và từ từ mở mắt ra, nó cảm nhận được tuyết đang rơi, thấy nền đất đã được lớp tuyết trắng bao trùm, đứng dậy nhìn xung quay, chỉ thấy tuyết, khắp người nó cũng bị vài hột tuyết bám lên, từng bước nó lướt đi, nhìn xung quay nhưng vẫn ko thấy gì.

-Yong à... Jus à...!

Một tiếng nói đột ngột vang lên, chạy theo nơi phát ra tiếng nói đó, từ xa nó thấy được ba cái bóng, một đen, một trắng, một nâu.

-Chúng ta chơi đắp người tuyết đi !. Cô bé có mái tóc bạch kim xỏ dài cười tươi nói.

-Ừ ừ !. Cậu bé có mái tóc đen huyền cười đáp.

-Thôi đi... hai người chơi giỏi vậy... tớ đâu biết chơi đâu... tớ luôn thua !. Cậu bé tóc vàng nói.

-Jus này... hay cậu làm người chấm điểm đi... YY và Yong sẽ thi xem ai thắng !. Cô bé tóc bạch kim nói.

-Ừ cũng được.

Nó đứng đờ người nhìn ba thân ảnh nhỏ ấy, quay sang nơi khác nó lại thấy hai thân ảnh cao lớn, một trắng một đen đang ngồi đắp tuyết, nó tiến lại gần, hình ảnh đó ngày càng rõ, người con trai trong bộ đồ màu đen, người con gái trong chiếc đầm trắng.

Mọi thứ đột nhiên biến mất, người con trai ấy, người con gái kia cũng vậy, khung cảnh xung quanh nó giờ là một ngọn đồi với hai cánh đồng hoa hồng, hoa hồng trắng và hoa hồng đen.

Đứng trên con đường thẳng nằm giữa hai cánh đồng, nó quay lại, gần đó, một cái xích đu, một bộ bàn ghế trắng, gần chiếc xích đu nó thấy, hai thân ảnh, một trắng một đen đang nằm trên nền cỏ, hai đầu đối nhau.

-Yun...

Trong đầu nó, một loạt hình như một đoạn kí ức ủa về, cúi đầu hơi nhẹ để cảm nhận những hình ảnh kia, Yun đang công một người, người con gái này lại là hình ảnh trước kia của nó.

Ngước đầu lên, ko thấy cánh đồng với ngọn đồi đâu, chỉ thấy những tấm màn trắng treo khắp nơi, cả tuyết nữa.

-YY...

Quay người lại.

-Yun ?

-Ko... là Yong... cậu lại quên... tớ là Yong

-Yong ?

-Phải... tớ đã nói với cậu rồi mà... tớ là Yong và cũng là... Yun

-Cung chủ... cung chủ... người tỉnh rồi sao... người đâu...

-Cung chủ... cung chủ... người tỉnh rồi sao... người đâu...

Uyên nhi thấy tay nó động đậy hốt hoảng la toán lên, nghe thấy tiếng cô một tí nữ hỏi hả chạy vào.

-Chị Uyên... chuyện gì vậy ?. Tí nữ

-Mau đi gọi quan gia Miss... cung chủ tỉnh rồi.. mau đi. Quay qua nhìn cô tí nữ mới vào.

-Vâng... vâng. Nhanh chóng cô chạy vụt đi với tốc độ nhanh nhất có thể.

Quay sang nhìn nó, bàn tay nó cử động ngay một mạch và rõ ràng cho Uyên nhi mừng rỡ nhưng nỗi lo lắng của cô vẫn ko kết thúc bởi cô vẫn chưa biết tình hình hiện tại của nó ra sao, lần đầu tiên trong đời cô thấy nó có tình trạng như vậy, cô đã theo hầu nó từ lúc nhỏ, từ lúc được cô được đưa đến Nam Phong nhưng chưa hề thấy nó như thế này bao giờ.

-Cung chủ... người đừng có sao nha... nếu người có làm sao thì Uyên nhi ko biết phải ăn nói ra sao với lão phu nhân... với thần dân của Nam Phong. Đưa đôi mắt sầu buồn nhìn nó, giọng nói trầm buồn hòa cùng vài tiếng nấc.

Hàng mi khẽ động vào mở dần, nhấp nháp bờ môi khô và đã nhạt đi. Thấy nó cựa quậy và có ý định bật dậy thì Uyên nhi ngăn lại.

-Cung chủ... người đừng vội cử động.

-Chuyện gì vậy ?. Ngược nhìn Uyên nhi nó thắc mắc, cảm thấy cơ thể rất khó chịu, đầu nặng trĩu.

-Người ko biết gì sao... người đã hôn mê ba ngày rồi. Nói xong Uyên nhi tiện tay bưng tách trà lại cho nó.

-Ba ngày ?

-Dạ phải... quản gia Miss rất lo cho người nên đã cử vài người trở về Nam Phong thưa chuyện với tư đại hộ pháp... có lẽ họ sắp đến rồi.

-À còn nữa... mấy hôm nay tiểu thư Hong rất lo cho người... muốn đến thăm người nhưng bị quản gia Miss cản... cô ấy có dặn khi người tỉnh dậy phải báo tin liền...

Nói đến đây cô chợt giật mình. -Híc... em quên báo rồi...

Nhìn Uyên nhi luyên thuyên ko ngừng rồi rơi mắt khỏi cô hướng về khoản ko. Nhớ đến những gì xảy ra trong khi nó bất tỉnh, cố gắng nhớ lại.

-...tớ là Yong và cũng là... Yun

Đôi đồng tử mở to, hai tay nắm chặt khẽ run lên. Ko thể nào như thế, Yun là Yong ư?, làm sao có thể, nếu vậy khi gặp nó với hình dạng này anh phải nhận ra chứ, nếu anh là Yong thì phải nhận ra nó chứ.

Nhìn biểu hiện la lung của nó Uyên nhi lo lắng. -Cung chủ... người sao vậy... người đừng làm em sợ.

Ko để ý đến Uyên nhi đầu nó ngày càng trở nên nặng trĩu, rồi mù, cảm giác khó chịu dâng trào. Hai tay ôm lấy đầu, lắc mạnh.

-Cung chủ... người làm sao vậy... người ko sao chứ ?. Lo lắng khi thấy thái độ của nó, cố gắng hỏi nó nhưng những lời nói của Uyên nhi ko hề lọt vào tai nó.

Bước xuống giường và chạy đi, hai bàn tay cứ run lên từng đợt.

-Cung chủ... cung chủ à... người đi đâu vậy... người còn yếu lắm... cung chủ...

Chạy theo nó nhưng khoản cánh của cô và nó ngày càng xa và thoán chút đã khuất đi bóng của nó.

Uyên nhi chạy ra khỏi phòng nó vừa đúng lúc ông Miss đi tới, nhìn bộ dạng lo lắng của cô ông hỏi: -Uyên nhi... chuyện gì vậy.

-Quản gia Miss... cung chủ lạ lắm... người tỉnh dậy rồi có những cử chỉ lạ lung và mới vừa chạy đi rồi.

-Cái gì... mau đuổi theo... tìm cung chủ về... tình hình của cung chủ hiện tại rất phức tạp... mau tìm người về. Hốt hoảng ông Miss nói.

-Ông Miss... có chuyện gì vậy. Tiếng của một chàng trai vang lên đằng sau ông.

Quay người lại ông khẽ cúi đầu. -Thiếu gia... người đến rồi... cung chủ vừa tỉnh dậy và chạy đi rồi... với lại tình hình hiện tại của cung chủ rất xấu.

Bước lại chỗ ông Miss Thiên khẽ nhủ mảy. Sau anh là ba khuôn mặt khá quen thuộc, Phong, Danh và Nguyệt.

-Mau đi tìm đi. Nguyệt lo lắng nói.

-Anh Thiên... chúng ta cũng mau đi tìm chị ấy đi. Danh nói.

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi nơi vừa nãy đông người giờ chỉ còn lại hai binh lính đứng canh giữ còn toàn bộ những người kia đều đi tìm nó.

-Uyên nhi... em có biết cung chủ thường tới đâu ko?. Vừa đi Danh vừa nhìn Uyên nhi hỏi.

-Dạ... người ít khi ra ngoài nên chỉ lui tới vài chỗ... nhiều nhất là khuôn viên khu học viện Ireland. Một loạt cô kể ra những gì cô biết.

-Lúc tỉnh dậy cung chủ có nói gì ko?. Thiên hỏi.

Cố gắng nhớ lại sự việc khi nãy.- Hình như là ko.

Đôi đồng tử hơi căng và mở to khi cô chợt nhớ ra một điều gì đó. -A... lúc người bỏ chạy em có nghe thoán qua tên của ai đó... hình như là... là...

Cố gắng nhớ lại nhưng cô lại ko nhớ được nó đã nói gì.

-Làm sao bây giờ... chị Uyên... chị ráng nhớ đi... .Nguyệt lo lắng than.

-Cầu mong là chị ấy đừng gặp phải anh ấy. Danh thì thầm.

Nghe được câu thì thầm của Danh, Phong nhìn Danh hỏi. -Em nói gì... gặp ai ?.

-Là anh Yun... bạn trai trước đây của chị ấy đó.

Nhíu mày Phong quay sang Nguyệt. -Nguyệt... cung chủ trước đây có bạn trai ư... sao anh ko nghe hai đứa nói gì vậy ?.

-Ồ thì... . Toát mồ hôi. -...bây giờ đâu phải lúc nói chuyện đó... lúc khác em nói anh nghe. Cười gượng.

Vẫn đưa ánh mắt nghi ngờ hình viên đạn nhìn Nguyệt, thấy biểu hiện chẳng lành của Phong, Nguyệt tiếp tục nói.

-Anh cũng biết là chị ấy ko thích ai nói về chuyện của mình mà... anh ko nhớ chuyện lúc nhỏ của chị ấy sao... hai người bạn chơi chung với chị ấy đã mất tích đó... từ lúc đó hề ai nhắc đến tên Jus và Yong là khó sống với chị ấy... nên em ko thể nói cho anh biết chứ bộ.

-Hơ ?. Dường như nhớ được chuyện gì đó Uyên nhi nhanh chóng lục lại kí ức. -"Yun?... Yong?... mình hình như đã nghe hai cái tên này ở đâu đó thì phải !". Cố gắng nhớ, cô liên tục lục lại phần kí ức của mình. "Yun... Yong... Yun... Yong... Yun... a !"

-Em biết cung chủ đi đâu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Có thật là cung chủ ở đây ko đấy?. Cúi người xuống thờ hồng học rồi quay sang nhìn Uyên nhi.

-Chắc chắn là người ở quanh đây vì trước khi bỏ đi cung chủ có nhắc đến Kang Yun. Ko khác gì Phong, Uyên nhi cũng mệt ko kém, nhưng cái mệt lại bị sự lo lắng lấn áp đi.

Sau khi Uyên nhi nhớ ra được nơi nó sẽ đến thì năm người chia ra làm ba hướng mà tìm, Danh với Nguyệt, Uyên nhi và Phong cuối cùng là Thiên một mình.

-Sao tìm mãi mà ko thấy chị ấy vậy. Kéo tay Danh nguyệt nói, sự lo lắng ngày càng tăng ko chỉ ở cô mà hầu như ở tất cả.

-Đi tìm ba người kia đi...có lẽ họ thấy chị ấy rồi cũng nên. Danh thì chừng chặc hơn nhưng cũng ko nguì sự lo lắng vốn có.

-Đành vậy.

Làn gió khẽ thổi qua những tán lá khiến những lá đã ố màu rơi rụng bay lả tả khắp sân, mái tóc màu bạch kim nổi trội cùng những tà áo trắng cũng ko thẹn mà tung mình theo, mảnh lưng nhỏ bé ánh lên tia đơn độc làm cho bức tranh đã buồn càng thêm sầu. Đôi mắt màu đỏ của ngọc rubi lạnh lùng nhưng chất chứa vài tia buồn man mác, vài tia đau khổ len lỏi làm cho đôi mắt vốn thu hút ánh nhìn của mọi người nay thập phần cuốn hút.

Trong tiếng ù ù của làn gió và tiếng xào xạc cùng những chiếc lá va chạm nhau thì tiếng giầy lộp cộp vang lên ngày một lớn, tiếng rắc của những chiếc lá giòn vàng bị bề vụn cũng ko làm cho ko khí ảm đạm thêm phần sôi nổi.

-Về thôi. Một tiếng nói đằng sau vang lên, nhẹ nhàng, ầm ập đánh thức nó khỏi những suy nghĩ rồi mù trong đầu, khỏi những đoạn kí ức mất đi đã trở lại.

Từ từ quay lại, hướng đôi mắt màu đỏ của ngọc rubi về chủ nhân chủ tiếng nói vừa vang lên, đôi chân trần nhỏ bé từ từ lê bước, thật nhẹ.

Ko gian yên ắng dần, ko còn tiếng gió thổi ù ù, ko còn tiếng lá rơi xuống nền gạch, tiếng rắc rắc của những chiếc lá khô cứng bề vụn cũng tắt hẳn. Mảnh lưng nhỏ bé hồi nãy cũng được che chở bằng một mảnh lưng to lớn và mạnh mẽ hơn.

Đôi mắt từ từ nhắm lại, bàn tay siết chặt lấy mảnh lưng mạnh mẽ ấy.

-Em... mệt lắm... thật sự rất mệt.

-Anh biết... nếu em chọn sự trốn chạy thì trước tiên... em phải quên được nó... nếu ko thể quên được thì hãy đương đầu với nó... có như vậy thì em mới có thể giả thoát mình ra khỏi nó.

-Em làm được sao... sẽ được chứ ?.

-Tất nhiên rồi... em là ai chứ... ko có gì mà em ko làm được cả... Từ Y mà anh biết ko bao giờ chịu thua bất kì chuyện gì... cho dù đó là thiên ý cũng sẽ thay đổi cho bằng được !.

-Vậy sao...

Giọng nói ngày càng nhỏ dần cho đến khi tắt hẳn, bế nó lên khẽ bước đi để nó từ từ chìm vào giấc ngủ, nở nụ cười ấm áp nhìn nó.

-Yong à...

Nụ cười ấy tắt đi khi đôi môi nhỏ nhắn thót lên một cái tên, nụ cười ấm áp giờ đã được thay bằng một nụ cười đầy chua chát.

-Em vẫn nhớ đến hẳn... ngay khi ngủ sao?... anh muốn bóp chết người con trai tên Yong ấy đi... nhưng nếu hẳn làm cho em hạnh phúc thì... có thể... anh sẽ nghĩ khác.

...

-Chủ nhân... mọi việc đã tiến hành như dự định... ngay khi cuộc thi kết thúc... chúng ta có thể bắt đầu !. Cầu Nhậm Hành - chủ tịch hội đồng hắc lâm.

-Tốt lắm... nhưng vẫn còn hai việc cần phải làm !. Người đàn ông có đôi mắt màu xám xịt chưa đầy tà ác khẽ mỉm cười vừa ý nhưng khuôn mặt bất chợt có chút đanh lại.

-Sao ạ ?. Lão Back (Cầu Nhậm Hành) nhú mày.

-Năm xưa ta có một đứa con gái và trước khi ta bẽ quan để tránh sự truy lùng của tam giới ta biết được là nó đang có mang... quá trình mang thai của con cháu trong tộc khác hẳn các vam của tộc khác... một lần do bị phát hiện nơi tu luyện ta đã xuất quan.....

...

-Chị ấy... ngủ rồi sao... anh tìm được chị ấy ở đâu thế ?. Nguyệt nhìn nó rồi quay sang nhìn Thiên đang ngồi.

-Này Nguyệt...anh bảo em đổi cách xưng hô đi sao em vẫn gọi cung chủ là chị thế. Phong hăm he nhìn Nguyệt.

-Có sao đâu... anh làm gì mà ghê vậy... gọi như thế lâu quá nên đổi ko quen ấy mà.

-Anh cũng như em nhưng sao anh làm được mà em thì ko?.

-Anh khác em khác... có giống nhau đâu mà lấy ra so sánh chứ.

-Hazzi... cái với em... mệt thật. Chấn nản Phong đi lại ghé ngồi.

-Bộ em muốn cãi với anh lắm hả. Đưa đôi mắt ko mấy thân thiện nhìn về phía Phong rồi quay sang Thiên bên cạnh, thái độ liền khác hẳn. -Anh Thiên...anh tìm được chị ấy ở đâu thế..?

-Khuôn viên phía tây khu vực của học viện Ireland.

Tròn mắt nhìn Thiên Nguyệt hỏi tiếp. -Vậy khi anh đến chị ấy đã ngủ rồi hả... hay anh đến rồi chị ấy mới ngủ... làm sao chị ấy chịu theo anh về vậy... đáng lẽ chị ấy gặp anh phải chạy đi chứ... sao vậy anh... kì thật đấy. Một tràng câu hỏi tuôn ra làm cho người vốn điềm đạm như Thiên cũng chịu ko nổi mà bỏ ra ngoài, trước khi đi còn nhìn Nguyệt mà lắc đầu.

...

-Vậy việc thứ hai là gì?.

-Nhanh chóng tìm ra chủ nhân của luồng sức mạnh ấy... ta cảm nhận được nó chính là khắc tinh của ta... phải tiêu diệt nó trước khi nó làm ảnh hưởng đến mưu đồ của ta. Lạnh giọng ông nói làm cho lão Back cũng phải khiếp sợ, vậy là chỉ cần hoàn thành hai việc này thì chuyện thống nhất giới vampire chỉ còn là thời gian.

-Dạ vâng !

Thứ 2....

Ngày mà mọi người mong chờ cũng đã đến, phần thi quan trọng nhất của cuộc thi ALPHABET chính thức mở màn, ai cũng náo nức chờ xem cuộc tranh tài của các học viện với nhau, nơi mà chỉ có vam cấp trung trở lên tham gia, tuy ko có quy định là chỉ cấp trung trở lên mới có thể tham gia nhưng hầu hết ai cũng biết những vam cấp thường ko thể đấu với những vam có cấp bậc cao hơn mình và trên hết mạnh hơn mình.

Hàng ghế khán giả đã chật kín, nơi dành cho các gia tộc lớn cũng gần như kín chỗ, ông Miss cũng đã có mặt. Kết giới cũng đã bật để tránh khi giao đấu sẽ ảnh hưởng đến mọi người, bên trong kết giới cũng là nơi sẽ diễn ra cuộc đấu, ko một vật gì tồn tại, chỉ có ko khí, một khoảng ko rộng lớn, bên dưới là bề mặt của biển, một màu xanh trong suốt của biển cả, trên là bầu trời xanh thẳm.

Bước đến cạnh Yun, nhìn về mặt có chút lạ lùng của Yun, Tea Hin ko khỏi thắc mắc. - Anh Yun... ko sao chứ ?.

-Sao cậu lại hỏi vậy ?.

-Khi... .Ngồi xuống cạnh Yun. - Vì hiện giờ khuôn mặt anh đang lộ rõ sự lo lắng đấy thôi.

-Hazzi... dạo gần đây tôi thường hay mơ thấy nhưng điều rất kì lạ... ko biết đó là thật hay là ảo. Trầm ngâm Yun nói.

-Mơ sao... anh thấy gì ?.

-Một cậu bé tóc đen... tôi ko thấy rõ khuôn mặt... tôi thấy cậu bé đó rất quen nhưng lại ko nhớ là ai..

Ngập ngừng Yun đưa mắt về một khoản ko vô định. -Cậu bé đó cùng một cậu bé tóc vàng và một cô bé có mái tóc bạch kim dài... đang... chơi tuyết.

-Bạch kim sao ?... sao giống chị Tara vậy.

-Theo cậu thì đó có phải là Tara lúc nhỏ ko ?. Yun trầm tư nhìn Tea Hin.

-Có thể... người có mái tóc màu bạch kim dài thì em chỉ biết có mỗi chị ấy... có lẽ cô bé đó là chị ấy lúc nhỏ... nhưng anh nói còn một cậu bé tóc vàng nữa cơ mà.

-Đúng vậy... lúc nào tôi cũng thấy ba thân ảnh nhỏ ấy chơi đùa dưới tuyết.

-Kì lạ... nếu vậy thì đó là kí ức lúc nhỏ của chị ấy... sao anh lại mơ thấy chứ ?. Gãi cằm tỏ vẻ khó hiểu.

-Thôi... đừng nghĩ nữa... ra ngoài đi. Đứng dậy nhìn Tea Hin rồi đi thẳng ra ngoài.

...

-Woo... cậu và Yun vẫn còn giận nhau à ?. Ha Rum bèn lên tiến lại gần Woo đang ngồi trên lang cang.

-Giận?... cô nghĩ tôi và cậu ta là ai mà giận nhau. Cười trừ, đưa đôi mắt vẫn ko hề nhìn lướt qua Ha Rum dù chỉ một lần.

Nghe anh nói lòng cô lại càng nhói lên gấp trăm ngàn lần, Woo ngày càng lạnh lùng với cô, từng ngày cô luôn dõi theo anh, nhìn anh từ một góc xa, khóc đến cạn nước mắt mọi thứ nhưng vẫn ko lay động được anh, cô đang dần bất lực.

-Cậu đừng đẩy mọi trách nhiệm cho Yun nữa... chuyện đó xảy ra cũng do một phần lỗi của cậu mà... Yun cũng đâu sung sướng gì khi mất Tara chứ... hai người cứ thế hoài sao... mất đoàn kết vậy thì chúng ta sẽ thua các học viện khác thôi.

-Hừ nực cười... cô đang dạy đời tôi đấy hả... cô nghĩ cô vẫn như trước sao... lúc trước cô chỉ là công cụ để tôi đấu với Yun thôi... đối với tôi... cô ko là gì.

Như ngàn con dao đâm vào tim, nước mắt sớm đã tràn ướt đầm hai bờ má trắng. -Tại sao cậu lại quá đáng như thế chứ... sao cậu lại làm như thế với tôi.

-Cô nghĩ tôi làm như thế với cô là quá đáng ư?... cô nghĩ tôi ko biết ý định của cô với tôi và thẳng Yun ư.

...

Đôi mắt khẽ mở... nhấp nháp bờ môi rồi bật dậy... ko còn thấy đau đầu nữa... cảm giác khó chịu cũng tan biến. Bước xuống giường đi lại cửa sổ nhìn ra bên ngoài, mặt trời đã lên đỉnh đầu, những tia nắng cũng đã giăng kín hết khoản sân rộng.

Đi vào phòng với chậu nước trên tay, nhìn thấy thân ảnh màu trắng đang đứng ngay cửa sổ Uyên nhi ko khỏi mừng rỡ đặt ngay chậu nước xuống bàn mà tiến lại gần nó cúi đầu.

-Cung chủ... người đã tỉnh.

Quay lại nhìn Uyên nhi rồi nhìn nét mặt vui sướng của cô nó thắc mắc. -Sao người lại cười khi thấy ta tỉnh ?.

-Người ko biết gì sao... người đã ngủ mấy ngày liền rồi đấy... mấy hôm trước người tỉnh dậy rồi bỏ đi làm mọi người rất lo... may mà đại hộ pháp tìm được người khi đưa người về thì người đã ngủ rồi.

-Vậy họ đâu ?

-Họ mới vừa đi lúc nãy... hôm nay là ngày tổ chức cuộc thi ALPHABET nên quan gia Miss đã mời họ đến rồi.

-ALPHABET ?

-Vâng... người có muốn đi xem ko... phần thi này là phần thi quan trọng nhất... các vam sẽ giao đấu với nhau... chắc là vui lắm. Hón hờ Uyên nhi nói, mặt ko khỏi hiện ra vẻ phấn khởi.

-Ừ...

...

-Cậu ko ra đó đi... cuộc thi sắp bắt đầu rồi đấy. Lau đi nước mắt rồi nhìn Woo như là vừa nãy ko có chuyện gì xảy ra.

-Ko cần cô nói... tôi tự biết đi. Nhưng Woo vẫn lạnh lùng với cô, tuy vậy nhưng vì đã quen với cái vẻ lạnh lùng này nên Ha Rum ko còn thấy đau lòng nữa.

-"Tara à... tớ nhớ cậu quá... hiện giờ đang ở đâu vậy ?"

...

-Anh Yun... sao ko đi đường kia cho gần mà phải vòng qua khuôn viên chi cho lâu vậy ?. Đưa đôi mắt khó hiểu nhìn Yun đang thả đi.

-Cậu lắm lời quá đấy... đường nào mà chặn ra chỗ đó.

-Sẵn tiện qua đây mình rủ thằng Bo đi cùng đi.. anh với nó dạo này ít nói với nhau quá.

-Cậu im đi... cái mỏ của cậu sắp dài ra rồi đấy. Chán nản nhìn Tea Hin, Yun vẫn cứ ung dung đi ko để ý đến lời của Tea Hin nữa, mặc cho anh cứ luyện thuyên mãi ko ngừng.

...

-Cung chủ à sao mình lại đi về hướng khuôn viên vậy... đường kia mới ra chỗ thi đấu mà. Uyên nhi cũng ko ngừng nói bên tai nó nhưng nó cũng mặc mà tiến thẳng về phía khuôn viên khu học viện Ireland.

-À... em hiểu rồi... người tìm tiểu thư Hong phải ko.

-Nhưng lỡ cô ấy đi trước rồi thì sao ?.

-Cung chủ... em có nên thông báo cho quan gia Miss trước ko ?.

Nhẹ nhàn ngồi xuống cạnh bà Kang - mẹ Yun, nở một nụ cười hiền dịu với bà. -Mẹ... anh Yun vẫn chưa đến sao ?.

-Ừ... chắc nó cũng đang ra đấy... mà James này... ta thấy con và thằng Yun còn lạnh nhạt với nhau quá đấy.

Khuôn mặt đang cười tươi của James có chút đánh lại rồi chuyển sang ừ rừ. -Con cũng đâu muốn nhưng...

-Nhưng sao ?... con và nó xảy ra chuyện gì sao ?. Khuôn mặt nghiêm nghị nhìn James.

-Nhưng Yun cứ luôn tỏ ra lạnh lùng với con... hình như Yun vẫn còn nhớ cô ta.

Trầm ngâm một hồi bà lên tiếng. -Ta hiểu rồi... mọi chuyện để ta lo.

...

Sau một hồi luyện thuyên Uyên nhi mới dứt khoát nói. -Cung chủ... hay là em đi báo với quan gia Miss một tiếng trước ha.

-Ừ. Lạnh giọng nói, ko máy là để ý đến Uyên nhi, nhưng vì cô lúc nào cũng nói ko ngót nên đành đồng ý cho cô đi.

-"Thật ra chuyện gì đã xảy ra vào mấy hôm trước ?"

Hướng đôi mắt màu đỏ của ngọc rubi về phía khoản ko trước mắt, nhẹ nhàn từng bước đi theo con đường được lát bằng sỏi đá.

Gió thổi nhẹ đưa nó vào những suy nghĩ mong lung.

-"Hình như mình đã quên một chuyện gì đó... nhưng là chuyện gì chứ ?"

-Ko rủ thằng Bo thiệt hả anh. Một tiếng nói vang vọng từ đằng xa làm nó thức tỉnh trở về với hiện thực, thoát khỏi những suy nghĩ mong lung.

Nhưng nó lại ko để ý mấy đến tiếng nói đó, nó vẫn nhàn nhạ bước đi, đi theo con đường với những ngõ rẽ phức tạp.

-Tea Hin... cậu ồn quá. Ko chịu nổi khi tai Yun đã chất đầy những lời nói của Tea Hin, vậy mà anh ko có ý định ngừng mà còn nói tiếp nữa chứ.

Nó khẽ giật mình, tuy khoản cảnh của nó và tiếng nói đó phát ra ko xa nhưng cũng ko gần, và bị ngăn tầm mắt bởi một ngõ quẹo nhưng nó có thể nghe rõ được giọng nói đó, một giọng nói cứ lẫn quẩn trong đầu nó, quấy nhiễu tâm trí nó.

Khẽ lắc đầu để xua đi hình ảnh của Yun trong đầu mình nó tiếp tục đi, phong thái vẫn nhàn nhã, điềm đạm, lạnh lùng và luôn bất cần.

Làn gió nhẹ nay đã mạnh dần, làm cho cây cỏ xung quanh rung chuyển, ngày càng mạnh thổi tung những vật nhẹ bay khắp nơi, cuốn đi những chiếc lá vàng rụng quanh gốc cây, từng chiếc lá cứ theo cơ gió mà lướt qua khuôn mặt lạnh tanh của nó, ko khí lạnh này chắc cũng ko lạnh bằng khuôn mặt như tảng băng của nó.

Đến ngõ quẹo nó vẫn cứ nhiên đi, như ko có gì trước mắt mình, như bên con đường mà mình sắp đi ko có bất kì ai, bất kì vật cản nào.

Nhưng bước chân nó đành phải dừng lại, ko phải vì Yun mà là vì hai thân ảnh đang nhìn mình chằm chằm trước mắt, khi khoản khắc nó vừa bước tới khu quẹo thì từ một lối đi khác, hai thân ảnh cũng vừa lộ dạng, theo như kí ức hiện tại thì nó hoàn toàn ko biết hai người họ nhưng sao nó lại có một cảm giác khó chịu khi nhìn thấy họ nhất là cô gái bên cạnh chàng trai kia.

-Tara...

Một tiếng nói vang lên kéo nó về với hiện thực, quay sang nhìn Yun, người mới vừa gọi nó bằng một cái tên "Tara"

-...

Ko nói gì, như bản tính vốn có nó chỉ im lặng, khuôn mặt vẫn lạnh tanh và bước tiếp mặc những ánh mắt nhìn nó, những ánh mắt đầy sự bất ngờ.

Nó đi tiếp, lạnh lùng lướt qua Yun và Tea Hin, nhưng ai biết được bên trong vẻ lạnh lùng ko quan tâm gì đến mọi thứ lại có một cảm giác khó chịu vô cùng, tìm nó cứ nhiên thắc lại, nhói lên vài phần.

-Tara...? .Một lần nữa cái tên "Tara" vang lên, nhưng ko phải là của Yun mà là của chàng trai kia, chàng trai đi cạnh cô gái mà nó có ấn tượng khi mới gặp.

Nó vẫn bước.

Nhanh chân Woo tiến lại gần nó, lướt qua Tea Hin và Yun đang đơ người.

Trước mắt Woo, một cô gái với vẻ đẹp ko ai sánh bằng, vẻ đẹp ko ai có được, mái tóc màu bạch kim dài, đôi mắt màu đỏ của ngọc rubi, đôi mắt đẹp tuyệt trần nhưng lại vô hồn, lạnh lùng và bất cần. đôi môi đỏ tươi, một màu đỏ tự nhiên của máu, sống mũi cao thẳng, làn da trắng như trẻ em, hàng long mi dài làm cho đôi mắt thêm sâu.

Chỉ khác ở màu mắt và tóc còn tất cả, toàn bộ đều giống, giống ở cái vẻ bất cần, vẻ lạnh lùng và đôi mắt vô hồn sâu ko đáy ấy.

-Là cậu thật sao ?

-Công nhận ở đây đông thiệt.

Thở dài, lắc đầu đi tới chỗ Nguyệt.

-Em làm ơn giữ ý giữ tứ giữ chút đi. Phong nói.

Khuôn mặt hớn hở của Nguyệt chuyển biến đột ngột, nhìn Phong với ánh mắt kinh dị nhất có thể, chu mỏ.

-Em thì sao... anh lắm lời quá.

-Cũng đâu bằng em

-Anh nói cái gì.....

Mặc cho Phong và Nguyệt cãi nhau, Thiên và Danh chỉ đáng mắt vào bên dưới khán đài mà quan sát, tuy ko cùng huyết thống nhưng Danh giống Thiên ở chỗ tính khí trầm.

Căng phòng tương đối rộng lớn, được trang bày cực kì bắt mắt và sang trọng, nơi có thể quan sát cận cảnh trận đấu nhất là khi giao chiến, phần cửa sổ được làm bằng kính,100 % bề mặt là kính trong suốt và là tầng cao nhất của tòa tháp nên cửa sổ chỗ Thiên và Danh đang đứng đối diện khoản ko của cuộc thi.

Tiếng "cạch" phá tan cái ko khí tĩnh lặng của Thiên và Danh, cuộc đấu khẩu "nảy lửa" của Phong và Nguyệt.

Uyên nhi bước đến cuối chào bốn người.

-Uyên nhi... có chuyện gì vậy... đáng lẽ em phải ở cạnh cung chủ chứ. Phong.

-Đúng vậy... ko lẽ chị... à cung chủ có chuyện gì sao ?. Nguyệt.

-Thưa... cung chủ đã tỉnh... người đang trên đường tới đây... em đến để thông báo. Nhẹ giọng Uyên nhi nói.

-Tỉnh rồi thì tốt. Thiên âm ngữ hơi trầm vang lên nhưng mắt vẫn dán vào chiếc cửa kính mà nhìn xuống dưới.

Tiếng "cạch" tiếp tục vang lên, lần này ngay cả Thiên cũng phải ngoảnh đầu lại xem.

Một miếng vải lụa trắng ló dạng, nó bước vào, tiến lại chỗ mọi người, khuôn mặt đã lạnh nay thêm phần băng đá, đôi mắt màu đỏ sẫm thâm vô hồn.

Năm người cuối nhẹ đầu chào, một phong tục bắt buộc của tộc Nam Phong, chỉ cần là đẳng cấp lớn hơn bất kể lớn nhỏ cũng phải cúi đầu chào, vì nó là người đứng đầu Nam Phong tộc nên cho dù là Tứ Đại Hộ Pháp cũng phải cúi đầu mà chào, chỉ riêng bà nó là ko.

Ko nói gì mà đi tới cửa kính nhìn ra khoản ko bên ngoài.

-Xuống dưới đi. Sau một hồi ko động tĩnh nó lên tiếng.

-Dạ ?. Nguyệt ko hiểu hỏi lại.

-...

Nhưng nó lại ko nói tiếp, trong năm người thì đã có bốn người hiểu ngoại trừ Nguyệt, mang danh là Tứ Hộ Pháp mà lại chậm tiêu nhất, ngay cả Uyên nhi còn biết ý nghĩa của câu nói đó là gì.

-Tất cả xuống chỗ của quản gia Miss đi. Thiên lên tiếng.

Mọi người lặng lẽ đi ra trong ko gian yên lặng, chỉ còn nó với chàng trai mặt đỏ trắng.

Bước đến cạnh nó, cũng như nó, nhìn vào khoản ko trước mắt.

-Em ổn chứ ?. Giọng nói đầy sự yêu thương, ấm áp vang lên làm khí lạnh của nó bớt đi vài phần, có lẽ nó chỉ như thế trước Thiên, Thiên như một người anh trai.

Trong đời nó có lẽ chỉ trải qua hai ngày tồi tệ nhất, có thể như vậy, hai ngày nó mất đi bốn người nó yêu thương, ngày đầu tiên mất đi người bạn thân và mất liên lạc với một người bạn thân, ngày thứ hai, cái ngày định mệnh bắt đầu cuộc đời mới đầy đau khổ.

-Ừ... tạm ổn.

-Em vẫn ko nhớ chuyện gì sao?

-Ừ... đã nhớ... nhưng lại quên.

-Việc đó... em sẽ tiếp tục làm ?.

-Ừ... ko thể ko làm.

----->

-Là cậu thật sao ?

-...

Khuôn mặt lạnh tanh ko hề có ý trả lời câu hỏi đó, nó nhìn Woo như một sinh vật lạ.

Ha Rum bước tới gần nó và Woo, nhìn nó thật kĩ.

-Tara... cậu đúng ko ?.

-...

Đưa đôi mắt màu đỏ của ngọc rubi nhìn Ha Rum, một cảm giác khó chịu thập thò trong người nó, một ác cảm.

Đối diện với đôi mắt này Ha Rum như hóa đá, cô cứng đờ người khi bị nó nhìn, cái lạnh thấu xương thấm vào da thịt chạy dọc theo xương sống.

-Tôi... có phải đã quen cô ?.

Ko chỉ Ha Rum ngay cả Yun, Tea Hin và Woo cũng phải giật mình nhìn nó.

-Có phải ko ?.

Một lần nữa, ko đợi mọi người quàng hồn nó lại tiếp tục hỏi, âm ngữ lạnh lùng khiến Ha Rum phát run.

-Tôi... tôi...

Khung cảnh ko yên ả để mọi chuyện diễn ra, gió cứ lớn dần thổi bay mái tóc màu bạch kim dài bay theo chiều gió càng khiến nó thêm phần đẹp và thập phần lạnh lẽo.

Từ xa, hai thân ảnh dần lộ diện và đang tiến đến gần.

Nhìn thấy cảnh trước mắt Hong và Bo ko khỏi khó chịu và lo lắng nhất là cô bạn thân của nó.

-Từ Y à... có chuyện gì vậy ?.

-Từ Y à... có chuyện gì vậy ?

Chạy lại đứng cạnh nó, nhìn Ha Rum trước mặt bằng một cặp mắt ko mấy là thân thiện.

-Kang Yun... ko phải tôi đã nói với cậu Từ Y ko phải là Tara rồi mà... sao các người cứ làm phiền người khác hoài vậy. Tức giận nhìn Yun mà quát.

-Hong à. Cầm tay Hong như muốn trấn tĩnh cô lại.

Con giận bên ngoài tuy đã được nó làm cho hạ đi nhưng con giận bên trong lòng thì ko thể, cô vẫn nhìn Yun, Ha Rum kể cả Woo bằng một đôi mắt chứa đầy oán hận.

Nó bước đến, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của Yun, ko một cái chớp, nó lạnh lẽo, sâu thẳm nhưng có chút bi thương.

-Nói đi... có phải tôi quen cô ta ko ?.

Như muốn tránh đi ánh mắt ấy, ánh mắt như muôn đóng băng con tim đang rỉ máu của mình, tránh đi đôi mắt lạnh lẽo mà mình ngày mong đêm nhớ. Muốn quay mặt đi nhưng ko thể.

-Ph... phải !

-Vậy có phải tôi ko thích cô ta ko ?.

Thêm một câu nói như con dao vô hình đâm sâu vào tim ba người, Yun thật sự ko mạnh mẽ đến mức có thể tiếp tục nghe những câu hỏi đó.

Ha Rum chỉ biết nuốt nước bọt mà run lên.

-Có lẽ vậy... Tara... đừng hỏi nữa.. !. Cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của nó.

Giật tay ra khỏi Yun một cách dứt khoát, nó tiếp tục nhìn anh.

-Tại sao... tôi lại ko thích cô ta ?.

Quy người xuống khi câu hỏi của nó vừa mới vang lên, Ha Rum là người đầu tiên ko thể chịu được những câu hỏi nhưng ngàn dao đâm vào tim mình, cô... đã phạm lỗi quá nhiều, nhưng cô ko phải người đau khổ nhất, cô ko biết nên vui hay buồn vì điều này.

Nhìn nó, nước mắt cứ trào ra ko ngừng.

-Tara... xin lỗi... tôi xin lỗi...là lỗi tại tôi... cô đừng hỏi gì nữa... Yun cũng đã chịu sự trừng phạt rồi... chúng ta... ai cũng đã đau đớn lắm rồi... hãy thôi đi... hức...hức... làm ơn đi... tôi ko chịu nổi nữa... hức...hức...

Nắm lấy tà áo của nó mà lay.

-Cô làm gì vậy hả... cô nghĩ như thế thì cậu ấy sẽ tha thứ cho sao... cô có biết nỗi đau cô chịu ko bằng một phần ngàn nỗi đau của cậu ấy ko...

Kéo Ha Rum ra khỏi người nó, Hong như muốn điên tiết lên, nhìn Ha Rum như thế cô cần ko chịu nổi, ko ai khác, cô chính là người chứng kiến nỗi đau của nó, ko nhớ được mọi chuyện vậy mà vẫn phải gánh chịu trong vô thức, bị nó giằng xé từng giây từng phút, làm cho nó trở thành như hôm nay, lạnh lùng, tàn khốc, ngay cả một nụ cười nhẹ cũng chưa hề có, khuôn mặt cứ luôn lạnh lùng ko một cảm xúc biểu lộ.

Ngẩng mặt lên nhìn Woo và Yun.

-Các người làm ơn thôi đi... hãy tránh xa cậu ấy ra giùm đi... các người làm cậu ấy ra nông nỗi đó vậy mà vẫn chưa vừa lòng sao... cậu ấy đã ko nhớ thì có sao các người lại cứ xuất hiện chứ.

Nhìn Hong trong bộ dạng như thế Bo muốn ngăn cô lại, kiềm chế lại cái cảm xúc của cô nhưng có lẽ để cô như vậy thì tốt hơn là kiềm nén những bức tức đó trong lòng.

Làn gió lạnh lẽo hòa mình vào ko gian ngọt ngào của cuộc chạm mặt. Ko gian bỗng yên tĩnh trở lại, chỉ nghe tiếng gió thổi mạnh.

Nó lạnh lùng quay đi, bước tiếp, để lại sau mọi người hướng mắt theo nhìn, ko biết hôm nay nó làm sao nữa, ko biết tại sao nó lại hỏi những câu hỏi đó, dù ko biết lúc trước chuyện gì đã xảy ra nhưng cứ thấy Yun là nó cảm thấy khó chịu và hôm nay tự dưng nó lại thấy ghét một ai đó dữ dội.

Nhìn theo tấm lưng đang ngày càng xa mình, mảnh lưng nhỏ bé đơn độc.

Con tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đôi chân muốn bước đến ôm lấy, muốn mở lời nói câu xin lỗi nhưng lại ko thể. Chỉ biết hướng mắt nhìn, chỉ biết nói câu xin lỗi, lời yêu em trong thâm lặng. Dầu biết mình đã sai, sai khi làm tổn thương em, sai khi để em vụt khỏi tầm tay, sai khi ko giữ chặt lấy em nhưng anh vẫn, vẫn muốn mình một lần ích kỷ, vẫn muốn em trở về bên anh cho dù là thật... hay... mơ.

<-----

-Anh ko xuống à ?. Đẹp mọi chuyện vào một góc quay sang nhìn Thiên.

Cười nhẹ. -Ko... có lẽ anh ở đây sẽ tốt hơn. Nhìn nó, đôi mắt âm áp. -Trận đấu sắp bắt đầu rồi đấy.

-Từ Y... anh vừa nhận được mật báo bên lão Back.

-Có chuyện gì sao.

-Ông ta đã bắt đầu hành động.....

...

-Anh Yun... ko sao chứ ?. Bước đến vỗ vai Yun trấn an.

-Ko. Quay lên nhìn Tea Hin. -Hôm nay là vòng loại nên ko có gì phải lo lắng.

-Em ko hỏi chuyện đó. Ngồi xuống cạnh Yun. -Anh tính sao đây... nếu anh còn yêu chị ấy thì hãy cố gắng mà thức tỉnh chị ấy... đừng làm cho chị ấy đau khổ nữa... nếu ko em cũng ko về phía anh đâu.

-Anh biết rồi. Nói giọng chắc nịch.

-Thôi em đi đây... em thi đấu tiền mà.

Rời khỏi phòng dự bị Tea Hin đi ra nơi thi đấu, vừa đi tới khu vực gần nơi ban giám khảo thì gắng tay của anh bị lỏng nên gắng lại và vì đôi mắt dán vào cái gắng tay nên anh đã ko nhìn đường, kết quả là anh đâm phải một người khi tới khúc quẹo.

Cô gái mặt áo vàng lồm cồm bò dậy xoa xoa cái móng vừa chạm đất của mình -Trời ơi... đau chết đi được.

Tea Hin cũng chần chừ khác gì. -Trời ơi cái lưng của mình.

-Này anh đi đứng kiểu gì vậy hả./ Này cô đi đứng kiểu gì vậy hả.

-Lại là anh / Lại là cô.

Hai người nhìn nhau mà khoảng ko trước mặt như có dòng điện băng về phía đối phương.

-Đi đứng cái kiểu gì vậy hả... mắt anh để đâu vậy.

-Cô...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

-Đi đứng cái kiểu gì vậy hả... mắt anh để đâu vậy.

-Cô...

-Cô cô cái gì... lần này là lỗi của anh ko phải của tôi !.

Giận đỏ mặt tím tai nhưng lại ko thể cãi lại vì đúng là lỗi của mình, nhưng nhìn cái mặt vênh vác của Uyên nhi, Tea Hin đúng là muốn nhin mà nhin ko nổi.

-Lần trước là lỗi của cô lần này là của tôi... coi như chúng ta hòa.

-À thì ra anh là người thù dai... vẫn còn đánh đánh trong lòng vì chuyện lần trước. Cười nụ cười đầy tà mị, quỷ quyệt khiến cho Tea Hin cảm khó chịu.

Cố nén cơn thịnh nộ vào trong và trấn tĩnh lại, nhìn Uyên nhi.

-Tùy cô... muốn nghĩ sao nghĩ... nói sao thì nói... miệng là của cô... tôi đâu cấm được. Cười khinh phui phui áo rồi bước đi. -Cô cứ ở đây mà nghĩ đi ha... cáo từ.

Nhìn theo bóng Tea Hin mà tức hằm hạp, dậm chân tại chỗ vào cái rồi quay đi, miệng ko ngừng lẩm bẩm rửa thắm.

-Tên đáng chết... đáng ghét... tên chết bầm... hừ... bực mình thiệt.

...

-Haha... haha... mẹ nhìn xem... đẹp ko... haha...

Bức những cây cỏ đại lên ngắm nghía, miệng lúc nào cũng nhe ra mà cười cười nói nói, trên đầu còn cài rất nhiều cây cỏ.

-Anne... đừng như vậy mà con... vào trong mau lên. Bà Bạch Liên đi lại kéo cô vào, gỡ những cây cỏ cài tùm lùm trên đầu. -Sao con lại găng máy thứ này lên người vậy hả.

-Ơ ơ... sao lại tháo xuống... cài lên cho con... cài lên... thấy chưa... đẹp hong... con là người đẹp nhất trên đời... haha...haha...

-Vào thôi... đi... nhanh lên.

Quảng đi những cây cỏ trên tay và đầu của Anne, bà lôi cô vào trong.

-Tắm cho tiêu thư mau đi. Gọi hai cô tì nữ vào bà nói.

-Dạ.

Đi lại dẫn Anne đi trong khi cô cứ lẩm bẩm một mình, thần trí để đâu đâu.

-Tiểu thư... chúng ta đi tắm thôi. Một trong hai cô tì nữ cười gượng với cô và dẫn cô đi.

-Tắm hả... hay lắm... ta thích tắm... đi tắm thôi.

Nhìn theo bóng đứa con gái độc nhất của mình bà Bạch Liên nắm chặt hai tay gồng lên rồi hướng thẳng đến phòng làm việc của chồng mình.

"Rầm"

Bà xam xam bước vào tiến lại chỗ người đàn ông đang ngồi.

-Bà làm cái gì vậy hả ?.

-Ông còn ngồi ở đó được hả... Anne càng ngày càng điên dại... ông ko thương con mình sao.

Thờ dãi nhìn bà.

-Bà bình tĩnh lại đi... tôi đang tìm cách đây này... bà tưởng tôi ko lo hả... nó cũng là con tôi.

-Tìm cách... còn phải tìm cái gì nữa... ông nên tìm con Từ Y ấy... là nó làm con mình ra như thế này... ko tìm nó thì tìm cái gì nữa.

-Bà nói hay lắm... nó bây giờ đã là cung chủ của Nam Phong tộc... tôi làm được gì nó... tôi còn chưa biết sức mạnh của nó ra sao nữa là.

Bước lại ghế sofa rót hai tách trà, đưa cho bà Bạch Liên một tách.

-Một lát tôi cùng bà đưa Anne đến đó... tôi nhận được thông tin là nó đang ở đảo. Ánh mắt tà đạo của ông làm hạ đi cơn thịnh nộ của bà Bạch Liên.

-Tôi sẽ ko tha cho nó đâu.

Bà cũng ko khác gì, tà khí của đôi vợ chồng này đã làm cho căn phòng ngập tràn mùi tà ác, và u ám.

...

MC bước lên bục cao tay cầm Micro nói:

-Trước tiên tôi xin thông báo thể lệ cuộc thi này... mỗi học viện sẽ cử một học viên ra ứng chiến, hôm nay là vòng loại để tìm ra những thí sinh mạnh để tiếp tục vào vòng hai.

-Đầu tiên xin mời hai học viên của hai học viện Ireland và Yale.

-Tea Hin... cậu ra trước đi. Yun vịnh vai Tea Hin nói.

Gật đầu rồi bước vào vòng thi đấu.

Bình thường Tea Hin là người có khuôn mặt hiền từ nhất nhưng khi đôi răng nanh dài nhọn lộ dạng anh như trở thành một người khác, một con vampire chính hiệu. Ko biết sức mạnh của Thổ Tướng như thế nào, ai cũng hồi hộp chờ xem nhưng vì là vòng loại nên anh ko dùng hết sức mạnh.

Kết thúc phần thi đấu của mình một cách nhanh gọn và dễ dàng, trên khuôn mặt trắng trẻo của anh đã rướm vài giọt máu của đối phương, máu dính một phần của thanh gươm.

-Hwang Tea Hin của học viện Ireland thắng. MC nói.

Đi xuống đập tay Bo.

-Cậu được lắm Bo nói.

-Tất nhiên rồi... dù gì tớ cũng là Thổ Tướng của học viện mà.

Các học viên của các học viện lần lượt ra đấu, thẩm thoát cũng đã gần hết số thí sinh thi.

-Tiếp theo mời học viên cuối cùng của học viện Oxford và học viện Yale.

Yun cùng mọi người nhìn lên đài giao đấu chờ xem người tiếp theo sẽ là ai.

Mái tóc vàng tung bay trước gió, một thân ảnh màu nâu dần xuất hiện trên đài giao đấu.

Mái tóc vàng tung bay trước gió, một thân ảnh màu nâu dần xuất hiện trên đài giao đấu.

Đôi mắt màu xanh nhìn thẳng vào đôi mắt đen huyền của Yun, đôi mắt chứa chan nhiều cảm xúc xen lẫn nhau. Ghét anh, ko, là ganh tỵ với anh mới đúng.

Ở một căn phòng khác, nằm ngay bên dưới căn phòng nó đang đứng, Phong, Danh và Nguyệt cũng như mọi người đang chú ý người con trai tóc vàng đang bước lên khán đài.

-Tên này coi bộ ko yếu đâu. Nguyệt vừa nâng tách trà lên vừa nhìn người con trai bên dưới.

-Đúng vậy... anh ta ngan sức với Kang Yun và Lee Min Woo bên học viện Ireland đấy. Danh nói tiếp.

Đặt tách trà xuống nhìn người con trai tóc vàng Phong lên tiếng:

-Nhưng anh phát hiện người của Kang Yun đôi lúc lại phát ra một sức mạnh khá kì lạ.

Danh và Nguyệt cùng ngừng thưởng thức trà mà quay sang Phong đưa ánh mắt khó hiểu.

-Kì lạ là sao. Nguyệt lên tiếng hỏi.

-Có lần anh thấy trên người Kang Yun có Hóa khí... một loại khí khác thường ko như những vạm thuộc tính Hỏa khác.

Nghe Phong nói Nguyệt lập tức nhìn xuống dưới quan sát Yun. -Em có thấy gì đâu.

-Nó ko thường xuyên xuất hiện... anh chỉ tình cờ thấy thôi. Nâng tách trà lên nói rồi tao nhả thưởng thức mùi vị đặt trung của trà.

Loại trà thượng đẳng dành cho Vam do Nam Phong gia làm ra, ko hề có mặt trên thị trường thế giới, chỉ dành cho những người có cấp vụ cao của tộc và ko ngoại trừ bốn tộc của tứ đại hộ pháp.

Ko nhìn Yun nữa, anh bắt đầu chú tâm vào cuộc đấu, chỉ năm phút sau, anh thắng, nhanh gọn và dứt khoát, chiếc răng nanh nhọn dài càng tôn thêm

phần tàn ác của con người anh hiện tại, dùng cuộc đấu để xả con giận trong lòng là điều mà anh nghĩ hiện giờ.

-Jus Bonaparte của học viện Oxford thắng. MC nói.

Jus quay lưng đi xuống, trước khi đi còn tặng cho Yun một cái nhìn ko mấy thiện cảm.

Nhìn cận cảnh trận đấu qua chiếc laptop đặt giữ bàn và vừa nghe đến tên của Jus, Nguyệt lại nhớ đến một điều gì đó.

-Jus?... tên này... nghe quen quen. Nguyệt lẩm bầm trong miệng.

-Anh Phong... tên Jus này có phải là người mà anh Hoo nhắc tới ko ?. Quay sang Phong.

-Phải... là hần... thì sao ?. Khó hiểu nhìn Nguyệt, ko biết cô nàng này đang tính toán gì nữa đây.

-Nếu vậy thì anh ta là một trong hai người bạn lúc nhỏ của chị ấy... nếu chị ấy và anh ta gặp nhau thì có xảy ra chuyện gì ko?.

Trầm ngâm khi Nguyệt nhắc đến, lòng cũng ko ít phần lo lắng.

-Anh ko biết... cứ để mọi chuyện tự nhiên... chúng ta ko nên xen vào... dù gì cũng phải giải quyết. Phong lãnh đạm nói.

-Nhưng chị ấy đã mất đi kí ức của những chuyện xảy ra ở Hàn Quốc rồi... tác động của đôi cánh thứ ba cùng chuyện xảy ra hôm đó quá lớn... em nghĩ ko phải chị ấy ko nhớ mà là ko muốn nhớ lại. Im lặng nãy giờ Danh cũng lên tiếng nhưng anh lại càng làm tình hình trở nên khó giải.

-Cuối cùng xin mời học viên cuối cùng của học viện Ireland và học viện Harvard.

Tiếng Mc vang lên ở chiếc laptop giải thoát cho mọi người.

Tiếng "cạch" vang lên khi Phong, Danh, Nguyệt đang chú tâm vào Yun. Thiên bước vào, tự nhiên ngồi xuống ghế vào rút cho mình một tách trà.

-Chị ấy còn ở trên hả?. Nguyệt nhìn Thiên thắc mắc.

-Đi rồi... sau khi Jus Bonaparte rời khỏi đài. Nhẹ nhàn Thiên nói nhưng vẫn ko giấu nỗi sự phiền muộn trong lòng.

----->

Mái tóc vàng tung bay trước gió, một thân ảnh màu nâu dần xuất hiện trên đài giao đấu.

-Hơ ?.

Đơ người nhìn theo bóng người con trai tóc vàng, bàn tay khẽ run lên, sắc mặt liền biến sắc.

Đờ lẩy nó lo lắng Thiên hỏi: -Ko sao chứ.

-Ko sao.

-"Người này... ". Nhìn theo bóng của chàng trai tóc vàng lòng nó ko ngừng nói hai từ "người này... "

-Jus Bonaparte của học viện Oxford thắng. MC nói.

Jus quay lưng đi xuống, trước khi đi còn tặng cho Yun một cái nhìn ko mấy thiện cảm.

Nhìn thân ảnh bước xuống nó lập tức quay người chạy đi miệng còn lẩm bầm: "Jus... Jus... "

-Từ Y... Từ Y... .Mặt kệ tiếng Thiên phát ra đằng sau nó cứ chạy như điên.

<-----

Yun bước lên, và nhanh chóng bước vào trận đấu và kết thúc nó ko kém Jus mấy giây.

Xem như vòng loại đã xong, ngày đầu tiên ko có gì đặc biệt, ai cũng biết nhưng ko vì như thế mà kháng đài ít người xem, chủ yếu là xem mặt nhưng nhân vật nổi tiếng nhất là hai học viện, Ireland và Oxford.

Sau vài phút khi kết thúc vòng loại, mọi người rời khỏi đây làm nơi này trở lại trạng thái vắng bóng dần.

Uyên nhi nhanh chóng rời khỏi nơi dành cho giám khảo tức chỗ ông Miss ngồi.

-Ồ... cung chủ... người đi đâu vậy. Nhìn thấy bóng nó từ đằng xa hành lan chạy về phía mình thì thắc mắc rồi tiến lại gần nó.

Cúi chào. -Cung chủ... người đi đâu vậy... về khu VIP đâu phải đường này.

Nó ko nói gì vì hầu như nó ko hề để ý đến Uyên nhi mà vẫn chạy, vừa chạy vừa nhìn xung quanh.

-Cung chủ... người đi đâu vậy... cung chủ à... .Chạy theo nó, Uyên nhi ra sức hết lớn nhưng nó vẫn chạy và cô vẫn phải chạy theo, một biểu hiện kì lạ của nó mà cô chưa từng thấy nên phản ứng lo lắng và sợ hãi hiện giờ ko quá khó hiểu.

Ngừng chạy nó nhìn xung quanh khuôn viên, nhìn thật kĩ nhưng vẫn ko thấy thứ mình muốn tìm, bước chân tiếp tục dồn dập, tuy ko còn chạy như bay như lúc này những với những bước chân nhanh và liên hồi ko ngừng cũng đủ biết tình trạng của nó hiện giờ ra sao.

-Chị Tara ?.

Vẫn ko ngừng bước bởi tiếng gọi của Tea Hin, nó trong trạng thái gấp gáp nhìn xung quanh tìm kiếm thứ gì đó.

Thấy nó dường như ko nghe thấy tiếng mình, Tea Hin tiếp tục bước lại gần. -Chị Tara... chị sao vậy ?.

Đứng chắn trước mặt nó Tea Hin hỏi, nhìn về mặt hốt hoảng của người con gái trước mặt anh thoán có chút khó chịu và khó hiểu. Nó, người mà anh biết là ko có cảm xúc dù vui hay buồn dù có chuyện gì xảy ra cũng ko hề lộ cảm xúc ra ngoài mặt. Nhưng trước mặt anh, một "nó" hoàn toàn khác.

Bước phải ngừng lại bởi vì người trước mặt, ngược nhìn Tea Hin, ánh mắt lạnh lùng, vô hồn. Một cánh chậm rãi nó đưa tay lên đẩy thân người Tea Hin sang một bên và nhanh chân bước tiếp, tiến thẳng ra ngoài, nơi tiến hành cuộc thi.

Hơi ngỡ người vì hành động lạnh lùng hơn hẳn của nó nhưng anh cũng ko phải ko quen với sự lạnh lùng này nên nhanh chóng thích ứng được, bước tiếp về phía trước, chưa kịp rẽ vào con đường khác thì anh đã bị một bàn tay thon nhỏ chạm vào.

-Cô... lại muốn gì nữa đây ?. Nhìn Uyên nhi trước mặt anh khó chịu, anh nhớ là anh và cô đã hòa nhau rồi mà, và khẳng định rằng anh ko hề đâm phải cô sau lần kia.

-Tôi ko có thời gian để cãi nhau với anh... mau nói cho tôi biết... anh có thấy cung... à ko một cô gái rất đẹp... tóc bạch kim... mặc đồ trắng đi ngang qua đây ko ?. Gấp gáp cô nói, bàn tay nhỏ nhắn còn chưa dứt khỏi cánh tay của Tea Hin, hẳn là cô đang rất gấp.

-Tại sao tôi phải nói cho cô biết ?. Nghe cô tả qua anh liền biết cô đang tìm Tara những vì mối thù cá nhân anh ko muốn nói.

-Ko bao giờ tôi nói cho cô biết dù tôi biết hay ko !. Nhấn mạnh từng chữ anh nói về chắc nịch.

Tức hằm hập nhìn Tea Hin nhưng biểu hiện ánh ko để lộ ra ngoài, sau khi câu nói của Tea Hin dứt vào giây thì khuôn mặt gấp gáp của Uyên nhi chuyển sang vô cùng hiền từ.

-Tôi xin lỗi. Bất ngờ cô lên tiếng làm Tea Hin hơi đơ người nhưng anh cũng nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh của mình mà nhìn Uyên nhi khó hiểu.

Tiếp tục cô làm bộ mặt biết lỗi và vô cùng dễ thương nhìn Tea Hin. -Tôi xin lỗi... lúc trước tôi sai... là tôi sai.

Một câu nói ko thể ngờ tiếp tục phun ra từ miệng của Uyên nhi làm Tea Hin ko tin vào tai mình, cuối cùng anh sập "bẫy".

-Coi như cô biết khôn. Đắt thắng nở nụ cười tự mãn.

Nhìn về mặt đắc thắng của người trước mặt Uyên nhi âm thầm nở một nụ cười thâm hiểm đầy quỷ quyệt.

-Cô ấy đi về hướng nào ?. Nhìn về đắc thắng của Tea Hin đang ngày càng dân trào cô đột ngột lên tiếng hỏi.

Như một phản xạ tự nhiên, hỏi là trả lời. -Đi thẳng. Anh trả lời trong vô thức.

Mỉm cười với thành tích của mình Uyên nhi nhanh chóng buông tay khỏi người Tea Hin và chạy về phía trước, trước khi thân ảnh khuất xa cô còn tốt bụng tặng cho Tea Hin đang thỏa mãn hạnh phúc của chiến thắng.

-Tên ngốc... nói gì cũng tin !.

Lời nói như con dao vô hình đâm vào tim của Tea Hin, đang bay bổng trong niềm vui chiến thắng anh như rơi vào 17 tầng địa ngục. Anh nhận biết được mình đã sập bẫy của Uyên nhi một cách dễ dàng. Trong đầu anh liên tục vang lên một câu nói "Tên ngốc... nói gì cũng tin !".

-Này... cô được lắm... dám lừa tôi. Bỏ luôn ý định về phòng mà phóng đi theo Uyên nhi để "Trả thù".

...

-Hong. Bước lại gần Hong đang chuẩn bị rời khỏi nơi dành cho người xem, cười Bo gọi.

Quay lại nhìn Bo, cô cũng nở một nụ cười xinh như hoa mới nở với anh làm anh ngượng đỏ cả mặt. -Sao ?.

-Đi chơi ko... tôi mời.

Ko cần suy nghĩ cô cười rồi nhanh chóng trả lời. -Ok.

Lỗi nhịp, tim anh đang đập, một lúc một nhanh, anh sớm nhận biết được tình cảm của mình nhưng có lẽ về phương diện tình cảm anh hơi rụt rè nên ko lúc nào anh mở miệng được nói cho Hong biết được.

Chạm mặt Yun khi vừa đi khỏi chỗ này, qua chuyện lúc này Hong và Bo cũng bớt đi phần nào là "giận" tên này. Nhưng bớt đi ko phải là ko còn nên vẫn còn giữ khoảng cách. Nhưng dù sao Yun vẫn là hắc vương của Heart và cũng là bạn lâu năm của Yun nên Bo cũng ko quá "dài" như Hong.

-Yun... đi chơi ko... rũ luôn thằng Tea Hin. Anh mở lời.

Nhìn Bo định mở lời nói từ "Ừ" nhưng lại bị tiếng của một người cản trở.

-Anh Yun... mẹ gọi anh và em đến gấp. James chạy lại ôm tay Yun.

-Cô đi một mình đi... và bỏ bàn tay của cô ra khỏi người tôi. Lạnh giọng anh nói nhưng cũng ko thể nào cắt đuôi được con "đĩa" bên cạnh.

-Anh nói vậy sao được... em là vợ chưa cưới của anh mà.

-Tôi có bao giờ nói mình sẽ lấy vợ ko... tránh ra. Tiếp tục lạnh giọng và gạt tay James ra khỏi mình và đi về phía Hong và Bo.

Tuy con tức đã lên đến tận cổ nhưng cô lại ko cho nó thoát ra ngoài, bước đến định kéo tay Yun để tiếp tục ôm lấy tay anh nhưng...

Mảnh vải trắng tung bay, nó từ xa chạy lại, vốn ko để mắt đến mọi thứ nên va vào James và ngã xuống nên đất cùng cô.

-A... ko có mắt hay sao vậy ?. Tức giận cô lồm cồm đứng dậy, vừa phủi đất trên người vừa ngoái rồi ngược mắt xuống nhìn người đụng phải cô, chỉ thấy một cô gái có mái tóc màu bạch kim và mặt đỏ trắng chứ ko thấy được khuôn mặt vì đã bị mái tóc dài che đi.

Nghe tiếng cô ngoái **** đằng sau Bo, Hong và Yun cũng dừng bước mà quay lại nhìn.

-Tara / Từ Y.

Ngay lập tức Hong và Yun cùng Bo chạy đến đỡ nó dậy, nhưng khi Yun định chạm vào người nó thì Hong nhìn anh quát lớn.

-Đừng đụng vào cậu ấy !.

Yun khựng người vài giây rồi rút tay lại, chậm rãi đứng dậy, khuôn mặt thoán chút buồn và u sầu.

Nhìn cô gái đang được Hong đỡ dậy, James thấy khó hiểu, nghĩ lại lúc Yun và Hong gọi cô gái đó là... Tara ?.

-Yun... khi này anh gọi cô ta là gì ?... Tara sao ?. Nhìn Yun, ánh mắt kinh ngạc lộ rõ.

Câu hỏi của cô cứ như mây gió thoán qua, ko ai để ý đến, hiện giờ tâm điểm chính là cô gái có mái tóc màu bạch kim tuyệt đẹp phủ dài xuống nền đất kia.

-Từ Y... cậu ko sao chứ ?. Vừa phủi những hạt bụi và đất bám trên chiếc đầm trắng tinh của nó vừa lo lắng hỏi, cô biết hỏi như vậy là dư thừa vì chuyện này đối với nó nhảm nhò gì, nhưng theo bản năng của một người bạn đích thực hỏi han là chuyện sẵn có.

-Yun... em hỏi anh... cô ta có phải là Tara ko ?. Tiếp tục cô hỏi.

Ko những ba người kia ko quan tâm mà ngay cả nó cũng vậy, mặc cho cô gái đang đứng sau lưng mình có nói gì cũng như gió thổi ngoài tai.

Nhìn Hong một hồi nó nói. -Ko sao.

-Cậu đi đâu vậy ?. Hong hỏi tiếp, từ khi nó đến đây cô chưa bao giờ thấy nó đi đến chỗ này, toàn tới lui hai chỗ thôi.

Hong vừa hỏi xong nó mới chợt nhớ ra mục đích của mình đang làm, nhìn sang Yun, mặt nó thoán chút đành lại, quay lại đằng sau chạm mặt với James, tìm kiếm xung quanh, đưa ánh mắt nhìn khắp nơi nhưng ko thấy bóng dáng người mình cần tìm đâu, nó hồi hả bước tiếp, lướt qua James một cách lạnh lùng trong khi cô đã đứng hình khi nhìn thấy nó.

Ko tin vào mắt mình, phải, cô là đang nằm mơ hay ảo tưởng, trên đời này lại có thể có được một sắc đẹp như thế sao, một sắc đẹp ko ai sánh kịp, nổi bật ở bất cứ biểu hiện nào, từ cử chỉ lạnh lùng, thoát tục, mái tóc dài màu bạch kim xòa hoàn toàn, đôi mắt màu đỏ lạnh lùng của ngọc rubi, sóng mũi cao thẳng, đôi môi màu đỏ máu làm nổi bật màu da trắng như tuyết nhưng ko quá phần thiếu sức sống.

-Từ Y... cậu đi đâu vậy. Chạy theo nó Hong hỏi, nhìn vẻ mặt hốt hoảng của nó làm cô ngày càng lo.

-Henri... cậu có thấy áo khoát của tôi đâu ko ?.

Nhìn Jus đang đi lại phía mình anh vừa nghĩ và chợt nhớ. -Hình như là còn ở kháng đài đấy.

Lập tức Jus quay bước đi về phía kháng đài, khu vực của học viện Oxford.

-Này cô đứng lại... dám lừa tôi hả. Bước chậm ngày càng nhanh đuổi theo Uyên nhi, bình thường anh sẽ cho qua nhưng vì anh là một người khá nhiều chuyện và hay cãi nhau nên ko thể chịu thua Uyên nhi một cách dễ dàng như thế.

-Anh phiền quá... im đi... ko thấy tôi đang bận sao. Khó chịu nói với người sau lưng.

-Cô.....

Ko để ý đến Hong nữa, nó lê bước chạy khắp nơi, đưa mắt nhìn mọi ngõ ngách trong khu kháng đài nhưng lại ko thể tìm thấy được người mà mình muốn tìm, thất vọng ngập tràn trong tâm trí nhưng nó lại một lần nữa nhìn thấy khuôn mặt của người mình cần tìm.

Nhìn Jus đang tiến đến cầm lấy chiếc áo khoát phía bên kia kháng đài, nhìn thấy mái tóc màu vàng quen thuộc.

Chập chùng bước từng bước về phía Jus.

Một nỗi ganh tỵ dân trào trong anh, anh ước gì người khiến nó như thế là anh chứ ko phải người con trai kia.

Cầm chiếc áo khoát lên anh quay người định lê bước thì thấy trong người như có một thứ gì đó thôi thúc anh, một ai đó đang gọi anh.

Bước chậm đều đều, ko còn nhanh và liên hồi như lúc này, nó ngày càng tiến gần đến Jus, miệng vừa mới mở, chưa kịp nói tiếng nào thì một bàn tay kéo nó với một lực khá mạnh.

-Từ Y... mày đây rồi... mày nói đi... mày đã làm gì con tao ?. Tiếng bà Bạch Liên vang vọng khắp nơi trong kháng đài, thu hút ánh nhìn của mọi người.

Nó ko nhìn bà, chỉ nhìn tấm lưng trước mặt cách một khoảng ko xa, mặt cho bà Bạch Liên liên tục kéo người nó, lực ngày càng mạnh.

Yun, Bo cùng Hong nhìn thấy vậy nhanh chóng chạy lại chỗ nó và bà Bạch Liên.

Bước chân bây giờ đã hoàn toàn ngừng lại, tiếng nói của bà Bạch Liên in sâu vào não anh, nhưng anh chỉ hoàn toàn nghe được hai từ "Từ Y", chỉ hai từ đó mới lọt vào đôi tai anh.

Anh quay lại, mái tóc dài màu bạch kim quen thuộc, đôi mắt màu đỏ của ngọc rubi đã in sâu vào trí não, khuôn mặt như nổi ám ảnh anh, khuôn mặt mà anh ko bao giờ quên.

-Y Y...

Nhanh như bay anh phi thẳng đến chỗ nó, nó cũng vậy, lê bước chạy về phía anh, mặc cho mọi chuyện xung quanh. Cánh tay to lớn ôm ấp vòng qua thân người nhỏ bé của nó, ôm lấy nó thật chặt. Bàn tay thon nhỏ vịn chắc lấy tấm lưng to lớn của Jus, thật chắc, cứ như ko cách nào tách ra được.

-Cuối cùng mình cũng tìm được cậu rồi. Nó thì thầm chỉ đủ để mình Jus nghe thấy.

-Cậu nói gì vậy... Y Y... ko lẽ cậu mất trí sao... ngày đó nghe tin cậu bỏ đi mình đã tìm khắp nơi ngay cả học viện Ireland nhưng ko thấy... cậu đã đi đâu ?.

Bàn tay siết chặt, cô gắng kìm chế cảm xúc đang dân trào, cơn ghen tức ngày càng cao.

-Cậu nói sao ?.

Bàn tay siết chặt, cô gắng kìm chế cảm xúc đang dân trào, cơn ghen tức ngày càng cao.

-Cậu nói sao ?. Ngược lên nhìn Jus, nó hoàn toàn ko hiểu Jus đang nói gì, nó đã bỏ sót chuyện gì sao.

-Y Y... cậu sao vậy ?. Nhìn mặt nó ngày càng lạnh xen lẫn một chút gì đó hoan mang làm Jus ko thể ko lo.

Buôn thả hai bàn tay đang nắm chặt hai cánh tay Jus, nó chậm rãi quay người, chạm mặt với Yun, nó nhìn thẳng, nhìn thẳng vào ánh mắt đen huyền của anh khẽ làm anh thấy khó chịu, một ánh mắt lạnh lùng ko tả nổi.

Lê bước tiến lại chỗ Yun. Đưa mắt vào một khoảng ko vô định, một âm ngữ lạnh lùng vang lên khiến tất thấy mọi người ko khỏi e dè. -Mau nói cho tôi biết...

Ai cũng nhìn nó, đa phần là do ko hiểu nó muốn biết gì, Yun cũng ko ngoại lệ.

Đột ngột nó nhìn thẳng vào Yun. -Những chuyện đã xảy ra ở Hàn Quốc... tất cả.

"Cạch", cánh cửa phòng mở ra, Uyên nhi hồi hả chạy vào , cuối chào bốn thân ảnh đang ngồi ở ghế sofa.

-Tứ đại hộ pháp... mọi người mau đi xem cung chủ đi... biểu hiện của người lạ lắm. Chưa kịp thở cô đã vội tuôn lời.

-Cung chủ ở đâu ?. Phong hỏi.

-Dạ ở dưới kháng đài. vừa nghe xong bốn người đang ngồi bật dậy nhìn nhau rồi biến mất, trong ko gian giờ chỉ còn lại những cánh hoa hồng với bốn màu Xanh, Đỏ, Vàng, Tím đang từ từ rơi xuống rồi hòa tan vào ko khí ko còn một dấu vết.

Thấy vậy Uyên nhi cũng ko chân chừ nữa mà chạy đi, ko biết hôm nay có phải cuộc thi chạy ko nữa mà cô hét chạy đi rồi chạy về, vừa thấy nó cùng nhiều người ở kháng đài, nhìn thấy sắc mặt ko được tốt của nó thì cô liền quay đầu lại, chạy đi báo cho Thiên, Phong, Danh và Nguyệt.

Nhìn thấy ko khí dần chìm vào căng thẳng thì Hong đi lại cầm tay nó. -Tứ Y à... vào thôi... đừng ở đây nữa... vào đi.

Những lời nói của Hong như ko khí ko hề lọt vào tai nó, tâm trạng hiện giờ của nó chỉ diễn tả với hai chữ "Ko ổn".

-Tôi ko thích nói lại lần thứ hai. Vẫn tiếp tục nhìn Yun với đôi mắt đó.

Đôi mắt lạnh lẽo như con dao sắc bén đang đâm xuyên qua tim Yun, anh hoàn toàn bất động, lòng anh đang rối, vô cùng rối.

Những cánh hoa hồng với bốn sắc màu đột ngột rơi, khi chưa kịp chạm đất nó đã tan biến, cứ như thế, như một điệp khúc.

-Mau đi đi. Từ sau lưng Yun, một giọng nói vang lên, một giọng nói như ra lệnh.

Mọi người ai cũng quay lại, thắc mắc khi thấy bốn thân ảnh xếp thành hàng ngang, bốn khuôn mặt như tượng khắc, trong họ, sự quý phái và bí ẩn nội trội nhất.

-Các người mau rời khỏi đây. Nguyệt lập lại lời của Thiên, lần này ko phải giống như ra lệnh mà chính là lệnh.

-Đứng lại... câu hỏi của tôi... vẫn chưa có đáp. Nó lên tiếng, lời nói tuy nhỏ nhưng sức ảnh hưởng cực lớn.

Tứ đại hộ pháp đi lại chỗ nó, sắc mặt đã chuyển biến khi nó vừa lên tiếng, lần này, ko phải như mọi lần, nó đã nói thì ko ai cãi lại được, ngay cả bà nó - Nam Phong Hạ cũng ko.

-Về thôi. Thiên nhẹ nhàng khuyên nó nhưng nó vẫn ko chịu từ bỏ, hôm nay, mọi chuyện nó phải biết cho bằng được.

Nuốt nước bọt Yun nhìn nó, ánh mắt ấm áp làm nó thoán chút khó chịu. Anh lấy trong túi ra một vật màu bạc đưa lên trước mắt nó, một chiếc lục lạc bằng bạc.

-Tara. Anh nhẹ nhàng lên tiếng. -Em còn nhớ nó ko ?.

Nhìn Yun rồi quay lại nhìn chiếc lục lạc, đưa tay nó giật lấy, nhìn vật màu trắng thật kĩ rồi nhúm mày nhìn Yun.

-Tại sao anh lại có nó. Nó hỏi.

-Em ko nhớ sao... em đã tặng tôi đấy.

Thiên, Phong, Danh và Nguyệt gạt mình ko tin vào tai mình, bốn người nhìn nó.

-Làm sao có thể... làm sao chỉ ấy lại tặng nó cho anh... anh có biết nó có ý nghĩa gì ko ?.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

-Làm sao có thể... làm sao chỉ ấy lại tặng nó cho anh... anh có biết nó có ý nghĩa gì ko ?. Nguyệt hét vào mặt Yun, lời nó thể hiện hầu hết tâm trạng của cô hiện giờ, cô là người đầu tiên ko nhìn được trong bốn người đang vô cùng bức xúc.

Hong nhìn Yun, quay lại nhìn nó rồi nhìn chiếc lục lạc màu bạc, cô khẽ nhúm mày. -Yun... tôi nhớ là cậu đã đưa cho Tứ Y rồi mà... làm sao cậu lại có được nó ?

Nó quay lại nhìn cô bạn bên cạnh. -Hong... cậu nói... hẳn đã từng đưa vật này cho tôi sao ?.

Hong như nghẹn lời, cô cũng thật là, ko đánh đã khai, có lẽ hôm nay sẽ là một ngày dài, chính hôm nay, mọi việc sẽ được đưa ra ánh sáng.

Ko gian như chìm vào tĩnh lặng, James, bà Bạch Liên cũng ko một lời, mỗi người một suy nghĩ nhưng hầu hết đều tập trung vào nó.

-Tôi đã nhặt được nó ở khuôn viên phía tây khu vực của học viện Ireland. Trong sự im lặng Yun lên tiếng.

-Tara... ta ko biết ý nghĩa của chiếc lục lạc này là gì... ta cũng ko mong là em sẽ tha thứ cho ta... nhưng xin em hãy nhớ lại... để có thể trừng phạt ta. Anh quay đi, bước chân đã ko còn nặng nề như trước, những gì anh muốn nói cũng đã nói xong.

Nhìn theo tấm lưng ngày càng xa mình nó cảm thấy vô cùng khó chịu, ko biết tại sao lại có cái cảm giác này nhưng nó chắc rằng những cảm xúc này chỉ có khi nó chạm mặt với Yun, người con trai đang bước đi.

-Từ Y chúng ta về thôi. Thiên lên tiếng, tuy anh ko phải người trong cuộc nhưng anh biết rõ tam trang hiện giờ của nó, người ta thường nói, người ngoài cuộc luôn sáng suốt hơn người trong cuộc.

Ngước nhìn Thiên, nó lại nhớ đến câu nói Yun vừa nói, chỉ với câu nói ấy đã làm cho ý muốn bàn đầu của mình hoàn toàn tan biến, ko một vương vấn.

Nhưng có lẽ ông trời ko muốn mọi việc dừng lại ở đây, có lẽ ông nghĩ bấy nhiêu sóng gió là chưa đủ nên ông muốn cuộc chơi thêm phần hấp dẫn.

Mây đen kéo đến, sấm nổi dậy bao trùm cả hòn đảo, những cơn gió mạnh bắt đầu càn quét khắp nơi và mạnh nhất chính là khu kháng đài, hiện tượng khác thường đã giữ chân mọi người, tất cả, họ biết nó khác thường vì ở đây ko bao giờ xảy ra những hiện tượng như thế, và làm cho họ chú ý đến nhất chính là luồng khí tà ác vô cùng mạnh mẽ đang tiến đến rất gần.

-Tà khí mạnh thật. Phong nói.

-Phải... em chưa bao giờ cảm nhận được tà khí nào mạnh đến thế. Nguyệt tiếp lời.

Hầu hết ai cũng chỉ cảm nhận được đây là một loại tà khí cực mạnh chỉ riêng nó và Yun là cảm thấy khác, Yun quay người bước lại chỗ tụi nó.

Lòng ngực nó bỗng nóng rang, khó chịu vô cùng, nó cảm nhận được sự quen thuộc của loại tà khí này, một khuôn mặt mờ nhạt dần hiện lên trong đầu nó, nhưng nó ko thể nhớ ra khuôn mặt đó.

Trong cơn cuồng phong một dòng lốc xoáy bất chợt hiện ra và di chuyển về phía tụi nó. Nó dừng lại và từ từ biến mất, mây trời cũng trở lại trạng thái bình thường, gió đã bớt thổi, một người đang ông từ từ lộ dạng, thân ảnh uy nghiêm sải bước tới, khuôn mặt ông ngày càng rõ.

Thiên, Phong, Danh và Nguyệt đứng chắn trước nó, che khuất tầm nhìn của ông với nó, nhìn qua những chỗ hở, nhìn khuôn mặt với đôi mắt màu xám xịt tâm tối nó ngày càng ko kiềm chế được, hình ảnh trong đầu khi nãy mờ nhạt nay rõ ràng, một khuôn mặt với đôi mắt xám xịt, những đường gân xanh cuộn cuộn nổi trên mặt với những giọt máu còn đọng lại.

...

-Em à... thằng Yun sẽ ko nghe theo lời chúng ta đâu... đừng có ép nó phải chống trả lại. Người đang ông đã đứng tuổi ngồi trên chiếc sofa màu nâu nhìn người phụ nữ đối diện.

-Nó thì làm được gì chứ... nó ko thể chống lại cả Kang tộc được... làm sao nó có khả năng khi... nó ko mang dòng máu Kang tộc.

...

Nhìn người đang ông đang tiến về phía mình, Yun cảm thấy một điều gì đó đang sôi sục trong lòng, một cảm giác bất an.

-Cuối cùng ta cũng tìm được rồi... cháu của ta. Một giọng nói đầy âm vực của bóng tối vang lên làm mọi người như nín thở, có lẽ ngoài ông ra trên đời này chỉ còn duy nhất một người có được một giọng nói với âm vực khủng khiếp như vậy.

Nhưng mọi người mau chóng thoát ra khỏi sự vang vọng của giọng nói trong trí não mà hướng tới lời nói của ông, "cháu của ta", ông ấy đang nói đến ai, Yun ư ?.

Mọi người khó hiểu nhìn ông, có lẽ vì quá chú ý đến âm vực của lời nói nên họ nghe nhầm chẳng. Ông mỉm cười, đôi mắt nhú lại, bước đến gần Yun.

-Ko vui khi gặp lại ta à... cháu ngoại của ta.

Yun đơ người như một bức tượng, người này xưng là ông ngoại của anh ư, thật sự ông ta là ông của anh, hay anh đang bị ảo giác.

Ko phải mình Yun mà hầu hết mọi người đều vậy, nhưng trong số họ một người, chỉ một người là có biểu hiện và suy nghĩ khác, người con gái đứng sau bốn tấm lưng kia.

Cảm giác như một nguồn điện chạy qua người, bộ não bắt đầu hoạt động, từng hình ảnh lần lượt lướt qua, những đoạn kí ức nhưng đoạn phim quay ngược, tất cả đang dần hình thành trong đầu, dần rõ ràng và chắc nịch.

Cảm thấy nó có vấn đề Thiên quay lại nhìn, nhìn nó đang một tay vịn ngực, hơi thở gấp gáp, khuôn mặt đang trong trạng thái hoảng nhất anh từng thấy.

Vì bốn gia tộc của tứ đại hộ pháp có mối quan hệ mật với nhau và họ đều liên kết đến tộc Nam Phong nên họ đã nhanh chóng cảm nhận được luồng sức mạnh đang ngày càng tăng lên trong người nó.

- "Chị ấy bị sao vậy". Nguyệt lên tiếng.

- "Anh ko biết... nhưng có vấn đề". Phong.

- "Chị ấy đang dùng sức mạnh để kìm chế". Danh sau một hồi suy nghĩ cũng lên tiếng.

- "Cái gì... kìm chế ư?... Xảy ra chuyện gì sao?". Nguyệt và Phong cùng lên tiếng.

- "Có lẽ... Từ Y đang... nhớ lại... em ấy đang hồi phục kí ức ". Thiên.

- "Cái gì... kìm chế ư?... Xảy ra chuyện gì sao?". Nguyệt và Phong cùng lên tiếng.

- "Có lẽ... Từ Y đang... nhớ lại... em ấy đang hồi phục kí ức ". Thiên.

- "Nếu vậy thì sao phải dùng sức mạnh để kìm chế chứ?". Phong.

- "Chuyện này thì em ko biết ". Danh.

Là một người tinh ý nên ông nhanh chóng chuyển sự chú ý của mình sang bốn người bên cạnh Yun và cô gái được bốn thân ảnh ấy chắn, ông khẽ nở một nụ cười bí hiểm rồi quay lại nhìn Yun, quan sát anh một hồi.

- Đúng là con cháu của dòng họ Temporal... khí thế hơn người.

Ông vừa nhắc đến Temporal thì mọi người ko then mà cùng nhìn nhau, Temporal, ai cũng biết là một dòng tộc với danh là Thánh Tộc Hóa Thần, chỉ cần mang trong mình dòng máu tộc Temporal thì người đó sẽ có một Hòa khí bức người, sức mạnh ko ai bằng, nhưng vài trăm năm trước tộc Temporal có ý đồ chiếm giới Vampire để xưng bá thiên hạ, ko những vậy, họ còn muốn thống lĩnh luôn cả tam giới là Thiên giới, Hạ giới và Ma giới nên đã trở thành mục tiêu truy lùng của tam giới.

Bây giờ suy nghĩ của mọi người đều giống nhau, ông ta chính là Lords Temporal, người được xem là mạnh nhất của tộc Temporal và cũng là một trong hai người còn sống sau trận chiến diệt tộc, ông và con gái duy nhất là Keylis Temporal, nhưng Keylis Temporal đã chết trong lúc bị truy lùng vào 11 năm trước, hiện giờ ông được biết đến là người duy nhất của Thánh Tộc Hóa Thần và đã biệt tích mấy chục năm.

- Ông đừng đưa nữa... làm sao tôi lại là người của tộc Temporal chứ. Yun lạnh lùng đáp lại.

- Cháu ko biết cũng ko trách được vì khi 6 tuổi cháu đã bị thất lạc mẹ... Keylis con gái ta đã chết vào lúc đó... hừ... bọn Werewolf (người sói) và bọn Angels (thiên thần) đáng chết.

- Nhưng làm sao ông biết tôi là cháu của ông?.

- Rất dễ... tộc Temporal có loại hỏa khí khác với các hỏa khí bình thường... ko khó để nhận biết điều đó. Ông lãnh đạm nói nhưng cũng làm cho mọi người im ko nói một lời.

Từng loạt hình ảnh từ từ lướt qua cho đến khi trong đầu nó đã tiếp thu hết mọi thứ vào trong bộ não của mình, từng chi tiết đều đã nằm gọn trong bộ não, nhưng những kí ức đó càng rõ thì...

- Tôi ko cần biết ông là ai và Yun có phải là cháu của ông hay ko nhưng xin hai người tìm chỗ khác mà thân mật với nhau... chúng tôi ko đăng kí làm kháng giả. Lạnh giọng nhìn Yun và ông Phong khó chịu nói.

Thấy Phong nói vậy Thiên cũng lên tiếng, anh chỉ mong nó và ông ko chạm mặt, nếu ko anh cũng ko chắc chuyện gì sẽ xảy ra.

- Tôi nghĩ hai người nên tìm chỗ khác thì hơn... ở đây ko ít người đâu. Ko quá lạnh lùng Thiên nói.

- Nếu được thì các cậu có thể đi... ta ko cản. Ông lạnh lùng thần nhiên đáp trả.

- Tôi nghĩ ông nên rời khỏi đây... nơi này ko phải khu vực của tộc Temporal. Jus sau một lúc im lặng cũng lên tiếng, mặc cho Yun có là ai, cháu ông ta hay ko thì bây giờ ko phải lúc đoàn tụ.

Ông nhìn bao quát tất cả rồi hừ lạnh. - Các người đừng tưởng rằng ta ko dám giết hết các người... hôm nay là ngày ông cháu ta xum họp... ta ko muốn thấy máu.

Hong quay sang nhìn Yun, anh đang bất động, anh ko một lời, có phải là do quá sock.

-Yun... cậu dẫn ông mình đi đi... rồi muốn làm gì thì làm... nhân tiện cho tôi biết luôn tên họ thật của anh.

Ngước đôi mắt màu đen huyền lên nhìn ông, đôi mắt đang chứa rất nhiều cảm xúc, vui có, buồn cũng có.

-Nếu tôi là cháu của ông thật thì tại sao bây giờ ông mới tìm tôi ?.

Khẽ cười nhìn anh. -Vì ta chỉ mới thức tỉnh... Một câu trả lời quá hoàn mỹ làm Yun có phần nao lòng, anh biết, anh đã từng nghe qua danh của ông, có thể ông nói thật.

Bàn tay thon nhỏ lạnh lẽo bất ngờ đặt lên vai Thiên, như một luồng điện rẹt qua người, một cảm giác lạnh đến tận cùng mà anh cảm nhận được từ bàn tay này, anh quay lại.

Một đôi mắt màu đỏ của ngọc rubi sâu thẳm và vô hồn, mái tóc màu bạch kim thả tự do khẽ tung bay theo từng đợt gió, đôi môi đỏ mầu bắt chợt nhếch một đường, một thân bạch y tiến lên, hai bàn tay chạm vào hai bờ vai tách Thiên và Phong cách xa ra và dần ló dạng.

Đôi mắt màu xám khẽ chau mày, một hàn khí đang dần xâm chiếm ko khí ở đây, cái lạnh của từng đợt gió càng làm ông thất ko ổn, ông cảm nhận được loại khí mà ông đang tìm, đảo đôi mắt nhìn chung quanh nhưng ông ko cần tốn công tìm kiếm vì nó đang bước ra, hiện diện trước mặt ông.

-Lâu rồi ko gặp. Thêm một giọng nói có âm vực bức người, ngược với ông, một âm vực khiến người ta như bị chìm xuống lửa địa ngục còn nó, một âm vực như khiến người nghe rơi vào tấn băng bất diệt.

Trước mặt ông, một cô gái với những đặc điểm mà ông có chết cũng ko thể quên, mái tóc bạch kim, đôi mắt màu đỏ lạnh lùng, hai đặc điểm tượng trưng cho dòng tộc Nam Phong.

-Người là người của Nam Phong tộc.

-Sao ?... bất ngờ quá phải ko... ông ko ngờ rằng Nam Phong tộc lại có thêm một người nữa... bất người vì trước nay ko biết đến sự tồn tại của tôi.

-Người là ai ?. Ánh mặt lộ đầy sát khí, chẳng lẽ cô gái này là người ông đang cần tìm, người đã phát ra nguồn sức mạnh được coi là khắc tinh của ông.

-Chẳng phải ông đã nói rồi sao... tôi là người của Nam Phong tộc theo như ông biết. Cử chỉ nhẹ nhàn, chậm rãi nó tiến đến gần ông, lời nói mang ý nghĩa giễu cợt.

-Người là con của Nam Phong Bạch Linh và Nam Phong Kiệt ?. Sau một hồi ngẫm nghĩ ông lên tiếng, nếu nó là người trong dòng tộc Nam Phong thì chỉ còn là con của hai người đó, ko thể khác được.

-Ồ... thông minh lắm... đoán trúng rồi... Quay người nó đi đến chỗ Yun. -... nhưng ta ko có kẻo... ko thương cho ông được.

-Nam Phong Từ Y... xin ra mắt với ông.

Ko tin vào tai mình, James, Yun và Jus, nó chính là con gái của Nam Phong Bạch Linh và Nam Phong Kiệt, cháu của Nam Phong Hạ, truyền nhân của Nam Phong Tuyết. Chỉ có bốn người là tứ đại hộ pháp, bà Bạch Liên, Bo và Hong là ko có phản ứng gì, họ đã biết từ lâu nên ko quá ngạc nhiên như mọi người.

Cũng như tộc Temporal - Thánh Tộc Hóa Diễm, thì Nam Phong tộc được tam giới biết đến với cái tên là Thiên Tộc Băng Phách. Một gia tộc mang Hàn khí áp đảo Hóa khí của tộc Temporal, vào thời trước, hai tộc này được xem là hai gia tộc hùng mạnh nhất của Tam Giới. Băng tộc thì có họ hàng với Thiên giới, còn Hóa tộc có họ hàng với Ma Giới.

10 năm trước, Nam Phong Bạch Linh và Nam Phong Kiệt đã bị ông giết, ai cũng biết, chuyện này đã làm cho hai tộc trở nên gây găt với nhau, suốt 10 năm người của Nam Phong tộc luôn luôn truy tìm tung tích của ông nên ông phải lẩn trốn, một khi Vampire chìm vào giấc ngủ thì ko ai có thể nhận biết được ông ở đâu, bây giờ ông xuất hiện như thế có nghĩa là ông ko còn như trước, ông đã mạnh lên ko ít và ông sẵn sàng đương đầu với Tam Giới và Nam Phong tộc.

Hôm nay quả là một ngày đặc biệt, được chứng kiến hai người của hai gia tộc lừng lẫy

-Y Y... em nói vậy là sao... em là... Jus lấp bắp nhìn nó.

Quay lại nhìn Jus, tiến về phía anh. -Jus à... cậu có biết nơi chúng ta chơi với nhau lúc trước ko... nơi đó nằm phía tây của Nam Phong tộc.

Câm lặng nhìn nó, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của nó, nhẹ nhàn ôn nhưng nắm lấy cổ tay anh kéo đi, đi về phía Yun, miệng còn nở một nụ cười tỏa nắng, chưa bao giờ có làm mọi người căng bất ngờ, tất cả trừ ông ta.

Nhìn Yun rồi quay qua nhìn Jus. -Jus à... cuối cùng chúng ta cũng gặp lại nhau... mình... cậu và Yong.

Câm lặng nhìn nó, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của nó, nhẹ nhàn ôn nhưng nắm lấy cổ tay anh kéo đi, đi về phía Yun, miệng còn nở một nụ cười tỏa nắng, chưa bao giờ có làm mọi người căng bất ngờ, tất cả trừ ông ta.

Nhìn Yun rồi quay qua nhìn Jus. -Jus à... cuối cùng chúng ta cũng gặp lại nhau... mình... cậu và Yong.

-Y Y... cậu nói gì vậy... ko phải Yong đã... Jus chưa nói hết lời đã bị ngón tay thon nhỏ của nó chặn trước cửa miệng.

Ánh mắt lạnh lẽo giờ được một tia ấm áp chiếu vào, cái ấm áp nhỏ nhoi trong cái lạnh băng giá, là nguồn ý thức duy nhất kiềm hãm bóng tối, là tia ánh sáng hiếm hoi nhưng bất diệt giúp nó ko đi vào con đường bóng đêm.

-Yun... mặc cho cậu có là ai đi nữa thì cậu vẫn là Yong... là bạn của mình và Jus. Âm vực của giọng nói ngày càng giảm và trở nên trong như làn nước mùa thu.

Mặc dù nghe toàn bộ lời nói của nó ko sót một từ nào nhưng Yun vẫn ko hề hiểu một chút gì, hoàn toàn ko, anh chắc nơi này ngoài anh ra ko có ai tên Yun và người nó đang nói tới là anh.

-Tara... em nói cái gì vậy. Cuối cùng Yun cũng phải lên tiếng.

-Yong... cậu ko nhớ cũng ko sao... sau này cũng sẽ nhớ lại mà. Quay sang nhìn Jus. -Đúng ko Jus.

Nhìn thấy ánh mắt trong chờ của nó Jus đành chiều theo. -Đúng vậy... chắc chắn sẽ có ngày cậu nhớ lại... nếu cậu thật sự là Yong.

Nhìn Jus, nhìn vào ánh mắt chứa chút gì đó ghen tỵ, khó chịu rồi quay lại nhìn nó, nhìn ánh mắt luôn lạnh lùng xen lẫn một chút ấm áp, anh thờ dãi đặt hai tay lên vai nó, nhìn nó nói giọng chắc nịch.

-Tara... đừng đùa nữa... em là người ko thích đùa mà... ko vui tí nào.

Trước khi câu nói của Yun cất lên trong ánh mắt nó còn chứa tia ấm áp nhưng sau khi lời nói của Yun cất lên nó trở lại nguyên hình, trở lại với con người lạnh lùng luôn toát ra sự cô đơn, uy nghiêm và vô hồn.

Hất hai cánh tay đang vịn hai bờ vai của mình ra, nó lạnh lùng lê bước, thân bạch y chậm rãi lướt qua người Yun ko một lần nhìn lại, ko ai hiểu gì, ko ai biết nó định làm gì.

-Yun... mặc cho cậu có là Yong hay ko. Bước chân dừng lại. -...Tôi cho cậu hai lựa chọn... cắt đứt với dòng họ Temporal và sống với thân phận Kang Yun của Kang tộc... hoặc ngược lại... tôi và cậu... ko đội trời chung !.

Nói rồi nó bước tiếp, bầu trời bắt đầu tràn ngập những cánh bạch hồng, trước khi thân bạch y mờ dần sau lớp hoa hồng dày đặc một âm vực mạnh mẽ vang lên trong ko gian.

-Lords Temporal... nợ mới nợ cũ... đã đến lúc thanh toán rồi.

Bàn tay bón chặt gồng lên từng đợt, cổ kiềm nén cảm xúc đang ngày một dâng cao trong lồng, lồng ngực nóng rang như có ngọn lửa vô hình đốt cháy.

-Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy chứ. Hong bật khóc, cô tuy ko thích Yun vì anh làm nó ra như thế nhưng cô ko bao giờ muốn một ngày nào đó họ lại chia mỗi gương vào nhau, là kẻ thù của nhau như thế thì người đầu khổ nhất chỉ có nó và Yun.

...

Mọi chuyện nhanh chóng lan rộng và chỉ sau một ngày sau đó, cả tam giới đều biết về chuyện Lords Temporal đã công khai lộ dạng sau bao nhiêu năm lẫn trốn, Kang Yun của Kang tộc chính là hậu duệ của Thánh tộc (tộc Temporal) và một chuyện chấn động cả tam giới, hậu duệ của Thiên tộc (Nam Phong tộc), Nam Phong Tử Y cũng công khai lộ diện.

Khắp nơi đâu đâu cũng bàn tán xôn xao về những chuyện này, các dòng tộc của tam giới bắt đầu tăng cường lực lượng phòng thủ và liên kết với nhau truy bắt Lords Temporal. Ngay cả tộc Nam Phong cũng ko ngoại lệ những họ ko qua khuôn trương như mọi dòng tộc khác, số lượng người canh giữ lối vào hoàn toàn như cũ ko thay đổi, một điều duy nhất thay đổi là họ bắt đầu tăng cường luyện tập.

Tộc Nam Phong và tứ đại gia tộc Tây Môn, Tư Đồ, Đông Phương, Mộ Dung nằm trên một hòn đảo khá rộng lớn và ko có tên trên bản đồ thế giới, quanh đảo được làn sương bao bọc, bức tường thành làm bằng đá chống pháp thuật và một điều quan trọng là có một kết giới bao trùm hết hoàn toàn hòn đảo, một đại kết giới tồn tại song song với các hậu duệ, chỉ cần hậu duệ còn sống thì kết giới này vĩnh viễn ko bao giờ mất.

...Khu VIP...

Mặt trời lên đỉnh đầu chiếu những tia nắng huyền diệu của mùa xuân lên gương mặt nhỏ nhắn đẹp tựa thiên tiên.

Mùa xuân, trăm hoa đua nở rực rỡ cả một khu vườn đầy những đóa hoa đủ sắc, chim đua nhau trở tài, cất tiếng hót vang vọng một vùng trời.

Mảnh lưng nhỏ nhắn ánh lên sự cô đơn, mái tóc màu bạch kim buồn thả nhẹ nhàn tung bay theo làn gió nhẹ, tà áo cũng ko yên phận mà uốn mình theo từng nhịp điệu của làn gió, đôi mắt vô hồn lạnh lẽo đăm buồn nhìn xuống mặt hồ, nói đúng hơn là nhìn vào gương mặt in bóng trên đó, một gương mặt lạnh lùng.

Thời gian cứ thế mà trôi đi, sáng tới chiều sang hay trắng lên vẫn một thân bạch y ngồi trên chiếc ghế tre trên cây cầu nhỏ bắc ngang hồ, ko một tiếng động, cứ để thời gian trôi qua.

Nhìn người con gái vận bạch y, nhìn tấm lưng đơn độc mà thờ dài.

-Mọi chuyện rồi sẽ thế nào đây ?.

Nhìn người con gái vận bạch y, nhìn tấm lưng đơn độc mà thờ dài.

-Mọi chuyện rồi sẽ thế nào đây ?.

...

-Chủ nhân... người công khai lộ diện như vậy có tốt hay ko ?. Lão Back (Cầu Nhậm Hành) kính cận hỏi.

Ngồi trên chiếc ghế to lớn, khuôn mặt lộ chút ko vui nhìn lão Back rồi quay lại hướng mắt về phía tấm cửa sổ, hai tay đan xen vào nhau.

-Ta biết người đang nghĩ gì... chuyện ta công khai lộ diện cũng là nằm trong đường đi của ta... nhưng ta ko nghĩ lại xuất hiện hậu duệ của Thiên tộc... sức mạnh lại ko hề đơn giản như những đời trước... ngay cả ta cũng ko thể biết được thực lực của cô ta.

Nghe ông nói vậy lão Back cũng ko khỏi lo sợ, tiến lại gần thêm chút nữa.

-Vậy người có kế sách gì ?.

Đôi môi ông khẽ nhếch một đường bí hiểm, ánh mắt ánh lên sự tà ác thập phần nguy hiểm. Uy nghiêm ông đứng dậy, bước đến gần cửa kính.

-Nhưng ta đã biết được điểm yếu của cô ta... chỉ cần ta nắm trong tay con cờ đó thì... haha...ha...haha...

Tiếng cười man rợn vang lên trong căn phòng đầy áp bóng tối làm nó thêm phần đáng sợ.

Bóng ông in lên vầng trăng tròn, đơn độc.

...

Căn phòng rộng lớn chìm vào bóng tối tĩnh lặng, hình ảnh người con trai lẳng lặng nhìn qua khung cửa kính chỉ để ánh trăng rồi vào soi sáng khuôn mặt với đôi mắt thâm buồn.

".....cắt đứt với dòng họ Temporal và sống với thân phận Kang Yun của Kang tộc... hoặc ngược lại... tôi và cậu... ko đội trời chung !".

Trong đầu Yun cứ vang lên lời nói lạnh lùng của nó, một lời nó bắt anh phải lựa chọn, lựa chọn luôn luôn khiến ta khó quyết định nhất là những sự lựa chọn đầy khó khăn.

Anh phải làm sao, chọn lấy thân phận là Kang Yun của Kang tộc hay chọn dòng tộc Temporal danh trấn bốn phương. Chọn lấy người con gái mình yêu mà ngày đêm mong mọi hay chọn người ông cùng huyết thống đây xa lạ ?.

Chính hay tà ?, Nam Phong Tử Y hay Lords Temporal, trước mặt anh là một màn đêm chỉ có bóng tối bao trùm, mọi chuyện sẽ như thế nào nếu như anh chọn lấy tổ tiên mình, dòng tộc, nó và anh sẽ ra sao, có còn như trước kia, cùng nắm tay nhau, vui đùa trên những cánh đồng ngập tràn những bông bạch hồng và hắc hồng, nó có con cười với anh nụ cười đẹp lung linh?, hay sẽ như lời nó nói, ko đội trời chung, là kẻ thù của nhau, sẽ chia mũi gương về nhau.

Thất sự anh phải lựa chọn sao, có con đường thứ ba để anh lựa chọn ?.

Quay người đi lại cửa...

...

Khung trời giờ đã chìm vào bóng đêm để ánh trăng trông tự tin mà tỏa sáng, ánh sáng huyền diệu. Về đêm gió trở lạnh, nhưng có lẽ ko bằng bằng hàn khí toát ra từ thân ảnh đang lặng lẽ ngồi trên chiếc cầu bắc ngang hồ.

Chiếc áo khoát nhẹ nhàng yên vị trên đôi vai nhỏ nhắn đánh thức nó khỏi những suy nghĩ mong lung.

-Jus... cậu sao lại ở đây ?.

Bước tới trước mặt nó, dựa lưng vào thành cầu.

-Câu này phải tớ phải nói với cậu mới đúng !. Quả thật, khuôn mặt lạnh như tiền, ko khác gì bức điêu khắc vô hồn, thật đau, chỉ mười năm mà nó trở thành như thế quả thật ko thể tưởng.

Nhìn khuôn mặt hiện giờ của người con gái xinh đẹp trước mặt anh nhớ lại về mặt tươi cười của cô bé 10 năm trước, cùng nhau chơi đùa gần một năm trời nhưng anh chưa bao giờ thấy nó khóc, buồn rầu chỉ toàn cười với cười, bởi mỗi xinh xắn luôn hé nở những nụ cười tỏa nắng, so với lúc trước, nó thấy đôi khi người ta phải gạt mình.

Vẫn khuôn mặt ko đổi, nhìn Jus. -Cậu có tin Yun chính là Yong ko ?.

Im lặng suy nghĩ vài giây rồi anh nhìn nó, nhìn vào đôi mắt sâu ko đáy màu đỏ lạnh lẽo anh nói. -Làm sao cậu biết Yun là Yong.. thời gian cậu ở Ireland cậu còn ko phát hiện ra cậu ta là Yong thì làm sao cậu biết được khi ko ở cạnh hẳn ?.

Cười buồn, đôi mắt hướng vào khoảng ko trước mặt. -Có thể điều mình sắp nói ra cậu sẽ ko tin... trong khoảng thời gian mình chìm vào vô thức... những kí ức lúc xưa đột ngột hiện ra, những hình ảnh ba chúng ta chơi cùng nhau dưới tuyết... thậm chí hồi ức của ba chúng ta... hình ảnh... .Hình ảnh cái chết thương tâm của ba mẹ nó hiện ra làm nó nghẹn họng, lòng ngực nhói lên từng đợt.

Thấy nó nhưng nói, đúng hơn là do dự khi nói tiếp anh cười hiền, nụ cười chân thành đầy ấm áp.

-Nếu ko muốn thì đừng nói nữa... xem như tớ chưa hỏi vậy.

Nhìn anh cười. -Ko cần căng thẳng như vậy... dù gì thì chuyện đó tớ cũng ko thể quên... có nhắc lại hay ko cũng chẳng sao.

-Lúc đó... xung quanh chỉ toàn là một màu trắng... tất cả đều trắng.. rồi Yun xuất hiện... mình khá bất ngờ... những khi gọi tên cậu ấy thì cậu ấy lại bảo mình là Yong.. lúc đó mình thật sự rất hoãn... ko biết có nên tin hay ko nhưng mình đã suy nghĩ... ko thể nào Yun lại biết chuyện ba chúng ta hồi nhỏ... cả những đoạn kí ức mình ko được thấy có thể là do hình ảnh của Yun trong mơ đã đưa mình trở về... nếu ko phải là Yong như lời Yun nói thì làm sao Yun biết những hồi ức của ba chúng ta... ko phải chuyện đó là ko ai biết sao.

Nghe nó nói xong anh bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ, quả thật ko sai, nếu như Yun ko phải là Yong thì ko thể nào Yun lại xuất hiện trong giấc mơ của nó và nói mình là Yong được, anh làm sao biết chuyện đó chứ, những giấc mơ đều do tác động của hiện thực làm nên, có thể một phần kí ức lãng quên của Yun là tác động vào nó, vì nó có thể đọc được suy nghĩ của người khác nên những hồi ức kia rất dễ dàng tác động tới nó nhất là khi nó cố nhớ một điều gì đó liên quan đến Yun.

-Tớ có một cách để xác minh Yun có phải là Yong hay ko. Sau một hồi ngẫm nghĩ anh quay sang nó nói.

Nó ko nói gì nhưng biểu hiện nghiêng đầu sang một bên thật nhẹ và nhìn chăm chăm vào đối phương đủ để Jus biết nó muốn nghe vì biểu hiện này lúc nhỏ nó cũng thường làm, mỗi khi nó ko biết gì đều làm y như thế, nghĩ tới là buồn cười, nó thấy đôi rất nhiều nhưng chỉ có biểu hiện này là như năm xưa, ko thấy ko đôi gì hết.

-Thật là... chỉ có cái biểu hiện này là y như xưa. Phì cười xoa đầu nó làm nó giật búng cả người, lâu lắm rồi ko ai làm thế với nó, cũng mười năm chứ ko ít, dù là Thiên là người mà có thể coi mở nỗi lòng khi đau buồn hay Oppa nó (Min Hoo) cũng chưa làm thế, quả thật, bạn thân ko thể lẫn lộn với những quan hệ khác được, cứng đờ vì ko thích ứng được với chuyện này.

Nhìn gương mặt ngố ko thể ngố hơn nữa của nó làm anh ko chịu nổi mà bật cười thành tiếng phá vỡ ko gian yên tĩnh của màn đêm, nhìn anh cười nó tự thấy lòng mình lại nhẹ nhõm hơn nhiều, như thể ngay bây giờ nó có thể nở nụ cười mà ko ai ngờ tới nếu như Jus vẫn tiếp tục cười như thế.

-Này... đừng cười nữa... cậu có thể cười vui như thế trong khi tớ như thế này sao... thật là.

Dù nó có nói thế nào anh cũng ko ngừng cười mà ngày càng lớn hơn khiến nó tức hồng học, làm mất hết hình tượng cô gái tuyết, lạnh lùng của mình.

-Haha...ha... Y Y... ko ngờ cậu cũng có thể có bộ mặt này... haha... thật là... ai nói cậu lạnh lùng chứ. Thấy gương mặt hiện giờ của nó anh ko những ko giảm độ mà ngày càng tăng lên khiến khuôn mặt trắng trẻo của nó tối dần tối dần và chuẩn bị bùng nổ.

-Nín ngay... ko được cười.

Vẫn cười...

Đứng bật dậy hằm hằm nhìn tên điên đang cười lằng cười lộn.

-Cậu làm gì mà cười hoài vậy ?...

Vờ như ko nghe, anh cười tiếp...

Bàn tay thon nhỏ bóp chặt, sát khí dần trao như muốn nhào vào đám cho tên này một trận, đúng ko đúng lúc đúng nơi gì hết.

Đôi môi khẽ nhếch, ánh mắt ánh lên vài tia quỷ quyết, hạ khí, cử chỉ trở lại nhẹ nhàng, như xưa, im lặng một hồi để Jus cười thoải mái. Thấy nó ko có động tĩnh gì anh thấy là lạ nhưng vẫn cười tiếp ý để chọc nó.

-Lâu rồi cậu ko bị đánh đúng ko !.

-Lâu rồi cậu ko bị đánh đúng ko !.

Sau câu nói đầy ẩn ý thập phần nguy hiểm của cô gái bên cạnh anh lập tức nín thinh, cười gượng nhìn nó nhanh như cắt anh co giò bỏ chạy, phản ứng của nó cũng ko thua vì nó đã đoán biết trước, cùng anh rượt nhau quanh hồ, xé đi cái ko khí u ám vốn có, nụ cười như ánh trăng sáng hể nở trên đôi môi xinh đẹp, đẹp đến độ phải làm nhưng loài hoa nở về đêm kia phải ẩn mình mà hổ thẹn, một nụ cười chân thật từ đáy lòng xóa đi nỗi sầu trong lòng.

Khuất sâu trong bóng tối nhìn hai thân ảnh đang chơi đùa, ẩn mình vào một góc của thân cây to lớn cách ko xa hồ, làn gió lạnh lẽo khẽ thổi qua thân người, mái tóc đánh nhịp bay theo, ngược đôi mắt đen huyền nhìn theo bóng dáng hai người, sâu trong ánh mắt đó chứa một nỗi lòng đầy cảm xúc lẫn lộn, gan tỵ, khó chịu, hổ thẹn, buồn rầu. Nhìn khung cảnh trước mắt mà anh cứ ngỡ nó ở xa ngàn dặm, nó như một ko gian riêng biệt mà ko ai chạm tới, ý nghĩ muốn đến đó nhưng đôi chân lại ko thể bước, ý nghĩ sẽ đến đó nhưng tận sâu trong lòng lại ko dám, chỉ có thể nhìn, nhìn từ một góc xa mà ko ai thấy, chỉ có thể theo dõi ừng nhịp bước mà ko thể sánh cùng.

Nhìn nụ cười mà lâu ngày chưa thấy, nụ cười đã làm con tim anh chuyển hướng, nụ cười mà trước giờ chỉ anh mới thấy, nụ cười đã tắt đi sau bao nhiêu giờ bão, nay nụ cười ấy đã trở lại, anh có nên làm nó thêm một lần nữa nữa, anh phải cố giữ lấy nó, dù người làm cho nụ cười ấy hể nở ko phải là anh, nhưng chỉ cần nụ cười đẹp lung linh đó còn tồn tại thì cho dù anh phải lựa chọn như thế nào, trả giá gì cũng ko là vấn đề.

Quay đi bỏ sau lưng hai thân ảnh kia, anh lê bước, bước chân nặng trĩu, đã đến lúc anh phải chọn, chọn con đường mà anh phải đi để giúp cho nụ cười ấy mãi lưu giữ, giúp cho ân oán kia tan biến, anh đã biết được mình phải chọn con đường nào rồi.

5h00 AM.....

Ánh mặt trời dần ló dạng, tỏa ánh nắng sớm mai lên vạn vật trên thế gian, soi sáng cõi lòng người con gái xinh đẹp, thân hình nhã nhặn ngồi thưởng thức trà, khuôn mặt hoàn mỹ thập phần quyến rũ làm động lòng chứng sinh. Vẻ đẹp thuần khiết đánh bật mọi bóng tối xung quanh, một vẻ đẹp thanh tao ko ai sánh kịp.

Mùi thơm thoan thoan của loại trà thượng hạng chỉ có ở Nam Phong chậm rãi tỏa ra, lan rộng khắp một khu vực. Tách trà nóng được Uyên Nhi liên tục châm vào, khuôn mặt cô nghiêm trang đứng hầu trà, từ xa đi lại là hai cô tì nữ tay bưng điểm tâm đang từ từ tiến đến chỗ nó, như mọi lần, cúi chào người con gái uy nghiêm lạnh lùng này rồi cẩn thận đặt từng món lên chiếc bàn đá thạch anh.

Mặt bàn là lớp đá thạch anh dày 11cm trọng 68kg đường kính 81cm, chân bàn là góc cổ thụ lâu năm kiên cố và chắc, mỗi mặt ghế là một mặt đá thạch anh dày 13cm với đường kính là 22cm, cũng như chân bàn đều được làm từ những gốc cây lâu năm, kiên cố.

Những món điểm tâm ko quá đậm đà và rất thanh đạm nhanh chóng bày ra trước mắt, nguyên liệu hầu hết đều là của tự nhiên và thập phần quý hiếm (đối với mọi người) nhưng nổi bật nhất và luôn luôn có mặt trong mỗi bữa ăn chính là một đĩa bạch hồng với những cách hoa tươi qua nhiều lần chọn lọc, những cách bạch hồng lớn nhỏ.

Dùng xong bữa điểm tâm hai tì nữ bắt đầu làm việc của mình, dọn tất cả chỗ đĩa trên bàn cho dù nó có ăn xong hay chưa từng chạm vào, như mọi lần, đĩa bạch hồng là còn ít nhất cho biết nó rất thích ăn những cánh hóa trắng mỏng này. Uyên Nhi tiếp tục hầu trà, những tách trà luôn luôn nóng hổi được làm bằng bạch ngọc.

Buổi sáng tưởng chừng sẽ trôi qua lặng lẽ và thanh tịnh như thế nhưng một tiếng nói cao vút lại phá vỡ đi cái ko gian thanh tịnh này.

-Cung chủ !!!.. Tuy miệng đã đôi cách xưng hô nhưng tiếng nói thường ngày vẫn vậy vô cùng chói tai.

Nguyệt lăng xăng hồi hải chạy tới, đứng nhưng nguyên tắc lễ phép với người cấp trên nhưng cái cúi chào của cô lại rất ư là kì cục, ko để ý đến cái hành động trẻ con của cô nó vừa nâng tách trà lên vừa hỏi cô.

-Mới sáng sớm... đến đây làm gì ?. Âm ngữ tuy nhẹ nhàng nhưng ko kém phần lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94

-Mới sáng sớm... đến đây làm gì ?. Âm ngữ tuy nhẹ nhàng nhưng ko kém phần lạnh lùng.

Hỏi cô thì giờ đây cô lại ko thể nhớ ra mình đến đây làm gì, cố ngồi đó nghĩ những cũng ko cách nào nhớ nổi, cô thật hận cái tính này, thường quên những chuyện quan trọng một cách ngu ngơ.

Nhìn cô đang vật lộn với cái đầu nhỏ nhắn của mình nó lắc đầu thờ dài.

-Thật ra là có chuyện gì... tại sao cái đầu của em lúc nào cũng như vậy thế ?. Điềm đạm nhâm nhi tách trà nóng hỏi cô bé đang khóc thầm trong lòng vì quên mất chuyện quan trọng.

-Hic... thật là... em đâu biết được... tự nhiên cái quên... mà từ trước tới giờ toàn chuyện quan trọng ko chứ.

-Quan trọng tới mức nào mà làm em quên ko sót một từ vậy ?.

-Ồ.... .Suy nghĩ. -Hình như là rất quan trọng thì phải !... cung chủ biết ko... cũng có một lần như thế này nè... đến gần kết thúc em mới nhớ ra... haha nghĩ tới là mắc cười rồi... báo hại anh Phong... anh Phong ? . Vừa nhất đến tên Phong thì cô ngay lập tức nín thinh, hai hàng chân mày nhíu lại, một loạt hình ảnh chọt ủa về, đôi mắt tròn xoe từ từ căng to ra đến độ đôi mắt có thể rớt ra bất cứ lúc nào.

Cô bật dậy hồi hả nhìn nó đang uống trà thật thong thả mà lòng như lửa đốt.

-Anh Phong !... em nhớ rồi... cung chủ !... có chuyện rồi... ở đầu trường có chuyện. Gấp gáp cô nói làm Uyên nhi bên cạnh cũng rối theo, nó cũng ko thể mặc cô nói ko ra lời như thế nên đành dùng tới tài năng bẩm sinh của mình mà mình đã ko sử dụng một thời gian chỉ vì lời nói của một người.

Chậm rãi thâm nhập vào suy nghĩ đang rối mù của Nguyệt một lát sau nó bật dậy, ko còn thư thả như trước mà thay vào là hồi hả như cô bé Nguyệt bên cạnh chỉ khác ko quá đáng như cô thôi. Quay người nó chạy để lại đằng sau là Nguyệt và Uyên nhi đang chạy theo, chạy được vài bước thì một loạt cánh hoa bạch hồng rơi xuống, thân ảnh nhỏ nhắn màu trắng cũng theo đó mà dần biến mất, cánh bạch hồng ngừng rơi cũng là lúc nó hoàn toàn mất dạng.

Nguyệt cũng ko khác gì, mất dạng sau những cánh hoa hồng màu tím để lại Uyên nhi chạy thục mạng đuổi theo vì ko có cái khả năng dịch chuyển tức thời như nó và Nguyệt.

...

-Kang Yun... cậu làm vậy có nghĩa là sao hả ? . Bỏ găng giọng quát Yun, người con trai đang đứng giữa sân.

Bên phải anh là Bo và ông bà Song, Hong, Ha Rum, Woo và ông bà, Tae Hin và ba mẹ anh cuối cùng là ông bà Kang và James. Bên phải là người đàn ông đầy uy nghiêm, lạnh đậm và lão Back đứng sau cùng vài vạm cấp trung. Sau lưng anh chính là những nhân vật đỉnh đám trong giới vampire, ba trong tứ đại hộ pháp, Thiên với sự thanh lịch , Phong với sự năng động và Danh với sự trầm lặng cùng ông Miss.

Yun vẫn lẳng lặng đứng đó, ko một ý định trả lời câu hỏi của Bo, ko một lần nhìn ai chỉ đưa đôi mắt màu đen huyền hướng về khoảng ko trước mắt, đôi mắt buồn với nhiều cảm xúc xen lẫn.

-Yun à... đừng nghe những gì bọn họ nói... con là cháu ta... là dòng dõi duy nhất còn lại của dòng tộc Temporal... hãy về với ta... về với dòng họ tổ tiên của mình. Lạnh đậm ông nói, đôi mắt màu xám hướng về thân người của Yun.

Anh vẫn ko nói gì, vẫn ko một lời với những tiếng nói quanh mình. Bỏ ngoài tai những tiếng nói làm con tim anh giao động.

-Yun... cậu hãy suy nghĩ thật kĩ và lựa chọn cho đúng để ko phải hối hận về sau. Phong đằng sau cũng lên tiếng nhưng anh ko có vẻ bắt anh phải lựa chọn, ko thiên về bên nào.

Nhưng vẫn ko thấy Yun có ý định nào, anh chỉ lẳng lặng đứng đó.

Ko khí ngày trở nên căng thẳng, ai cũng hướng mắt về phía anh, chờ anh đưa ra câu trả lời.

-Anh Yun... anh còn do dự gì nữa chứ... người nuôi anh khôn lớn là ba mẹ hiện giờ của anh mà. James ko thể chịu được sự tĩnh lặng của Yun nên lớn tiếng nói, nếu anh chọn dòng họ Temporal thì cô và anh ko thể có kết quả được.

-Phải đó Yun à. Bà Kang tiếp lời, bộ dạng thê lương tưởng chừng có thể làm động lòng người.

Mọi người đều hồi hộp chờ xem anh sẽ chọn ai, gia đình hay dòng họ.

-Các người làm cái gì vậy hả ?

-Các người làm cái gì vậy hả ?.

Tiếng nói với âm ngữ mang theo hàn khí bức người vang vọng sau màn hoa hồng trắng trước mặt Yun phá tan cái ko khí căng thẳng dành lấy mọi sự chú ý.

Trong lớp bạch hồng đang rơi một thân bạch y với mái tóc màu bạch kim dài tuyệt đẹp dần lộ dạng, hình ảnh uy nghiêm, lạnh lùng, xinh đẹp làm ko khí như choán ngập.

Bước đến bên Yun thật nhanh, ánh mắt màu đỏ luôn luôn lạnh lùng lướt lên thân người anh.

-Tara... .Nhìn người con gái trước mặt, anh khẽ thốt lên.

Nhìn Yun rồi đảo đôi mắt xinh đẹp nhìn tất cả mọi người và dừng lại ở thân người to lớn đầy uy nghiêm, hai đôi mắt bắt chọt chạm nhau. Quay lại nhìn Yun, nhìn anh, nhìn sâu vào ánh mắt màu đen huyền ấy.

-Anh ko cần phải chọn... tôi ko cho phép anh lựa chọn vì bọn họ !. Lời nói tuy nhỏ nhẹ nhưng lại khắc sâu vào đầu của mỗi người, nó như ra lệnh, như là một điều hiển nhiên bắt buộc mọi người phải làm theo.

-Sao cung chủ biết chuyện mà tới vậy ?. Ông Miss thì thầm vào tai Phong.

-Làm sao tôi biết được !. Anh thân nhiên trả lời, xem như chuyện ko có gì nghiêm trọng.

Sau lưng nó, một làn hoa hồng màu tím rơi, Nguyệt từ trong đi ra chạy lại chỗ nó và Yun, nhìn lướt qua buồn người đằng xa rồi vờ như ko nhìn thấy, cô là khi chuyện đang đến hồi gay cấn thì lảng lạng chuẩn đi bao tin, ko ai biết vì nếu biết thì ko đi được là cái chắc.

Nhiều mày nhìn cô gái nhỏ với bộ đầm màu tím đằng xa, Phong quay lại đằng sau thì hình bóng của cô gái bé nhỏ đã hoàn toàn mất, đúng là anh đã quá nhập tâm nên con quỷ nhỏ này chuẩn đi mà ko hay ko biết gì hết.

Nhìn thân ảnh nhỏ nhắn màu tím cạnh nó anh chắc lưỡi, khoanh tay để trước ngực. -Con quỷ nhỏ này... nhanh thấy sợ !.

-Hèn gì cung chủ biết mà đến... Nguyệt thật là. Danh cũng ko khác gì, lắc đầu mà thờ dài.

-Tara... sao em lại ở đây ?. Yun nhìn người con gái xinh đẹp bên cạnh hỏi, khi thấy nó xuất hiện anh cũng hơi bất ngờ.

-Chuyện này quan trọng ?.

Đưa đôi tay thon nhỏ sờ lên khuôn mặt điển trai của Yun, đôi mắt tuy lạnh lùng nhưng lại chất chứa vài tia hiền từ, khuôn mặt nó dịu xuống thập phần xinh đẹp.

-Ko sao chứ. Nhẹ nhàn nó hỏi, sự quan tâm bất ngờ từ cô gái xinh đẹp làm cổ họng người con trai ảm lên hẳn.

-Ko sao đâu... tôi là ai chứ... là Kang Yun... Hòa vương của Ireland... làm sao dễ dàng bị những lời nói đó lay động chứ. Cười nhẹ.

Nhìn nụ cười vừa hé nở làm cho đôi môi nhỏ nhắn cũng chuyển động hé một nụ cười đẹp đến động lòng người.

-Ừ...

Cùng Yun và Nguyệt đi lại chỗ bọn người của Thiên trước những con mắt bất ngờ và khó chịu của hai bên. Nhìn đứa cháu trai đang tay trong tay với kẻ địch ông Lords găng giọng, âm ngữ của bóng tối làm ai cũng phải khiếp sợ.

-Yun... cháu có biết cô ta kẻ địch của dòng tộc Temporal ko... sao cháu có thể...

Yun ko để ý mấy đến lời nói của ông, chỉ nhìn ông một cái, người đàn ông này, anh vừa ko có thiện cảm vừa ko có ác cảm rồi quay lại nhìn nó đang thân nhiên đi.

Nhìn thấy ông nổi nóng lão Back bên cạnh thoán chút run sợ, lão chậm rãi cúi đầu. -Chủ nhân... bớt giận... hay là chúng ta tạm lui... thiếu chủ chắc chỉ là nông nổi nhất thời.

Nghe thấy lời nói có phần chí lý ông hạ ngay cơn giận lạnh lùng quay bước bỏ đi, lão Back cùng những người khác theo sau.

-Theo dõi từng động tĩnh của bọn chúng... nhất là Nam Phong Tử Y và Yun !.

-Vâng. Lão Back nhanh chóng đáp lời.

Khi ông và người của ông đã khuất khỏi tầm mắt của mọi người thì ông bà Kang cùng mọi người tiến lại chỗ của nó và Yun. Vừa đến gần James đã lên tiếng, giọng nói ko một chút coi trọng nó và bọn người của Thiên.

-Tara... cô tưởng mình là cung chủ của Nam Phong tộc thì muốn làm gì thì làm hả... nếu ko có gia tộc mình đứng sau thì cô cũng chẳng là cái gì cả.

Lời nó anh tuy ko lọt vào tai nó nhưng lại lọt hết hoàn toàn vào tai của năm người đứng cạnh nó, James, điên ko đúng lúc rồi.

Nguyệt định đi tới dẩy cho cô một bài học thì đã có người giải quyết dùm rồi.

Một cái tát với lực cực mạnh hạ ngay trên má phải của cô, khoe miệng bắt đầu có một dòng máu chảy ra, cái tát này nhìn sơ cũng biết lực rất mạnh nên mới làm cho khuôn mặt James ra như thế.

Ôm má phải vừa bị tát của mình quay sang nhìn chủ nhân của năm đầu tay trên mặt. Uyên nhi lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt áp đảo làm cô có phần lo sợ nhưng chỉ là một lúc thôi, với tính tình này, ko dễ gì chịu nhục như thế.

-Cô...

Nhưng khi đôi môi cô vừa hé lời thì cô lại tiếp tục nhận một cái tát ko kém gì cái khi nãy bên má trái.

Mọi người (trừ người của Nam Phong) ai cũng thấy kinh với cô gái vận y phục màu vàng với khuôn mặt thánh thiện này và người ko tin vào mắt mình nhất chính là anh chàng Tea Hin, nhiều lần chạm mặt cô anh đâu thấy cô có khuôn mặt như quy sứ thể này, chỉ biết rống cái họng lên cãi nhau thôi. Bà Kang đỡ lấy James rồi nhìn Uyên nhi.

-Cô là ai mà tự tiện đánh người khác thế hả ?.

-Bà biết làm gì ? .Đưa đôi mắt áp đảo cường quật nhìn hai người. -Người vô lễ với cung chủ là coi thường Nam Phong gia... ko giết chết cô ta là con may... ở đó mà nói ư !?.

Nhếch môi cười khềnh nhìn Uyên nhi rồi đưa đôi mắt xem thường lướt lên thân người nó, nhìn lại Uyên nhi nói. -Hừ... cô ta mà là cung chủ cái gì... cái thứ dựa hơi gia tộc thì có gì hay mà vô với chả lễ... xưng là con cháu của Nam Phong tộc mà chẳng ra tích sự gì.

Một loạt cô nói hết những gì cô nghĩ về nó ra, ánh mắt xăm xói nhìn cô gái vận bạch y xinh đẹp lòng đầy căm hận. Nhưng cô đâu biết lời nói của mình là ngòi châm cho chiến tranh, là con dao vô hình cắt đứt tia hy vọng chống lại phe phái của dòng họ Temporal.

Ông Miss và bốn người của tứ đại hộ pháp cùng một vài người ở đó nhìn James với ánh mắt ko mấy thiện cảm nhất là Hong và Uyên nhi, nếu như có thể, hai người sẵn sàng cho cô ta một trận nhừ tử.

Nhìn người con gái mình yêu bị coi thường Yun gằng giọng nhìn James. -Câm miệng... Cô nghĩ mình là ai mà dám lớn tiếng chỉ trích người khác hả.

Đang vui sướng vì hạ nhục được người con gái mình đem lòng ganh tỵ thì khi câu nói lạnh lùng của Yun vang lên lại đẩy cô xuống tận đáy sâu của địa ngục, những cang bị Yun xem thường cô càng ganh ghét nó, lòng hận thù càng tăng lên vạng phẫn.

-Yun... sao anh... .Đưa ánh mắt căm phẫn nhìn người con trai mình đã yêu hết lòng, cô hét vào mặt Yun. -Anh dám nói như thế với tôi à ?.

Nó lê bước, bước đến trước mặt James, lạnh lùng, uy nghiêm, vẻ đẹp ko ai có thể sánh bằng khi đứng kế James cũng ko hạ đi phần nổi bật mà còn làm vẻ đẹp của James chìm đi hẳn.

Nhẹ nhàn mở khẩu. -Cô nói... tôi ko ra tích sự gì phải ko !?... cô nói tôi nhờ thế lực của già tộc đúng ko !?. Ánh mắt cường quật, sâu thẳm lạnh lùng nhìn James, nhìn vào đôi mắt màu xanh của cô thoán làm tim cô như ngừng đập, như bị một tảng băng đè lên ko thể thở nổi.

Nhưng với sự kiêu hãnh của vị tiểu thư một dòng tộc có thế lực cô nhanh chóng thoát khỏi sự luồn cuồng ấy và mạnh dạng nói.

-Phải... chính là vậy !.

Đôi môi kiêu diễm khề nhếch lên một đường cong nhẹ và nhanh chóng tan biến.

-Vậy... cô muốn thử ko ? .Kề miệng gần lại tai cô thì thầm -Chúng ta so tài nhé !.

-Cô... nói gì ?.

Quay lại vị trí của mình, đứng cạnh Yun nhìn James và bà Kang lạnh lùng nó cất tiếng.

-Chúng ta thi tài nhé... nếu thắng tôi sẽ rời bỏ chức vị cung chủ tộc Nam Phong !...

Có chút ko tin vào tai mình, nó lại dễ dàng nói như thế sao, cứ như cái chức vị đầy quyền lực đó ko đáng giá với nó. Ngập ngừng cô hỏi lại.

-Thật sao ?.

-Tin hay ko là ở cô.

-Tara... .Yun lên tiếng khuyên nhủ.

-Cung chủ... người sao lại lấy vương vị của mình ra đùa chứ. Ông Miss cũng lên tiếng.

-Vương vị là của ta... người ko cần bận tâm. Lạnh lùng nó nói làm ông Miss thoán chút giật mình và hơi hoảng.

-Sao ? . Nhìn James và Bà Kang dò ý.

-Được !... tôi đồng ý... và thêm một điều nữa... cô phải tránh xa Yun ra. Bà Kang ắt ý ra quyết định.

Khề cười nhẹ. -Sao cũng được... nhưng nếu thua... .Nhìn đám phu nhân lão gia trước mặt. -Nam Phong tộc sẽ rút khỏi trận chiến với tộc Temporal... sống hay chết cũng ko liên quan tới !.

Khề cười nhẹ. -Sao cũng được... nhưng nếu thua... .Nhìn đám phu nhân lão gia trước mặt. -Nam Phong tộc sẽ rút khỏi trận chiến với tộc Temporal... sống hay chết cũng ko liên quan tới!.

Lời vừa nói ra thì vẻ mặt vui sướng của bà Kang và James cùng những người khác lập tức trở nên đăm chiêu, ai cũng biết, chỉ có tộc Nam Phong và

truyền nhân của tộc mới đủ khả năng đánh bại Lords và đội quân ngầm của hắn, cho dù cả tam giới có nhiều đến đâu thì cũng ko thể đánh trực diện với phe địch vì nếu như thế cho dù Lords bị đánh bại thì cả tam giới cũng ko toàn thây. Tồn thất về mặt vật chất ko quan trọng nhưng tồn thất về nhân lực lại đáng kể, với lại chưa chắc gì thắng được, trong thế giới này, đông ko nói lên tất cả mà sức mạnh mới là chủ chốt, đông mà yếu cũng ko bằng ít nhưng mạnh.

Lúc đầu Thiên, Phong, Danh, Nguyệt, Uyên nhi, ông Miss và Yun cứ tưởng rằng lần này nó chịu thiệt ai ngờ cái giá mà nó đưa ra còn đắt gấp mấy lần cái giá mà nó phải trả. Nụ cười hả dạ lần lượt hiện lên môi từng người.

-Chuyện này... chuyện này ko được!... ko thể lấy chuyện này ra mà cá cược!. Ba của Bo lên tiếng phân vân, ko thể vì chuyện hận thù cá nhân mà lấy chuyện đại sự ra mà đánh cược, ko thể chấp nhận được, nếu thắng thì ko nói gì nhưng thua thì sao, làm sao giới vampire có thể chống lại với phe của Lords.

-Đúng vậy... ko thể vì chuyện cá nhân của các người mà lấy số mạng của loài ra đánh cược !. Ba Woo cũng lên tiếng tiếp lời ba Bo.

-Kang phu nhân... James... hai người đừng có nôn nóng nhất thời mà làm bậy. Mẹ Tea Hin gật đầu đồng ý và nói thêm vài câu khuyên nhủ.

Đang phân vân với quyết định thì nghe những lời mọi người nói làm James và bà Kang càng ko thể đưa ra quyết định được, nhưng lòng họ vẫn đang khó chịu vì ko dễ có cơ hội như thế, ko dễ gì tách được hai người họ ra, cơ hội đầu phải lúc nào cũng có và đầu chắc gì nó sẽ thắng.

-Có thể cho chúng tôi thời gian để quyết định ko ?. Bà Kang lên tiến nhằm muốn trì hoãn lại thời gian suy nghĩ.

Nó cười, nu cười lạnh với ý giễu cợt. -Được chứ... ba ngày sau ta muốn biết sự lựa chọn của các người.

-Được... ba ngày sau thì ba ngày sau !. James hùng hổ nói.

Kia... hai người sao có thể tự quyết như thế chứ !. Ông Kang im lặng quét sát sắc mặt của TDHP (tứ đại hộ pháp), nó và ông Miss thì thấy vợ mình cùng cô con dâu tương lai tự ý ra quyết định thì lên tiếng ngăn.

-Phải đó... ko nên làm to chuyện !. Ba Tea Hin đồng ý với lời can ngăn của Ông Kang cũng ko thể im lặng mặc cho hai người này làm bậy mà lên tiếng.

-Đâu phải chúng ta đồng ý... chỉ là gia hạn thêm thời gian suy nghĩ thôi mà !. Bà Kang bức dọc nhìn bọn người từ nãy giờ cứ lên tiếng ngăn cản.

-Dù sao cũng ko thể đồng ý... hay là đừng bàn đến chuyện này nữa !. Mẹ Tea Hin vịn vai bà Kang hiền từ nói, ba cũng là bạn của bà Kang thời con đi học, tính tình bà Kang ra sao bà hiểu rõ, ko dễ gì bà ấy chịu bỏ qua miếng mồi thơm béo như thế nhưng cái giá để trả cho miếng mồi này quá đắt.

-Ko nói nhiều... chuyện tôi đã nói... ko bàn cãi nữa... .Hùng hỏn nhìn bọn người tại nó. -Ba ngay sao tôi sẽ cho cô biết ý định của mình... mong cô giữ lời mình đã nói.

Nhẹ nhàn thân nhiên nó đáp. -Yên tâm... người ko giữ lời chỉ có các người chứ ko thể là ta !.

...

"Rầm"

Trong căn phòng rộng lớn sang trọng với tông màu nâu vàng, hình ảnh người đàn ông đứng tuổi đầy uy nghiêm phả lên một chút phần nộ làm ko khí trở nên căng thẳng, nhìn hai người con gái trước mặt ông càng thêm phần tức giận.

-Hai người đang nghĩ cái gì trong đầu vậy ?... hết chuyện giỡn rồi lấy chuyện này ra đùa hả !?.

Mặc cho sự giằng dứ của Thái Tư (chủ tịch hội đồng Bạch Lâm) bà Kang vẫn giữ nguyên khuôn mặt bình thản của mình tuy trong lòng vẫn lo sợ. Khác với bà, James tuy hống hách nhưng đối mặt với một nhân vật như Thái Tư và trong tư thế này thì sự sợ hãi hiện rõ.

-Chúng tôi... .Bà Kang nhàn nhã trả lời nhưng vừa mở miệng nói thì một số người đồng loạt lên tiếng phản ánh:

-Chỉ có bà và James... ko liên quan đến tôi !.

Liền nhìn những người vừa lên tiếng một cái cô quay lại nhìn Thái Tư nói. -Tôi đã nói rồi... vẫn chưa có ý định chính thức... chỉ là suy nghĩ thêm thôi... đâu có gì to tát đâu !.

-Phải đó... ko nghiêm trọng đến mức đó đâu!. James tuy sợ nhưng cũng dè dặt thêm lời giúp bà Kang.

-Vẫn chưa nghiêm trọng ?... các người có biết đặc tội với Nam Phong tộc có nghĩa như thế nào ko?... vậy mà còn lớn tiếng chỉ trích cung chủ người đứng đầu tộc... có biết chỉ cần làm cho cung chủ tộc Nam Phong nổi giận... thì với một câu nói của người là chúng ta có nguy cơ bị cô lập trong chặn triển lần này... trước khi quyết định điều gì thì cũng phải nghe ý kiến của mọi người chứ... tôi vẫn chưa đồng ý mà các người đã tự tiện hành động là sao ?.

Đang trong cơn giận giữ lại nghe lời biện hộ của bà Kang và James thì ông càng ko thể kiềm li cơn nóng giận này, một loạt ông nói ra nhữn điều có thể xảy ra với giới vampire khi đắc tội với Nam Phong, nghiêm trọng hơn người đó lại là cung chủ, người nắm mọi quyền hành trong tay.

James và bà Kang có chút hoản khi nghe những lời của Thái Tư nói, quả thật lúc đó họ ko nghĩ tới, nhưng cũng may là vẫn chưa đồng ý với vụ cá cược này nếu ko, chuyện sẽ còn nghiêm trọng đến mức nào nữa.

...

Sau khi những lão gia, phu nhân quay về phòng hội nghị của học viện Ireland thì Bo, Tea Hin, Hong, Uyên nhi, Yun, nó cùng Danh và Nguyệt đi đến khu VIP. Thiên, Phong và ông Miss có việc phải quay về Nam Phong. Sự việc diễn ra xong cũng tới giờ trưa nên nó mời mọi người đến hoa viên của mình ăn trưa luôn.

-Từ Y à... cậu liều thật đấy !. Hong vừa nâng tách trà vừa nhìn nó mà than.

Nó ko nói gì chỉ cười nhẹ rồi quay sang Uyên nhi đang đứng. Là tí nữ bên cạnh nó cô lập tức hiểu, cúi nhẹ đầu rồi quay người vỗ tay hai cái, từ trong đi ra là một đám cô tí nữ với khuôn mặt nghiêm trang, bộ váy ngắn đuôi gấu màu trắng viền vàng đồng chỉnh tề, cúi nhẹ người chào nó rồi đi lại chỗ của từng người.

Vì đây là lần đầu nên mọi người có chút ko quen và cũng ko hiểu các cô tí nữ kia làm gì, Nguyệt và Danh vì đã quá quen với chuyện này nên nhanh nhẹn nói trước.

-Tôi như cũ !. Danh nhàn nhã nói, mặt ko một biểu hiện gì, khá là nghiêm.

Nguyệt thì khác, quay sang cô tí nữ sau lưng cười tươi nói. Tôi cũng vậy !.

Hai cô tí nữ được Danh và Nguyệt nói lập tức cúi nhẹ đầu rồi lẳng lặng lui vào trong chuẩn bị.

Hai người tiếp theo là Bo và Hong, tuy ko quen lắm nhưng vì nhiều lần quá nên đâm ra tự nhiên hẳn.

-Như trước nhé !. Bo cùng Hong cùng lúc lên tiến nói với hai cô tí nữ phía sau, như hai người trước, hai cô này cũng cúi nhẹ đầu rồi lui vào trong.

Lần lượt mọi người ọi những món mình ưng nhất cuối cùng chỉ còn nó và Yun.

Quay sang Yun nó hỏi vì mãi ko thấy anh lên tiếng. -Ko ăn sao ?

Hơi giật mình vì đang trầm tư suy nghĩ thì bị nói hỏi, quay sang nó cười nhẹ. -Ăn chứ... đói chết đi được !.

Nhìn biểu hiện của anh nó vui hẳn, khi nãy quay sang thấy anh đang rất trầm tư nó ko biết anh nghĩ gì vì nó ko đọc suy nghĩ của người khác nữa.

Sau một hồi suy nghĩ Yun cũng gọi món, cuối cùng chỉ còn lại nó, Uyên nhi thấy những cô tí nữ đã lui vào hết rồi thì cô cũng quay đi, lấy một cái giỏ tre nhỏ rồi đi vào khu vực trồng bạch hồng.

-Cô ấy đi đâu vậy?... ko lấy thức ăn cho chị sao ?. Tea Hin nhìn bóng dáng nhỏ nhắn màu vàng khuất dần thì quay lại hỏi nó.

-Uyên nhi đi lấy thức ăn đấy... Tea Hin... cậu cũng đi chung đi... có lẽ hơi lâu nên cậu giúp Uyên nhi một tay nhé !. Nó nhìn Tea Hin nở một nụ cười nhẹ nhưng ẩn ý đầy gian xảo mà chỉ mình nó biết.

Vui vẻ lấy những cánh bạch hồng to khỏe ra khỏi đóa, khí trời trong lành hòa cùng hương thơm của loài hoa thuần khiết xoa dịu tâm hồn người thưởng thức.

Nhìn người con gái xinh xắn vận bộ đầm màu vàng ngắn đuôi, nhìn đôi môi khi làm việc lúc nào cũng nở nụ cười, nhìn ánh mắt vui vẻ nhập tâm, bàn tay nhỏ nhắn uyển chuyển trong từng hành động khi lấy từng cánh hoa ra khỏi đóa bỏ vào chiếc giỏ tre nhỏ.

Tea Hin vẫn đứng im đó nhìn cô gái xinh xắn chuyên tâm lấy hoa.

-"Nhập tâm ghê !"

Một lúc sau anh lẻ bước lại gần cô cũng là lúc Uyên nhi quay người, nhìn người con trai trước mặt cô ko khỏi giật cả người và càng bất ngờ khi tại sao anh ta lại vô duyên chứ ?.

-Làm gì mà lù lù xuất hiện như ma vậy ?. Nhíu đôi mày nhìn tên con trai trước mặt, cái nụ cười của anh càng làm Uyên nhi khó chịu.

-Thì chúng ta vốn là ma mà.Tea Hin vẫn chưng cái bộ mặt cười cười ấy. -Mà cô làm cái gì vậy... ko phải chị Tara kêu cô đi lấy thức ăn hay sao... rảnh rồi đứng đây mà hái hoa.

Nhếch môi cười rồi quay người lẻ bước, Tea Hin cũng lẳng lặng đi theo. -Thì tôi đang lấy thức ăn nè... anh thì biết gì mà bầy đặt lên tiếng. Đột nhiên Uyên nhi dừng bước quay lại trừng mắt nhìn Tea Hin là anh bất ngờ la lên một cái. -Mà anh làm gì ở đây?... trong này đâu có gì anh ăn được.

Bất ngờ bị Uyên nhi hỏi Tea Hin ko thể trả lời đành im lặng một lát định thần lại sau vự khi nãy rồi mới lên tiếng nói: -Tôi là do chị Tara bảo đi theo giúp cô lấy thức ăn... . Vừa nhắc đến chuyện này anh bưng tình nhớ ra liền quay sang Uyên nhi hỏi. -Cô nói lấy thức ăn là lấy mấy cái này đó hả ?.

Ko hiểu anh đang làm bầm gì nhưng đúng là vậy nên Uyên nhi gật đầu. Sau cái gật đầu hết sức ngay thơ của cô nàng này anh càng thấy khó hiểu.

-Quái!... chỉ là lấy những cánh hoa làm tôi cứ tưởng cô đi vật lộn với con thú dữ to xác nào ấy... chỉ có vậy mà chị Tara kêu tôi đi theo làm gì... đùa chắc.

Nhìn Tea Hin cứ làm bầm làm bầm mãi Uyên nhi mới dùng một tay đánh vào vai Tea Hin. Đang mãi mê suy nghĩ mà bị húng ngay một cái tát mạnh ở bả vai anh thoán giật mình, quay qua Uyên nhi trừng mắt.

-Cô định mưu sát tôi hả... đánh đau vậy!.

Phi cười nhìn về mặt y chang con nít của Tea Hin, vỗ vỗ vào vai Tea Hin cũng là nơi anh vừa húng một bàn tay của cô, lực ko nhẹ nên hơi ê và đau.

-Anh đấy... lúc trước thấy anh trên kháng đài giao chiến nhìn chừng chắc lắm mà bay giờ thì...

Ngập ngừng cô nói làm Tea Hin tò mò theo.

-Thì sao ?.

Mỉm cười nhìn Tea Hin một cái rồi quay người lê bước. -Thì giống như con nít lên ba ấy. Nói xong cô tăng tốc vọt đi, trước khi khuất khỏi tầm mắt của Tea Hin cô găm tóc độ và nói:

-1... 2... 3 !.

-Cô... cô... nói cái gì hả... tôi mà là con nít ư... aaaaaaaaaa trời oooooooooooooi.....

Khoái chí với chiến tích "hiển hách" của mình cô ôm bụng cười một lúc rồi bỏ đi nhưng khoe môi vẫn cười mãi ko dứt, thân hình mảnh mai đã khuất nhưng sự bùng nổ của một ai đó vẫn tăng lên từng giây.

...

-Chủ nhân người có việc gì sai bảo ? . Lão Back cung kính cúi đầu trước người đàn ông uy nghiêm

-Hủy bỏ cuộc tấn công lần này !. Ko những hình ảnh uy nghiêm mà lời nói cũng ko khác, âm vực như muốn người nghe bị chìm xuống đáy của lửa địa ngục.

-Sao ạ... có chuyện gì sao thưa chủ nhân.

-Ko... thời gian này chúng ta ko tấn công được... như thế phần thắng ko nắm chắc... việc chúng ta tấn công giới vampire chỉ là thời gian... hiện giờ ta phải án binh bất động chờ thời cơ chính mình.

Tuy ông Lords đã nói đến đây nhưng lão Back vẫn vậy, vẫn chưa hiểu rõ.

-Người có thể nói rõ hơn ko ạ... tôi ngu dốt... ko hiểu thiên ý của người.

-Theo ta biết... hiện nay Nam Phong Tử Y có xích mích với James Tudor... chỉ cần bọn họ đấu đá lẫn nhau thì chúng ta chỉ cần im lặng hưởng lợi.

...

Ánh sáng âm áp soi sáng vạn vật, soi rọi hai khuôn mặt đẹp như tượng khắc, mái tóc dài bạch kim khẽ tung bay theo từng đợt gió, mái tóc màu đen nhẹ nhàng uốn lượn theo, hai ánh mắt, lạnh lẽo và âm áp có chung một điểm.

Những ngôi sao nhỏ lấp lánh đều thu gọn trong hai đôi mắt ấy, nằm trên nền cỏ xanh lúc trước, chiếc xích trắng đầy hoa dại, bộ bàn ghế cùng màu sạch sẽ với bộ tách trà màu bạch ngọc yên vị giữ bàn. Cánh đồng hoa hồng trắng và đen được chia đôi bởi một con đường thẳng dài, xung quanh là những lũy cây xanh to, nhỏ bao bọc.

-Tara... nếu họ đồng ý... em sẽ làm thật chứ ?.

-Có thể !.

-Nhưng nếu như thế chúng ta ko ai có lợi cả... người được lợi là ông ấy.

Cười nhẹ quay sang nhìn người bên cạnh. -Ko đâu... chỉ giới vampire... Nam Phong gia cũng được lợi.

Yun quay sang nhìn, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp mà khó hiểu.

-Lợi gì ?.

Hướng mắt lên bầu trời đầy sao, đôi môi kiều diễm động.

-Một khi Nam Phong tuyên bố rút khỏi trận chiến với quân chống đối thì có nghĩa Nam Phong cắt đứt với giới vampire... lúc đó giới vampire sẽ bị cô lập... werewolf (người sói), witches (phù thủy), goblin (yêu tinh) và devil (ác quỷ) sẽ rút khỏi trận chiến này.

-Một khi Nam Phong tuyên bố rút khỏi trận chiến với quân chống đối thì có nghĩa Nam Phong cắt đứt với giới vampire... lúc đó giới vampire sẽ bị cô lập... werewolf (người sói), witches (phù thủy), goblin (yêu tinh) và devil (ác quỷ) sẽ rút khỏi trận chiến này... Vốn dĩ Nam Phong tộc ko cần nhúng tay vào bất cứ một trận chiến nào của các loài nhưng vì tổ tiên khai lập tộc có nghĩa là bà cô đã từng nói "Nam Phong gia sẵn sàng giúp giới vampire hoặc loài khác nếu họ yêu cầu" nên nếu như ko phải chính miệng họ nói ra thì Nam Phong gia vẫn phải tận tâm giúp đỡ... cậu có biết mỗi lần như thế... mỗi lần giao chiến như vậy tổn hại bao nhiêu binh lực của gia tộc ko... chỉ khi Nam Phong còn ở lãnh thổ thì vĩnh viễn ko ai có thể làm tổn hại đến... vì thế trong lần cá cược này... nếu như họ đồng ý thì ko những Nam Phong ko có hại mà lợi rất nhiều.

Nhìn cô gái bên cạnh, nghe những lời vừa thốt ra từ đôi môi kiều diễm anh trầm lặng, nếu như thật sự chuyện đó xảy ra thì giới vampire bại trận là hoàn toàn có thể, nhưng có chắc là Nam Phong gia sẽ thắng, nếu cuộc cá cược này thông qua thì chắc chắn Thái Tư phải chuẩn bị kĩ càng, điều động những nhân vật tầm cỡ của bạch đạo có thể là hắc đạo ra tham chiến, anh ko biết thực lực Nam Phong gia như thế nào nhưng cũng ko thể xem thường thực lực của những vam ở bạch đạo...

-Làm sao cậu biết chắc sẽ thắng.

Cười nhẹ nhìn chàng trai ngọc bên cạnh. -Cậu nghĩ họ sẽ thắng ?.

Nhúng vai. -Ko biết... thực lực hai bên ra sao vẫn chưa rõ thì ko đoán chắc được.

...

Ánh đèn mờ ảo mập mờ lúc sáng lúc tắt trên con đường mòn đầy cỏ dại, tòa lâu đài nhỏ uyển chuyển nép mình sau hàng lũy tre xanh rậm rạp, bóng tối bao trùm khắp ngôi nhà càng làm cho thứ ánh sáng nhỏ bên trong thêm phần tỏa sáng, ko gian yên tĩnh chỉ nghe vài tiếng gió lạnh thổi qua.

Căn phòng sang trọng cầu kì với tông màu nâu vàng, đèn chùm pha lê sáng rực rỡ giữ trần nhà càng tô điểm cho căn phòng thêm phần tráng lệ, sự khác biệt của bên trong và ngoài căn lâu đài nhỏ này khiến ta phải ngỡ ngàng, sự u ám lạnh lẽo bên ngoài hoàn toàn đối nghịch với sự tráng lệ bên trong.

-Chủ nhân... cô định thế nào với vụ cá cược này ?. Tiếng nói trầm khàng bất ngờ vang vọng ra tận hành lang.

Cánh cửa nâu trạm khắc tinh tế mở khe dần hiện rõ khuôn mặt của người con trai đang đứng trước mặt cô gái với đôi mắt đậm chất Anh, đôi mắt hăng lên tia xòa quyet với những mưu tính trong bộ óc nhỏ.

-Đây cũng là chuyện ta đang phải nhúc óc mà suy nghĩ đây... hội đồng bạch lâm kiên quyết phản đối nên ta ko thể tiện mà đồng ý. Giọng nói đôi phần cao nặng nề thốt ra từ đôi môi đỏ được to son kĩ càng.

-Nhưng ta ko dễ dàng từ bỏ đâu... giới vampire đâu chỉ có hội đồng đó là nhất... quyền quyết định ko thuộc về một bên... hội đồng hắc lâm vẫn chưa đưa ra quyết định thì ko thể chắc chắn điều gì.

-Nhưng lão Back đã là kẻ phản bội... hội đồng hắc lâm phần lớn đều đi theo hán kê cả một số gia tộc bạch lâm... chưa thể biết hội đồng đó có còn giữ vững.

Ánh mắt mang màu của biển cả như gợn sóng, tia quỷ quyet hăng lên thấy rõ, bộ óc bé nhỏ nhưng ko kém phần thông minh như vừa tia thấy lối đi, khoe miệng nở một nụ cười gian xảo rõ rạch qua anh đen pha lê trắng.

-Nhưng ta cũng có thể lợi dụng sự lực đục nội bộ hội đồng hắc lâm để lên nắm quyền... cho dù gia tộc ta thuộc bạch đạo nhưng cũng ko có quy định ko được nắm quyền hắc đạo !.

-Cô định... . Như đoán ra ý định của cô chủ Kaima cũng ko thể đứng im mà lên tiếng. -Cô muốn chiếm hắc đạo ?.

-Ko được sao... ta thấy thích thú với việc này rồi đây... nếu chiếm được hắc đạo thì ta có thể tự có cơ hội cho vụ cá cược lần này... với thế lực tộc Tudor cộng thêm một vài gia tộc hắc đạo thì cuộc đấu của ta và cô ta sẽ được thông qua... cơ hội tách cô ta và Yun ra ta đâu thể bỏ lỡ.

...

Thêm một ngày mới bắt đầu sau lần chạm mặt của các nhân vật nổi tiếng trong tam giới, ngày ý định cá cược giữa cô chủ xinh đẹp cùng Nam Phong, người đứng đầu Nam Phong gia huyền thoại với hai nhân vật nổi tiếng giới vampire l người phụ nữ độc đoán của gia tộc họ Kang - Kang phu nhân và cô tiêu thư sắc xảo của dòng tộc Anh -tộc Tudor.

Khắp nơi trên đảo, các học viên của bốn học viện tụm năm tụm ba thây nhau truyền tai nhau về thông tin sock nổi này, nhưng điều họ muốn hơn nữa chính là diện kiến người con gái uy quyền với danh cung chủ của một nhất đại gia tộc trong tam giới - Nam Phong Từ Y và bốn vị hộ pháp nổi tiếng gần xa của bốn gia tộc bảo hộ - Tây Môn Thiên, Tư Đồ Phong, Đông Phương Danh và Mộ Dung Nguyệt.

-Ko biết vị cung chủ hiện tại bao nhiêu tuổi nữa. Hv nữ 1.

-Chắc nhiều tuổi lắm rồi. Hv nữ 2.

-Chưa chắc... nghe nói cung chủ này chỉ mới nhận chức... tớ đoán còn rất trẻ... bằng tuổi mình thôi !. Hv nữ 3.

-Ngày này các cậu... thử đoán xem James Tudor và cung chủ tộc Nam Phong ai sẽ thắng !?. Hv nam 1.

-Chắc chắn là cung chủ tộc Nam Phong rồi... trên tam giới này... có ai mà thắng nổi gia tộc đó.

-Nhưng lỡ James Tudor thắng thì sao ?.

-Ko thể có chuyện đó... tộc Nam Phong là gì chứ... đâu phải một gia tộc tầm thường như tộc Tudor... cậu có biết nguồn gốc của tổ tiên tộc là gì ko !?.

-Gi... cậu biết hả?.

-Tất nhiên... chuyện này hiếm có ai biết được lắm... tổ tiên tộc Nam Phong hình như nửa là tiên nửa là thánh đấy !.

Tất cả đám bạn lập tức oh lên kinh ngạc, nửa tiên nửa thánh có nghĩa là đứng giữ ranh giới của thánh và thiên thần, sức mạnh của người đứng giữa hai loài thượng thượng này ko phải đơn giản và hiếm thấy trên đời có thể Nam Phong tộc là duy nhất.

-Còn nữa... .Khi đám bạn chìm vào sự mơ màng của dòng suy nghĩ về nguồn gốc Nam Phong tộc thì cậu bạn trường Yale bắt ngờ lên tiếng. -Cậu có biết đặt tính phân biệt của tộc Nam Phong ko !?.

-Đặt tính gì ?. Cả đám đồng thanh thắc mắc.

Nhúng vai. -Ai mà biết... biết được bấy nhiêu là hay lắm rồi... với lại chưa ai gặp họ sao mà biết chứ !.

-Tròiiiiiiii.....!!!!. Chán nản với anh bạn lắm chuyện này, rồi tiếp tục cùng nhau tám chuyện.

-Ko ngờ tin đồn lan nhanh thiệt !. Đứng dựa lưng vào tấm kính lớn, hai tay để trước ngực nhìn đám nhiều chuyện bên dưới.

-Anh Phong... để ý làm gì... đám người đó sinh ra có cái miệng... ko cho họ nói thì còn làm gì được với lại... .Nguyệt lăng xăng chạy tới chỗ Phong nhìn xuống dưới rồi nhìn sang người con trai đẹp như tượng khắc. -Có phải ai ganh tỵ vì họ ko nói về mình phải ko !.

Chê môi nhìn cô bé nhí nhảnh vận bộ cánh xòe màu tím nhạt với những đường viền đậm rồi quay lại nhìn Thiện đang thư thả đọc sách, đưa mắt nhìn sang Danh đang uống trà. -Em nghĩ anh quan tâm mấy chuyện đó à... theo anh thì người quan tâm đến nó là em chứ ko ai !.

Chóng nạnh đưa đôi mắt phục lửa nhìn Phong. -Ồ... anh cũng hiểu em quá chứ... nhưng nói cho anh biết... .Lê bước đi lại chỗ Phong. -EM KO QUAN TÂM !!!!. Rồi nhanh chân bắn đi mất dạng để lại trong căng phòng rộng lớn với ba chàng trai nhún nhó mặt mày vì sắp thùng mần nhĩ.

...

Sáng hôm sau..

Khuôn viên với những cánh hoa bạch hồng rơi khắp nơi trên nền đất cùng những hàng cây xanh tươi tốt, hoa nở khắp cả khu vườn làm ko khí trở nên trong lành hăng.

Cô tí nữ vận bộ đầm xòe màu trắng viền vàng nghiêm trang bước lại cuối đầu trước người con gái uy nghiêm rồi quay sang Uyên nhi bên cạnh khẽ sát miệng vào tai cô nói gì đó.

Nhìn Yun ngồi bên cạnh rồi Uyên nhi lập tức nói với nó. -Cung chủ... cô James tìm gặp ạ !.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Nhìn Yun ngồi bên cạnh rồi Uyên nhi lập tức nói với nó. -Cung chủ... cô James tìm gặp ạ !.

Khỏe môi cong lên nét gian xảo ko cần suy nghĩ nó gật nhẹ đầu, Uyên nhi hiểu ý nói với tí nữ ban nãy rồi quay vào trong chuẩn bị trà luôn tiện lấy thêm một ít bạch hồng thêm cho cái đĩa đã gần hết trên bàn.

Bàn tay to lớn ôn nhưng đặt lên bờ vai nhỏ nhắn, đôi mắt chăm chăm vào khuôn mặt điềm đạm của cô gái bên cạnh mà chột dạ.

-Tara... tại sao em lại đồng ý gặp cô ta ?.

Đặt tách trà xuống nhìn Yun ko nói gì nó chỉ cười nhẹ.

Đưa ánh mắt lạnh lẽo sâu ko đáy nhìn về một khoản ko vô định. -Rốt cuộc ngày ấy cũng sắp đến.

Tuy có chút ko hiểu ý nghĩa của câu nói ấy là gì nhưng với một người thông minh như Yun thì cũng cảm nhận được mưu tính trong đó, rút bàn tay về anh xem như ko có chuyện gì mà tiếp tục thưởng thức tách trà nóng thơm đến mũi người và trở về với việc làm dở dang cùng cuốn sách vô danh trên tay, anh sẽ bỏ ngoài tai cuộc nói chuyện có thể ko bình thường của hai cô gái này.

Từng bước bước theo cô tỉ nữ nghiêm trang phía trước, đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh, chỉ có diễn tả nó bằng hai chữ "thanh tịnh". Bóng dáng cô gái với bộ đầm màu trắng cùng mái tóc màu bạch kim dài đến độ chỉ vắn vài cm nữa là chạm đất trong khi phần trên đã bới lên một ít đủ biết mái tóc này dài đến cỡ nào, cho dù căm ghét nhưng cô cũng phải công nhận mái tóc ấy rất đẹp, ánh mắt màu đỏ của ngọc rubi lúc nào cũng lạnh lùng càng đẹp hơn, hàng mi dài mà cong vút một cách tự nhiên, đôi môi anh đào lại đỏ đến ngời ngời, từng chi tiết trên khuôn mặt ấy ko một khuyết điểm và độc nhất ko ai sánh bằng, vẻ đẹp mong lung huyền ảo thuần khiết đến độ trong suốt như nước lạnh lẽo như băng, choán ngập mọi ánh nhìn, cũng chính vì thế mà sự căm ghét của cô dành cho nó tăng lên từng phút từng giây.

Cô tỉ nữ nhẹ nhàng từng bước rất đều bước đến người con gái lãnh đạm trước mặt, cách xa nó khoảng một mét cô dừng và cuối đầu.

-Cung chủ... cô James đã đến !. Rồi cô thẳng bước đi và tất nhiên cái hành lễ trước nó là một chuyện hiển nhiên, đi vào bếp cũng là lúc Uyên nhi bước ra tay cầm theo đĩa trà cùng một cô tỉ nữ phía sau cầm một ấm trà nóng nghi ngút tỏa mùi thơm, cô cuối đầu với Uyên nhi rồi thẳng tiến vào bếp, những tỉ nữ đã vào Nam Phong tộc ít nhất cũng phải từ mức độ như thế trở lên.

Đặt những thứ cần thiết xuống bàn trước mặt hai cô gái xinh đẹp ngồi đối diện nhau, tuy vẻ đẹp có phần trên lệch nhau nhưng cả hai đều đẹp khiến người ta phải ngưỡng mộ, sau khi đĩa bạch hồng cùng tách trà nóng đã đặt ngay chỗ vị khách ko mời mà đến thì cô lui vài bước đứng sau lưng nó trong tư thế "tôi đã chuẩn bị sẵn sàng" nếu như James có thái độ quá mức cho phép.

Ko gian giờ chìm vào tĩnh lặng thì James lên tiếng. -Tôi cứ nghĩ là cô sẽ ko chịu gặp tôi chứ.

-Nếu đã nghĩ vậy thì cô đến làm gì !?.

-Vì tôi có việc phải thông báo cho cô... nhưng chẳng phải tôi cũng gặp được cô đấy thôi.

-Vậy... cô có việc gì cần thông báo cho tôi ?. Khuôn mặt lạnh lùng vẫn điềm đạm, đôi mắt vẫn vô hồn đang áp người.

-Tôi nói cho cô biết... chuyện cá cược của tôi và cô chắc chắn sẽ được diễn ra... cô hãy chuẩn bị tinh thần chịu chết đi.

-Chỉ có thể thôi sao... ko còn việc gì khác à !?.

Ánh mắt xăm xói nó giờ chuyển sang người bên cạnh. -Tất nhiên là còn... tôi đến để đưa Yun về... làm sao có thể để chồng mình ở lại với một cô gái khác chứ.

Đang giả lơ như ko biết gì thì lại bị chỉ đích danh làm Yun giật nảy mình nhưng vẫn vờ như ko hay biết, chăm chăm vào cuốn sách mặc dù ko một chữ nào lọt vô đầu.

Cười nhẹ như ko hề có chuyện gì. -Chồng cô ?... có sao ?.

Câu nói vờ như ko biết của nó lại làm cho người con trai bên cạnh cảm thấy chột dạ.

Nhìn thấy vẻ mặt đó của nó James đứng dậy đập bàn chỉ tay về phía Yun cho dù anh cố tránh né.

-Yun là chồng sắp cưới của tôi tất nhiên anh ấy là chồng tôi. Nói đoạn cô bước lại chỗ Yun. -Anh Yun... anh ko nên ở lại đây... mẹ bảo em đến đưa anh về đây.

Đến giờ phút này thì anh ko thể làm lơ giả câm giả điếc đành đặt quyển sách xuống quay sang nó ko để ý đến James. Ôn nhưng vòng tay qua chiếc eo thon nhỏ của nó, ngã đầu xuống bờ vai nhỏ nhắn một cách tự nhiên.

-Tôi nhớ mình đâu phải chồng sắp cưới của cô... với lại ai là mẹ tôi vậy ?.

Bất ngờ trước hành động ấy và lời nói dứt tình này khiến James tức điên muốn xông vô cho cô gái kia một trận nhưng lại phải cố kiềm chế cảm xúc đang dâng trào trong lòng.

-Yun à...

Chưa để cô mở miệng nói thì nó đã đứng dậy và ngồi lên đùi Yun một cách thông thả như anh đã ngã vào vai nó, điều này càng khiến Yun và James bất ngờ nhất là Uyên nhi đang há hốc với biểu hiện của cung chủ lạnh lùng mà mình bao năm hầu hạ.

Tuy hơi bất ngờ trước hành động này của nó nhưng Yun lại càng thích hơn vì trước giờ nó chưa hề làm thế nhất là khi nó chủ động, nhanh chóng nhập vai anh đang đôi tay cứng cáp ôm trọn lấy bờ eo thon nhỏ của nó rồi cả hai cùng quay sang nhìn cô gái đang trở mặt trước cảnh tượng lãng mạn này mà cười.

-Xin lỗi cô nhưng cô đã nhầm người rồi... người này đâu phải chồng cô !.

Đưa đôi mắt màu đỏ lạnh lùng về phía người con gái với đôi mắt xanh biển như muốn nói "người con trai này là cả tôi !"

Ngay lập tức cô lui vài bước sau khi bắt gặp ánh mắt ấy, quay người cô bỏ chạy, đôi mắt màu biển hồng lên những đợt sóng dữ, ko một lần quay lại nhìn cặp đôi đang ân ái với nhau đằng sau mà vọt đi trong nháy mắt.

Khi khung cảnh chỉ còn lại ba người thì Uyên nhi cũng biết điều mà lui vào trong trả lại ko gian riêng tư cho cặp tình nhân này.

Vội đứng dậy sau khi kịch đã hạ màn như lại một lần nữa thân người mảnh mai này yên vị trên đùi của Yun, ban đầu nó chỉ cố tình diễn để đuổi con ma quỷ rồi kia đi chứ đâu có như thế này, nhìn Yun mà nhủ mày.

-Sao vậy ?... chẳng phải cô ta đi rồi sao ?.

-Thì đã sao... chuyện của chúng ta liên quan gì đến cô ta chứ... với lại ban đầu anh đâu có nói là diễn cho cô ta xem... là do em chủ động đẩy thôi !.
Cười khoái chí với lời nói của mình càng làm cho nó cảm thấy ko ổn.

-Vậy chứ ko phải anh là người chủ động trước sao !?. Nhưng nụ cười khoái chí ấy nhanh chóng bị dập tắt bởi câu đối kháng quá chuẩn của cô gái xinh đẹp này, anh xụ người xuống lộ rõ kết quả của cuộc đời co này.

Nó tự tin đứng dậy với chiến thắng và bắt đầu lên bước, nhưng bàn tay to lớn ấy lại nắm chặt lấy bàn tay thon thả đang buồn lơng kéo cả thân người nó quay lại. Chiếm trọn đôi môi anh đào xinh xắn, bàn tay còn lại áp sát vuốt tóc dài màu bạch kim vào tấm lưng thật chặt để cho nụ hôn bất ngờ này thêm phần chắc chắn.

Nó tự tin đứng dậy với chiến thắng và bắt đầu lên bước, nhưng bàn tay to lớn ấy lại nắm chặt lấy bàn tay thon thả đang buồn lơng kéo cả thân người nó quay lại. Chiếm trọn đôi môi anh đào xinh xắn, bàn tay còn lại áp sát vuốt tóc dài màu bạch kim vào tấm lưng thật chặt để cho nụ hôn bất ngờ này thêm phần chắc chắn.

7:00 A.M

Paris

Đúng 7h sáng tại trụ sở Hội Đồng Hắc Lâm, nơi vốn đang rơi vào tình trạng hỗn loạn về nội bộ lẫn ngoại bộ lại chìm vào một sự tĩnh lặng khoáng lên cho ta cảm giác ngỡ ngàng khó tả. Tòa nhà với lối kiến trúc đặc trưng của Pháp sừng sững mọc ngay trung tâm thành phố khiến người người đi qua phải ngoái mắt nhìn, đẹp nhất, lộng lẫy và sa hoa nhất trong các tòa nhà cao tầng ở Paris này.

Những chiếc xe limo bóng loáng sang trọng lần lượt dừng trước cổng tòa nhà, những khuôn mặt nghiêm nghị cũng dần xuất hiện, cứ thế từng đợt từng đợt, người vào thì có nhưng người ra lại ko, mãi đến một tiếng đồng hồ mới kết thúc.

Mãi đến 10 phút sau lại có một chiếc limo đen đời mới dừng trước cổng, một thanh niên vận vest đen bước ra mở cửa, đôi dây cao gót màu đỏ đính kim cương được mang vào đôi chân trắng nõn sau đó là cô cô gái với mái tóc vàng óng ả, đôi mắt xanh biển chất chứa nhiều cảm xúc nhưng cảm xúc lộ rõ nhất trong đáy mắt ấy chính là những mưu tính.

Cùng một đám người vận vest đen đi sau cô tự tin bước vào tòa nhà dẫn đầu như một vị thủ lĩnh. Cánh cửa to lớn bằng loại gỗ tốt thượng hạng được hai anh mặc vest đen mở ra, bên trong, một toán người đang chụm năm tụ ba lại bàn bạc với nhau về việc gì đó hết sức sôi nổi, cánh cửa mở ra, cô gái với mái tóc vàng toát lên nét quý phái của Anh kiều ngạo bước vào trước bao nhiêu con mắt tò mò của mọi người.

-Mọi mọi người ổn định chỗ ngồi !. Một anh thanh niên bước đến lớn giọng nói, mọi người cũng theo lời mà ngồi vào vị trí của mình.

Chiếc bàn dài lớn nằm giữ căn phòng rộng lớn, thấy ai ai cũng về chỗ mình thì cô gái bước đến vị trí cao nhất mà ngồi xuống, thấy một cô gái trẻ tuổi lại ngồi vào chiếc ghế của người lãnh đạo một cách tự nhiên thì mọi người nhìn nhau xì xầm to nhỏ.

Một gã đàn ông chạc năm mươi gắng hỏi. -Cô là ai... có phải cô chính là người tập hợp chúng tôi phải ko !.

Cô gái cười, nụ cười ranh ma làm cho người đàn ông ấy chưa nhận câu trả lời đã tự động im lìm ko hó hế gì. -Phải... hôm nay tôi có chuyện muốn thông báo với mọi người... chắc rằng trong số mọi người đã có người nhận ra tôi rồi... tôi cũng xin tự giới thiệu... tôi - James Tudor... đại diện cho dòng tộc Tudor xin thịnh trọng thông báo... kể từ ngày hôm nay tôi sẽ là chủ tịch hội đồng Hắc Lâm thay thế cho Cầu Nhậm Hành... kẻ đã phản bội Hắc Lâm và giới vampire.

Ai nấy đều ngạc nhiên với thông báo sốc nổi này của James nhưng chỉ phân nữa số người đang ngồi còn lại thì đã biết trước qua những thông báo của tộc Tudor, họ tuyệt đối đồng ý một phần vì sợ thế lực nhà Todor phần còn lại vì cái ghế chủ tịch hội đồng Hắc Lâm vẫn trống.

-Nhưng cô còn quá trẻ... sao có thể giữ một chức vụ quan trọng như thế chứ. Một người phụ nữ xinh đẹp nhìn sâu vào đôi mắt xanh biển của James.. thẳng thẳng nói lên suy nghĩ của mình cũng như mọi người.

-Đừng nghĩ mình lớn tuổi thì xem là nhiều kinh nghiệm.. chẳng phải tân cung chủ của Nam Phong tộc cũng chỉ là một cô gái trẻ sao... tính ra thì tôi và cô ta cũng bằng tuổi nhau... cô ta thì có thể quản được Nam Phong tộc còn tôi lại ko được sao... các người đang tỏ ý xem thường tôi hay vốn tộc Tudor ko là gì trong mắt các người !?.

Ánh mắt hăng lên tia sắc xảo, cao ngạo lướt qua tất cả mọi người trong phòng đem cho họ một cảm giác sợ hãi. Sau khi ánh mắt cương nghị sắc xảo ấy quay lại vị trí thì James đứng dậy bước đi ra cửa, trước khi đến cửa cô còn phán một câu đầy ý đe dọa.

-Nếu đủ khả năng các người có quyền phản đối... tôi mong là các người nên tự lượng sức mình.

Thẳng bước cô bỏ ra ngoài trước bao con mắt sợ sệt, căng phòng tuy vắng bóng người con gái trẻ nhưng vẫn chìm vào ko khí căng thẳng.

-Tara... tôi ko thua cô đâu... tôi sẽ lấy hết những thứ quan trọng của cô... chờ đó. Ánh mắt ánh lên những tia độc địa khó lường.

...

...*Ngày cuối cùng...*

-Từ Y !... Từ Y à !... .Với tốc độ nhanh Hong vừa chạy vừa kêu làm náo động cả một nơi yên tĩnh nhưng lại ko thấy ai hỏi âm, cô tiếp tục gọi, làm khuấy động một vùng yên bình.

-Na Tiểu thư... cung chủ giờ ko có ở đây... cô có chuyện gì thì nhắn lại với tôi... tôi sẽ chuyển lời cho người. Một cô ti nữ từ trong đi ra cuối chào Hong rồi lễ phép nói, bạn của chủ nhân rõ là cao cấp hơn mình rồi mặc dù cô cũng thuộc hàng trung cấp.

-Ồ vậy thì thôi... tôi chỉ định rủ Từ Y đi chơi thôi... .Nói đoạn cô quay đi nhưng chưa đầy vài giây thì cô nhanh chóng quay lại. -Cô có biết cậu ấy đi đâu ko... bình thường cậu ấy đâu hay ra ngoài.

-Dạ... cung chủ và Uyên nhi đã ra bờ biển rồi ạ !.

-Bờ biển ?... ra đó làm gì vậy ta ?.

-Cung chủ... người tính sao về việc này... ta có nên báo cho cô ấy ko ?. Uyên nhi nhìn về mặt lạnh lùng của chủ nhân nhưng cô biết trong thâm tâm của người con gái lạnh lùng này vẫn còn tia ấm áp, điều rõ nhất là tình thương cô dành cho Hong rất lớn, ko kém gì tình yêu của cô và Yun.

Nó vẫn đứng im đó nhìn những đợt sóng biển mạnh mẽ liên hồi đập vào bờ, tà áo đã ướt sũng vì sóng biển dồn dập, đưa đôi mắt vô hồn màu đỏ của ngọc rubi nhìn từng đợt sóng mạnh mẽ.

-Cuộc đời này cũng như những đợt sóng đó... mỗi đợt sóng như một thử thách mà ta gặp phải... thử thách này đến thử thách khác cứ kéo nhau mà đập vào... khó lường... mỗi lần nó đi qua đều để lại cho ta một vết thương khó quên... Hong cũng vậy... kể cả ta và Yun.

Nhìn thân hình nhỏ nhắn đơn độc Uyên nhi càng đau lòng, những gì chủ nhân mình gặp phải cô đều trong thấy, chứng kiến nó hành hạ thân xác lẫn tâm hồn, chứng kiến những thử thách bị ai đó dẩy xé tuổi thơ của cô chủ, dồn một đứa trẻ đến với thế giới của bóng tối, tuyệt vọng để rồi dẫn đến tình cảnh của ngày hôm nay. Quả thật ông trời luôn muốn thử thách người, cho dù chủ nhân của mình có mạnh đến đâu, có thể thấy đôi ý trời cũng ko thể nào thấy đôi cực diện của quá khứ và hiện tại, cô chỉ có thể ngăn chặn những điều khủng khiếp của thể xảy ra cho tương lai của thân dân Nam Phong, cho nhân loại, cho cô và cả những người bên cạnh cô.

-Zaaa !... cuối cùng cũng thấy... tìm sắp hết cái bãi biển của đảo này luôn rồi... mà họ đang làm gì vậy ta... ko lẽ ngta81 biển ?. Cười roi roi khi thấy hai mục tiêu mình cần tìm nhưng cô lại ko chạy đến đó vội mà lại lăm bắm một mình mới từ từ đi lại lấy sức vì mới chạy bao nhiêu vòng tìm hai người họ.

-Vậy còn chuyện gia đình của cô Hong chúng ta nên giải quyết sao đây... sớm muộn gì cô ấy cũng biết... chúng ta ko thể giấu mãi được.

-Họ nói gì vậy ta... giấu gì thế ???.

-Ta sẽ lựa lúc mà nói với Hong... hiện giờ ko thể để Hong biết chuyện... đợi mọi chuyện êm dịu ta sẽ cho Hong biết.

-Vậy còn tộc Tudor... người bỏ qua cho họ vậy sao ?.

-Ngươi nghĩ ta có thể bỏ qua... họ sẽ phải trả giá cho chuyện này... .Nói đoạn nó lạnh lùng quay sang Uyên nhi. -An táng họ cho giúp ta.

Cuối đầu nhận lệnh dù đây là do nó bảo Uyên nhi giúp chứ ko phải lệnh. -Vâng !... nhưng... cả Na tộc luôn ạ ?.

-Ừ.

-Từ Y... cậu nói vậy là sao ?

-Từ Y... cậu nói vậy là sao ?

Một và duy nhất chỉ một lần trong đời nó cảm thấy hốt hoảng vì một việc nào đó, cô gái đang trân đôi mắt đỏ ngầu nhìn mình, đúng là ý trời khó đoán khó lường.

Đôi mắt màu đỏ tuy lạnh lạnh vô cảm nhưng khi đôi mắt ấy nhìn sâu vào người con gái trước mặt lại chứa một nỗi niềm nào đó, khó tả.

-Hong à...

Dường như ko tin vào những gì mình vừa nghe thấy cô run rẩy bước lại gần người con gái đẹp tuyệt trần kia, đôi mắt hẳn lên tia khó hiểu như muốn nói cho người nhìn vào: "sự thật là như thế nào ?".

Với một con người nhạy bén như nó thì dễ dàng hiểu được ánh mắt ấy, ánh mắt hy vọng, chờ đợi mong mỏi rằng sự thật ko phải là như vậy.

-Cậu ko sao chứ Hong... Hong à. Lo lắng nó hỏi, bây giờ nó nên làm gì ?, che dấu sự thật vào bóng tối hay phơi bày nó ra ánh sáng, cái sự thật phủ phàn tàn nhẫn ấy, tuy một ngày nào đó hoặc có thể một lúc nào đó Hong cũng sẽ biết nếu cô muốn tìm hiểu sự việc nhưng liệu nó có nên là người nói ra cái tin này hay ko, nó có thể đành lòng thốt lên câu nói có thể làm người bạn thân của mình bị tổn thương, sự tổn thương mãi ko nguôi ?.

-Từ Y... nếu cậu thật sự coi mình là bạn thì... thì cậu hãy mau nói đi... nói rằng những điều mình nghe ko phải là sự thật !... nói rằng gia tộc của mình vẫn bình an, cha mẹ mình vẫn còn trên vương thế !... nói đi. Lời nói ngày càng chìm trong sự ghen ghét và tiếng nấc liên hồi của cô, đôi bàn tay run lên nắm chặt hai cánh tay nhỏ nhắn.

Nó vẫn im lặng, im lặng trong sự mong chờ của cô bạn hiền, im lặng trong thời khắc quan trọng, cái im lặng như bản tính thường ngày.

-Cậu nói đi chứ... nói cho mình biết đi... cậu đang giỡn phải ko... à ko... là mình đã nghe nhầm phải ko ?... nói đi... tại sao cậu lại im lặng chứ.

-Cô Hong !... đừng như vậy... cung chủ chỉ là ko thể nói ra... cô cũng nên nghĩ cho người chứ. Bình tĩnh trong thời điểm này chỉ có Uyên nhi và hiểu được ý tâm ý của chủ nhân cũng chỉ có cô, giải vây cho chủ nhân đồng thời trấn an tâm trí đang rối loạn của người.

Khụy xuống cô quát lớn: -Vậy thì ai hiểu cho tôi đây... tôi thì sao chứ ?

-Tôi sẽ nói...nếu vậy tôi sẽ nói tất cả cho cô biết... cung chủ sẽ ko bao giờ có thể nói ra sự thật ấy... sự thật là.....

...

-James... hôm nay là ngày cuối cùng của lời đề nghị... ko lẽ chúng ta phải bỏ qua cơ hội ngàn năm này sao !?. Tiếng bà Kang vọng ra khắp căn phòng lớn.

-Làm sao chúng ta có thể bỏ qua cơ hội này chứ... .Nói đoạn cô xoay sang người phụ nữ ăn mặc sang trọng ngồi kế bên. -Bây giờ EU (hắc lâm) đã do tộc Tudor nắm quyền... ngay bây giờ với thế lực của tộc Tudor ở Hắc lâm cùng một vài tộc ở phe trung lập và bạch lâm thì chỉ cần bỏ phiếu là chúng ta đã có thể thông qua cuộc cá cược này... trận chiến của chúng ta và cô ta chắc chắn sẽ được diễn ra. Nói như chắc nịch, ánh mắt đắc thắng hẳn lên rõ rệt trong đôi mắt màu xanh biển.

Sau ánh mắt đắc thắng của cô con dâu tương lai (có thể) là vẻ mặt thỏa mãn của người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh. -Vậy thì tại sao ta ko làm ngay bây giờ... càng sớm thì càng tốt... thời hạn của cô ta đưa ra ko còn nhiều.

Trầm ngâm suy nghĩ rồi James lấy phone ra gọi cho một ai đó rồi cùng bà Kang đi khỏi phòng tiến thẳng đến nơi tập trung của các vĩ lãnh tụ các tộc và ba phe: Bạch lâm, Hắc lâm, trung lập.

-Tea Hìn !. Gọi cậu con trai vận đồ màu xanh dương đang đi đằng trước lại rồi anh tăng tốc vượt lên đi song song với Tea Hìn. -Cậu có thấy Hong ko... tìm sáng giờ mà chẳng thấy đâu.

Nhanh như chớp Tea Hìn lắc đầu thở dài ngán ngẩm. -Tui cũng đang tìm Uyên nhi đây này... từ sáng đến giờ tìm khắp nơi có thấy bóng dáng đâu.

-Tìm Uyên nhi làm gì... nếu muốn gặp Tara thì cứ đến thẳng đó mà tìm.

-Nếu tui muốn gặp chị Tara thì tui cần gì tìm Uyên nhi.

Liếc mắt nghi ngờ với dáng vẻ bức dọc của Tea Hìn. -Này Hwang Tea Hìn... cậu... có ý gì với Uyên nhi đấy ?.

Như mũi tên bắn trúng hồng tâm Tea Hìn lấp bắp, dáng vẻ ngượng ngùng lộ rõ. -Gì gì... làm gì có... đứng có đoán bậy bạ !.

-A... thì ra cậu cũng biết yêu... cứ tưởng anh nhà ta con non nớt lắm chưa biết yêu là gì !. Bo cười gian, mỗi lời nói như mũi tên bắn trúng đích.

-Thì sao... bộ tui ko được yêu à... mà cậu nói ai còn non nớt hà... đừng có mà làm phách... lớn hơn tui bao nhiêu chứ !?

-Tea Hìn... Bo !. Đang tranh cãi cùng Bo thì thêm một giọng nói nữa phát ra đằng sau hai anh.

Quay đầu lại nhìn người vừa gọi. Yun đang bước tới. -Có thấy Tara ko ?.

Tea Hin cùng Bo nghếch mặt ra sau câu hỏi của anh chàng trước mặt, Bo thờ dãi. -Thật là... tớ và Tea Hin cũng đang tìm Hong và Uyên nhi đây... nhắc mới nhớ... ko lẽ ba người họ đi cùng nhau !?. Gãi cằm Bo ngẫm nghĩ.

-Chắc là vậy rồi. Ko cần suy nghĩ Tea Hin giải đáp cái nghi vấn trong đầu Bo.

Quay sang Yun, ánh mắt sắc bén hiếm thấy của anh làm Yun giật mình. -Tea Hin... cậu làm gì nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống vậy ?.

-Anh định như thế nào... dù gì cũng nên đưa ra quyết định đi chứ... kéo dài mãi cũng ko nên... em nghe nói tình hình của giới vampire với Nam Phong tộc đang gay gắt đấy.

Một lúc Yun chìm vào im lặng, quả thật anh ko nên dây dưa mãi như thế, quyết định của anh ảnh hưởng rất lớn đến tình hình hiện tại, nếu anh ko quay về với thân phận thật sự, hậu duệ của tộc Temporal thì rất có khả năng tộc Nam Phong và giới vampire sẽ giao chiến, còn anh chấp nhận sự thật và quay về với thân phận ấy thì anh sẽ đối mặt ra sao với giới vampire nhất là với nó hay anh phải từ bỏ, ko là người của Kang tộc, ko là hậu duệ của tộc Temporal chỉ là một con vampire bình thường.

-Quyết định như thế nào?... cậu nghĩ tôi nên chọn bên nào?... Kang tộc hay tộc Temporal?. Nói đoạn anh nhìn Tea Hin, như muốn hỏi anh còn cách nào khác ngoài im lặng, một khi đã chọn lựa thì sự việc sẽ ngừng lại hay là chuyển sang một giai đoạn mới. -Nếu được... tôi sẽ ko chọn bên nào hết... tôi sẽ từ bỏ những cái danh phận đó.

-Hai người cứ đứng đây nói đi ha... tui đi tìm Hong đây. Vừa nói xong Bo lập tức quay đi tránh xa hai cặp mắt hình viên đạn đang hâm he sau lưng mình.

Đi được một lúc thì hai thân ảnh một đen một xanh đang tiến lại gần.

-Cái tên này... chỉ biết yêu đương... ko nghĩ đến bạn bè gì hết. Yun trách móc nói.

...

-Thật là tức chết mà... làm sao như thế được chứ... họ sao có thể đồng ý cho vụ cá cược điên rồ này... rồi mọi chuyện sẽ ra sao khi giới vampire này lại đi đối đầu với Nam Phong tộc... người chúng ta cần đối phó bây giờ ko phải là cung chủ cung Nam Phong mà là Lords Temporal. Khuôn mặt điềm tĩnh của Thái Tư bây giờ đã thay vào một khuôn mặt hiếm thấy.

Cả căn phòng sang trọng chìm vào ko khí ngột thở vì sự phẫn nộ của ông, mọi người ko ai nói gì, ko ngờ sự việc lại có thể đến hồi nghiêm trọng như thế này.

-Thái Tư... ông bình tĩnh lại đi... có tức giận cũng ko giải quyết được gì... để tôi thử khuyên ba ấy thử xem. Ông Kang trấn an Thái Tư luôn tiện trấn an luôn nỗi lo lắng của mọi người.

-Mọi chuyện đã quyết... ông đừng mong tôi sẽ đổi ý.

-Vậy bà định sẽ giao chiến với tộc Nam Phong sao... chúng ta vẫn còn trong giai đoạn đối phó với Lords Temporal.

-Thì đã sao... ông nghĩ giới Vampire ko thể thắng Nam Phong tộc ư... giờ có nói gì cũng vô ích.

-Thật... hết nói nổi.

-Thật... hết nói nổi.

-Nâng ly chúc mừng nào !. Tiếng bà Kang ung dung vang vọng khắp phòng, ko một giọng ngạo trong lời nói, như thể càng muốn nó vang xa hơn thế nữa.

Tại nhà hàng của đảo, ko khí vui vẻ lên hẳn chỉ nhờ hai người phụ nữ mà đã làm ko khí từ trầm lắng thường ngày vì vắng khách thành nhộn nhịp với hàng chục văm, buổi party tối nay là vì sự chiến thắng - bước quan trọng nhất trong vụ cá cược với cô cung chủ cung Nam Phong đầy quyền lực, vụ cá cược ấy đã được thông qua và chỉ chờ thêm vài phút nữa khi mà nhân vật ko thể thiếu trong chuyện này đến thì việc ấy chính thức được thành lập.

Bà Kang cùng James vui vẻ tiếp chuyện với những nhân vật nổi tiếng trong giới văm ở Hắc lâm, Trung lập và một số văm Bạch lâm (đa phần do ko đồng ý nên ko đến) thì cánh cửa lớn làm bằng gỗ thượng hạng bật mở một cách mạnh mẽ tạo lên tiếng động lớn giành lấy mọi sự chú ý của mọi người. Cứ tưởng rằng là nó, cứ tưởng rằng nhân vật chính đã đến nhưng ko, tưởng chỉ là tưởng, người con gái xinh xắn trong bộ cánh màu hồng xuất hiện sau cánh cửa ấy, đôi mắt đỏ ngầu do khóc nhiều hằn lên trong ánh mắt được bao bọc bởi lớp da ứng đỏ còn động nước ấy là sự phẫn nộ tột độ, sự tàn nhẫn chính hiệu của một con vampire.

Nhanh chân cô lê bước về phía James, nổi tức giận trong người thúc đẩy bước chân ngày càng dồn dập, ai cũng đưa một dấu "?" về phía cô gái đang tiến vào, cô giờ trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn trong cái khách sạn rộng lớn sang trọng này.

Gắt từng chữ. -James Tudor... đến mạng đi !. Rồi gọi binh khí (cây quạt) ra hướng James mà đánh tới tấp.

Tuy sự việc diễn ra đột ngột nhưng với một vam có đẳng cấp cao như James ko thể trúng những đòn tấn công của Hong. Khéo léo cô né những đường chém từ cây quạt của Hong rồi gọi binh khí của mình là Lôi kiếm ra đánh trả. Bỗng hai tia điện đến chỗ Hong, né được cô tiến lại gần James nhắm vào cô mà chém, những phát chém sắt bén ko trúng mục tiêu mà chém vào ko khí vang lên những tiếng "vù vù", tuy những đòn tấn công của Hong mạnh và nhanh những vẫn ko thể làm bị thương James - người cao đẳng cấp hơn cô, James lợi dụng sơ hở lúc Hong chém cây quạt về phía trước thì bỗng hai tia điện lớn về phía cô.

Cánh cửa lớn thêm một lần bật mở một cách mạnh bạo, một thân ảnh màu nâu nhanh như chớp phi đến nơi diễn ra cuộc giao chiến phá ngay hai tia điện lớn ấy và kéo Hong ra xa.

Thêm một lần nữa mọi ánh nhìn đổ dồn về phía Hong nhưng ko phải cô mà là chàng trai vận bộ đồ nâu đang ôm chặt lấy cô.

Nhìn hai thân ảnh một nâu một hồng bà Kang tức giận bước đến gần James quát lớn. -Hai người đang làm cái gì vậy hả ?. Rồi quay sang James ân cần hỏi han. -Con ko sao chứ ?.

-Ko sao !. Nhanh miệng cô trả lời rồi hướng mắt về phía hai người kia chờ câu trả lời của bà Kang vừa mới hỏi.

-James Tudor... sao cô dám... sao cô lại độc ác như thế hả... cho dù dòng tộc của tôi ko cùng huyết thống với cô thì cũng là đồng loại với cô... thật ra Hong tộc đã đắc tội gì với cô chứ?. Hai dòng lệ tuôn trào sau cái trực chờ, tiếng nói khàn khàn do khóc quá nhiều hòa cùng tiếng nấc khiến người nhìn phải thương tâm

-Thì đã sao ?... cũng chỉ là một tộc nhỏ nhoi... ta còn ko sợ bản tay người sợ cái gì !?. Lời nói lạnh lùng như con dao vô hình cứa từng lát thịt trên cơ thể nhỏ nhắn này, ko một tình thương hay sự dằn vặt nào xen lẫn mà còn có ý hạ thấp mục tiêu.

Tuy là một dòng tộc nhỏ ko có tiếng trong giới nhưng dù sao những sinh mạng ấy cũng là vampire, đồng loại với cô nhưng lại ko được nhận một chút cảm xúc thương tâm hay một danh dự nào đủ biết trong giới vampire này có thể là các loài khác việc phân biệt đẳng cấp rất quan trọng, tuy cùng loài nhưng sinh mạng của họ lại có giá trị khác nhau, sự chênh lệch giữa vam thường và vam quý tộc là một khoản rất lớn. Từ nghìn năm nay, khi loài vam này hình thành thì sự phân biệt đẳng cấp đã bắt đầu và dần dần ăn sâu vào tiềm thức, ý nghĩ của họ, như thường lệ, kẻ mạnh đang áp kẻ yếu, ko như thế giới con người, trải qua bao trận chiến khốc liệt để giành lãnh thổ, tiền tài, quyền lực thống trị thì ngày nay họ đã tiến tới những giai cấp bình đẳng trong quan hệ xã hội, mỗi sinh mạng của con người đều được pháp luật bảo vệ ko như trong thế giới ác nghiệt này, giai cấp càng thấp thì họ sẽ rất dễ bị các tộc có đẳng cấp lớn hơn tiêu diệt, mặc dù việc này ngày càng ít đi vì pháp luật đã dần hình thành ở đây nhưng số vam hay các tộc thuộc cấp thường vẫn hay bị diệt vong vì nguyên nhân bất đồng đẳng cấp.

Như muốn bỏ nhào về phía người con gái xinh đẹp nhưng ác độc tới từng lời nói kia nhưng may nhờ có cánh tay rắn chắc của Bo phía sau, hai dòng lệ ngày càng dồn dập rơi, đau đớn như nuốt chửng con người cô, tuy đã bị Bo giữ ko thể tiếp tục cuộc giao chiến nhưng Hong vẫn ko thể ko nói gì, ko thể im lặng nhìn người con gái đang tự đắc kia. -James Tudor... cô nghĩ cô làm như thế thì sẽ hạ gục được ai hả... Từ Y ?... hừ vọng tưởng... cô càng làm như thế thì chỉ càng chứng tỏ mình ko bằng cậu ấy... sợ cậu ấy mà thôi !.Tuy trong cơn hoạn nạn vì sự thật đã manifest nhưng ý thức của Hong vẫn còn minh mẫn, từng lời nói thốt ra từ đôi môi này làm cho cô gái với vẻ đẹp sắc sảo kia cảm phần, tức giận đến run người.

Nhưng sự tức giận của James chỉ thể hiện trong lòng chứ ko hề lộ ra bên ngoài, bình tâm cô suy nghĩ, Hong đã xuất hiện thì đáng lẽ nó cũng phải xuất hiện chứ, với lại cô cũng có mời nó đến vậy thì tại sao bóng dáng của nó vẫn ko thấy đâu.

...

Cùng thời điểm đó...

Một căn lầu dài rộng lớn, tất cả mọi thứ đều lặng lẽ nép mình trong màn đêm, sự tĩnh mịch theo đó mà bao trùm lên căn lầu dài đồ sộ này, một sự yên lặng khác thường bởi một lầu dài như thế lại ko lấy một bóng người hay người canh cổng, cánh cổng lớn hoàn toàn trống ko, chỉ còn làn gió lạnh lẽo thổi vang lên tiếng "vù vù" rợn người.

Tưởng rằng ko khí cứ thế mà tĩnh lặng nhưng chính tiếng thét thất thanh đột ngột vang lên trong ko gian đã phá đi sự tĩnh lặng tưởng chừng sẽ mãi kéo dài ấy. Từ trong căn lầu dài tiếng thét vang lên khá nhỏ đủ biết vị trí phát ra nằm khá sau bên trong và mạnh nhất là giữa lầu dài.

Cánh cửa bằng vàng lớn lạnh lùng nằm đó, ko mở, từ khe hở nhỏ dưới chân cửa một dòng máu chậm rãi chảy rồi sau đó nhanh chóng ồ ra như suối, toàn bộ khe hở đều đầy rẫy thứ chất lỏng tanh mùi ấy dấy lên cho người bao nhiêu sự thắc mắc về sự việc đang diễn ra đằng sau cánh cửa lớn khép chặt này, và nó sẽ sáng tỏ khi cánh cửa bật mở.

Sau bao nhiêu giây phút chờ đợi trong yên lặng vẫn ko thấy cánh cửa có ý định nhúc nhích, nó vẫn lạnh lùng cất ngan tầm nhìn và sự tò mò của người nhìn. Màn đêm ngày càng âm trầm, gió bắt đầu thổi mạnh kéo theo bao nhiêu cát bụi, từng đợt lá vàng rụng tràn ngập khắp một vùng sân rộng lớn, những tán cây đánh nhịp theo làn gió mà đung đưa tạo nên âm thanh sống động.

Ánh trăng tròn ngày càng lên cao, in bóng phần đỉnh của tòa tháp dài cất vờn Nguyệt thành đôi.

Trong nháy mắt, một cái bóng với đôi cánh to lớn bất chợt bắn ra từ phía sau ngọn tháp và vụt đi trong nháy mắt, tuy đêm đầy dặt nhưng do phản sáng của ánh trăng đã in bóng gian đoạn bay đi với tốc độ ánh sáng kia, hình ảnh ấy sẽ khắc sâu vào tâm trí nếu ai có thể nhìn thấy cảnh tượng hiếm có này.

...

Thay mặt cô cung chủ cao quý, ông Miss đứng ra kí giấy thách đấu và ngày định ra quyết đấu là 3 ngày sau tại quán trường thi đấu của quần đảo.

Từ Bạch lâm đến Hắc lâm cả Trung lập cũng tập nập chọn "người tài" tham gia. Tuy vậy nhưng một số tộc ở Bạch lâm như Thái tộc, Lee tộc, Song tộc, Hwang tộc,... và một số tộc ở phe Trung lập là ký hiệp ước ko tham gia và đứng ngoài cuộc chuyện này.

Tuy Kang tộc do ba Yun đứng đầu nhưng vì sức ảnh hưởng của mẹ Yun và các bố lão trong tộc nên ba Yun cũng ko thể can thiệp đành phó mặc cho trời mà làm theo người vợ hiền thắm ko biết suy nghĩ của mình.

Sáng hôm sau...

Ánh mặt trời chói chan đã lên đỉnh đầu, mọi người tập nập chuẩn bị để cuộc giao chiến mang tính lịch sử này diễn ra êm xuôi vậy mà cô cung chủ xinh đẹp quyền quý lại ung dung cùng Hong thưởng hoa.

Thư thả hết sức, ko một bận tâm, ko một vương bận gì vào cuộc chiến lớn ấy như thể cô chắc thắng, thắng là chuyện hiển nhiên.

-Hong à... cậu nên vui lên đi... đừng buồn vì chuyện đã qua... dù gì thì họ cũng ko sống lại được... cậu nên tính toán cho tương lai thì hơn.

Nói đoạn, ánh mắt rời khỏi những đóa bạch hồng nở rộ quay sang cô bạn buồn rầu cạnh bên. -Cậu sẽ ko phải thiệt thòi đâu !. Một câu nói ko đầu ko đuôi làm cô nàng bên cạnh hơi khó hiểu nhưng cũng cho qua vì vốn cô ko thể hiểu những ẩn ý bên trong lời nói của nó nên suy nghĩ nhiều chi cho nhức óc.

Phòng họp Hắc lâm tại đảo...

Bà Kang cùng một toán người ngồi bàn bạc kế sách và đề cử người ra thi, ai cũng hân hân làm việc nhưng một điều lạ ở đây là ko thấy mặt cô chủ tịch trẻ tuổi James Tudor đâu cả.

Buổi họp gần như kết thúc thì một người lên tiếng hỏi. -Kang phu nhân... sao ko thấy tiểu thư James ?.

Ai ai cũng gật đầu hài lòng với câu hỏi này vốn nó là sự thắc mắc của mọi người từ khi bắt đầu họp. Nhìn vị phu nhân với vẻ đẹp sắc sảo cờ đợi câu trả lời thích đáng.

-James có việc đột suất...

...

-Thật sự là đã xảy ra chuyện gì vậy Kaima ?. Trên chiếc trực thăng đang tiến về thủ đô nước Anh, cô gái mang vẻ đẹp trẻ trung sắc sảo nhìn người con trai với mái tóc dài đen cột cao, âm giọng xen lẫn nhiều cảm xúc khác nhau.

-Tôi cũng ko rõ... khi sáng có một gian nhân gọi tới... chỉ bảo về gấp mà ko nói rõ nguyên nhân là đã cúp máy... gọi lại thì... ko trả lời !. Tuy là một người lạnh lùng ko hay thể hiện cảm xúc ra bên ngoài nhưng lần này chính anh cũng ko thể ko lo lắng, chưa bao giờ xảy ra trường hợp như thế.

Ko hỏi tiếp cô im lặng ngẫm nghĩ rồi tiếp tục quay lại nhìn Kaima.

-Vậy còn các bố lão ?.

Lắc đầu thấy thể cho câu trả lời.

Chiếc xe limo đen bóng loáng nhanh chóng tiến vào bên trong tòa lâu đài tráng lệ được ánh mặt trời soi rọi mọi góc ngách và kiến trúc của tòa lâu đài rộng lớn.

Bước xuống xe ngó quanh nhưng ko thấy một bóng người, khoản sân rộng trống ko khác với mọi ngày, cánh cổng lúc này cũng ko ai canh, gia nhân ko lấy một người, cùng Kaima tiến về phía cánh cửa lớn khép chặt, bước chân đột ngột khựng lại khi định bước lên bậc than, nguyên nhân ko quá sâu xa mà hiện ngay trước mắt, từng bậc than đều nhuộm một màu đỏ máu.

Quay sang nhìn Kaima như muốn hỏi về chuyện này.

Ko khác gì James, Kaima cũng bất ngờ ko kém. -Vào trong mau. Lời nói nửa thúc giục nửa như ra lệnh.

Nhanh như cắt hai người phi thân qua khỏi các bậc than mà đến phía trước cánh cửa, Kaima đặt tay lên nền cửa dùng lực đẩy mạnh..

Cánh cửa mở dần, ánh sáng từ ngoài bắt đầu theo khe hở đang dần lớn mà loàn vào soi sáng những thứ bên trong.

Giữa trưa nắng gay gắt, gió vẫn mạnh dạt thổi làm rung chuyển những tán lá đang đan vào nhau mà lác lác tạo tiếng động mạnh. Tòa lâu đài theo lối kiến trúc Châu Âu sừng sững mọc giữa trời, chiếc limo đen bóng loáng cô độc đậu giữa sân.

...

-Tara/Hong/Uyên nhi. Cùng một lúc, ba cái tên được gọi đến từ ba chàng trai.

Lập tức Hong và Uyên nhi nhìn sang chỉ có cô gái với mái tóc bạch kim dài óng ánh là ko để ý đến, điềm đạm mà thưởng hoa.

Khi ba người đi lại chỗ nó và Hong đang ngắm bạch hồng nữ thì Uyên nhi và Hong cùng lên tiếng. -Chuyện gì ?. Nhưng ko cùng chỉ một người.

Bị hai ánh mắt nhìn thẳng vào người Tea Hìn và Bo có đôi phần ngượng ngùng, định nói gì cũng quên sạch chỉ biết đứng đó mà gãi đầu.

-Đi chỗ khác mà nói... nhanh. Giải vây giúp hai anh Yun thúc giục.

Khi nơi này chỉ còn lại hai thân ảnh một trắng một đen thì Yun cười thầm rồi quay sang nhìn tấm lưng của cô gái trước mặt. Bàn tay to lớn mạnh mẽ vòng qua bờ eo thon nhỏ mà ôm chặt, áp sát khuôn mặt điển trai lên mái tóc màu bạch kim óng ánh giữa nắng đôi phần làm cô gái bất ngờ dừng ngay cánh tay đang chạm vào một bông hoa.

-Ước gì cảm giác này... mãi mãi ko bao giờ biến mất !. Yun khe nói, âm lượng ko lớn, chỉ đủ để thì thầm vào tai nó.

-Sao phải ước khi ko cần phải ước !. Nó lạnh lùng nói lại.

-Chuyện đời khó đoán... làm sao biết ngày mai sẽ như thế nào.

-Vậy thì ta hãy làm nó mãi mãi như thế.

-Được sao khi chuyện này chưa xong đã tới chuyện khác.

-Được chứ... chỉ cần... giải quyết nó luôn một thể !.

2 ngày sau...

Giữa khuôn viên rộng lớn, nó cùng Hong và mọi người ngồi đó trò chuyện hết sức vui vẻ tuy sự vui vẻ ấy ko thể hiện ngoài mặt của cô cung chủ xinh đẹp.

-Bo này... lâu rồi ko đi lướt sóng... muốn chơi quá... đi ko ?. Tea Hìn hăng hái nãy ra chò mồi thì hỏi Bo ngay.

Ko cần suy nghĩ Bo trả lời ngay. -Ok. Rồi quay sang mọi người dùng ánh mắt như muốn hỏi ý kiến.

Hiểu ý anh lần lượt từng người trả lời:

Yun: -Ok !

Hong: -Phải đi thôi !.

Sau khi Hong trả lời thì ko một tiếng nào vang lên, mọi người bắt đầu nhìn qua cô gái tóc màu bạch kim.

-Tara... còn cậu ?

Đợi đến khi nhắc đến mình thì mới quay sang nhìn mọi người lạnh lùng tuôn lời. -Ko !.

-Á mắt quá !. Nhìn từng đợt sóng biển mạnh mẽ liên hồi đánh vào bờ, cảm nhận làn gió mạnh ù ù bên tai hất tung mái tóc bay lộn xộn, cảm xúc tuôn trào Hong hét lớn.

Nhìn cô gái đang tươi cười rạng rỡ Bo cười thầm.

-Cung chủ à... người ko sao chứ ?. Uyên nhi ái ngại hỏi nó, nhìn khuôn mặt lạnh lùng rồi nhìn vào sợi dây đang cột vào tay nó.

Tuy nó im lặng ko phản ánh gì nhưng sự im lặng vốn có của nó lại khác thường trong hoàn cảnh này, nó thể hiện ra ai cũng cảm nhận được chỉ có Yun - chàng trai đang cười toe toét ngay bên cạnh là ko hề cảm nhận được mà còn vô cùng hài lòng với sự việc này.

-"Híc... sao mà đáng sợ quá !". Đang khóc thầm trong lòng thì một bàn tay mạnh mẽ đặt lên vai cô làm cô khẽ giật mình, quay lại xem "hung thủ" thì thấy Tea Hìn, vốn hiền khách giữa anh và cô đã gần như hóa giải nên cô ko nổi nóng mà bình thường như bao người con gái khác.

-Gi thế ?.

-Để cho chị Tara và anh Yun ở đó đi... đi lướt sóng với tôi. Như một lời khuyên và một lời mời cô tuy muốn nhưng ko giám, cung chủ chưa cho thì phận nô tì sao dám tùy ý hành động chứ.

-Cứ đi đi... Tara để ta lo. Yun hiểu ý nên lên tiếng, một là giúp Tea Hìn, hai là thông cảm cho Uyên nhi vì cô ở lại cũng ko ích gì, ba là ko ai quấy rối nó và anh.

Nghe Yun nói nhưng cô phải cần sự xác nhận của cung chủ nên đưa ánh mắt long lanh nhìn nó chờ đợi. Nó lạnh lùng gật đầu làm Uyên nhi thở phào rồi

cùng Tea Hin đi ra biển, tìm Bo và Hong đã chuẩn từ lâu mà thách đấu.

Khi nơi này chỉ còn lại nó và Yun thì Yun quay sang nó, đặt hai tay lên hai mép môi tự nhiên làm mặt nó thành mặt cười khiến một người lạnh lùng một phen hoàn.

- Gì thế ?.

- Cười lên nào... đi chơi mà mặt sao khó chịu vậy.

- Là bị ép đi. Giờ cao cánh tay đang bị cột bởi một sợi dây lên, đầu khác cột vào tay Yun.

- Nếu ko làm vậy thì sao em chịu đi... vui cũng một ngày... buồn cũng một ngày thì sao ko cùng mọi người vui vẻ chứ.

Nó quay sang nhìn Yun, nhìn thẳng vào anh, vốn nó ko vui, cũng ko buồn chỉ tại bị anh dùng cách này ép nó đi nên nó mới hơi khó chịu chứ đâu buồn cũng chẳng vui gì.

Ánh mắt màu đỏ của ngọc rubi như gọn sóng, Yun có thể thấy được vì đã quen nhìn vào nó và ánh mắt này lại làm anh phải thấp thỏm ko yên trong lòng, cảm nhận điều chẳng lành.

- Nếu Yun đã nói vậy thì...

- Chuẩn bị !. Tiếng của Bo vang lớn trên biển nhưng lại ko xác định anh đang ở đâu, mọi người cũng vậy, chỉ thấy vạch núi vao với những đợt sóng lớn dữ dội. - 3... 2... 1... bắt đầu !.

Nhanh như cắt sáu cái ván trượt lớn bay ra từ vách núi cao và lao nhanh xuống nước.

Những chiếc ván trượt lướt trên mặt nước với tốc độ nhanh ngày càng tăng tốc để vượt lên những chiếc ván trượt khác.

- Hong dù bất cứ giá nào cũng phải thắng.

- Hong... dù bất cứ giá nào cũng phải thắng. Chắc nịch Bo hướng Hong hét lớn.

- Biết rồi !.

- Hai người họ đồng tâm thật đấy. Tea Hin lăm bằm, chần chừ vài giây rồi quay sang Uyên nhi định nói "cố lên... chúng ta cũng phải thắng" thì khi lời nói vừa tới cửa miệng lại thay đổi hoàn toàn. - Này cô kia... phải thắng cho tôi đây.

Đang chuyên tâm trượt ván thấy Bo và Hong nói với nhau thì sau đó tưởng tên đồng đội kia cũng khích lệ cô vài câu ai ngờ bị anh giáng ngay một cái "lệnh" hách dịch thì mặc mày cô tới xàm lại.

Hầm hằm quát: - Tên kia... tôi là nô tỳ của cậu hay sao mà ra lệnh hả... thắng hay ko mặc kệ tôi... đồ vô duyên !.

Trong ba đội, đội của Bo và Hong đã vượt lên trên để lại Tea Hin đang bị Uyên nhi nhìn với ánh mắt toét lửa, sau hai người là nó cùng Yun, hai người im lặng chăm chú nhìn nhau, tốc độ chỉ đều đều chứ ko có vẻ muốn tăng tốc. Một lát sau Tea Hin và Uyên nhi cũng dần nhận ra tình hình thì tăng tốc đuổi theo Bo cùng Hong chần chừ mấy chốc đã đuổi gần kịp, ko ai để ý đến cặp đôi một trắng một đen phía sau.

- Này tên kia... thừa cơ hội nội bộ địch lực đục thì xông lên à ? . Tea Hin hướng Bo vênh mặt. - Mơ nhé... còn lâu lắm cậu mới thắng tôi !. Rồi tăng tốc vượt lên và ra đầu cho Uyên nhi nối đuôi theo.

Nhìn theo hai thân ảnh dăng vượt lên mình Bo nói với Hong. - Đuổi theo họ... Hong cậu đối phó Uyên nhi còn Tea Hin giao cho mình.

Gật đầu hai người nhắm thẳng mục tiêu tiếng lên, tăng tốc dần, rốt cuộc vẫn chưa ai để ý đến hai thân ảnh phía xa, rất xa, đến nỗi ko thấy bóng dáng đâu chỉ có biển với biển.

Hai ánh mắt cứ nhìn nhau, một đen một đỏ, ván trượt cứ lao tới như hai đường thẳng song song, tốc độ bằng nhau ko chênh lệch mặc dù bề mặt của biển gọn sóng ngày càng tăng.

Bất chợt hai đôi môi cùng lúc nhếch mồm, hai nụ cười đầy quyến rũ và kì quái khó lường được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

- Bắt đầu chứ ? . Yun lên tiếng hỏi.

- Ừ. Nó trả lời, cả hai đều nói ko đầu ko đuổi ko ai hiểu nổi.

Sau tiếng "Ừ" của nó thì mặt biển như ngưng động, ngoài xa, rất xa cách chỗ nó và Yun cả Bo và ba người kia một hiện tượng khá lạ xảy ra, sương dày đặt khiến ai cũng tò mò sau lớp sương ấy là gì.

Hai chiếc ván trượt đang với tốc độ chậm đều thì đột ngột tăng tốc, chệch đôi mặt nước phía trước thành đôi nước thành hai đường, ván đi qua nhưng đường nước vẫn còn động lại chưa kịp hợp lại.

-Ồ... sao ít sóng rồi. Uyên nhi thắc mắc, nhìn sang Tea Hin.

Anh cũng vậy nhưng sau một hồi suy nghĩ thì lại cười tươi. -Càng tốt... ko có sóng cả đường thì chúng ta sẽ quay về càng nhanh chứ sao.

-Sóng giảm rồi... kia thật. Bo làm bầm

-Giảm thì tốt sao lại kì ?. Hong thấy biểu hiện nghi ngờ của Bo làm Hong khó hiểu.

-Gió lớn vậy mà mặt biển lại êm... ko phải rất lạ sao. Bo phân tích, nhìn mặt biển đang dần lắng lặng, những đợt sóng lớn dần nhỏ đi và biến mất.

-Ồ ha. Ngẫm nghĩ lại thì thấy Bo nói đúng Hong gật đầu lia lia nhưng vẫn ko biết tại sao.

Một trắng một đen, hai đường thẳng bán như tên đang tiến về phía trước với tốc độ nhanh, như chẻ đôi mặt biển với hai đường song song, xé đi làn gió lạnh mạnh mẽ chắn trước mặt.

Quay lại nhìn đằng sau thấy Bo và Hong đã đuổi tới nơi thì Tea Hin hỏi thúc Uyên nhi tăng tốc vượt lên trên để anh ở lại đối phó cả hai rồi cùng hộ ngộ ở điểm của.

Điểm của, ở đây được biết đến là một hòn đảo nhỏ, nói đúng hơn là một hòn đá lớn nằm chơi vơi giữa biển nhưng kiên cố ko một ngọn sóng nào chìm được cũng ko một trận động thổ nào lấn chìm hay bất cứ một tác động nào làm gì được nó cho dù là nội lực hay ngoại lực nên người ở gần đây gọi nó là hòn Trấn Hải nghĩa là giữ biển (cái này tự ta nghĩ ra), cũng có người gọi nó là "điểm của" vì nơi này là điểm của cho những tay chơi lướt ván của đảo vampire, hòn đảo hiện giờ tại nó đang ở, một hòn đảo có hoàn toàn là vampire.

Cuối cùng Bo và Hong cũng vượt tới nơi Tea Hin đang trấn giữ, tốc độ giảm dần Bo hướng Tea Hin. -Này Hwang Tea Hin... cậu định cản tại này với sức lực mình cậu à.

Tea Hin cười, cười đất thẳng. -Đối phó hai người... .Nói đoạn anh lấy tay vỗ ngực. -... mình tôi là đủ !.

-Tự tin quá đấy. Hong cũng lên tiếng phản bác.

-Phải vậy thôi !. Nhanh miệng anh trả lời.

Ba đôi mắt chạm nhau, nói rõ hơn là hai đôi mắt đang hướng đôi mắt còn lại mà phần tia điện. Vài giây sau Bo và Hong tiến lên, hướng thẳng Tea Hin, Tea Hin cũng lao về phía hai người nhưng khi những cái ván chưa lại gần nhau thì sau lưng Tea Hin, một tiếng hét phát lên và kéo rất dài ngày càng gần và rõ.

Một thân hình một vầng với chiếc ván trượt bắn về phía mọi người với tốc độ nhanh và giảm đi tốc độ khi cận kề với mọi người. Ai cũng nhìn cô như người ngoài hành tinh xâm nhập trái đất.

-Gì thế ?. Hong nhìn dáng vẻ hốt hoảng của Uyên nhi thì lên tiếng hỏi.

Chưa để cô trả lời Tea Hin đã lên tiếng. -Kê cô đợi ở đảo mà... quay lại chi ?

-Ngoài kia... có... có... sóng !. Lấp bầm Uyên nhi chỉ tay về phía xa, nhưng chỉ thấy sương mù ko thấy sóng, mặt nước êm đềm

-Lướt ván mà sợ sóng... cô hâm à ?. Tea Hin xụ mặt nhìn về hốt hoảng của Uyên nhi, ban đầu cứ tưởng cô gặp thủy quái chứ ai dè.

-Cậu hâm thì có... ý tôi nói là ngoài kia có sóng chứ tôi có nói mình sợ sóng đâu. Quên bèn nỗi sợ quay qua mắng cho Tea Hin một chập.

-Này... ko phải lúc này cô la làng lên đó sao... ko sợ chứ còn gì nữa. Tea Hin vẫn cãi lại.

-Cậu... .Ánh mắt toét lửa hướng Tea Hin mà bắn những tia điện chết người.

Phá đi cái ko khí căng thẳng của hai người Hong nhỏ nhẹ hỏi. -Uyên nhi... sóng nghĩa là sao ?.

Đến bây giờ, khi Hong nhắc cô mới nhớ và giật mình hoảng hốt nói. -Sóng thần... ngoài đó... có sóng thần... lớn kinh khủng !.

Ko quá ngạc nhiên khi nghe Uyên nhi nói có sóng thần vì ai chẳng biết ở khu này sóng lớn lắm, lớn đến nỗi có thể bị làm là sóng thần vì ở đây ko hề có sóng thần, Tea Hin cóc đầu Uyên nhi một cái thờ dài.

-Lầm rồi đấy bà cô ạ... ở đây làm gì có sóng thần chứ... chỉ là nó lớn hơn... cao hơn các ngọn sóng bình thường thôi. Một loạt anh nói ra những kinh nghiệm dày dạn của mình cho Uyên nhi nhưng cũng ko thể làm Uyên nhi tin, cô vẫn còn đắn đo rất nhiều.

-Chắc ko đó ?. Nhíu mày hỏi lại.

-Chắc !. Nói như chắc nịch.

Bốn thân ảnh đang chậm chậm tiến về phía trước, rất chậm cứ như đang đứng một chỗ, Hong im lặng nhìn Bo, người đang trầm tư suy nghĩ mà ko biết anh đang nghĩ gì trong đầu.

-Tea Hin... có lẽ Uyên nhi nói đúng đấy... quả thật là có sóng thần. Sau một hồi quan sát ngoại cảnh và mặt biển thì Bo phán một câu phản bác lại câu nói chắc nịch của Tea Hin.

-Bo... cậu lú lẫn rồi à... từ trước đến giờ ở đây làm gì có sóng thần chứ.

-Biết là vậy nhưng...

Chưa để Bo nói hết câu thì hai cái bóng hình vùn vụt bay vút qua trên đỉnh đầu của mọi người, ai cũng ngạc nhiên. Nó cùng Yun, với một tốc độ ngan nhau và nhanh như chớp bay vút qua mọi người một cách tuyệt đẹp đáp xuống mặt biển rồi hướng thẳng phía trước mà lao với tốc độ nhanh.

Trước khi khuất xa Yun quay đầu lại nhìn mọi người cười thách thức. -Này Bo... Tea Hin... ko ngờ hai người cũng sợ sóng thần... cứ việc ở đó đi ha... tôi và Tara đi trước đây !.

Câu nói của Yun như liều thuốc kích thích, dẫn dắt mọi người về tình hình hiện tại và cũng kích thêm phần phẫn nộ của hai chàng trai.

-Gì hả tên kia... chờ đấy... ông đây ko tha cho đâu. Bo tức giận hướng thân ảnh Yun đang tiến xa mình mà quát rồi quay sang Hong. -Đi nào Hong.. chúng ta nhất định phải thắng !.

-Thắng hả?... còn lâu nha... Uyên nhi... let's go!

we must win !. Tea Hin cũng bị kích ko kém anh quay sang Uyên nhi hùng hổ nói rồi cũng bắn về phía trước cùng Uyên nhi nhanh với tốc độ kinh hoàng

Uề oải đáp. -Ừ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Uề oải đáp: -Ừ

Trên mặt biển của đảo, sáu thân ảnh bắn đi với tốc độ kinh hoàng về phía hòn đảo nhỏ sừng sững đứng và sau nó là một làn sương dày đặt bao bọc con sóng dữ dội kèm theo chữ "thần" mà thế giới luôn gọi: Sóng thần.

Dẫn trước ba đội là cặp trai tài gái sắc Tara - Yun sau là Bo - Hong cuối cùng là Tea Hin và Uyên nhi. Ánh mắt màu đỏ của loại rubi tuyệt đẹp nhìn thẳng vào đôi mắt đen huyền, ko như mọi người của các đội khác, một ánh mắt thách thức !.

Khi con sóng thần cận kề, khi các chiêu thức đẹp mắt có dịp phô trương thì một nhân vật ngoài cuộc lại tham gia vào cuộc tranh tài, đôi mắt màu xanh biển cuộn cuộn sóng hằn lên tia tức giận nhìn vào đôi mắt lạnh lùng mà ko mấy may một tia sợ hãi.

Bất ngờ trước sự xuất hiện ko mời của vị khách, năm trong số sáu thí sinh của ba đội giảm lại tốc độ mà nhìn thân ảnh màu lam đang kẻ sát Tara.

Năm người ngoài cuộc lướt cạnh nhau xem sự tình và cũng là diễn biến sự việc của cuộc đấu ko hề báo trước kia.

-Chuyện gì vậy ?... cô ta làm gì thế ?. Tea Hin tự hỏi và cũng là câu hỏi mà ai trong năm người cũng muốn biết.

-Xem đi rồi biết... chắc muốn thách đấu với Tara !. Bo lơ mơ trả lời mặc dù anh cũng ko biết chuyện gì.

Năm người ko thể đứng dung đứng đó mà xem hai người đấu với nhau nên cũng tiến lên hòa vào cuộc chơi tuy biết rằng mình có thắng hay ko đều vô nghĩa.

Ngược với ánh mắt hăng lên tia lửa của James, Tara lại có thái độ vô cùng bình thường trước sự xuất hiện đột ngột này, ánh mắt vẫn đầy vẻ thách thức, cao ngạo chèn ép người.

Con sóng thần có một ko hai trên đảo cũng dần lộ dạng sau lớp bao bọc của màng sương, hùng vĩ tiến lại gần các thí sinh, vương mình thật cao như muốn nuốt chửng mọi thứ trước mắt, mọi thứ nằm trên đường đi của nó, lớn gấp mấy lần những con sóng thần trên thế giới.

Cùng cái lướt ván phi người lên miệng sóng kéo ngan một đường dài nó cùng James lộn hai vòng rồi đứng lên đỉnh sóng, mặt đối mặt, nhìn nhau với ánh mắt đầy sự thách thức đối phương, cả hai cùng tiến về nhau với tốc độ nhanh, khi hai chiếc ván trượt song song thì nó cùng James dùng lực hất người mình lên trên, kỹ thuật đẹp mắt và hoàn hảo như múa đã làm cho năm thí sinh phải ngó người và khẳng định rằng họ đang đánh nhau thông qua cuộc chơi này.

Mặc cho hai chiếc ván cứ một ngày một cách xa nhau, thân ảnh một trắng một lam vẫn còn hiện diện trên nền trắng của ko khí, thanh gương với viên ngọc màu lam xuất hiện trên tay James, nó cũng vậy nhưng ko phải là một thanh kiếm, trên lòng bàn tay, dần dần hình thành một khối băng dài và sắc nhọn, nhọn của hai đầu, tiếng "keng...keng" của hai vật cứng va chạm vào nhau nổi bật cả một vùng yên tĩnh, từng cách thức, từng nhát chém mạnh mẽ và đều muốn lấy mạng đối phương. Sau một hồi giao chiến nhưng vẫn chưa biết thắng bại thì hai thân ảnh tách nhau ra và tiến về phía ván trượt của mình, tiến về đích.

Dùng tốc độ vượt qua con sóng và dẫn trước nó, hai chiếc ván trượt cứ nhắm về đối phương mà tông vào tuy lần nào cũng tránh được, bất ngờ James dùng lõi điện từ tay mình phóng về phía nó khi đích ngay trước mặt, uyển chuyển lộn một vòng tránh đi tia điện nhưng ko may là chiếc ván trượt đã tan tành, cứ tưởng người thắng cuộc là James nhưng ai ngờ nó lại trắng trợn khi lộn người lên thì nhanh chân dùng lực đập vào lưng James từ phía sau khiến cô té xuống nước và chiếm lấy ván trượt của cô mà cán đích một cách ngoạn mục trước sự khâm phục của năm người và sự tức giận của cô nàng James đã để lọt mất phần thắng.

Sau trận đấu ngoài biển hôm đó tình hình của hai bên càng thêm phần căng thẳng, phe nổi loạn (quân Lords) cũng ko một động tĩnh. Ngày quyết chiến lẽ ra ko nên diễn ra giữa cung chủ Nam Phong tộc và chủ tịch hội đồng Hắc lâm - James Todur cuối cùng cũng đã đến, ai ai cũng hồi hộp, ko phải tất cả đều vì sự thắng bại của hai bên mà còn là vì mối giao hữu lâu năm của giới vampire và tộc Nam Phong đã đến hồi kết thúc để bước vào giao đoạn mới đánh dấu phần quan trọng trong lịch sử sau này.

Các vampire ở mọi nơi tụ về, đa phần đều vì muốn xem mặt cô cung chủ trẻ tuổi vang danh thiên hạ và cũng muốn xem năng lực của cô, từ vạm cấp thấp đến cấp cao, từ hắc đến bạch, đông kín cả kháng đài đến nỗi người chịu trách nhiệm bố trí kháng đài ở đây phải lu bu ko xuê, đã cho xây thêm ba cái kháng đài vì dự đoán được thế nào cũng nghẹt người như vậy mà vẫn phải giám sát sợ chen lấn rồi quấy rối trong ngày trọng đại này, ngay cả các loài khác cũng biết mà có mặt, bất kể thiên thần hay ác quỷ đều muốn diện kiến nhân vật bí ẩn mà suốt 17 năm giấu mặt.

...

...Tầng cao nhất của tòa tháp loại VIP...

Thiên - Phong - Danh - Nguyệt và khoảng mười người đứng sau đồng loạt cúi chào cô gái tuyệt mỹ chiếm chệch ngồi trên ghế, phong thái ung dung, tự cao và lạnh lùng luôn tỏa sáng trước mắt mọi người, về mặt bình thân đến lạ thường khi gia tộc mình sắp phải đánh nhau.

Nhẹ nhàn đi chuyển lên phía trước một chút, cung kính gặng hỏi. -Cung chủ... năm người ra quyết đấu nhưng chỉ mới có bốn... người cuối cùng người định chọn ai ạ ?. Ông Miss ko nhìn thẳng vào mặt nó, chờ đợi câu trả lời.

-... Im lặng một hồi nó lên tiếng mặc kệ cho ai ai cũng đang chờ câu trả lời của mình vì ai cũng biết ko nên chọc giận người con gái này, nếu ko mình chết lúc nào cũng chẳng hay. -Người ko cần biết... chỉ cần trận đấu này hoàn thành là được chứ gì... với lại... người cuối cùng đâu có đấu vào hôm nay.

Đôi mắt vẫn hướng ra phía cửa kính nơi có thể thấy rõ nơi sẽ xảy ra trận đấu, trong ko khí tĩnh lặng âm ỷr lạnh lùng như muốn xuyên thấu tâm can của người mà đóng băng chúng lại vang lên thật lạnh đậm. -Ra...ngoài bốn người. Câu nói ko đầu ko đuôi hết sức ngắn gọn và sẽ khó hiểu đối với một người chưa biết tính của nó nhưng với lời nói này người của Nam Phong tộc lại có thể hiểu.

-Có cần phải làm đến mức này ko ?. Bỏ đi cái cung phép khi này, Thiên nhẹ nhàn hỏi.

-Cần chứ... để bảo toàn lực lượng sau này của Nam Phong... bước đầu tiên là phải thực hiện chuyện này.

...

...Hiệp I...

Tò ra uy nghiêm hùng hổ Tom bước ra, khỏi cần đoán cũng biết anh ko phải vạm loại thường và chắc chắn rằng anh ko phải hạng dễ đối phó. Giữa nền sân rộng lớn với những hình vẽ kì quái chỉ mới xuất hiện trên nền gạch này hôm nay, một biểu tượng hùng vĩ với bốn linh thú: Thanh Long - Bạch Hổ - Huyền Vũ - Chu Tước bao quanh đôi cánh mạnh mẽ to lớn làm cho nơi thi đấu nổi bật hơn hết. Tom đã ra được khá lâu mà chẳng thấy bóng dáng của người bên Nam Phong đâu, đang thử sự nhẫn nại của mọi người hay cố tình ra trễ để tăng thêm địa vị đây.

Tom khó chịu nhìn quanh tìm đối thủ mãi ko thấy thì quay lại nhìn James tỏ ý khó hiểu, anh ko điển trai cho lắm nhưng cũng ko đến nỗi nào, hơn bình thường một chút vì anh sở hữu một sóng mũi cao và ánh mắt khá sắc.

Kháng giả đợi lâu chẳng thấy người bên NP (Nam Phong) thì bắt đầu náo loạn cả lên, khi ko khí chìm vào những tiếng nói cùng sự thắc mắc của mọi người thì người của NP tộc mới đi ra chỗ ngồi đã được sắp xếp từ lâu gồm Ông Miss, bà Simon và một số người hầu cùng quân đội của NP.

Sau khi người của NP an tọa thì chỉ chừng một phút sau, bầu trời bắt đầu rơi những cánh hoa hồng tím rực rỡ khắp một vùng làm ai ai cũng mê mẩn theo, trong làn hoa một thân ảnh bé nhỏ với bộ pháp y màu tím và dần dần lộ diện sau khi những cánh hồng đã ko còn rơi nhiều mà chỉ còn vài cánh rơi quanh người nhân vật vừa mới xuất hiện đến khi biến mất hoàn toàn, khắp sân phủ đầy lớp hồng tím.

Ý nghĩ duy nhất của mọi người khi trông thấy nhân vật này là: MỘT CÔ BÉ !.

Người ta nói: Rừng càng già càng cây, nhỏ nhưng có võ, Nguyệt - Tứ hộ pháp của NP thì ai dám nói rằng cô ko đủ sức đấu với Tom, nhưng đó là khi cô được biết đến rộng rãi còn lúc này thì khắp nơi tiếng bàn tán vang lên dữ dội vì có một cô bé xuất hiện như thế này.

Chỉ vào cô bé xinh xắn trước mặt Tom lạnh giọng: -Người là ai... ko lẽ là người sẽ đấu với ta ?. Nói xong anh tùm tùm cười rồi bật cười thành tiếng. - Haha... NP tộc hết người rồi sao mà để một con bé miệng còn hôi sữa ra đấu vậy... bảo ta đấu với cô bé này... thắng cũng ko có gì phải hãnh diện.

Sau câu nói của anh là cả kháng đài bật cười lên, và người cười lớn nhất là James Tudor và bà Kang cùng người bên hắc đạo.

Bình thần Nguyệt cất tiếng sau một hồi im lặng từ khi xuất hiện. -Người lắm mồm thật đấy... người là đang sợ ta nên mới nói vậy hay sao mà ko muốn đấu với ta... thua một cô bé chắc nhục mặt lắm đấy !.

Kèm theo lời nói là vô vàng lời khích địch khiến Tom nóng cả người bỏ nhào về phía Nguyệt đồng thời gọi luôn vũ khí của mình. Nguyệt vẫn đứng ỳ ra đó, ko nhúc nhích gì, mặc cho Tom đang tiến về phía mình với tốc độ nhanh, mũi gương đang chia thẳng về hướng mình ai nhìn vào cũng ngợp thờ.

Khi mũi gương cận kề Nguyệt nhẹ nhàn nhất người lên lộn về phía sau Tom một cách khéo léo và với tốc độ cực nhanh ko mấy người thấy được. Bất ngờ vì sự xuất hiện của Nguyệt phía sau mình, xoay người chém tiếp, Nguyệt chỉ nghiêng người tránh những nhát chém kia, khi Tom chém hụt lần thứ ba thì Nguyệt từ bị động chuyển sang chủ động, luồn qua thanh guom sắt bén, trong những giây chập, gương mặt thanh tú in hằn lên mặt guom bóng loáng, một tay chống nền hai chân vương thẳng đập vào bụng Tom một cách mạnh mẽ rồi lấy lực từ đối phương đẩy người Nguyệt lùi nhanh về phía sau xoay một vòng, nhìn Tom lạnh lùng. Bàn tay thon nhỏ xòe ra, một ánh sáng màu tím kì diệu dần dần loan rộng, một viên pha lê tím chói lóa giữa trời nằm tròn trong tay nhỏ bé của Nguyệt và vẫn còn phát sáng, ánh sáng rực rỡ.

Thấy viên pha lê tím khác hình chu tước lên cao, pha lê chiếu sáng, ánh sáng màu tím thêm phần mạnh mẽ và dần kéo dài ra, một thanh guom vị trí viên pha lê tím ngay giữa hiện diện trước đông đảo kháng giả, chói sáng giữa trời xanh, một bảo guong hình chu tước sai cánh.

Bất ngờ trước hành động của Nguyệt cùng với sự xuất hiện của thanh guom tuyệt thế Tom hơi hoang mang nhưng nhờ tính cứng rắn vì đã đấu trên dưới rất nhiều trận, thấy những bảo vật có một ko hai nên Tom nhanh chóng phòng thủ, mắt vẫn chăm chăm nhìn Nguyệt.

Cầm lấy thanh guom chia thẳng mũi guom về trước, sắc bén hướng Tom thật lạnh lùng. Chỉ vài giây sau cả hai cùng hòa vào trận đấu, nhập tâm vô cùng, cùng hướng mũi guom về nhau và tiến đến với tốc độ nhanh, như hai mũi tên được bắn ra từ cung đầy lực.

Tiếng "Keng...Keng" của hai vật sắc bén va chạm vào nhau với lực mạnh vang vọng khắp nơi, tuy thân hình nhỏ nhắn nhưng Nguyệt lại có lợi thế hơn vì tốc độ rất nhanh, hai thân ảnh lúc bay lên lúc nghiêng người áp sát đất, lúc tiến lúc lùi làm cho ko khí cả kháng đài nóng rực lên, hồi hộp đến từng giây phút.

Đang trong quá trình căng thẳng Nguyệt và Tom nhìn thẳng vào mắt nhau, miệng lẩm bầm mà tay ko ngừng cử động.

- Vẫn chưa chịu thua à ?. Tom

- Câu này ta hỏi người mới đúng... có thể đấu với một trong tứ đại hộ pháp của NP tộc lâu như thế ầu người cũng có chút năng lực đấy !. Nguyệt.

- Người là một trong tứ đại hộ pháp sao ?. Ngạc nhiên Tom hỏi lại.

- Biết sợ rồi sao... nhưng rất tiếc... trận đấu đến đây là... kết thúc !. Sau câu nói như lời tuyên phán, viên pha lê màu tím lóe sáng. Bắn thẳng về phía Tom đang đứng hình vì câu nói ấy, chỉ thấy bóng của thân ảnh nhỏ bé xoẹt ngang qua Tom rồi dừng lại phía sau anh, diễn ra thật nhanh, khó lòng mà thấy được.

Một lần hoa hồng tím thêm một lần nữa đột ngột xuất hiện rơi đầy khắp sân, nhưng nó lại lạnh lẽo hơn khi lần Nguyệt xuất hiện. Trên nền gạch, nơi hình tứ linh bao quanh đôi cánh lớn, hình Chu Tước lóe sáng, từ con Chu Tước trên nền gạch bay ra một con Chu Tước khổng lồ được bao quanh bởi những ánh tím sắc sỡ, rồi bay đến bao quanh người Tom, khi biến mất chỉ để lại thanh guom mà Tom đã sử dụng, nằm lạnh lùng trên nền gạch lạnh lẽo, cánh guom vẫn còn hơi ấm của Tom khi cầm nắm, ai nấy nhìn cảnh này đều ko chớp mắt, ngay cả hắc lâm, James, bà Kang, và cả người của NP cũng ko tránh khỏi, lần đầu tiên họ thấy một hiện tượng đẹp kinh hồn như thế và cũng là lần đầu tiên người của NP thấy chiêu thức này của Nguyệt - Tứ Hộ Pháp, quả thật đúng như uy danh mà tam giới biết đến: Chu Tước Sai Cánh.

Khi Chu Tước biến mất cùng Tom cũng là lúc thắng bại đã rõ, thân ảnh bé nhỏ chậm rãi ung dung bước đi trước bao con mắt ngạc nhiên của thiên hạ, kinh hoàng lẫn khiếp sợ, cô biến mất trong làn hoa hồng tím, đến như thế nào về như thế nấy.

Hiệp II...

Sau trận hoảng hồn vì hiệp đầu của cô bé vận bộ pháp y, hắc lâm vô cùng tức tối trong khi NP thỏa mãn với tỉ số mở đầu, hiệp hai chắc chắn hắc lâm sẽ đưa ra thêm một đối thủ mạnh hơn Tom của hiệp một nhiều.

Từ trong một thân hình cao lớn với bộ hắc y bay vụt ra đứng hùng dũng giữa sân ra mắt kháng giả và chờ đợi đối thủ.

Lướt nhìn toàn bộ kháng đài một vòng và dừng tại nơi của NP tộc, khoe miệng cong lên một nụ cười thâm sâu. -Để xem người của gia tộc huyền thoại có bản lĩnh như thế nào !.

...

-Nguyệt... ko ngờ bình thường lạnh chanh lóc chóc vậy mà khi thi đấu nghiêm túc dễ sợ !. Xoa đầu cô bé vừa mang về thắng lợi, Phong vẫn ko bỏ được tật chọc tức Nguyệt.

Gạt tay Phong ra, tức tối: -Này... làm cái gì thế... đầu em thành tổ quạ bay giờ.

Lạnh lùng ngồi nhìn cặp đôi lộn xộn nhất trong tứ đại hộ pháp, nó chiếm chệ ngồi trên chiếc ghế làm bằng bạch ngọc được điêu khắc tinh tế hình tứ linh và đôi cánh lớn, bộ trang phục màu trắng lạnh lùng cùng mái tóc dài đã được làm thật tỉ mỉ, cầu kì tô thêm vẻ đẹp tuyệt trần ko ai sánh bằng. Đôi mắt lạnh lẽo khiến người luôn bất động nhìn vào cặp đôi đang đùa giỡn mà ko một cảm xúc.

Danh bước lại gần nó. -Cung chủ... đến thần rồi !. Cách xưng hô đầy tôn kính, ko như Nguyệt, chẳng chặc hơn nhiều, ko đợi nó phản ứng vì biết ko thể nào nó phản ứng gì, cậu bé chẳng chặc thứ nhì trong tứ đại biến mất cùng làn hoa hồng vàng.

...

Ko như hiệp đầu, kháng giả và đối thủ của Danh ko phải đợi lâu, cùng với làn hoa hồng màu vàng Danh xuất hiện ngay trước mắt thiên hạ và Duck (đối thủ của Danh).

Mọi người ko quá bất ngờ vì thêm một cậu nhóc xuất hiện vì đã được chứng kiến tài năng kinh hoàng của cô nhóc nhỏ bé lúc nãy nhưng có phần thất vọng ko hiểu vì sao NP chỉ toàn cử những người nhỏ tuổi như thế ra ứng chiến, ko lẽ hết người rồi hay sao ?.

-Lại một nhóc con... coi bộ NP tộc thích để những đứa miệng còn hôi sữa ra thật. Duck chế nhạo nói, thâm xoi thân hình chỉ bằng 1/3 mình trong bộ pháp y hình Huyền Vũ màu vàng.

Ko nói gì là tính cách của Danh nên cậu để Duck nắm bắt một mình, càng lúc càng làm Duck khó chịu để rồi khi anh nói mãi mà Danh cứ như tượng đài chỉ biết đứng mà ko biết cử động, ko gọi binh khí, một luồng sáng màu vàng nhạt pha lẫn một chút màu trắng làm màu vàng ấy càng nhạt xuất hiện và lớn dần trong lòng bàn tay Duck, chỉ trực chờ để phóng ra, một sự trùng hợp khá thú vị.

Danh vẫn đứng im mắt như hướng về một khoảng vô định chứ ko phải là Duck, sau cái trực chờ của quả cầu màu vàng nhạt trên tay Duck thì nó cũng được phóng ra với tốc độ nhanh, lao như tên bắn về phía Danh, khi luồng sáng ấy đến gần chỉ cách Danh khoảng 20 - 30 cm vừa đưa cho bàn tay của Danh giờ thẳng ra trước hứng lấy quả cầu ánh sáng của Duck một cách nhẹ nhàng làm ai cũng trở mắt ra nhìn, trong tam giới, các loại khí đều có phân biệt các màu với nhau, nên đối phương chỉ có thể phá nó, tránh nó chứ ko thể hứng lấy nó như năng lượng của mình.

-Ngươi sao có thể ?. Duck bối rối.

Mặc kệ Duck đang bần thần vì Danh có thể hứng lấy quả cầu ánh sáng của mình, tay vẫn để như thế quả cầu vẫn đang lóe sáng trên lòng bàn tay nhỏ bé nhưng lại dần biến đổi và chuyển sang đậm hơn, một màu vàng cực đậm, Duck cuối cùng cũng hiểu ra và trở lại với cuộc đấu.

-Thì ra người cùng màu với ta... hèn chi... nhưng ko vì thế ngươi thắng được ta đâu.

Ngã người về phía trước bày thẳng về phía Danh, quả cầu ánh sáng trên tay Danh bất ngờ bắn thật nhiều quả cầu khác về phía Duck, như một bản sao, kích thước và màu sắc ko hề đổi nhưng quả cầu kia vẫn còn nằm ở đấy, trên lòng bàn tay Danh, đây chính là chiêu mượn lực để tăng lực mình lên gấp bội.

Nhưng quả cầu ánh sáng của Danh bắn ra bay về phía thân ảnh màu đen to lớn một cách mạnh mẽ như viên đạn được bắn ra từ đầu súng. Đang phi thẳng về phía Danh với tốc độ nhanh nhưng Duck vẫn có thể trở người né từng quả cầu bắn về phía mình.

Nhưng tránh quả dưa gặp quả dưa, khi trở mình, thân người Duck nghiêng về phía bên phải thì lại gặp hàng loạt quả cầu như thế, ko trở mình nữa Duck chân chạm đất, bắn những quả cầu màu vàng nhạt về phía những quả cầu màu vàng đậm nhưng với một quả cầu của Danh phải mất hết ba quả của Duck mới có thể phá được.

Trận đấu cứ thế mà diễn ra khiến mọi người phải trở mắt, Duck cuối cùng cũng phá hết hoàn toàn nhưng quả cầu mà Danh bắn ra nhưng cũng vì anh ko bắn tiếp nên Duck chỉ cần thời gian để phá nó mà thôi. Giữ mình để lấy lại sức lực sau khi hao tổn nhiều năng lượng. Nhưng dừng lại chính là phút giây nguy hiểm nhất đối với mình khi đối phương vẫn đứng sừng sững ở ngay trước mặt.

Một nụ cười chứa đầy ẩn ý và ác ý, Danh vẫn để tay như thế, nhưng quả cầu ánh sáng thêm một lần nữa biến dạng, lớn dần, Huyền Vũ từ nền gạch nơi Danh đang đứng lóe sáng, bay ra khỏi hình và bay quanh người Danh, hình dáng một con rùa nhưng lại hai đầu và rất dài, mạnh mẽ bao quanh Danh và dần dần hiện thân vào quả cầu ánh sáng. Duck ngay lập tức quên đi mọi mối, phòng thủ với cảnh tượng trước mắt.

Quả cầu ánh sáng được bắn ra, hướng thẳng kẻ địch, mạnh mẽ lao nhanh ko gì cản nổi, Duck tạo vòng phòng vệ chắn trước để đỡ quả cầu này của Danh, hai nguồn năng lượng chạm nhau, thân người Duck ngày càng lùi về phía sau, màng phòng vệ nứt dần rồi vỡ tan nhưng quả cầu vẫn mạnh mẽ hiện hình một con Huyền Vũ lớn bay thẳng vào người Duck, ánh sáng lóe đến chói người, thân hình Duck nứt dần như màng phòng vệ kia và bẻ tan vào ko khí, quả cầu xuyên qua anh bay thẳng về phía sau ko ý định dừng lại, và bắn ngay và kết giới làm mọi thứ lẫn trong lẫn ngoài rung chuyển, kết giới lung lay.

Danh biến mất cùng làn hoa hồng vàng để cho mọi người một nỗi bất an vì tình hình đang rất hỗn loạn như thế này. NP tộc đã thắng hiệp hai, hắc lâm, bà Kang và James càng thêm tức giận, và nhất định phải thắng hiệp ba nếu ko cần đấu tiếp hiệp tư làm gì.

Danh biến mất cùng làn hoa hồng vàng để cho mọi người một nỗi bất an vì tình hình đang rất hỗn loạn như thế này. NP tộc đã thắng hiệp hai, hắc lâm, bà Kang và James càng thêm tức giận, và nhất định phải thắng hiệp ba nếu không thì cần đấu tiếp hiệp tư làm gì.

Sau trận đấu đẹp mắt của hộ pháp thứ ba - Đông Phương Danh thì kháng đài nóng lên từng giây, chỉ với hai thân ảnh nhỏ nhắn trong hiến từ thể mà lại đầy uy dũng của một chiến binh thật thụ, mạnh mẽ, khéo léo, kể từ giây phút này có lẽ không ai dám xem thường TĐHP (từ đại hộ pháp), càng không dám xem thường NP tộc.

Làn gió nhẹ thổi qua từng lát gạch lớn, nền gạch lạnh lẽo in hình tứ linh và đôi cánh uy vũ, chính tại nơi này, bởi hai con vật linh thiên đã nuốt chửng hai nhân vật nổi tiếng trong giới vampire một cách trắng trợn, không để lại một dấu vết ngoài bình khí của nạn nhân.

- Ghê thật... nhìn nhỏ vậy mà không thể xem thường... nếu đoán không lầm thì hai người khi này là Tam - Tứ hộ pháp trong TĐHP, hậu vệ cấp cao của cung chủ. Chắc lưỡi hướng mắt ra phía nơi thi đấu, hình ảnh hai thân ảnh nhỏ nhắn liên tục hiện lên trong đầy mắt người con trai khuất sau hàng ghế kháng giả nhưng lại không hề để mất đi vẻ uy nghiêm của mình. - Zua... người nghĩ xem... vị cung chủ của tộc NP sẽ mạnh như thế nào khi hộ pháp của họ đã như thế này?.

Một thân ảnh phía sau bất chợt hé lộ sau tấm vai to lớn của chàng trai phía trước. - Vẫn không thể đoán được... chỉ có hai trường hợp... thứ nhất: TĐHP mạnh nhưng cung chủ của họ chưa chắc mạnh như họ hoặc là vị cung chủ này... sức mạnh không thể tưởng!

Mỉm cười, nụ cười nửa tò mò nửa hứng thú lại bí ẩn, chàng trai với khuôn mặt không kém bất kỳ ai trong lòng nổi lên sự tò mò về người con gái đỉnh cao nắm trong tay vận mệnh của một đại gia tộc lớn mạnh.

Đúng như lời đồn, không chỉ những người trong giới vampire đến xem mà ngay cả những loài khác cũng đến góp vui, mọi nơi trong kháng đài cứ vài vòm thì lại có một người của loài khác, trải dài của mấy kháng đài.

...Phòng VIP...

- Đã hai hiệp... chúng ta thắng. Phong đứng nhìn xuống dưới, nhìn rõ cả biểu tượng của NP, nói đoạn anh quay lại nhìn cô gái xinh đẹp chiếm chỗ ngồi trên chiếc ghế bạch ngọc tương xứng. - Chỉ cần hiệp ba nữa là chúng ta có thể kết thúc trò chơi - game over!.

Nó vẫn im lặng, không hề giao động bởi lời nói này, nhưng trong đôi mắt rubi màu đỏ lại ánh lên một tia gì đó khó đoán. Đứng phắt dậy trước những ánh mắt khó hiểu của bốn người.

Nhẹ nhàn nó lê bước về cánh cửa và khuất dần sau nó. Dãy hành lang rộng rãi, lạnh lẽo không một hơi ấm của con người, ở đây nơi đâu cũng lạnh lẽo, chỉ vì không có con người nào đặt chân tới, bộ cánh dài màu trắng uyển chuyển nổi đuôi theo từng bước chân nhẹ nhàn không một tiếng động, nhẹ như làn gió mang theo hơi lạnh lẽo như từ bắc cực thổi tới. Đi khỏi dãy hành lang được bao kín bởi hai bức tường thì ra đến khuôn viên thì ánh nắng lập tức tràn vào không một do dự, từng hạt nắng nhẹ nhàn ôm sát làn da trắng trẻo, nâng niu từng lọn tóc màu bạch kim óng ánh, thân người rực rỡ khi được ánh mặt trời hắt vào, bước chân đều đều thẳng tắp lướt qua những vòm hoa đủ sắc, những cây cột to lớn.

...

Làn gió hiu hiu thổi nhẹ qua những tán cây xanh tươi với những đóa bách hợp nở rộ, không khí thật yên bình, tĩnh lặng, chỉ có tiếng chim hót, lá kêu, tiếng côn trùng gọi thì lại nhanh chóng bị phá vỡ bởi tiếng đế guốc và chạm mạnh vào nền gạch, một cô gái đẹp sắc sảo, bộ cách màu đỏ chói lóa trước ánh nắng, làn da trắng được để lộ hắc lên nhờ tia nắng chói chang nhưng lại không độc hại với một vampire, mái tóc xoắn, đôi mắt xanh biếc với hân mi cong và sâu, như một con búp bê xinh đẹp.

- "Tức thật... hai hiệp rồi... mình phải thắng hiệp ba mới có thể đấu tiếp... nếu không...!". - Hừ...ừ...ừ...!!!!

- Aha... tội nghiệp thật... đại tiểu thư tộc Tudor... ai cả gang chọc tức cô vậy hả?. Từ một ngõ quẹo Hồng bước ra, tay khoan để trước ngực, cười cười nhìn James nhưng lời nói nửa hời hợt nửa cười nhạo.

Ngước nhìn cô gái châm dầu vào lửa, không sợ nóng, ánh mắt màu xanh biếc lại gọn sóng nhưng không quá dữ dằn vì hiện giờ cô không muốn cãi nhau với Hồng.

- Tránh ra... tôi không muốn cãi với cô.

Nhưng có vẻ không như ý muốn của James, Tea Hin từ sau bước đến đứng sau Hồng. - Thật sao... hay là vì không biết tính sao cho hiệp ba!?

- Cậu... Hừ...ừ...ừ !!!... tôi không thích đôi co với hai người... tránh ra dùm!.

- Tùy cô thôi... tôi đâu dám cản... nhưng tôi thấy chán thật đấy... cứ tưởng sẽ thấy được nhiều trận đấu hấp dẫn ai ngờ lại phải kết thúc ngay tại hiệp ba... mất hứng quá đi!. Tò về chán nản Hồng nói, cũng đúng, nếu thắng như thế thì quá là chán, vậy thì còn gì đâu là gây cản.

Cố tỏ ra không nghe, bỏ ngoài tai những lời nói đó rồi đi thẳng nhưng không phải không muốn nghe thì sẽ không nghe, từng lời nói của Hồng đều lọt vào tai cô, rõ từng chữ.

...

Ánh nắng dần dần dịu đi, nhưng vẫn bám riết khuôn mặt tựa thiên thần kia, hướng mắt nhìn về phía cô gái vận bộ cánh mau hồng đang đứng cạnh Tea Hin, ánh mắt nó càng ánh lên tia quý quyết khó hiểu, quay đi, đi lại dãy hành lang vừa mới đi qua.

-...cứ tưởng sẽ thấy được nhiều trận đấu hấp dẫn ai ngờ lại phải kết thúc ngay tại hiệp ba... mất hứng quá đi !

Bóng dáng lạnh lẽo cô độc dần khuất sau dãy hành lang. Cánh cửa sang trọng bật mở, từ ngoài thân hình màu trắng quen thuộc bước vào, tự nhiên như lúc đi, ngồi xuống chiếc ghế dành cho mình.

-Hết giờ giải lao rồi... cung chủ... đến thần !. Cuối chào cô gái kiều diễm một cái rồi quay đi.

-Khoan.....

...

Đến hiệp ba ko khí sau một hồi náo loạn lại chìm vào im lặng để đón vào người đứng thứ hai trong TDHP, hai hiệp trước do MD.Nguyệt và ĐP.Danh thì chắc chắn bây giờ là Tư Đồ Phong - Nhị hộ pháp.

Bên phe James bắt đầu đưa người ra ứng chiến, một người đàn ông chừng chắc, khí rất nặng, ko phải hạng soàn như hai người trước, có lẽ người này cực mạnh mới đưa ra để có thể giành phần thắng đầu tiếp hiệp tư.

Ko có một lần hoa nào cả, từ trong một thân ảnh ko nổi bật bước ra, mọi người bất ngờ, ngay cả người của NP cũng ko kém gì, ko phải là Tư Đồ Phong vì ko mặc pháp y mà là một người hết sức bình thường của tộc NP, ko phải chứ, cung chủ cung NP đang đùa à ?.

-Chuyện gì vậy... sao lại thế ?. Ông Miss quay qua hỏi bà Simon.

-Tôi cũng ko rõ... có lẽ cung chủ đổi ý !.

Ko gây cản gì... cuộc đấu bắt đầu nhanh cũng kết thúc nhanh, NP thua, ai cũng bất ngờ, ngay cả chàng trai bí ẩn trên kháng đài cũng ko tránh khỏi, người ra ứng chiến lần này chỉ thuộc cấp độ trung, hết sức bình thường, ko có gì đặc biệt.

-Chuyện gì thế... NP thua rồi !. A

-Ko biết nữa. B

-NP thua rồi !. C

-Thua rồi !. G.

-Sao lại như thế... NP thua sao... sao lại cử một vam hạng trung ra thi chứ. Chàng trai bí ẩn cũng ko thể ko lên tiếng thắc mắc.

Ai cũng ngạc nhiên chỉ có James và bà Kang là hớn hờ ko biết gì ngoài vui sướng, ko ngờ mọi việc lại như thế.

-Sao lại thế... Từ Y thua rồi !. Hong khó chịu hậm hực nói.

-Ừm... khó hiểu thật. Tea Hin cũng vậy.

Cả đám gồm Yun, Bo cũng bó tay với bước đi này của NP, thật ra là có trục chặc trong ván cờ hay là do tướng muốn chơi một trò chơi bí hiểm.

Mọi người đều đặt cho mình một dấu ? to đùng mà ko có giải đáp.

Chỉ có thể chờ hiệp ba xem NP sẽ đi tiếp bước nào thôi. Nếu James thắng thì trận chung kết sẽ xảy ra còn ko thì có lẽ phải quên nó đi.

...Hiệp tư...

Lại một lần nữa, một người lạ mặt ko nổi bật ra thi đấu, lâu hơn hiệp ba vài phút thì đã gục, mọi người càng ngạc nhiên, hai hiệp đầu gây cản bao nhiêu thì hai hiệp sau nhằm chán bấy nhiêu, chỉ toàn là sự bất ngờ.

Chạy thật nhanh đến phòng VIP, Hong và mọi người xông vào bên trong, nơi nó cùng TDHP đang ở. Ko ngăn ngại gì mà xông vào bên trong, Yun là người lo lắng nhất, nó đã từng nói là sẽ thắng chắc nhưng sao lại thế này, hay nó xảy ra chuyện gì.

Bất ngờ với những gì diễn ra ngoài dự đoán của mọi người, nó vẫn lạnh lùng ko những vậy còn ung dung ngồi đó thưởng trà, choán thật, mọi chuyện cứ như đùa.

-Tara... có chuyện gì thế... sao NP lại thua hai hiệp thật khó coi như thế. Bước đến bên cạnh nó.

Nó chỉ ngược lên nhìn anh rồi đứng dậy bước đến trước mặt Yun, choán tay qua cổ anh ôm lấy, đôi mắt màu đỏ bất ngờ hiếp lại, đôi môi đỏ hé cười, tự nhiên, đẹp ko gì sánh nổi, ai cũng bất ngờ mà đơ người, ngay cả Thiên - Phong - Danh - Nguyệt. chỉ có Yun là ko thấy nụ cười này vì đã đơ người bởi

cái ôm ngay từ đầu rồi.

Sau khi nụ cười bất thành linh này tắt thì mọi người trở lại trạng thái bình thường "một chút". Hong nhớ ra chủ đề của việc đến đây nên hỏi nó ngay.

-Từ Y à... thật ra là sao... sao NP lại thua hai hiệp như thế chứ ?.

Tea Hin, Bo cũng gật đầu lia lịa, chỉ có Yun là ko hay biết gì bởi người vẫn con lân lân và nó vẫn con dính chặt với anh.

-Sao thế... vui mà... chẳng phải cậu bảo thắng như thế thì rất chán sao.

-Hả ?... sao cậu biết ?. Hong và Tea Hin đồng thanh.

-Nghe hai người nói như thế với James... nên cũng thấy thắng vậy hơi chán... đùa một chút thôi ấy mà !.

Cả đám như muốn chết đứng chỉ vì câu trả lời này, đem vận mệnh của NP ra đùa chơi cho vui, cung chủ gì đây?

-Đùa ư ?. Cả đám đồng thanh.

-Ừ... đùa !.

Cả đám như muốn chết đứng chỉ vì câu trả lời này, đem vận mệnh của NP ra đùa chơi cho vui, cung chủ gì đây?

Một ngày thật hỗn loạn cuối cùng cũng mặt trời buông tà, cả bầu trời một màu cam đậm đà làm cho mặt biển đang êm dịu đổi màu, ko khí tĩnh mịch hơn nhiều so với lúc sáng, sau một hồi loạn nhịp với những bàn thắng hai bên thì khi trời đã tĩnh lặng thì tâm trạng của mọi người vẫn ko lặng được, bản khuôn suy nghĩ về những gì đã diễn ra trong bốn hiệp.

-Chủ nhân... thật ngoài tầm dự đoán... NP lại để thua hai hiệp sau.

Căn phòng tối tăm chỉ hiện diện vài ngọn nến nhỏ nhoi. Khuôn mặt ko hề có một cảm xúc được ánh nến yếu ớt phản chiếu.

-Nếu như nó kết thúc xuôn xẻ như thế thì NP Từ Y chỉ là hạn tâm thường... chính vì nó ko kết thúc nhanh chóng mà lại kéo dài đến tận thứ năm đã nói lên một điều...

Nói đoạn ông xoay người hướng mắt ra nền trời đậm màu chiều buồn.

-...???

Sự im lặng của ông khiến cho Back (Cầu Nhậm Hành) phải đặt vài dấu ?.

-... cô ta ko dễ đối phó... đấu trí với cô ta thì chúng ta sẽ thua... về binh lực thì cô ta hoàn toàn dư sức khống chế quân đội của ta...

Bồn chồn tâm can vì lời nói của Lords, chủ nhân của ông - một người ko hề biết sợ là gì lại tuôn lời đề cao một cô gái nhỏ tuổi hơn mình, thật sự NP Từ Y lợi hại như thế nào mà Lords Temporal phải e dè đến thế này.

-Vậy thì phải làm sao mới thắng được cô ta ?

Khi lão Back hỏi tới điều này thì ông lại nở một nụ cười bí hiểm, một nụ cười nhẹ như ác quỷ.

-Nhưng ta lại nắm trong tay một con cờ có sức ảnh hưởng lớn đến cô ta...

-Ý người là...

-Phải !... chính là nó...

-Back... đã đến lúc tặng lũ vampire ngu ngốc một món quà... thú cưng của ta... cũng đã đến lúc hữu dụng !.

-Vâng !.

...

Ko khí ngoài biển êm ả bao nhiêu thì ko khí tại khu vực giao nhau giữa hai phe hắc - bạch lại sôi động bấy nhiêu, chỉ vì một lí do khá đơn giản, ăn mừng chiến thắng của hiệp ba và hiệp tư của hắc đạo, chủ trì buổi party này ko ai khác là hai nhân vật đang nổi như cồn hiện nay: Kang phu nhân và James Tudor cũng chính là chủ tịch hắc lâm bấy giờ.

Nổi bật trong buổi tiệc luôn luôn là những ly chứa chất lỏng màu đỏ có mặt khắp nơi, các phục vụ trên tay chỉ bưng duy nhất thứ chất lỏng tanh mùi ấy.

-Vậy mà cũng mở tiệc... rảnh ghê nhỉ !. Hong vận bộ cánh ngan gói màu hồng, tay cầm ly với chất lỏng tanh mùi mà tỏ vẻ khó chịu, lâu lâu lại liếc người con gái đằng xa đang cười tươi vui vẻ.

-Thôi... quan tâm làm gì tỏ mặt !. Bo cười gượng trấn an cô, anh là bị mẹ bắt đến còn cô là bị anh lôi đi, dù gì cũng phải hạ con giận ko lòng Hong trước mới mong yên ổn về sau.

-Ko có gì vui... mẹ bắt đến đây làm gì ko biết !. Bo nói tiếp.

-Sao thấy lạ lẫm trong đám người này ghê. Hong tiếp lời, trên mặt cả hai đều hiện hai chữ chán nản ai nhìn vào cũng biết. -Muốn đến chơi với Tử Y quá đi. Nói đoạn Hong quay qua nhìn Bo. -...nhưng sao chỉ có mình cậu thế... Tea Hin ko bị bắt đi à ?.

Câu nói vừa dứt thì Bo chỉ về phía sau Hong, hướng đến chàng trai vận bộ đồ nâu đang đi tới. -Khỏi nhắc nữa... cậu ta kia.

Tea Hin hăm hăm đi tới, từ xa, khí bất thường nổi gờ đến gần càng rõ.

-Tức thật... mất cơ hội mời Uyên nhi đi ngắm biển. Anh lắm bả.

...

Đặt tách trà và đĩa bạch hồng xuống bàn rồi quay qua nhìn cô gái xinh đẹp đang ngồi.

-Cung chủ... sao hôm nay vắng thế ?. Uyên nhi ko thấy một bóng ma nào thì thắc mắc hỏi, thường thường ngày nào nơi đây cũng ồn ào tiếng đùa giỡn của Tea Hin, Hong và Bo, còn hôm nay, chỉ có nó và cô, yên tĩnh đến lạ thường.

"Cạch!": Vừa nói thì ngoài cửa lập tức có tiếng mở cửa.

-À chắc mọi người tới. Nói xong cô lon ton chạy ra coi, mặt vui vẻ vô cùng nhưng...

-Ngài Yun...

Thấy khuôn mặt hớn hờ của Uyên nhi bỗng chốc xịu xuống thì Yun lấy làm lạ.-Sao thế Uyên nhi... có chuyện gì à ?

-Ồ ko có gì... cung chủ ở bên trong. Sau đó bắn thẳng ra ngoài ko đợi Yun hó hê một câu.

Trời về đêm trở lạnh, ánh trăng sáng chiếu xuống mặt hồ, bóng dáng cô gái nhỏ nhắn đứng đơn độc trên chiếc cầu nhỏ.

-Tên đáng ghét... dám cho ta leo cây... thù này ko trả ta ko phải Uyên nhi !.

...

-Tara... Uyên nhi có chuyện gì vậy... hỏi lại. Yun nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nó trong khi nó đang uống trà.

Đặt tách trà xuống quay qua nhìn Yun. -Chuyện riêng tư ấy mà.

Nhẹ nhàng dựa vào ngực Yun choàn tay qua tấm lưng to lớn giữ chặt. -Yun à...

-Sao ?.

-Jus...

Nhiều mảy khi nó nhắc đến Jus. -Sao lại nhắc tên đó.

-Sao vậy... ko phải trước đây Yong và Jus chơi rất thân sao... cho dù bây giờ Yun ko nhớ nhưng Yun vẫn là Yong mà. Giọng nói nhỏ nhẹ, như thì thầm vào tai.

-Tara... em chắc ta Yong chứ... ta ko hề có một kí ức về lúc nhỏ cả.

-Chắc chứ... Yun là Yong... từ khi gặp Yun... hình ảnh của Yong mãi nổi dậy cho đến khi giấc mơ ấy... .Nói đoạn nó lại im

Yun thấy lạ. -Giấc mơ ?.

Bật ra nó quay lại với tách trà của mình. -Ko có gì... cho dù Yun là ai... có phải là Yong hay ko thì người em thích vẫn là Yun hiện tại !.

...Phòng VIP...

-Thiên... có gì đó hỏi lại !. Đang ngồi lướt web, Phong cảm nhận được chuyện gì đó nên quay sang Thiên đang đọc báo.

-Ừ... ngoài kia bắt đầu có khí lạ. Thiên ko quá bất ngờ, có lẽ anh đã nhận biết ra điều Phong nói.

Nguyệt và Danh quay lại nhìn hai người đồng thanh: -Giải quyết chứ ?.

-Chờ một lát. Thiên nhắc nhở, vẫn chưa biết mùi khí lạ này là gì, nên chờ động tĩnh thì hơn.

...

-Zua... người nghĩ bây giờ ta có nên đến hỏi thăm cung chủ ko ?. Chàng trai bí ẩn nằm dài trên ghế hỏi người con trai đang đứng.

-Ko nên... dù có đi cũng chưa chắc được gặp... nghe nói cung chủ NP là một người khó đoán với lại ít ra mặt... ko dễ gì gặp được.

-Vậy người nghĩ ta có nên góp vui với lũ vam quý này ko ?.

-Tùy người... nếu người có hứng thần xin hầu !.

-Ra đây đi lũ hôi hám...

-Ra đây đi lũ hôi hám...

Sau lời nói ko đầu ầu từ trọng bụi rậm, nơi phát ra tiếng sột soạt tưởng chừng là gió làm lay động, những thân hình quái dị lù lù bước ra, đôi mắt ko trông, thân xác lấm lem rách rưới, quanh chúng tỏa ra một mùi hôi như xác chết.

-Mặc dù ko biết các người từ đâu tới... động lực gì... nhưng giữa môi trường sạch đẹp này sự có mặt của các người đã làm nó bị vấy bẩn. Nói đoạn anh bật dậy cùng Zua đang đứng lãnh đạm chặn trước bọn chúng. -Cũng đúng lúc buồn chán... đành lấy các người làm trò tiêu khiển vậy.

...

-Hình như ngày càng đông thì phải !. Nguyệt bật dậy đi lại chỗ Thiên phía sofa, thur thả nhâm nhi một tách trà thơm, xem như ko có chuyện gì là quan trọng.

-Ừ... đối phó với chúng với chúng ta quá dễ dàng nhưng với số lượng đông như thế kiểm soát hơi khó với lại... ở đảo này hiện giờ có ko ít vam. Nói đoạn Thiên đưa mắt dăm chiêu, suy nghĩ đến một điều gì đó mà ko ai đoán được.

-Chẳng phải bọn chúng đã biến mất từ mấy chục năm trước... sao giờ lại bất ngờ xuất hiện... mà lại ngay trên lãnh thổ vampire.

-Đoán cũng biết có người cố tình đưa chúng đến... nhưng người này là ai và làm sao có thể sai khiến quân đội mà trước giờ ko hề nghe lệnh của bất kì ai ?. Phong xoay ghế hướng Thiên thắc mắc rồi cũng đứng dậy đi đến chỗ Thiên đang đứng cạnh cửa sổ.

-Người có thể làm chuyện này ko là cung chủ thì chỉ còn một người... Danh nói rồi cũng bật dậy như Phong, đi tới cửa sổ hướng mắt lên vầng trăng khuyết lưỡi liềm.

-... Lords Temporal !. Nguyệt đi đến tiếp lời.

TĐHP hùng dũng dằng hàng như đang chờ cái gì đó sắp sửa xảy ra.

...

Buổi tiệc vẫn diễn ra thật linh đình, ai ai đều vui vẻ, ko phải vì lý do của buổi party mà chỉ vì lý do đơn giản là vui vì tiệc. Chỉ có ba thân hình đang thu gọn vào một chỗ, ngồi im mà ko cử động, nổi bật ở ba người là sự bất mãn và dòng chữ đang in trên trán Tea Hìn, Hong và Bo:"Tự do muôn năm !!!"

Tâm trạng của Bo và Hong thì khỏi nhắc nhưng còn Tea Hìn, ngoài cái bất mãn khi bị giam cầm ở đây và chịu sự giám sát của mẹ mình thì trong lòng lại thấp thòm ko yên, lo lắng ngày càng cao.

-"Kì này... chết là cái chắc... lần đầu hẹn hò mà để Uyên nhi leo cây như thế... ". Vừa nghĩ đến tâm can lại bồn chồn ko yên. -"Mẹ ơi là mẹ... hại chết con rồi !"

...

-Grừ..ừ..ừ..ừ... tên đáng ghét... ko đến thì cũng phải báo cho ta một tiếng chứ... bắt đứng đây đợi như vậy há ?. Nổi tức giận sau bao nhiêu lần kìm nén giờ lại bộc phát, đã nhiên lần cô tự nói với mình là: "Một chút nữa thôi !... chỉ một chút thôi... nên hấn ko đến thì mình đi " rồi "Nhìn... ráng nhìn... có lẽ hấn bận việc đột xuất !" và "Bình tĩnh... chuyện đâu còn có đó..." " nhưng cuối cùng lâu thật là lâu vẫn ko thấy tâm hơi của Tea Hìn đâu, uất ức ko đợi thêm nữa quay người dậm chân thật mạnh đi thẳng vào trong.

Nhưng bước chân của cô từ từ chậm lại, quay lưng ngoắt đằng sau rồi bắt đầu dè chừng khung cảnh xung quanh, một điều gì đó bất thường, cô cảm nhận được rõ rệt.

Trong ko gian tĩnh mịch chỉ nghe thấy tiếng gió và tiếng xào xạc của lá cây thì tiếng kêu lạ bất ngờ vang lên làm người nghe sởn cả tóc gáy.

Một con, hai con rồi ba - bốn... n còn xuất hiện, đông như kiến đang từ trong các bụi rậm đi ra tiếng về phía Uyên nhi như cô chính là mục tiêu của chúng.

-Lũ vam quý !?... sao lại xuất hiện ở đây ?.

Ngó xung quanh thấy thật nhiều lũ vam quý còn gọi là vam cấp e do con người sau khi bị hút máu mà thành, nếu ko chết tức người đó sẽ thành vam ở cấp độ thấp nhất, cấp e.

Nhưng theo như cô biết thì hiện giờ làm sao còn bọn cấp e chứ, thiên hạ mấy chục năm qua thái bình, ko có bạo động, vam và người ko mâu thuẫn nhau và vam cũng ko còn đi hút máu người tùy tiện nhưng sao vam quý lại đông đến thế này.

Nhưng tình hình hiện tại ko tiện cho cô suy nghĩ lâu, đành đánh trước rồi tính sau cũng chưa muộn nhưng đông thế này, đánh làm sao cho hết đây, bọn vam quý ko hề biết đau và cũng đã mất hết ý nghĩ chỉ có cách là một phát dứt điểm chứ ko thể đấu sức với chúng.

...

Đang lo lắng ko biết giải thích ra sao với Uyên nhi về việc mình lỡ hẹn thì bản năng của một vam lại trỗi dậy. Từ từ cảm nhận xung quanh, đưa mắt nhìn khắp nơi thái độ nghi ngờ ngày càng rõ.

-Bo... .Khiều Bo.

Đang ngồi nói chuyện phiếm với Hong thì lại bị Tea Hin chỉ chỗ, bực mình hung hăng quay sang Tea Hin.

-Gi hã ? . Nét mặt vẫn hiện rõ sự bất đồng.

Nhưng khi thấy khuôn mặt ko biểu cảm của Tea Hin thì anh lại đơ ra, khó hiểu.

-Cậu im lặng... cảm nhận đi nào. Tea Hin nhắc, mắt vẫn dao dác nhìn quanh.

-Cảm nhận... cậu hâm à... cảm... .Định mở miệng mắng Tea Hin thì các gian quan của một vam mạnh mẽ đã đánh thức anh, như Tea Hin, anh cảm nhận thấy một luồng khí lạ.

Buổi party đang trong gian đoạn hưng phấn thì bỗng chốc lạ lắng đi dần cho đến khi hoàn toàn tĩnh lặng, có lẽ mọi người cũng như hai anh, cảm nhận được một điều gì đó đang tới, rất gần.

Hong cũng vậy nhưng lại rất trễ, khi thấy mọi người có biểu hiện là thì giác quan của cô cũng cho cô biết thứ mà mọi người đang biết. -Bo... Tea Hin... .

Bo ra hiệu im lặng khi Hong định nói gì đó, cô biết Bo đã nhận ra nên cũng im lặng theo lời anh.

Bất ngờ Tea Hin bật dậy quát lớn.

-ĐỪNG SÁT VÀO NHAU... MỞ TO MẮT RA QUAN SÁT THẬT KỸ CHUẨN BỊ HÀNH ĐỘNG !.

Mỗi lời nói anh thốt ra như một quân lệnh, hình tượng anh giờ thay đổi 180o như một tướng lĩnh chỉ huy cuộc chiến.

Mọi người từ từ thu hẹp lại phạm vi, đứng sát vào nhau.

Từ tứ phương tám hướng, những con vam cấp e dần dần tiến đến, mọi người được một phen bất ngờ vì sự xuất hiện của vam quý, thật khó tin nhưng lại là sự thật, tuy khó hiểu nhưng vẫn gọi binh khí của mình ra chiến đấu, mang danh là một thế giới của tiệc tùng nhưng vampire cũng là những chiến binh dũng mãnh ko loài nào sánh kịp, có thể đứng ngang hàng với những chiến binh của địa giới và thiên giới, mạnh mẽ ko gì cản ngăn, trong tam giới, thiên thần làm chủ thiên giới, ác quỷ làm chủ hạ giới còn hạ giới vampire là loài mạnh nhất và đông dân nhất và được coi và là chủ nhân của hạ giới. Sống trong sự bình yên mấy chục năm nhưng vẫn ko bị mài mòn đi sức lực.

Ở bốn nơi khác nhau: khuôn viên (Zua cùng chàng trai bí ẩn), kháng đài (TĐHP), khu vực của cung NP (Uyên nhi), và cuối cùng là khu vực giáp ranh giữa hai phe Hắc - Bạch (Tea Hin, Hong, Bo...v...v...)

Đây có phải cuộc tấn công mang tính toàn đảo?, cùng một lúc, cùng trên một quần đảo lại xuất hiện cả tá vam e, chuyện này do ai chủ mưu và dưới mục đích gì?.

Một đêm dài đằng đẵng, ánh đèn sáng chói cả một quần đảo, bao quanh đảo là một luồng khí đen hắc ám tượng trưng cho loài vam quý.

Ở khuôn viên, Zua và chàng trai bí ẩn cùng bọn vam quý đấu với nhau, tuy là hai người nhưng lại dư sức đương áp cả một số lượng khá đông, lên đến vài chục vam, dù vậy nhưng phe của Zua vẫn phải tổn hao nhiều sức lực mới có thể tiêu diệt triệt để đám loại binh này, vấn đề của hai người chỉ là thời gian.

Ở kháng đài, TĐHP hoàn toàn đứng ở thế thượng phong, ko một dấu hiệu nào cho thấy họ bị hao tổn sức lực, dùng những trận pháp độc nhất vô nhị dồn những con vam quý đến chỗ chết, cho chúng tự tìm đường đến chỗ chết chứ ko cần động tay động chân. Số lượng vài chục vam đang từ từ giảm đi và cũng chỉ cần thời gian thì trận pháp này sẽ hoàn toàn xóa sổ dấu vết bọn vam quý đang hiện diện tại đây.

Còn ở khu vực của cung NP thì Uyên nhi đang có dấu hiệu suy yếu sức lực vì số lượng vam e ngày càng đông còn cô thì chỉ một. Nếu cứ như thế này, cô sẽ ko thể chống đỡ nổi, nhưng trong tình hình cấp bách trí óc lại minh mẫn, lấy trong người ra một quả pháo và bắn thẳng lên trời, ánh sáng của pháo bay cao tỏa sáng trong vùng trời đêm.-Mong là cứu viện đến kịp... ko thể kinh động đến cung chủ !.

Cuối cùng là khu vực giáp ranh giữa hai phe Hắc - Bạch, nơi lực lượng vam quý và vam tham dự party nhiều nhất, kín cả một vùng sân rộng lớn. Tea Hin, Hong, Bo còn cả James và các vị tiền bối trong giới vampire (ba mẹ Yun, Bo, Tea Hin,...) đều hăng hái chiến đấu và tất nhiên phần thắng nghiêng về phe của Bo vì dù vam e vẫn là cấp bậc nhỏ nhất trong giới nên nó chỉ có ưu thế về số lượng chứ chất lượng thì phải xem lại.

Một buổi tối khá mệt nhọc với tất cả nhưng có lẽ vẫn ko là gì với hai người, ko cần lo lắng về diễn biến bên ngoài, ko cần suy nghĩ về điều đang xảy ra, ko cần cầm vũ khí ra chiến đấu, chỉ cần hưởng thụ thú vui khoái lạc của tuổi xuân đang trảng trể, vui đắp thêm tình cảm của mình, ko màng đến thế sự, ít nhất là hiện tại.

...gần 5h sáng...

Gần 5h sáng cũng là lúc mặt trời bắt đầu lộ dạng, tỏa những tia nắng ban mai đầu ngày xuống thế gian, soi rọi những góc ngách đã bị màn đêm che phủ nhưng chỉ riêng một chỗ là vẫn chìm trong bóng tối, vẫn bị ánh mây đen phủ lấp ko thấy được mặt trời hay ít nhất là một tia sáng nào qua kết giới và vẫn bị chìm vào trong bóng tối, màn đêm bí hiểm.

...Khuôn viên...

-Gần 5h rồi mà trời vẫn tối như vậy... quả thật là có vấn đề !. Zua thờ nhẹ, tuy đấu với lũ quái vật này ko khó nhưng bất lợi là chúng hơi đông mà trời thì cứ tối đen như mực trong khi cái kim đồng hồ trên tay đã chỉ đến phần đầu của số 5 (phần gạch ngang phía trên).

-Là ma pháp đã che đi ánh mặt trời nên trời vẫn cứ tối như ban đêm... có lẽ bọn vam quý và khí trời ở đây là do cùng một người gây ra. Chàng trai bí ẩn tiếp lời, người ko hề có một cái thờ nhẹ đủ biết công lực thâm hậu đến thế nào khi đấu với lũ vam suốt mấy tiếng liền mà ko mệt.

...Kháng đài...

-Thật tình... chuyện quái gì đây... 5h sáng rồi mà tối như đêm... ai lại đi bày cái trò này ko biết... lỡ mất giờ trà sáng của mình với cung chủ thì sao đây. Nguyệt hồn đổi nũng nịu nói, nhìn những con vam e cuối cùng đang ở trước mặt, nhìn chúng đang từ từ biến mất khi chạm vào đường ma pháp của mình thì máu lại sôi lên.

-Bình tĩnh đi Nguyệt... biết làm sao giờ... có người cố tình làm thế... tránh đâu khỏi. Phong lắc đầu thờ dài, nhìn điệu bộ của Nguyệt ko biết là cô muốn đến thưởng trà với cung chủ hay là muốn đến đó phá nữa đây.

-Nhưng cũng ko thể kéo dài mãi... ma trận ko chịu được lâu đâu... đến lúc đó lại phải lập thêm một cái khác... tốn công với thời gian lắm. Danh tuy bình tĩnh những cũng ko thể im lặng trước cảnh tượng này.

Chỉ có Thiên là ko than vãn gì, anh chỉ thốt ra duy nhất một câu, ko hơn ko kém. -Gần 5h rồi... thời gian vừa rồi chính là sự trừng phạt của người đối với chúng ta... tất cả chúng ta... chỉ ngoài hấn.

Ba người kia ko ai hiểu Thiên đang nói gì chỉ biết một điều là mình đang bị trừng phạt bởi "người" mà Thiên vừa nói đến.

...Khu vực cung NP...

Quân đội của NP đã hoàn toàn khống chế được số lượng vam quý nhưng vì trời vẫn tối đen như mực trong khi đã 5h sáng rồi đã làm ai ai cũng khó hiểu, mất bình tĩnh dần.

-Lạ quá... trời vẫn chưa sáng... nhưng đã gần 5h rồi mà... ko lẽ đồng hồ bị chết ?. Binh sĩ A nhìn đồng hồ lắm bảm.

Nhìn sang người bên cạnh. -Còn cậu thì sao ?.

-Như cậu thôi... gần 5h rồi !. Bs B bên cạnh.

Nhìn mọi người. -Còn mọi người ?.

-Vẫn như thế !. Mọi người đồng thanh.

Uyên nhi cũng ko tránh khỏi thắc mắc nhưng đột nhiên cô lại nhớ ra chuyện gì đó nên quay đi bắn thật nhanh vào bếp.

-Chuẩn bị điểm tâm sáng cho cung chủ mau.

Rồi chạy nhanh thật nhanh vào phòng nó chuẩn bị mọi thứ đợi nó và Yun dùng sau khi thức giấc.

...

Suối tóc dài màu bạch kim trải dài trên giường băng, cả thân người nằm trong vòng tay to lớn của Yun.

Tuy ko có ánh sáng của mặt trời rọi vào đánh thức nhưng theo bản năng và thói quen lâu ngày đã giúp nó thức dậy đúng giờ.

Cựa quậy người để biểu thị rõ dấu hiệu thức giấc và cũng là hành động đánh thức người con trai nằm cạnh.

Biết được chủ nhân đã thức giấc Uyên nhi theo như hành động hằng ngày đi vào trong phòng. Y phục của hôm nay, mọi thứ đã được cô chuẩn bị kỹ càng và cũng đã chuẩn bị thêm bộ y phục cho Yun.

Nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ của chủ nhân là cô lại cảm thấy vui nhưng còn chuyện ngoài kia cô ko dám nói liền sợ làm phiền.

Giúp chủ nhân thay y phục là chuyện tất yếu của người hầu khi mọi thứ đã hoàn thành thì chỉ còn giai đoạn là chải tóc thì cô lại bị Yun đá *** ra ngoài để anh thay cô chải tóc cho nó hôm nay.

-Uyên nhi đâu rồi... vẫn chưa xong mà ?. Nó thấy Yun đi vào nhưng chả thấy Uyên nhi đâu nên hỏi anh.

Đi lại khom người ôm trọn tấm lưng, đặt chiếc cằm của mình lên vai nó -Anh đã đuổi Uyên nhi ra ngoài rồi... hôm nay anh sẽ trở tài... hehe.

Sau một thời gian khá dài đối với nó khi làm tóc vì Uyên nhi làm cực nhanh thì tác phẩm của Yun đã hoàn thành, nhìn vào thấy mà sock.

-Lâu như thế mà làm chỉ vậy thôi à ?. Nó bắt ngờ trước tác phẩm của Yun.

-Vậy là tốt lắm rồi đấy... xem này. Cầm lên bím dài lên. -Ko phải vừa đơn giản vừa gọn gàng sao. Rồi để xuống thật nhẹ nhàng, cười mãn nguyện trước tác phẩm của mình.

Nó kĩ càng ngắm nghía lại bím tóc, quả thật rất đơn sơ lại gọn gàng, tóc thắt một bím tằm qua bên phải để trước người, nó là người thích sự đơn giản nên cũng hài lòng với tác phẩm của Yun.

...*khu vực giáp ranh giữa hai phe Hắc - Bạch...*

Mọi người gần như ko mất quá nhiều sức để tiêu diệt hoàn toàn những con vame này, có lẽ cuộc chiến kéo dài hàng tiếng đồng hồ cũng kết thúc thắng lợi. Nhưng nơi này cũng như những nơi khác trên đảo, đều chìm vào màn đêm tĩnh mịch, u ám trong khi kim đồng hồ đã chỉ đến gần 5h am.

-Bo à... trời hôm nay sao kì vậy... tối thui à. Hong thờ hồn hèn đi lại chỗ Bo trên tay vẫn còn cầm chiếc quạt cũng như binh khí của mình.

-Có gì đó bất ổn... thử hỏi những người khác xem sao. Nói rồi anh cùng Hong đi lại chỗ của bà Kang và những tiền bối trong giới hắc - bạch, Tea Hin cũng vừa lúc đi lại và cũng mang theo một thắc mắc như mọi người.

...

-Tạm ổn !. Sôi mình trong gương, chiếc gương phản chiếu hai khuôn mặt tuyệt mỹ, nhìn Yun qua gương, biểu hiện khuôn mặt biến đổi sau câu "Tạm ổn !" của nó rồi đứng dậy thẳng bước đi ra phía cửa.

Yun nhìn theo người con gái đang từ từ lướt đi trông thật nhẹ nhàng, uyển chuyển. -Chỉ tạm ổn thôi sao ?... chắc. Lắm bầm xong thì cũng nhanh chân chạy theo bắt kịp nó, một trắng tinh khôi, một đen huyền bí hướng cánh cửa chính lớn mà đi, đi qua chậu kiêu đầu tiên trong 10 chậu bạch hồng đặt từ cửa vào trong lối đi xen kẽ với 10 cái bình lớn bằng ngọc thạch trắng đặt cách đều nhau.

...

-Haha... để ta xem chúng ứng phó thế nào với món quà đặc biệt của ta... nhưng con thú cưng của ta đã sử dụng mấy chục năm qua... đâu chỉ thế.

Tiếng cười man rợn lan rộng khắp căng phòng lạnh lẽo.

...

Bên ngoài bầu trời vẫn tối đen, cả quần đảo đều chìm vào ko khí âm u khó đoán, hơi lạnh ngày càng rõ rệt, mọi người mang trong mình một nỗi bất an khó tả, sợ sệt ngày càng dâng cao.

Thời gian như ngưng đọng, mọi vật như dần dần đóng băng để chờ đợi chuyện sẽ xảy ra.

Bước chân nhẹ nhàng lướt trên sàn gỗ trắng...Bước qua chậu bạch hồng đầu tiên. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Bàn chân vẫn trụ vững. Bước chân nhẹ nhàng lướt trên sàn gỗ trắng...Bước qua bạch ngọc đầu tiên. Cây cối tiếp tục lay động mạnh theo gió...Bàn tay khẽ nắm chắc. Bước chân chậm rãi lướt trên sàn gỗ trắng... Bước qua bạch hồng thứ hai. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Đôi ngư để mở ko động. Bước chân nhẹ nhàng lướt trên sàn gỗ trắng...Bước qua bạch ngọc thứ hai. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Mái tóc lạnh lẽo đánh nhịp. Bước chân nhẹ nhàng lướt trên sàn gỗ trắng... Bước qua bạch hồng thứ ba. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Từng lớp vải phơ trên người bất động. Bước chân nhẹ nhàng lướt trên sàn gỗ trắng... Bước qua bạch ngọc thứ ba. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Bụi rậm vang bước. Bước chân nhẹ nhàng lướt trên sàn gỗ trắng...Bước qua bạch hồng thứ tư. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Mùi hôi sọc vào mũi. Bước chân nhẹ nhàng lướt trên sàn gỗ trắng...Bước qua bạch ngọc thứ tư. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Từng từng lớp lớp xông lên. Bước chân nhẹ nhàng lướt trên sàn gỗ trắng...Bước qua bạch hồng thứ năm. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Những chiến binh vĩ đại bước vào con đường sinh tử. Bước chân nhẹ nhàng lướt trên sàn gỗ trắng...Bước qua bạch ngọc thứ năm.

Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Khuôn mặt ác quỷ ngày một đông. Bước chân nhẹ nhàn lướt trên sàng gỗ trắng...Bước qua bạch hồng thứ sáu. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Những giọt mồ hôi chợt tuôn trào. Bước chân nhẹ nhàn lướt trên sàng gỗ trắng...Bước qua bạch ngọc thứ sáu. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Nền đất lạnh, xác chặt kín. Bước chân nhẹ nhàn lướt trên sàng gỗ trắng...Bước qua bạch hồng thứ bảy. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Ánh sáng từ sắc lóe sáng, ma pháp mờ. Bước chân nhẹ nhàn lướt trên sàng gỗ trắng...Bước qua bạch ngọc thứ bảy. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Luôn khi đến mạnh bạo đánh bầy từng vam quỷ.. Bước chân nhẹ nhàn lướt trên sàng gỗ trắng...Bước qua bạch hồng thứ tám. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Chiếc quạt điện cuốn chém. Bước chân nhẹ nhàn lướt trên sàng gỗ trắng...Bước qua bạch ngọc thứ tám. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Quái vật tan biến trong ánh sáng từ sắc. Bước chân nhẹ nhàn lướt trên sàng gỗ trắng...Bước qua bạch hồng thứ chín. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Xác ko trông từng chút gục. Bước chân nhẹ nhàn lướt trên sàng gỗ trắng...Bước qua bạch ngọc thứ chín. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Thanh kiếm sắc nhọn mạnh bạo tách đôi thân vam quỷ. Bước chân nhẹ nhàn lướt trên sàng gỗ trắng...Bước qua bạch hồng thứ mười. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Thổ kiếm vụt mạnh qua từng thân xác. Bước chân nhẹ nhàn lướt trên sàng gỗ trắng...Bước qua bạch ngọc thứ mười. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Từng xác khô lũ lướt xuất hiện trên chiến trường còn đang dở.

Cô gái vận bộ cánh vàng mạnh mẽ đẩy cửa..Cánh cửa hé mở dần. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Mồ hôi tuôn chảy trên những vằn trán của các chiến binh anh dũng thiện chiến. Cánh cửa to lớn màu bạch bật mở...Toàn cảnh cách xa vài mét thu gọn vào hai đôi ngư tuyệt đẹp. Cây cối vẫn lay động mạnh dần theo gió...Cơ tim đập liên hồi. Một trắng, một đen ló dạng dưới bầu trời tối...Đôi mắt màu đỏ chợt lóe sáng. Cây cối dần lắng xuống...Bầu trời với những đám mây đen mất dần. Ánh nắng tinh mơ soi nơi tâm điểm, nâng niu sợi tóc dài, loan rộng dần trong ko khí...

Nhịp tim hạ, tay ngừng động, chân ngừng đi, mắt khẽ khép tận hưởng ánh mặt trời do "người" ban tặng, vũ khí hạ, vam e dần tan biến, cả quần đảo sáng bừng trong nháy mắt.

Buồn chiến trường hoàn toàn trở lại trạng thái bình yên vốn có chứng tỏ cuộc chiến kết thúc, kiếp nạn đã qua và sự trừng phạt kết thúc, đón sự ban ơn của "người".

Chương 87:

Pass 1: Chủ Nhân Tham Chiến.

Sau cuộc hỗn độn vừa qua đảo cũng trở lại với trạng thái bình thường như thường ngày để có thể bước vào trận chiến cuối cùng, cuộc chiến mang tính chất quyết định.

Kháng đài từ vắng bóng người đã dần đông đúc đến lúc chật kín hẳn. Bà Kang cùng một số người của Hắc lâm cũng vừa lúc đến.

Bên NP, ông Miss bà Simon cùng, và các quân gia còn lại cũng bất ngờ xuất hiện làm ai nấy đều ngạc nhiên nhưng vẫn ko hề biết nguyên nhân tại sao họ lại lộ diện cùng lúc.

Ko khí kháng đài dần nóng lên vì sự hồi hộp chờ đợi của mọi người về hai nhân vật tham chiến lần này, họ là ai và như thế nào ?

Bo, Tea Hin, Hong, Sol Hy, Harum cũng xuất hiện, các thủ lĩnh những gia tộc lớn cũng tụ họp đông đủ, có thể nói hôm nay chính là ngày xum họp của tất cả vampire trên thế giới.

Zua cùng chàng trai bí ẩn đứng trên kháng đài ở một góc khuất tiếp tục công việc quan sát của mình.

-Cung chủ... người thầy đồ đi ạ !. Uyên nhi từ trong bước ra, nhìn cô nàng đang từ từ nhâm nhi tách trà thơm nóng nghi ngút khói.

Đặt tách trà xuống, ko nói một câu thì đứng dậy tự nhiên đi vào, đôi môi xinh đẹp vẫn khép chặt.

Yun nhìn theo bóng nó lòng lại thấy bồn chồn, bất an, tâm cangh anh mách bảo một điều gì đó bất ổn.

Nhưng có một điều kì lạ là bình thường vào giờ này nó đâu đi thầy đồ, sao hôm nay lại khác, hay nó muốn ra ngoài kháng đài xem trận đấu cuối cùng, dù gì nó cũng mang thân là cung chủ, anh nghĩ vậy.

Một lát sau, từ trong Uyên nhi đi ra, nói với anh là nó bảo anh ra kháng đài, ko cần đợi nó và tất nhiên là anh nghe theo răm rắp ko một nghi ngờ.

Bóng anh vừa khuất khỏi khu vực của NP thì bốn cái bóng cao thấp theo làn hoa tứ sắc xuất hiện trước phòng nó, chờ trước cửa một lát thì Uyên nhi một lần nữa đi ra, cuối đầu chào bốn người cũng như dấu hiệu mời họ vào trong. Bốn thân ảnh khuất dần sau cánh cửa đang khép chỉ còn cô gái vận bộ cánh màu vàng đứng trước cửa trong thật nghiêm nghị.

...Khu vực Hắc lâm...

Trước gương, một cô gái với bộ chiến phục màu lam ôm sát thân người lộ những đường công cụ chuẩn của cô thể thon gọn, thanh kiếm có viên ngọc màu xanh lam nổi bật, đôi mắt của biển cương nghị nhìn vào thân hình trong gương tỏ vẻ hài lòng.

Xoay người cô bước đi và khuất dần sáu cánh cửa gỗ to lớn.

...Kháng đài...

Ko khí giờ ko còn ồn ào mà tĩnh lặng dần bởi vì khắp nơi đều đầy rẫy cảm vệ của NP, những cảm vệ với những chiếc huy chương bậc cao, những cảm vệ thuộc hàng khá cao trong quân đội hùng mạnh ấy đang sừng sững đứng canh tại lối đi của NP và nơi của các vị quân gia.

Bầu trời hôm nay cũng như hôm qua, trong xanh nhưng nắng có phần gắt hơn vì trời đã trưa dần, trong ko gian trong lành, những cánh hoa xanh, đỏ, tím, vàng bất chợt hiện ra rơi khắp sân, ai cũng hoan mại vì hiện tượng tuyệt đẹp trước mặt, ngay cả các quân gia cùng bà Simon, Tea Hin và mọi người, nhưng sau sự bất ngờ ấy thì bà Simon và các quân gia đứng dậy mặt nghiêm nghị đi, bốn thân ảnh khoát lên mình bốn bộ pháp y thù hình Thanh Long - Bạch Hổ - Huyền Vũ - Chu Tước hùng dũng xuất hiện trong lan hoa tứ sắc, tất cả mọi người đều ô lên bất ngờ, hai khuôn mặt quen thuộc, Danh, Nguyệt thì ko nói gì nhưng sự xuất hiện của hai chàng trai xinh đẹp kia chính là nguyên nhân của mọi sự chú ý, họ đẹp như tượng khắc, vẻ đẹp của thần thánh. Mạnh mẽ sải bước đến nơi của NP tộc, đi ngang qua các quân gia và bà Simon, mọi người cung kính cúi đầu chào họ rồi cùng họ ngồi vào vị trí của mình.

Bên Hắc lâm, James xuất hiện với bộ chiến y của mình cùng vài người hầu đi sau, một người trong đó hai tay cầm theo thanh kiếm của cô, kiếm thì bất kì ai trong giới vampire đều có, nhưng họ còn có một binh khí riêng theo bản chất của mình, điển hình như James, cô thuộc hệ Điện nên vũ khí là lôi kiếm, ko phải ai cũng có vũ khí riêng. Kiểu ngạo trước mọi ánh nhìn, cô đi đến chỗ ngồi của mình, thanh thần ngồi lên.

-James?... cô ta tham chiến à ?. Tea Hin bất ngờ hỏi.

-Ừ... nhìn là biết. Hong chán nản nói.

-Học cùng cô ta lâu thế mà ko biết sức mạnh của cô ta tới đâu. Bo chen vào nói tiếp.

-Cô ta ko phải loại vừa đâu... ko như bề ngoài chúng ta thấy... cô ta mạnh hơn nhiều so với những người kia... các cậu cũng chưa chắc thắng được cô ta đâu. Từ đâu Yun nhảy vào nói tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế cạnh Tea Hin.

-Wow... thật sao ?. Tea Hin, Bo, Hong bất ngờ đồng thanh trước sự xuất hiện của anh cũng như những lời anh vừa nói.

-Nhưng ko biết Tara cử ai ra tham chiến... ko lẽ là hai người con lại trong TĐHP ?. Nhìn qua nơi của NP, Yun nói tiếp.

-Chả biết... làm sao đoán được tâm ý của cậu ấy chứ. Hong nhún vai nói.

...

-Chủ nhân... người nghĩ hôm nay cô ta sẽ xuất hiện sao ?. Tiếng Lão Back vang lên trong đám kháng giả, nhìn người đang ông to lớn khoát lên người cái áo choàng che kín người mà cung kính nói.

-Tất nhiên... nhưng ta ko biết cô ta sẽ xuất hiện trong thân phận nào thôi.

-Ý người là ?.

-Người xem ắc sẽ biết.

...

Thêm một lần nữa, trong làn gió trong lành, những cánh hoa bắt đầu xuất hiện và rơi, những cánh hoa trắng tinh khiết lạnh lẽo, bàn chân với đôi ủng trắng cao qua đù gối, bộ đồ liền ngắn ôm sát bắp đùi, ôm sát ngực với những đường hoa văn tinh tế, chiếc áo khoác ngoài dài đến gót chân, tay áo sấn cùng một chiếc găng tay trắng nổi bật với chiếc nhẫn to lớn màu đỏ rực.

Giữa sân, thân ảnh cô gái đứng trong làn hoa hồng, mái tóc cột cao để lộ vàng trắng nổi bật với viên hắc thạch nằm giữa những họa tiết khác, đôi mắt màu đỏ của ngọc rubi luôn để mọi vật ngoài tầm mắt, vô hồn, lạnh lùng đầy ngạo mạn.

Ko một còn mắt nào rời khỏi, ko một cái thờ nào mạnh mẽ, ko một tiếng động nào phát ra, nó là tâm điểm, là sự chú ý của mọi ánh nhìn, là người mà ko một ai trong nơi này sánh bằng, từ vẻ uy nghiêm, cao ngạo đến vẻ thuần khiết như băng đá, từ vẻ đẹp bên ngoài đến sức mạnh bên trong, hàn khí lấn áp cả trời cao.

Mạnh mẽ sải bước đến chiếc ghế cao nhất bên phe NP, lạnh lùng lướt nhan qua những thân ảnh đang khụy người cúi chào mình.

Ngược đôi mắt nhìn theo cô gái đang sải bước trên nền thảm trắng nổi bật trên thảm đỏ. Nhìn mái tóc óng ánh màu bạch kim trước nắng đang đung đưa từng nhịp theo bước chân, chàng trai bí ẩn đứng khuất ở một góc xa như đứng hình, mọi thứ xung quanh như ko tồn tại, cái tồn tại duy nhất trong mắt anh là cô gái đó, cô gái để lại cho anh cái ấn tượng sâu sắc ngay lần đầu tiên gặp.

Nhìn biểu hiện lạ thường của chủ nhân cuối cùng Zua cũng hiểu thế nào là tình yêu sét đánh. Anh chỉ biết lắc đầu rồi quay lại chú ý đến cô gái đang lãnh đạm yên vị trên chiếc ghế bằng bạch ngọc.

-Tara... . Nhìn cô gái đã gây ra cho anh ko biết bao nhiêu đau khổ, làm anh từ bỏ đi sự ăn thua trong học đường để anh chỉ nghĩ về cô mặc dù anh ko chím được một vị trí nhỏ nào trong tim cô, trong trái tim lạnh như hóa đá ấy có lẽ chỉ chứa duy nhất hình ảnh của người con trai đó, người làm anh ganh tỵ về mọi mặt - Kang Yun.

Một bàn tay to lớn bất ngờ đặt lên vai, theo phản xạ anh xoay người, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt anh là...

-Anh ?.

-Anh biết thế nào em cũng đến đây... Woo à... em vẫn chưa quên được Tiểu Bạch sao ?.

Khuôn mặt trầm tư rồi chuyển sang tối dần. -Làm sao quên được... cho dù muốn quên nhưng hình ảnh của cậu ấy cứ hiện lên trong tâm trí em... em ko quên được... emko làm được anh à.

...

Người đang ông tuổi trung niên được em là trong tài cầm chiếc micro nói lớn: -MỖI NGƯỜI THAM CHIẾN CỦA HAI BÊN RA NGOÀI KHÁNG ĐÀI ĐỀ GIAO ĐẦU HIỆP THỨ NĂM CÙNG LÀ HIỆP CUỐI CÙNG QUYẾT ĐỊNH THẮNG THUA.

Sau lời nói ấy, James kiêu ngạo tự tin đứng dậy, chìa tay ra để người cầm thanh kiếm của mình đặt lên vào rồi sải bước ra ngoài, bước lên tận đá cao cách mặt đất chừng nửa mét.

Mọi ánh nhìn đều dồn vào người của NP tộc, ai sẽ là người tham chiến ?.

Vài phút sau, từ trong một thân ảnh nhỏ bé bước ra, thẳng tiến đến chỗ tận đá còn lại đối diện James, nơi cô đang đứng, sự xuất của cậu bé lạ mặt mà ko phải người trong TĐHP khiến ai ai cũng thắc mắc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97

Cậu bé vẫn nghiêm nghị đứng đó, ko một cảm xúc biểu lộ, ánh mắt hoàn toàn bị khép kín một cách vô hình khiến người nhìn vào ko thể đoán được tâm ý, có lẽ người có thể luyện cho một đôi mắt trong sáng của trẻ con ra như thế chỉ duy nhất một người - cung chủ NP tộc.

Chỉ thẳng mặt đối thủ. -Người tên gì?... là người của NP ?. James lạnh lùng hỏi.

Ko nhanh, ko chậm, đôi môi nhỏ bé từ tốn nhép. -Tên?... cô muốn hỏi tên nào... Jin Bin của Jin tộc... .Nói đoạn cậu ngừng lại, tuy mắt ko hướng nhưng tâm lại hướng hoàn toàn vào người đàn ông trên kháng đài.

Và người đàn ông đó ngay lập tức bồn chồn vì nghe đến cái tên Jin Bin của Jin tộc, một trong những gia tộc có tiếng từng bị ông sát hại. Nhưng ông vẫn có thể giữ bình tĩnh mà để mọi suy nghĩ diễn biến trong lòng.

Ko chỉ ông là có một cảm xúc lạ mà hầu như toàn thể điều thế, Jin tộc, tuy tộc ko quá mạnh đến nỗi sánh ngang với Kang tộc, Lee tộc nhưng cũng đủ sức sánh vai cùng Song tộc, Hwang tộc, tiếng tăm của Jin tộc ko kém gì và tộc này càng nổi hơn khi bị diệt vong, ai cũng biết toàn gia tộc này đều mất mạng một cách bí ẩn nhưng nay lại xuất hiện một người tên Jin Bin, phải chăng đây là hậu duệ của tộc và cũng là người duy nhất sống sót trong trận thảm chiến kia.

-Người nói người là người của Jin tộc vậy tại sao lại thấy NP tộc ra tham chiến ?. James gắng hỏi, tỏ lòng nghi ngờ đến Bin.

-Ta vẫn chưa dứt câu... người đầu cần vội. Từ tốn Bin nói.

-Ta tham gia trận đấu này ko phải dưới thân phận là Jin Bin của Jin tộc mà là Nam Phong Quân của NP tộc !. Lời nói vừa thốt ra từ miệng của một đứa trẻ đã làm chấn động toàn thể kháng đài, nói như thế có nghĩa là Jin Bin của Jin tộc nay đã trở thành người của NP tộc, ko những thế cậu còn được mang cái họ NP quyền quy.

Nhưng thông tin sock nổi vừa rồi lại ko đáng là gì đối với cô, ngay cả Nam Phong Từ Y và NP tộc cô còn như thế thì Nam Phong Quân, một cậu bé của Jin tộc được thay tên đổi họ cũng chẳng là một tin tức gì quan trọng cho mấy, thoạt đầu cô chỉ bất ngờ vì có thêm sự xuất hiện của Nam Phong Quân trong khi NP trước giờ chưa có trường hợp như thế.

Lạnh giọng cô nói -Mặc kệ người là ai ta ko quan tâm... danh phận thì được gì... cái ta quan tâm là thực lực của người...để xem người được gì khi mang theo cái danh phận ấy.

Câu nói của James làm cho cả khán đài dần chìm vào im lặng, quay về với chủ đề chính hôm nay, trận đấu quyết định.

Chủ tịch hội đồng hắc lâm cũng chính là người sẽ tiếp nối cơ đồ của tộc Tudor - James Tudor, thực lực vô cùng bí hiểm vì ít khi tiết lộ. Và một người là nhân vật đình đám với danh Nam Phong Quân cũng tức là con trai trưởng của Jin tộc - Jin Bin, thực lực càng khó đoán hơn vì hầu như chưa bao giờ được tiết lộ kể cả trước đây và bây giờ.

Vì là trận đấu mang tính quyết định nên địa hình thi đấu hoàn toàn khác, nó chính là một phần của địa hình thi đấu giữa các học viện. Chỉ vờn vờn hai tảng đá lớn nơi hai nhân vật chính đứng cộng thêm vài tảng đá to nhỏ nhiều hình thù khác nhau chung quanh, tất cả được bao bọc bởi một kết giới vô cùng vững chắc.

Trọng tài bước ra khỏi vòng kết giới lớn để kết giới đóng lại, khi kết giới đóng lại có nghĩa là trận đấu đã bắt đầu, nhưng địa hình đấu đơn giản như thế, kết giới khóa chặt, mọi thứ trong vòng kết giới dần dần nâng lên cao lơ lửng giữa không trung, hai tảng đá của hai bên và mọi thứ đều tự do lơ lửng trong vòng kết giới, chuyển động tự do và vô hướng, tạo nên một môi trường chiến đấu đặc biệt cho phép lưu thông hơi thở.

Mọi con mắt nhìn theo hai tảng đá lớn nhất, đứng trên là hai nhân vật quan trọng trong vòng chung kết này. Hai thân ảnh vẫn đứng yên bất động, có lẽ các cao thủ đều như thế, trước khi làm bất cứ hành động nào họ đều luôn quan sát thật kỹ từ những gì tồn tại xung quanh đến mục tiêu của họ, sơ suất nhỏ của mục tiêu chính là lúc họ hành động.

Ko quá 10 phút, James lại là người mất kiên nhẫn trước tiên, đạp mạnh lên mặt đá phi người về phía trước, thanh kiếm ưa dùng cũng đồng loạt hiện thân nhắm thẳng Bin, người kiếm như một mũi tên sắc nhọn lạnh lùng.

...

-Back... mọi thứ đã chuẩn bị đến đâu rồi. Đôi mắt âm u màu xám xịt bị che khuất bởi cái nón của chiếc áo choàng vẫn luôn nhìn xuống nơi hai thân ảnh bên trong vòng kết giới.

Nghiên người cúi nhẹ. -Dạ mọi thứ đã đâu vào đó... chỉ chờ lệnh của chủ nhân. Bên cạnh, cũng một thân người bị một chiếc áo choàng che đi.

Hài lòng ông gật nhẹ đầu, khóe miệng bất chợt hé lên nụ cười gian ác ẩn chứa nhiều âm mưu khó lường.

...

Cùng thời điểm đó, khi khóe miệng của ông vừa tắt thì đôi môi kiều diễm cũng nhẹ nhàng cong lên ẩn chứa nhiều huyền cơ không ai lường.

...

Bin vẫn đứng đó mặt dù James đã tiến đến gần, có lẽ cậu không có ý định tấn công ngay, chỉ ngã người về sau né đi thanh kiếm nhọn để cả James và thanh kiếm bay về sau và dừng chân trên một hòn đá nhỏ bay lơ lửng.

Tảng đá lớn nơi Bin đứng như hiểu chuyện cũng xoay về phía sau, đối mặt với James cách đó không xa. Khuôn mặt vẫn bình tĩnh đến khó hiểu của Bin càng làm James tức tối.

Tiếp tục James nhấc người ra khỏi hòn đá nhỏ, đẩy nhanh tốc độ bắn thẳng đến Bin, mũi kiếm liên tục xuất hiện những tia màu xanh lục thể hiện màu của sức mạnh.

Bin lại một lần nữa không đánh trả, lộn người lên cao để mũi kiếm sắc bén lướt nhanh dưới chân mình cùng James. Thêm một lần nữa Bin không đánh trả James căng bức tức, dừng chân tại vị trí cũ của mình nhìn cậu con trai đang nhẹ nhàng đáp xuống.

-Thật ra người có muốn đánh hay không ?.

Bin khẽ cười trước sự tức tối của địch, người ta nói, chỉ cần ý chí con người lung lay thì phản thắng nghiêng về địch, giờ cũng thế, sự nhẫn nại chính là vũ khí mạnh nhưng khi nó mất đi hay yếu dần thì sơ hở của con người sẽ ngày càng thêm nhiều, vampire cũng thế, rất nhiều chân lý của loài người đã ăn sâu vào lối sống, hoạt động của vampire.

-Làm gì có luật không cho né chứ... người vội làm chi... chỉ mới bắt đầu thôi mà.

...

-Chà... nhìn Bin chừng chắc hơn trước nhiều. Nguyệt miệng cười toe toét, hớn hở nhìn cậu bạn.

-Ừ... nhưng đạo này cậu ta ở đâu mà đột ngột xuất hiện không biết. Danh tiếp lời.

-Cái này thì hỏi cung chủ là biết chứ gì. Nguyệt than nhiên đáp trả.

-Nếu hỏi được thì em đi mà hỏi.

-Thì hỏi là được sao... hỏi thôi mà... chẳng lẽ thế cũng không được. Nguyệt mạnh miệng nói.

-Thử rồi biết... cạy miệng cung chủ là một điều khó nhất trên đời. Danh thân nhiên nói lại.

-Giờ chứ... chuyện này ko lẽ cũng ko được biết.

Những vai, suy nghĩ đến những lời của Phong, đúng là ko thể nào cải lại Nguyệt, chuyện nhỏ nói to, chuyện ko thành có, ko gì là ko nói được, chỉ khi nói chuyện với cung chủ Nguyệt mới ko nói lại.

...

Ánh mắt đùa cợt thoáng biến thành một đôi mắt nghiêm nghị, trong vòng kết giới với khoảng không gian rộng lớn, cuộn phong như nổi dậy, thân ảnh bé nhỏ của bin sừng sững trong ko gian đầy gió mạnh, thanh Thiên kiếm, thanh kiếm nổi bật bởi một ấn dấu hình mặt trời, cả thanh kiếm hắt lên một màu đỏ đen xen lẫn.

Sự xuất hiện của thanh Thiên kiếm ấy như một sự kích thích làm thanh kiếm của James nóng dần lên đến cực độ của sức mạnh. Chắc rằng thanh Thiên Kiếm này là một loại vũ khí kích thích sức mạnh của các binh khí khác.

Ko khí ngày càng nóng lên, một phần là do sức nóng của hai thanh kiếm, phần còn lại là do sự hồi hợp của các kháng giả. Bàn tay nhỏ nhắn chắc nịch cầm thanh guom, mạnh mẽ hướng kiếm thẳng tiến về James, James cũng đáp trả, hướng kiếm về phía Bin, hai mũi kiếm đồng loạt hướng về nhau, màu xanh lục và màu đỏ đen phát ra từ hai thanh kiếm cũng hòa mình vào trận đấu, người đấu với người, guom với guom, khí với khí, bên nào mạnh hơn, bên nào yếu hơn ?.

Khi hai người chỉ còn cách nhau vài mét, kiếm tách ra khỏi người tự động đấu với nhau, hai loại khí mạnh mẽ hòa vào nhau tách ra một hướng khác, cuối cùng chỉ còn Bin và James đấu với nhau. Chân phải của James và chân phải của Bin mạnh mẽ đá thật mạnh vào nhau để thân người nghiêng về hướng ngược lại, cuối cùng là hai bàn chân trái dùng lực đẩy nhau tại đế gầy khi chân phải hạ xuống sau cuộc va chạm mạnh, cả hai mượn lực của nhau tại chân trái trong cú vừa rồi đẩy người ra xa.

Tia lửa phát ra từ thanh Thiên Kiếm và thanh Lôi kiếm ngày càng nhiều, bao quanh hai thanh kiếm ấy là hai luồng khí khác màu. Trận chiến này ko phải do chủ nhân của nó tham gia mà ngay của nó cũng phải hòa mình vào cùng chủ nhân. Vũ khí phải đồng tâm với ý chí của chủ nhân thì mới phát huy sức mạnh đến cực điểm

Kẻ tung người hứng, người ra đòn kẻ đỡ đòn, kéo dài hơn nữa tiếng đồng hồ những sức lực hai bên vẫn ngang nhau, ko ai thua ai, vũ khí cũng trở về bên chủ nhân của nó, bao bọc kiếm và người chính là luồng khí đặc trưng của họ như ngọn lửa bùng cháy phừng phực một vùng trời ôm trọn thân người bên trong.

...

Ngay thời điểm đấu trường lên đến đỉnh điểm thì một nụ cười gian tà lại xuất hiện nơi hai con người bị che kín bởi hai chiếc áo choàng rộng lớn.

...

Cũng tại thời gian đó, ở một địa điểm khác, đôi ngư màu đỏ của lại ngọc trong suốt như đậm dần, hàng mi dài khẽ chớp nhẹ, đôi mắt vô hồn hướng đến một khoảng trời xa xăm nào đó chứ ko phải là hai thân ảnh bên trong vòng kết giới, đôi mắt như ko thấy.

...

Lãnh khí hai bên ngày càng lớn, lớn đến nỗi người nhìn vào cũng ko khỏi rùng mình.

Những cây cột lớn dài bao bọc quanh sân đấu chụm lại nhau trên đỉnh đầu Bin và James, cũng chính là những thanh cột giữ màng kết giới, nó như một cái lồng nhốt hai thí sinh bên trong, một cái lồng lớn được những cây cột to trụ vững.

Ở một góc cột, nền cột khẽ nứt nhẹ, từ từ những đường nứt ấy lan rộng và lan xa hơn, theo đường cột hướng lên trên.

Màng giao đấu tiếp tục diễn ra, Bin và James kịch liệt ra đòn ko một chút nhân nhượng, tiếng va chạm của hai vật cứng vang lên ầm ỹ, những quả cầu ánh sáng cũng lần lượt được bắn ra phát ra tiếng ầm ầm khi chúng chạm vào nhau, những hòn đá nhỏ dần dần bị phá hủy, chỉ duy nhất hai tảng đá lớn nơi James và Bin đứng là ko hề gì.

Nhưng họ đành phải dừng tay bởi tiếng rung mạnh của mặt đất dưới chân mình, và tiếng nứt mạnh mẽ của những thanh cột bên trên đỉnh đầu, lưới kết giới như bị nhiễm bởi một nguồn điện ko rõ nguyên nhân, mọi người xâm xì to nhỏ về hiện tượng này.

Bo đứng bật dậy. -Kết giới có vấn đề rồi... mau kêu hai người đó tránh đi.

Ko chỉ anh nghĩ thế mà mọi người ai cũng vậy, nhưng có lẽ Bin và James ko ngại gì với cảnh tượng này mà mặc kệ, tiếp tục giao đấu.

-Dừng sao... vẫn chưa kết thúc mà. James mạnh miệng, để lộ hàm răng trắng với hai chiếc nanh dài nhọn.

-Đúng vậy... phải biết thắng thua rồi mới kết thúc chứ. Bin cũng đáp trả.

Mặt kệ mặt đất ngày càng rung chuyển mạnh, những thanh cột có dấu hiện nứt gãy, màng kết giới ngày càng thêm nhiều luồng điện mạnh và lớn liên tục xẹt trên mặt kết giới, trận chiến bên trong ngày càng hấp dẫn khi có ngoại cảnh hùng hồn này, kháng giả kẻ đứng người ngồi thấp thòm ko yên với cảnh tượng huy hoàng trước mặt, chắc rằng khi nó kết thúc thì chận đấu hôm này sẽ được đưa vào sách sử.

TDHP cũng ko khỏi bất ngờ như mọi người, các quân gia NP cũng ko ngoại lệ, chỉ có duy nhất một người đó chính là cô cung chủ quyền quy thông thả ngồi trên ghế bạch ngọc.

Yun đưa đôi mắt nhìn nó, nhìn về vô tư ko lo âu của nó rồi nhìn cảnh giao chiến bên trong kết giới, lòng thêm một nỗi thắc mắc khó giải. Người con gái anh yêu, lạnh lùng đến thế này sao, có lúc anh ko dám nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng của nó, một khuôn mặt ko biểu cảm, giận dữ, tức tối,... ko một lần có, như một bức tượng hoàn mỹ ko biết gì đến cảm xúc, nhưng ít nhất cô luôn mỉm cười với anh, có lẽ anh chỉ cần ở cô như thế.

...

Những quả cầu ánh sáng liên tục bắn vào nhau, đẩy nhau về một hướng khác và đập mạnh vào những cây cột đang nứt dần kia càng làm khung cảnh hùng hồn này ngày càng dao động mạnh.

Đến khi 10 thanh cột như ko thể trụ vững, dần dần tách rời nhau rồi lần lượt rơi xuống. Chiếc lồng khổng lồ dần dần sụp đổ.

-Trời ơi... kinh khủng thật. Những tiếng xì xầm, nói to ngày càng nhiều, ai ai cũng khiếp sợ thay vì thấy hấp dẫn như ban nãy.

-Họ còn định đấu tiếp sao ?.

-Nguy hiểm quá !.

-Mau bảo họ dừng lại đi.

...

Tại khu vực hắc lâm, ai cũng thấp thòm ko yên, ý định ngừng cuộc giao chiến này ngày càng lộ rõ.

Bo, Tea Hìn với ý định ngăn cản hai người họ lại ngày càng lớn, nếu như Yun và Hong ko cản thì họ cũng xông vào lôi hai người này ra rồi.

-Ngày Yun... cậu định mặc cho họ chết như thế à ?. Bo quát.

-Bình tĩnh nào... cậu nghĩ cậu có thể làm gì... nếu muốn ra thì họ đã tự ra rồi... họ ko muốn ko ai ngăn được họ... cậu vào đó cũng ko giúp ích gì đâu. Nói đoạn ánh mắt anh hướng đến cô gái ở khu vực NP. -Người có thể ngăn cản họ chỉ có cô ấy mà thôi.

Ko lâu sau, kết giới cùng 10 thanh cột cao gần như sụp đổ hoàn toàn, mặt đất rung chuyển mạnh, lan đến cả phạm vi xung quanh, tạo nên một chấn động mạnh, giờ đây chỉ có bụi dây kìn cả một vùng lớn nơi mọi thứ sụp đổ. Mọi người nghĩ rằng cuộc chiến này đã kết thúc, ko ai thắng cũng ko ai thua, người tham chiến coi như xong, ko cứu nổi.

Nhưng khi bụi bị làn gió mạnh cuốn đi dần thì trên bãi hỗn độn, hai cái bóng mạnh mẽ đứng đó, tay cầm thanh kiếm như hai chiến binh xuất hiện, phong cảnh hào hùng, trong thật đẹp mắt.

Cả kháng đài ồ lên trong vui sướng, nếu như hai người tham chiến bình an thì cuộc chiến này xem như hòa, quan hệ của NP và giới vampire tiếp tục gắn kết, ko cần phải đối đầu với nhau.

...

Trong ko khí mừng rỡ, một nụ cười bí hiểm lại hé mở.

...

Bin từ tốn đi lại khu vực NP, James về khu vực hắc lâm

Thấy cậu đi đến Nguyệt và Danh bật dậy chạy đến. -Bin... có sao ko. Nguyệt nhanh miệng hỏi.

Bin chỉ lắc đầu ko nói gì.

Danh hé nở một nụ cười thân thiện. -Ko sao là tốt... cậu cừ lắm

Nhưng Nguyệt vẫn ko bỏ cuộc, sờ tới sờ lui khắp người Bin làm anh chóng cả mặt.

-Đề cỏi... ko có vết thương... cũng ko có chảy xướt... quần áo cũng ko rách. Rồi bất ngờ cô bật dậy, nhíu mày nhìn Bin làm anh và Danh khó hiểu.

Chỉ tay vào mặt Bin, nhẹ nhàng đưa sát mặt vào mặt cậu.

-Gì thế ?. Bin lo sợ hỏi nhỏ.

-Hay lắm... thế mới là người của NP chứ !.

Cả hai gần như đứng hình, nếu ko vì giữ hình tượng cho bản thân và NP tộc thì đã té xỉu từ lâu với Nguyệt.

Bìn nhẹ nhàn đi lại chỗ nó, cúi nhẹ đầu.

-Cung chủ... thứ lỗi thần ko hoàn thành trách nhiệm !.

Nó ko nói gì, chỉ hướng đôi mắt vô hồn lên người Bìn. -Ko sao là tốt... dù gì trận đấu này thắng hay thua cũng ko quan trọng !.

Rồi nhẹ nhàn bật dậy, đôi ngư hướng về phía kháng đài, hé nở một nụ cười ranh ma và tắt đi trong chớp mắt.

Rồi nhẹ nhàn bật dậy, đôi ngư hướng về phía kháng đài, hé nở một nụ cười ranh ma và tắt đi trong chớp mắt.

Ko ai thắng cũng ko ai thua có nghĩa là trận chiến vô kết, ko thể nói hòa vì người tham chiến vẫn chưa nói gì, chỉ biết là trận chiến giữa giới vampire và NP tộc ko còn diễn ra, tất nhiên điều kiện của hai bên đưa ra hủy bỏ hoàn toàn.

Mọi người bắt đầu di tản dần, từ từ kháng đài càng ít người, hai cái bóng với chiếc áo choàng lớn cũng đứng dậy và rời đi trong lặng lẽ.

Chàng trai bí ẩn sau khi thấy người của NP bỏ đi hết thì quay sang Zua. -Gửi thư đến cung chủ NP bảo rằng sáng mai ta sẽ đến diện kiến. Rồi nhanh chóng quay đi, trên gương mặt còn vương vấn nụ cười ngọt ngào của tình yêu mới chớp nở.

...*Khu vực NP tộc*...

-Tara... sao trước giờ em ko nói cho ta biết về cậu bé đó vậy ?.

Đôi mắt đang nhìn vào làng khói nghi ngút của tách trà nóng, từ từ ngước lên. -Yun à... chẳng phải anh đã từng gặp Bìn rồi sao.

-Ta sao?... khi nào vậy ?. Vương đôi mắt tròn xoe ra.

Chậm rãi quay sang, đặt đôi bàn tay nhỏ nhắn lên bờ má của khuôn mặt điển trai đang trung cặp mắt khò khạo.

-Thật là... còn nhớ lúc chúng ta đi chơi cùng đám trẻ ở công viên ko... Bìn là anh của cô bé mà Yun bế đấy. Lời nói kết hợp cùng cái lực nhẹ ép khuôn mặt của Yun vào làm bờ môi chu lên trông thật ngộ.

Suy nghĩ một chút. -À... nhớ rồi... là cậu bé đó... nhưng... Nói đoạn anh đặt đôi tay to lớn lên bàn tay nhỏ nhắn của nó. -... cậu bé đó trước đây và bây giờ quả thật rất khác... có thể đầu ngón hàng với James quả thật ko tầm thường như những vam cùng cấp khác.

-Quả thật là sức mạnh của Bìn ngang hàng với James nhưng trẻ con vẫn là trẻ con... so về sự toan tính thì có lẽ James cao hơn.

Trận chiến cuối cùng giữa hai bên kết thúc, rạng sáng hôm sau, mọi khách mời tới xem dự lần lượt ra về, để rời khỏi đảo chỉ bằng một cách là đi đường biển, khách mời đến xem ko được đi bằng máy bay hoặc trực thăng vì diện tích của đảo này ko thể cùng một lúc chứa lượng máy bay nhiều đến thế, chỉ ai là học viên của các học viện hoặc người của NP hay các vị tiền bối nổi danh của giới vampire mới được phép đi, nhưng ko vì thế ai cũng đi bằng máy bay, việc đi bằng phương tiện gì chỉ là tùy vào sở thích của mỗi người, chỉ có khách đến xem cuộc đấu là ko được quyền lựa chọn.

Những con tàu lớn nhỏ cập bến ở bờ dần dần di chuyển về nhiều hướng, các tàu hầu hết là dơi đi cùng một lúc nên nếu nhìn ở một góc độ từ xa ta có thể thấy đảo như mặt trời mọc giữa nền biển xanh còn các con tàu như những tia nắng đang dần tỏa ra.

Đứng trên một tòa tháp cao nhất của đảo, bọn người tụi nó hớn hờ nhìn ngắm khung cảnh đẹp mắt. Nhưng tất nhiên là trừ nó ra, vẫn ung dung điềm đạm ngồi với tách trà nóng cùng Yun, nhưng về mặt của nó hôm nay có chút gì đó khác khác nhưng cư nhiên Yun và mọi người lại ko thể đoán ra.

-Này Bo... hôm nay trời đẹp.... đi biển chơi đi !. Tea Hìn nãy ra lý tưởng mới liền quay qua hỏi Bo.

Đôi mắt màu đỏ khẽ nhú nhẹ.

-Ừ được đó !. Bo trả lời ngay.

Mọi người ai nấy đều vui vẻ tán thành nhưng nó vẫn im lặng. Trong ko khí tung bừng như hội trên tòa tháp thì chỉ với một câu hai chữ làm mọi người ngừng ngay cái hứng vui chơi.

-Ko được.

...

-Đến giờ rồi.

-Vâng !.

...

-Ko được !.

Ai ai cũng quay lại nhìn. -Why ?. Cả đám đồng thanh.

Nhẹ nhàn nó đứng dậy, đi đến cửa kính nhìn xuống mặt biển nơi các con tàu đang dần dần di chuyển ra xa bờ.

Rồi lạnh lùng quay người. -Uyên nhi... tập hợp tất cả mọi người lại.

Mặc dù ko biết chuyện gì nhưng Uyên nhi cũng nhanh nhẹn cúi đầu rồi chạy đi. Bọn người của Yun chỉ biết ngó người khó hiểu. Bất chợt nó quay sang mọi người. -Các cậu nữa !. Nói rồi quay người bước đi.

Yun nói theo. -Thật ra là chuyện gì vậy ?.

Thân hình nó dần mất hút trong làn hoa bạch hồng. -Vì... trận chiến cuối cùng đã bắt đầu !. Thân hình đã ko còn ở tòa tháp nhưng dư âm của lời nói vẫn còn vang vọng.

-Trận chiến cuối cùng đã bắt đầu ?. Nói đoạn Yun quay sang nhìn mọi người. -Đi thôi các cậu !. Rồi cùng cả đám nhanh chóng rời khỏi tòa tháp đi đến khu vực NP.

...*Khu vực NP*....

Mọi người hầu hết đã tập trung đầy đủ, bọn người của Yun cũng đã có mặt từ trước, TĐHP cũng đã xuất hiện, tất cả người của NP hầu như đều tập trung đông đủ tại đây, toàn là những gương mặt quen thuộc, nổi tiếng gần xa.

Một căng phòng rộng với những chiếc ghế được xếp ngay ngắn chia thành hai bên chính giữa là tấm thảm đỏ, nằm trên là một tấm thảm trắng nhỏ hơn trải dài từ lối vào đến tận bên trong. Căn phòng với nhiều người như thế mà ko có một tiếng xì xầm nào, mọi người đều biết tự giữ trật tự.

Uyên nhi bước vào từ cửa, nhẹ nhàn cúi chào mọi người rồi nói. -Mời tất cả mọi người đi theo tôi. Nói đoạn rồi quay sang bọn người của Yun. -Cả mọi người nữa !. Rồi quay người bước đi.

-Thật ra Từ Y định làm gì vậy ?. Hong lên tiếng.

-Ko biết nữa. Bo đành bó tay với câu hỏi này bởi vì chính anh cũng muốn đặt câu hỏi này với mọi người.

Yun trầm lặng một hồi cũng cùng mọi người rời đi, đi theo cô gái nhỏ vận bộ cánh màu vàng đằng trước. Tuy trong đầu mọi người ai nấy cũng mạng theo bên mình một thắc mắc khó giải nhưng họ vẫn ko hề hỏi han gì, chỉ biết im lặng mà nghe theo chỉ thị của người được xem là đẳng tối cao.

-Ko biết là xảy ra chuyện gì nữa... sao mình thấy lo lo. Hong lẩm bẩm trên đường đi theo mọi người.

...

-Cô chủ... ko biết chuyện gì xảy ra nhưng người của NP đang trên đường đến khu rừng đó. Chàng trai với mái tóc đen dài cột cao kiểu cổ điển sau chuyển do thám động tĩnh của đảo đã trở về với một thông tin kỳ lạ.

-Khu rừng đó ư ?... không lẽ họ định quay về NP !?.

-Tôi ko rõ nhưng cả ngài Yun và những người khác cũng có mặt nữa !.

Quay người lại nhìn anh. -Yun cũng đi theo sao. Nói đoạn cô lại thấy khó chịu, con tức trong lòng lại tràn lan, giận run cả người. -Ko lẽ Yun định đi theo cô ta thật hả.

Nhìn những đám khói đang nghi ngút trên đỉnh đầu James. -Ồ... chuyện này. Kaima khó xử chẳng dám lên tiếng.

-Nhưng khoan đã... nếu thật là như ta nghĩ thì bọn Tea Hìn đi theo làm gì... hình như là có chuyện gì đó. Lập tức cô mạnh giọng ra lệnh. -Kaima... xem xét tình hình của toàn đảo... ko được bỏ sót một chi tiết nhỏ nào... và tiếp tục theo dõi người của NP.

-Vâng!. Cúi đầu chấp hành lệnh rồi vụt đi trong nháy mắt, để lại trong căng phòng rộng lớn một người con gái với tinh thần hỗn loạn.

Vài phút sau cô cũng bỏ ra ngoài và đi đến tòa tháp cao nhất nơi Yun và mọi người ở vài tiếng trước.

Nhìn xuống mặt biển, nhìn thật kỹ cách rời đi của các con tàu lớn, rồi xoay người nhìn về phía cánh rừng rậm rạp đằng xa, vùng đất bí mật của NP mà ko ai thấy được mặt dù có đứng ở nơi cao nhất của hòn đảo, cánh rừng cây thân cao đã che đi bên trong, tất cả mọi nơi trên hòn đảo này cô đều biết chỉ khu rừng đó là cô chưa từng vào, nó là nơi NP canh giữ gắt gao, có lẽ trong khu rừng đó chính là lối đi dẫn đến NP tộc, hòn đảo nằm giữa biển nên chỉ cần đi bằng đường biển vòng một vòng quanh đảo là ta có thể thấy được phía sau cánh rừng ấy nhưng kỳ lạ là khi cô dùng tàu đi ra phía sau cánh rừng đó thì lại ko thấy gì khác, ko thấy một con tàu nào và nó rất vắng vẻ chỉ có quân của NP canh giữ, NP tộc đến đảo bằng cách nào mà thần ko hay quý

ko biết, ko thấy tàu thuyền, cũng ko thấy máy bay, vì thế nghi văng trong lòng mỗi lúc một cao.

...

Uyên nhi dẫn mọi người đi vào khu rừng nơi được canh gác rất kỹ càng, một đường mòn dài thẳng kéo dài thật dài chỉ thấy phía cuối con đường nằm giữa rừng là một vùng ánh sáng chói chang. Một toán người nhanh chóng đi vào bên trong và cũng là lúc cắt đi cái đuôi phía sau.

-Đây chính là khu rừng huyền bí của đảo sao ?. Tea Hìn ngỡ ngàng với khung cảnh xung quanh, bên ngoài nhìn vào thì nó chỉ là một khu rừng bình thường có phần rậm rạp hơn mọi khu rừng khác nhưng khi vào bên trong anh lại thấy bất ngờ vì màu trắng tinh khiết của loài bạch hồng có ở khắp nơi, chỉ chưa còn đường mòn ra thì hoa hồng mọc ở mọi nơi, ko chưa ra một miếng đất trống nhỏ nào.

Nhanh chân anh chạy lên trên đi cùng Uyên nhi. -Này Uyên nhi... có chỗ đẹp như thế mà giấu à.

Uyên nhi quay qua. -VẬY chứ ko lẽ nói cho cậu biết ?.

-Tất nhiên rồi... dù gì chúng ta...

-Chúng ta sao hả ?. Giã vờ ko biết, ngóng tai lên chờ câu trả lời. -Đừng có mà nói bậy bạ... tôi ko quen biết gì với cậu đâu.

-Ồ sao lại thế... ko phải chúng ta đã từng hẹn hò sao.

Lập tức hốt hoảng bịt miệng của Tea Hìn lại, nhòm ngó xung quanh sợ ai nghe thấy. -Này... cẩn thận cái miệng dùm đi với lại ai hẹn hò với cậu hả... tôi nhớ chưa từng "gặp mặt" ai mà. Cố tình nhấn mạnh hai từ gặp mặt cho người bên cạnh nghe.

Giờ anh mới nhớ lại là lúc hẹn Uyên nhi anh bị bắt đến buổi tiệc, và cũng là ngày có đại loạn xảy ra.

-Tại hôm đó bị bắt đi dự tiệc với lại vạm e tấn công nên mới ko tới chứ bộ. Giã vờ vô tội, uất ức, nước mắt như muốn trào ra.

-Hừ... ko cần giải thích !.

Đúng lúc con đường mòn gần như đã hết nên Tea Hìn mất cơ hội nhắc nhở Uyên nhi, trước mặt anh là con tàu mạ vàng lấp lánh, sang trọng và hùng vĩ, nó ko lớn như con tàu Titanic nhưng cũng ko nhỏ như những con tàu của các thương gia. Trước mặt mọi người là hai bậc thang cao dẫn lên trên tàu. Chuyện này có vẻ ko quá bất ngờ với người của NP vì họ đến cũng bằng con tàu này, riêng Yun, Tea Hìn, Bo và Hong thì hơi khác.

-Ôi... con tàu này đẹp quá !. Hong nói lớn.

Pass 4:

-Mời mọi người lên tàu... cung chủ đang ở trong đó. Uyên nhi khẽ cuối đầu rồi nói.

Đi lại chỗ những con mắt ngỡ ngàng. -Lên thôi... cung chủ đang đợi mọi người đấy. Rồi quay đi dẫn đầu đám người của Yun.

-Nhưng thật ra là có chuyện gì vậy ?. Yun hỏi.

Uyên nhi khẽ lắc đầu. -Tôi ko biết... suy nghĩ của cung chủ ko ai đoán được... tôi chỉ làm theo chỉ thị của người thôi.

-VẬY còn những người kia... ko có biết chuyện gì đang xảy ra ko ?. Bo hỏi tiếp.

-Ko... họ cũng như mọi người... ko biết gì cả... chỉ có TĐHP là biết thôi.

-VẬY sao họ tình cờ đi theo vậy ?. Đến lượt Hong.

-Vì họ ko cần phải thắc mắc. Nhìn khuôn mặt tươi tắn của Uyên nhi, Hong và mọi người càng thêm sự khó hiểu, chỉ biết một điều, lời nói của nó chính là mệnh lệnh bất khả kháng.

Nói đoạn cô quay đi, bước lên tàu. -Trễ rồi... mời mọi người lên tàu.

...

Đứng trên tòa tháp cao, nhìn ra phía xa thật xa của biển cô lại cảm thấy một điều bất an ngoài đó, nhấn nút đỏ trên tường, tòa tháp bật nắp ra, nền tháp lập tức dâng cao lên, cao hơn cả đỉnh tháp, bây giờ cô hoàn toàn có thể thấy những gì diễn ra ngoài đại dương sâu thẳm kia một cách rõ ràng với tầm nhìn xa hơn lúc này rất nhiều.

Lá cờ đen hình ngọn lửa phất phơ giữa gió...

-Cái đó là... ?

Chạy nhanh ra khỏi tháp, lớn tiếng kêu. -Kaima !.

Lập tức anh xuất hiện. -Vâng thưa cô chủ.

-Mau ra lệnh tất cả mọi tàu quay về đảo... tập hợp các lãnh tộc lại... cả bạch đạo và trung lập... nhanh lên !.

-Có chuyện gì sao?. Nhìn về hốt hoảng của James, Kaima quả thật ngạc nhiên, chưa bao giờ cô như thế cả.

-Có phức kích của quân phản loạn !.

Quay đi. -Ko còn nhiều thời gian nữa... đi mau.

-Vâng !.

-Nam Phong Từ Y... thì ra cô đã biết trước rồi...

...

-Chuyện gì vậy...có phức kích của quân phản loạn sao ?.

-Hình như là thế...

-Nếu vậy là nguy rồi...

-Hay chúng ta rời đảo đi.

-Ý hay đó... hiện giờ chúng ta đâu có nhiều binh lực... nên về tộc trước rồi tính sau.

-Phải đó !.

-Uhm.. tôi cũng thấy vậy.

Mọi người cư nhiên nêu ra ý kiến, tình hình hiện giờ có lẽ chạy là thượng sách.

-Im lặng đi... bây giờ có muốn chạy thì cũng ko được... quân phản loạn đến từ tứ phía... bây giờ chúng ta ko thể đi đâu được... chúng ta đã bị cô lập hoàn toàn !. James lớn giọng nói.

Mọi người ai nấy đều im phăng phắt.

-Vậy thì phải làm sao đây... chúng ta hiện giờ ko đủ binh lực.

-Tôi đã cho người bảo những con tàu rời đảo quay lại rồi... dù gì thì họ cũng ko thể đi tiếp... chuyện cần làm của mọi người là liên lạc với tộc của mình và gọi cứu viện... mong là họ đến kịp.

-Trời ơi... sao lại là lúc này.

Mọi người ai cũng hồi hộp lo lắng chỉ riêng Thái Tư và các trưởng tộc của bạch đạo như Hwang tộc, Lee tộc, Song tộc là ko có đá động gì tới.

Thấy mọi người hầu như im lặng hoàn toàn James nói tiếp. -Nhưng binh lực chúng ta đang cũng ko bằng với đội quân phe phản loạn.

-Đúng rồi... NP tộc... họ đang ở trên đảo mà... ko lẽ họ ko giúp sao ?.

Câu nói này khiến tinh thần mọi người chần chờ lại, nếu như có quân đội của NP bảo vệ thì ko phải lo rồi.

-Đúng là họ đang ở trên đảo nhưng có lẽ hiện giờ có lẽ họ đang rời đảo rồi !.

-Ko thể... cô đã nói là ko thể rời đảo rồi mà.

-Phải đó... nếu vậy thì họ cũng sẽ quay lại thôi.

-Đúng đó !.

-Hừ... mọi người ngây thơ quá đó. Thái Tư đột ngột lên tiếng.

-Ông nói vậy có nghĩa là sao ?. Ánh mắt ai ai cũng đổ dồn về phía ông.

-James Tudor... chắc hẳn cô biết rõ chuyện này chứ. Nói đoạn ông quay ra nhìn vào mọi người.

-NP tộc đến như thế nào về như thế này...ko ai biết hành tung của họ.... ko ai biết họ đến bằng cách nào... ra sao.

-Khu rừng phía đông rậm rạp chứa đựng con đường bí mật...

-NP tộc là một tộc như thế nào?... các người nghĩ họ sẽ quay lại... nếu họ muốn đi thì ai ngăn cản được... kể cả quân phản loạn... NP tộc tồn tại ko chỉ có hư danh... các người đã đánh giá thấp họ rồi đấy. Một loạt ông lạnh giọng tuôn lời.

-Vậy có nghĩa là sao ?.

-Có nghĩa là họ sẽ an toàn rồi khỏi đảo vào ko quay lại vì Nam Phong Tử Y đã biết trước có quân phản loạn tấn công nên mới cùng người của tộc mình bỏ đi. James trả lời tiếp cho Thái Tử.

-Ko thể nào... NP luôn giúp chúng ta mà... với lại quân phản loạn lại là kẻ thù của họ nữa !.

-Hừ... nực cười... đến bây giờ các người còn nghĩ họ sẽ giúp các người trong khi chính các người đã từng đồng ý giao tranh với họ sao... mối quan hệ giữa tộc NP và giới vampire đã nứt nẻ rồi... chính vì thế quân phản loạn mới có dịp tấn công !. Thái Tử thêm một lần nữa tuôn lời trách mắng.

-Vậy phải làm sao đây... làm sao bây giờ ?.

-Im đi... tôi ko tin ko có NP thì chúng ta ko đánh thắng quân phản loạn. James lạnh giọng.

Cánh cửa màu vàng lớn dần mở hé lộ toàn cảnh bên trong, nói là một còn tàu nhưng nhìn vào bên trong thì như một ngôi nhà sang trọng, rộng rãi có hai màu chủ đạo là vàng và trắng.

-Woa... lần đầu tiên mình thấy con tàu nào đẹp thế này. Quên bèn đi hoàn cảnh hiện tại, thắc mắc trong đầu, một lòng trung thủy với cảm xúc đang dâng trào trong lòng, nhưng Hong cũng ko phải là người duy nhất.

-Ừ... đẹp thật... NP quả nhiên có khác !. Tea Hin tiếp lời Hong nói.

Ko chần chừ, Uyên nhi dẫn mọi người đi qua toa khách đến toa bên cạnh.

-Cẩn thận đấy... đi theo mọi người đừng đi riêng nếu ko lạc là ko biết đường kiếm luôn đấy !. Từ trên Uyên nhi đi xuống chỗ Tea Hin và mọi người.

-Lạc gì chứ... chỉ có một hành lang duy nhất, có nhiều đường đầu mà lạc !. Tea Hin nói lại.

Đưa đôi mắt hình viên đạn về chàng trai bên cạnh. -Cậu thì biết gì mà nói hử... nếu ko tin thì cứ thử rồi sẽ biết.

-Thử gì chứ. Ko chịu thua Tea Hin cãi lại.

-Thì có ngon đi trước đi... xem coi có đến được phòng họp hay ko thì biết. Uyên nhi thách thức.

-Đi thì đi... sợ gì chứ. Kèm theo lời nói là hành động của anh, anh nhanh chóng bước lên.

Uyên nhi nói với theo. -Nói cho mà biết... trên tàu này có đến mấy chục phòng, các phòng nhìn thế nhưng ko phải thế... ko bao giờ đứng yên một chỗ... biến hóa khôn lường... nếu mà lạc thì chỉ có nước chết... ngoài cung chủ ra ko ai có thể tìm thấy !.

Mặc dù đang đi nhưng tai vẫn hóng tai mà nghe, anh nghe tường tận mọi chi tiết lời nói của Uyên nhi, chân cũng từ đó mà chậm dần cho đến khi dừng hẳn. Cùng lúc đó Uyên nhi và mọi người đi đến.

-Sao dừng rồi... ko đi tiếp đi ?. Uyên nhìn khoanh tai lên giọng.

Gãi đầu. -Ồ thì... thì dù gì tôi cũng đến đây lần đầu... nên đi chậm để thưởng thức cảnh vật chứ !.

-Hừ... chỉ biết nói suông !.

Hong và Bo chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm.

Mọi người vẫn cứ nhiên đi theo sự chỉ dẫn của Uyên nhi theo đường hành lang thẳng tắp ko một cua quẹo, đi ngang qua những căn phòng chứa nhiều điều kì bí bên trong sau những cánh cửa trắng trạm vàng lớn. Nhưng có vẻ những điều bí mật ấy đã thu hút chàng trai đi cuối.

Cánh phòng với cánh cửa kì lạ mọi thứ trên tàu đều mang hai màu vàng và trắng nhưng ở đây nó lại là màu trắng và đen. Tách mình ra khỏi đoàn người một cách ko ai biết, mở dần cánh cửa ấy ra.

Đập ngay vào mắt anh là tấm hình lớn với kích cỡ bằng phân nửa bức tường dài, một khung hình rất lớn màu đen. Trong hình là ba đứa trẻ rạng rỡ nụ cười như ánh mặt trời, bên phải là cậu bé nổi bật với bộ đồ màu nâu, mái tóc vàng óng ánh cùng đôi mắt màu xanh, giữa là một cô bé với mái tóc dài như suối màu bạch kim nổi bật hơn là ở đôi mắt màu đỏ quen thuộc, cuối cùng là một gương mặt rất quen thuộc với mình, chính là anh lúc nhỏ, mái tóc màu đen huyền cùng đôi mắt cùng màu.

-Tara... Jus ?. Ngay lập tức anh nhận ra hai đứa trẻ bên cạnh mình, mỗi đứa trẻ đều có một đặc điểm riêng để phân biệt, nhất là nó, mái tóc dài màu bạch kim cùng đôi mắt màu đỏ của loại ngọc xinh đẹp chỉ khác ở chỗ nụ cười rạng ngời ấy anh chưa từng thấy.

Anh có thể nhận ra cậu bé có mái tóc vàng vì Jus hiện giờ và cậu bé này rất giống, huống chi Tara đã từng nói Jus là bạn thân lúc nhỏ của cô.

Bước chân từ từ tiến vào sâu trong phòng, những khung ảnh từ từ hiện ra ngày càng nhiều, nhiều đến nỗi ko thể tưởng, toàn là ba khuôn mặt quen thuộc nhưng có một điều cảnh vật trong những bức tranh này toàn là tuyết, một nền tuyết trắng xóa.

Anh như choáng ngợp, ngợp với những nụ cười thiên thần này, với những khung ảnh trắng đen kia. Bước chân như ko tự chủ, bước đến một bức ảnh, cô bé tóc bạch kim ngồi cạnh cậu bé tóc đen, bên cạnh hai người là hai người tuyệt xinh xắn, anh nhận ra nó, y chang như người tuyết mà anh và nó cùng làm ở học viện, cứ như anh đang được nhìn thấy tác phẩm của anh và nó lúc đó.

Lặng yên nhìn những hồi ức từ bức tranh đi vào tâm trí để khoảng kí ức mà anh đã mất đi quay về.

-Yun...

Tiếng nói quen thuộc vang lên đằng sau.

Từ từ anh quay người, ở một cánh cửa khác trong phòng, nó, cô gái xinh đẹp mà anh yêu, cũng chính là cô bé xinh xắn với nụ cười hồn nhiên lúc bé.

Trong đầu anh, hàng loạt dòng kí ức trào về, từng chút một cho đến đoạn kí ức cậu bé tóc đen (Yun) đang bị dòng nước cuốn đi, và hình ảnh cuối cùng anh nhìn thấy là hai dòng lên trên bờ má nhỏ của cô bé đứng trên bờ.

-Y Y...

Ko gian như dừng lại, anh đứng lặng yên nhìn nó, hai người ko ai hé lên một tiếng, căng phòng kín im lặng ko một tiếng động.

Trái tim băng giá đóng băng một lần nữa rạn nứt, nhịp đập con tim dần dần mạnh hơn. Tuyến lệ như có một nguồn điện kích thích hoạt động sau giấc ngủ dường như vĩnh hằng.

Lần cuối cùng sau khi anh quên đi kí ức tuổi nhỏ cùng nó cũng là hai hàng lệ, và khi anh tìm lại kí ức cũng là hai hàng lệ ấy một lần nữa xuất hiện trên đôi má của cô bé anh đã yêu cả lúc nhỏ và cả bây giờ.

Lê bước về phía Yun, thật nhanh. -Yong à... .Giữ chặt tấm lưng to lớn như ko thể để nó một lần nữa vụt khỏi tầm tay.

-Cuối cùng anh cũng nhớ... Yong đã quay về rồi !.

-Phải... Yong đã quay về... về bên cạnh Y Y để thực hiện lời hứa năm ấy... mãi mãi bên cạnh Y Y ko bao giờ xa rời.

...

Tình hình ngày càng căng thẳng thì Kaima chạy vào.

-Cô chu...

Nhìn anh James lạnh giọng. -Sao người lại về đây... ko phải ta bảo người gọi mọi người về sao.

-Tôi đã thông báo cho các tàu quay về bến...

-Nhanh vậy sao ?.

-Nhưng... chỉ những đợt tàu còn gần bờ... còn những tàu đi trước thì..

-Thì sao hả ?.

-Thì... ko về kịp nên đang giao chiến với quân phản loạn !.

Sau lời nói của anh mọi người bắt đầu lo lắng ko nguôi.

-Làm sao bây giờ... có nên tiếp ứng cho họ ko ?.

-Nhưng với binh lực hiện giờ của chúng ta liệu có thể... lỡ ko may bại luôn thì sao.

-Nhưng ko tiếp ứng thì ko lâu sau quân phản loạn cũng tấn công vào.

-Phải đó... chi bằng cùng hợp sức với mọi người tấn công còn hơn.

Đứng lặng yên nhìn mọi người nêu ra ý kiến, có lẽ ngoài cách này ra thì ko còn cách nào hữu dụng hơn trong tình thế bây giờ, đã ngồi vào cái ghế chủ tịch hắc đạo này rồi thì đầu phải chỉ lo cho riêng mình được.

Các con tàu vừa cập bến một lần nữa rồi bến tiến thẳng đến trận hỗn chiến phía biển xa.

...

- Y Y à...

Buôn tay khỏi tấm lưng cứng cáp của Yun, nhẹ nhàng ngược lên nhìn. -Sao ?.

-Thật ra em gọi mọi người đến gấp như vậy là vì lý do gì vậy ?. Ko vòng vo anh đi thẳng vào vấn đề đã thắc mắc từ lâu, đôi mắt đen huyền cứ nhiên nhìn vào đôi người đối diện ko một đắn đo.

Khuôn mặt vui mừng thấm thoát biến đổi, trầm đi, lạnh dần.

-Ko biết được ko ?.

...

-Cô chủ... thuyền của Against (ý quân phản loạn) ở phía trước cách chúng ta ko xa... những lá cờ màu đen hình ngọn lửa phát phơ giữa trời nhiều đến ko tưởng, xuất hiện khắp phía như một vòng tròn bao lấy vùng biển này.

-Tấn công !. Lớn giọng cô nói.

-Thật ko ngờ là có ngày chúng ta phải đánh nhau với Lords. Ba Yun thờ dài.

Thái Tư, ba mẹ Yun, Tea Hin, Bo, Woo đi một chiếc tàu khác, lặng lẽ ko đẩy nhanh tốc độ dường như ko hề muốn đi đến con đường phía trước, Thái Tư với tâm can bất an đang đè nặng, hướng đôi mắt về phía trước, nơi những con tàu đang lần lượt xông thẳng giữa biển cả mệnh mong.

-Trận chiến năm xưa nay lại tái diễn... ko biết giới vampire có vượt qua được ko... mong là kì tích sẽ xuất hiện. Thái Tư luôn giữ vẻ trầm tư từ khi rời khỏi đảo. Nổi bất an ngày càng xâm lấn, để diễn tả hết tâm trạng của ông thì chỉ cần hai chữ "hỗn loạn"

Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai, bàn tay cứng cáp thô sơ của giới nam nhi bất ngờ đặt lên bờ vai cô độc của ông.

Bất giác nhờ bàn tay này lại làm ông thoát khỏi tâm tư u sầu quay về với thực tại, khẽ thở nhẹ khi xác mình được chủ nhân của bàn tay đó.

-Là ông đấy à !?

-Ừ... ông ko sao chứ ?... lâu rồi tôi mới thấy tâm trạng này của ông.

-Hà... giờ thì thấy rồi đây... chuyện đến nước này thì tâm trạng tôi bình thân sao nổi.

Rời khỏi thành tàu đi đến gần người đàn ông đó.

-Kang Hi.. chúng ta đã ko cùng nhau chiến đấu bao lâu rồi nhỉ ?. Ông mỉm cười, nụ cười của một mãnh sói sắp xông pha, bí ẩn, đầy thách thức.

-Cũng quá lâu rồi... để xem ông còn được như trước ko. Kang Hi - ba Yun cũng đáp trả ông bằng một nụ cười tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

-Cũng quá lâu rồi... để xem ông còn được như trước ko. Kang Hi - ba Yun cũng đáp trả ông bằng một nụ cười tương tự.

-Còn chúng tôi nữa chứ... hai người định chơi đánh lẽ à ?. Từ sau, một giọng nói khác vang lên, ba thân ảnh cao to chẳng kém, mỗi người đều toát lên vẻ tự tin hùng hồn trấn áp trời cao.

Giữa trời xanh, con tàu dập dờn nhô trên biển rộng, gió cuộn cuộn thổi, năm đôi mắt cương nghị cùng chung chí hướng một lần nữa tái hiện, năm chiến binh của bạch đạo nổi danh một thời nay lại tái hợp và cùng nhau chiến đấu để bảo vệ nền hòa bình cho loài vampire, bảo vệ sự yên ổn cho nhân loại

mặc dù ko biết con đường phía trước sẽ ra sao.

-Được !... chúng ta hay một lần nữa bảo vệ vùng đất này... bảo vệ mọi người... giữ vững sự tôn nghiêm mà bao người phải bỏ mạng để dành lấy... chính nghĩa sẽ mãi mãi trường tồn !. Đã thấy trong mắt ông ko còn là nỗi lo sầu của vài phút trước, giờ ko chỉ ông mà cả năm người: Song Nam, Lee Ron, Hwang Yon, Kang Hi và ông - Thái Tư cùng nhau quyết trận sinh tử với Against.

Trong vụ trụ tồn tại ba giới song song với nhau, mỗi giới đều ảnh hưởng đến sự tồn tại cho nhau, như một vòng tuần hoàn khép kín.

Thiên giới do đội quân thiên thần trấn giữ đứng đầu là Thiên Đế, nổi bật với 7 sắc màu (màu của cầu vồng). Ma giới do đội quân Ác quỷ nắm giữ đứng đầu là Ma Đế, nổi bật với màu đen huyền bí (màu của bóng đêm). Trong dãy ngân hà chỉ duy nhất một hành tinh có sự sống, hành tinh màu xanh duy nhất có nước và cũng là nơi tụ hội những giống loài bất nhất tam giới trong đó có vampire, loài được xem là đội quân bất tử của Hạ giới.

Vampire là sự kết hợp giữa Thiên thần và Ác quỷ, trong ác có thiện, trong cái thiện có sự dũng mãnh, trong cái dũng mãnh ấy là sự khác máu vốn có.

Nhưng trong vũ trụ này, ko chỉ tồn tại ba giới mà nó còn có một thế giới thứ tư đầy bí ẩn, nơi tập hợp nhiều loài mà ko có con người, nơi các chiến binh thần thoại trú ngụ, nơi họ đánh giấc ngủ chờ đợi sự đánh thức của nhân loại, khi thế giới tràn đầy tiếng khóc bi thương, tiếng ai oán thì những đôi mắt nằm sâu trong tim của những chiến binh sẽ hé mở, những chiến binh Nam Phong sẽ cùng "người" đang tay cứu lấy chúng sinh thoát khỏi con tim đen tối của ác ma.

Khi tà ma xâm chiếm tam giới hành tinh tương như trong suốt ấy sẽ xuất hiện, đội quân màu trắng sẽ xuất hiện như truyền thuyết...

Khi đời hỗn độn... khi máu phải chảy...

Màu xanh của biển... của trời...của đất,

Của hân... của địa ngục tâm tôi,

Thiên đàng sẽ mở cửa cầu vồng,

Cùng sắc màu của nhân loại,

Lẫn lộn trên từng đợt sóng dữ,

Khi những tiếng than khóc phải bật ra...

Thì gió sẽ đưa tiếng gào thét đến tai người,

Để đôi cánh màu trắng của người sẽ vương cao,

Cầu vồng sẽ hồi sinh... đất trời về nguyên thể,

Máu ko phải đỏ... lệ ko phải rơi,

Cửa địa ngục sẽ mở... đim hân vào ngọn lửa bất diệt,

Cứu lấy thế gian.

-Mong sao truyền thuyết này là sự thật để giúp thế gian yên bình...

Các còn tàu hướng thẳng đối phương mà tiến, trên mặt biển đã đầy áp những chiếc tàu treo cờ đen cờ đỏ của hai cánh quân, giới vampire giờ ko còn hắc - bạch mà chỉ còn những chiến binh hùng dũng xông trận và quân Against.

-Tiến lên !... chúng ta ko thể thua bọn Against... nếu chúng là chống phá (Against) thì chúng là sẽ là Attack (công phá)... hãy chứng minh cho chúng thấy chúng ta mới chính là đội quân bất tử thật sự !. James, bỏ đi lòng căm hận về tình cảm riêng tư của mình, bỏ đi những cái ganh tỵ của đời mà dốc tâm vào cuộc chiến sống còn này.

-Coi bộ James đã quyết tâm... chúng ta cũng nên làm gì đó chứ. Tiếng của James vừa dứt thì sau năm người đàn ông dũng mãnh là bốn người phụ nữ có cá tính ko kém gì.

-Bà ?... sao bà... .Kang Hi nhìn vợ mình, người vốn có tính cách khó gần đang vận trên người bộ chiến y của năm xưa cùng vợ của Song Nam (mẹ Bo), vợ của Lee Ron (mẹ Woo, Hoo), vợ của Hwang Yon (mẹ Tea Hín).

-Sao gì mà sao... ko lẽ ông kêu tôi nhìn ông đi đáng nhau à.

-Tôi cứ tưởng... .Kang Hi cười nhẹ, vừa mở miệng nói vài lời thì.

-Ông đừng lo... công ra công... tư ra tư... tình hình này tôi ko rảnh đâu lo mấy chuyện tình cảm của Yun... với lại James còn dám xông trận... tôi đây mang danh là trưởng bối mà đứng xem sao được chứ.

...

-Chủ nhân... xem ra bọn Attack đã đồng lòng rồi... trận chiến này sẽ gây cản trở đây !. Lão Back cùng Lords chứng kiến sự đoàn kết ngày một chắc của Attack mà ko một lo sợ ắc ông biết dù có thế cũng ko ảnh hưởng gì đến đội quân đang ồ ạt kéo đến của ông.

-Tất nhiên rồi... tuy phục thù là quan trọng nhưng phục thù mà dễ dàng quá thì sẽ nhàm chán... phải mạo hiểm mới có được cảm giác chiến thắng thật sự chứ.

-Chủ nhân người thật sáng suốt.

-Vậy còn Nam Phong tộc... nhờ giữa chừng bọn chúng tham gia vào cuộc chiến này thì sao ?. Lão Back mạo mụi nói ra suy nghĩ của mình.

-Hừ... ta biết người lo chuyện gì rồi... nhưng ta ko tin với những chuyện đã xảy ra Nam Phong tộc còn chịu ra tay giúp đỡ những người đã ko xem chủ nhân của mình ra gì... huống hồ Nam Phong Tử Y cũng đâu thích gì giới vampire... ta biết nếu ko vì lời hứa của tổ sư cô ta thì cô ta đã hủy giao ước giữa gia tộc mình với giới vampire từ lâu rồi.

Đứng dậy ông đi ra ngoài boong tàu nhìn sự hùng vĩ hiếm có trước mặt, một cảnh tượng sẽ đi vào lịch sử và người sẽ chứng kiến lịch sử đó là ông hay là họ.

-Người làm nên lịch sử chắc chắn sẽ là ta !.

...

Những chiếc tàu chiến của Against và Attack tiến lại gần nhau, từng đợt từng đợt người trong tàu bay ra ngoài giao chiến, người thì trên tàu người thì phi thân lên ko, kẻ thì trên mặt biển kẻ thì trên đỉnh tàu, chỉ cần có chỗ đứng là có người giao chiến với nhau, trận chiến chỉ mới bắt đầu mà đã sôi nổi ko kém gì những giây phút cuối cùng của các cuộc chiến, nhưng mặt biển bây giờ ko quá chật kín, nó sẽ ra sao khi quân tiếp viện của Attack đến, liệu quân Against đã hết chưa hay vẫn còn nữa chỉ là chưa ra mặt.

-Let's Go !... tiến đến đánh tan bọn Against !. Thái Tử hùng hổ ra khẩu lên, 9 người với bốn cặp vợ chồng nổi danh cùng chủ tịch bạch đạo lưng danh giờ lại tham gia vào trận chiến định mệnh này, kết quả sẽ ra sao chỉ trong chờ vào vận may do trời sắp đặt.

...

-Yong à... . Đôi ngư màu đỏ ko ngăn ngại hướng ánh nhìn níu kéo về đối phương, một đôi mắt tương chừng sẽ ko bao giờ thấy được cảm xúc bên trong.

-Đừng đi... . Nắm chặt lấy bàn tay to lớn, giữ nó như ko muốn nó rời đi, một cung chủ quyền uy nổi tiếng ko có trái tim, lòng tự trọng cao còn hơn trời mà giờ lại dùng đôi môi của mình phản bác tất cả mọi thứ.

Đôi mắt đen huyền dần đo nhưng lại khiến quyết, nhìn đôi tay nhỏ nhắn tưởng như ko sức lực đang nắm thật chặt tay mình lòng anh ngày càng hỗn loạn, tuy ko nở nhưng sự tình hiện giờ ko cho phép anh yếu lòng.

-Đi thôi Yun... ko thôi sẽ ko kịp mất. Bơ lớn tiếng gọi từ ngoài cửa.

Bàn tay nhỏ nhắn thêm một lần nữa giữ chặt, cái lắc đầu biểu ý lời nói của cô.

-Y Y à... ta ko thể... .Đặt tay mình lên tay nó.

-Yong ?. Nhìn anh rồi nhìn bàn tay to lớn đang dần tách ra khỏi tay mình, dần vụt khỏi mình tới khi những ngón tay cuối cùng cũng lạnh lùng rời nhau.

-Yun... cậu... .Nhìn Yun đang quay người, nhìn cô bạn thân đang đứng lặng yên dõi theo, nhìn sự việc đang diễn ra, Hong thật sự thấy đau lòng thay cho cô bạn của mình, muốn trách khừ Yun những cô ko có quyền với lại Yun làm thế cũng ko có gì sai, anh chỉ có lỗi với tình yêu của nó thôi.

-Yun... đi thôi !. Lần này là Tea Hin, anh đứng ngay cửa nhìn vào, tuy ko muốn nhưng ko thể, anh phải có lỗi với nó lần này.

...

Chiếc phi tàu nhỏ từ trên cao, trong nền trời xanh đột ngột bay ra thẳng tiến đến nơi đang dần trở nên hỗn loạn phía trước. Tea Hin chân chừ quay lại nhìn, cái anh thấy chỉ là một màn nền xanh mây trắng ngoài ra chẳng có gì, còn tàu của NP cũng chẳng thấy đâu.

"-Quả thật là ko thấy tàu của chị Tara đâu... kì diệu thật ! "

Rồi nhìn Yun, anh đang lặng im ngồi cạnh Bo đang lái tàu, nhìn thoáng qua cũng biết vì sao, nhưng anh đang cố che giấu, cậu biết anh chọn quyết định này ko dễ dàng gì.

...

Người đã đi nhưng mắt vẫn hướng của dõi theo mặt dù là vô vọng, trái tim thêm một lần nữa đau nhói, tâm can như rỉ máu, mọi vật xung quanh mờ dần,

âm thanh xung quanh cũng trở nên khó nghe, tai lùng bùng nhức nhối, đôi ngư chỉ muốn khép lại vì quá nặng.

Cả thân người trải dài trên nền gạch lạnh tanh, chỉ nghe thoán qua bên tai tiếng hốt hoảng của mọi người, tiếng la lớn của cô bạn Hong đang cố lay người mình, khuôn mặt lo lắng của TĐHP và cuối cùng là mọi thứ tối dần rồi chìm hẳn vào màn đêm của ý thức.

Căng phòng chứa nhiều bình hoa bạch hồng, chiến giường băng quen thuộc, cô gái xinh đẹp lạnh lùng nằm trên cách đó là những khuôn mặt quen thuộc cùng một ông lão với bộ râu bạc dài.

-Pháp lão... cung chủ sao rồi ?. Uyên nhi lo lắng hiện rõ trên mặt, cổ theo từng cử chỉ của ông đề hỏi về chuyện vừa xảy ra, cô ko tin chủ nhân của mình lại dễ dàng ngã quỵ như thế, chắc là phải có chuyện gì mới ở đây.

Ông đi lại ghé cùng TĐHP, Hong và Uyên nhi, nhìn ông trầm tư vậy mọi người càng ko thể ko lo lắng.

-Cung chủ vốn là người miễn nhiễm với bệnh tật nhưng qua chuyện lần này chứng tỏ người đang bị di chứng do phong ấn được giải nên tâm tính sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới sức mạnh của người... và nhất là sức mạnh mới của đôi cánh thứ ba... chuyện này tôi cũng ko thể biết sâu hơn vì đây là trường hợp đầu tiên tôi thấy... nhưng tôi chắc chắn rằng chuyện này ko hề có lợi mà ngược lại rất có hại cho nguyên thần của cung chủ.

...

Trong đám đông của hỗn chiến, 9 thân ảnh đang hiện ngan xông tới, ko ai ngăn nổi, sóng biển ko lúc nào yên ổn, khí trời dầm mùi máu tanh, gió cuốn cuộn thổi, làm cho mùi tanh của máu tươi xông đến mũi kích thích tứ chi của loài vampire, máu càng đỏ nhiều người càng hăng sức, điên cuồng tấn công. Từng nhát kiếm nhanh chóng xé toạt đối phương thành nhiều mảnh.

Nhưng sức của một sao địch lại trăm, nhìn đâu đâu cũng là quân Against vì bọn chúng đông hơn Attack, sức lực cũng có giới hạn huống chi họ giờ đâu còn như trước, tuy ko kém nhiều nhưng vẫn ko đủ sức nếu cứ kéo dài tình hình một đánh mười này mãi.

-Hừ... ta ko tin là ko giết hết bọn Against các ngươi !. Lee Ron - ba của anh em Hoo và Woo, tuy sức giảm khá nhiều những miệng vẫn ko ngừng hoạt động nhằm kích thích ý chí mọi người xung quanh.

-Tiến đến lấy đầu của tên Lords !. Ông hô to.

James cùng Kaima tham chiến ở gần đó, nghe tiếng hô to của Lee Ron cũng hướng thẳng đến mục tiêu là người đang ông cao to phía xa trên boong tàu.

9 người dùng tốc độ và sức mạnh của mình đánh gục những kẻ cản đường và cũng nhờ James và Kaima dọn bớt một phân nên mọi người đến chỗ của ông rất thuận lợi, 9 cặp mắt hắt lên tia giận dữ, lửa ko ngừng bốc cháy trong tâm can giục chân tay hoạt động.

Chưa kịp chạm trán với Lords thì lão Back đã xuất hiện cùng một toán quân xông thẳng bao vây 9 người lại, những tiếng va chạm của các thanh gươm với nhau vang lớn cả một vùng biển trời, những thanh gươm với luồng sức mạnh phùng phục như lửa bốc trên với nhiều màu sắc khác nhau lạnh lùng chém ko một nhân nhượng.

Nhưng sức cô lực cạn, Attack nhanh chóng trở nên yếu thế vì lực lượng ít mà nhân tài chẳng thấy đâu, 9 anh hùng nổi trội nhất cũng đang vất vả với lão Back và quân của lão, James và Kaima cũng đâu thể làm gì lớn ngoài việc giết được bao nhiêu thì giết chứ với sức vài người như thế mà đội quân của Against lại đến mấy chục nghìn trong khi Attack chỉ vồn vện vài nghìn.

Những giọt mồ hôi từ từ tuôn theo thời gian, số lượng quân Attack ngày một ít tuy quân Against cũng giảm ko kém gì bên Attack, nếu cứ đà này sau một thời gian quân Attack sẽ chẳng còn bao nhiêu. Nhưng đó chỉ là nếu vì trời luôn ko triệt đường người, sau bao lâu giữ chân bọn Against chờ quân cứu viện cũng thành công, phía đằng xa những con tàu chiến treo các ngọn cờ của các gia tộc đã lộ dạng, dẫn đầu chính là chiếc phi tàu nhỏ đang phóng với tốc độ nhanh đến chiến trận.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Những giọt mồ hôi từ từ tuôn theo thời gian, trong thời điểm này số lượng quân Attack ngày một ít tuy quân Against cũng giảm ko kém gì bên Attack, nếu cứ thế sau một thời gian quân Attack sẽ chẳng còn bao nhiêu.

Nhưng đó chỉ là nếu vì trời luôn ko triệt đường người, sau bao lâu giữ chân bọn Against chờ quân cứu viện, phía đằng xa những con tàu chiến treo các ngọn cờ của các gia tộc đã lộ dạng, dẫn đầu chính là chiếc phi tàu nhỏ đang phóng với tốc độ nhanh đến chiến trận.

Những con mắt mong đợi cuối cùng đã thỏa mãn, vui mừng hân hoan khi cứu viện đến, chỉ biết tung hô hò hé theo cảm hứng mặc cho trận chiến ko lúc

nào ngừng.

- "Hừ... cũng nhanh đấy". Hướng ánh nhìn về phía chiếc phi thuyền dẫn đầu, miệng khẽ hé cười, một nụ cười huyền bí ẩn chứa ác tâm dữ dội. - "Vậy thì ta sẽ ko cần tốn thời gian với các người... tự tìm đường đến chỗ chết !".

Quân cứu viện đến, sức Attack ngày càng hăng, 9 chiến binh dũng mạnh một thời tiếp tục xông pha, thẳng tiến tàu của Lords mà đánh.

- Đừng quá vui mừng... các người nghĩ có quân cứu viện thì sẽ thắng sao ?... haha.... . Trong thấy cảnh vui mừng của mọi người, sự hăng sức của quân địch lão Back ko những ko lo âu, sợ hãi mà còn cảm thấy hăng hái, điều này mang đến cho mọi người trong phạm vi gần đó phải mang thêm một nỗi bất an trong lòng.

- Ông ta sợ quá hóa điên hả ?. Mẹ Yun tròn mắt nhìn lão Back đang cười to thể hiện sự oai hùng của mình.

Chém tên Against trước mặt, mẹ Bo đến gần. - Tôi ko chắc... nhưng có lẽ thế !.

- Hai người cũng rảnh thật... còn thời gian mà nói chuyện à. Giờ là mẹ Tea Hin bay đến.

- Mặc kệ hai người họ... cũng tại lão Back tính khí thất thường thôi. Cuối cùng là mẹ Woo và Hoo.

Nhìn bốn người phụ nữ đang đứng tự nhiên nói chuyện mấy người đàn ông bên đây lại chột dạ, mình thì đang mệt mỏi với đám lâu la còn họ thì nói cười vui vẻ, ba Yun nói với. - Đây phụ nhân... bà muốn nói gì thì cũng phải đợi qua lúc này rồi hãy nói... mau đến phụ tôi một tay này.

Quan cảnh bên dưới thật nhộn nhịp nếu như ko phải là chiến tranh người khác nhìn vào cứ tưởng hội chợ ko chừng, tàu chiến rải rác khắp nơi, thấy ma phoi đây trên biển, máu nhuộm đỏ cả nền biển trong xanh.

- Quái lạ... sao quân cứu viện đến rồi mà nhìn quanh vẫn thấy quân Against đông kín. James nói thầm.

- Kaima... người có thấy tình hình này hơi bất ổn ko. Cô liền quay sang chàng trai luôn kề sát mình.

Anh ko nói gì, chỉ gật đầu rồi đảo mắt nhìn xung quanh.

- Ko những quân ta tăng mà quân Against cũng ngày một tăng ko kém... nhưng ko biết tại sao.

- Nếu ko biết thì đừng tìm hiểu nữa... lo mà đánh đi anh chàng tóc dài à !. Từ sau tiếng nói nhí nhảnh của Tea Hin vọng tới thật mạnh mẽ, sau là những thân ảnh cao to bay vụt qua Kaima và James đến chỗ 9 người phía trước.

- Tea Hin ?. Nhìn Tea Hin bay ngang qua mình rồi quay sang nhìn Yun đang song song với Tea Hin tiến đến phía trước. - Yun ?... chẳng phải các người đã...

James lấp bấp khi thấy những khuôn mặt tưởng chừng ko thể xuất hiện kia. Đáp trả cô là ánh mắt vô hồn của Yun, ánh mắt làm cô khẽ khiếp sợ.

Nhìn hai bức tượng đứng như trời trồng kia Bo nói. - Cô nghĩ sao khi cha mẹ chúng tôi còn ở đây... tôi ko phải là cô nên ko thể ko quay lại. Rồi bỏ mặt hai người tiến đến với 9 người kia cùng Tea Hin và Yun.

- "Nói vậy có nghĩa là NP Từ Y đã rời khỏi đây... rời khỏi trong hoàn cảnh này mà ko ai biết sao ?... hơ ?... cô thật ra là cái gì hả?".

...

- Cung chủ... người ko sao chứ... người làm em lo quá !. Uyên nhi lo lắng hỏi khi nó vừa hé mắt.

- Phải đó Từ Y... cậu cảm thấy trong người sao rồi ?. Đến lượt Hong.

Nhưng đáp trả lại lời hỏi han của hai người là sự im lặng đến đáng sợ, nó vẫn nằm đó, nắm cứ mở trân trân nhìn lên trần.

- Từ Y à... cậu nói gì đi chứ !.

- Phải đó cung chủ... người đừng im lặng như thế... em sợ quá.

- Ra ngoài !. Chỉ một câu ngắn gọn, thật lạnh lùng và khó đoán.

- Cung chủ ?!.

- Ta ko muốn lập lại lần thứ hai.

Thở dài nhìn cô bạn xinh đẹp đang yên phận trên tầng băng lớn luôn có những làn khói lạnh bốc bên rồi quay người cùng Uyên nhi lặng lẽ rời bước.

- Đi thôi Uyên nhi... Từ Y cần sự yên tĩnh... chúng ta ko nên quấy rối.

Căn phòng tĩnh lặng đến lạnh người, cái tĩnh lặng này khiến người ta có cảm giác buồn buồn lại pha thêm một chút cô quạnh xen lẫn thêm vài vị chua chát của vị tĩnh.

Bàn chân trần nhẹ nhàn lướt trên mặt sàn lạnh tanh, bước đến cánh cửa bảy sắc đang lơ lửng giữa phòng, là một trong những cánh cửa kì dị nhất trong số tất cả của cánh cửa, màu đen là cửa cấm vì nơi đó lưu trữ nhiều kỷ niệm của kí ức thời tuổi thơ, còn cánh cửa này, nơi ko ai được phép đặt chân tới, vì nó ko hề gắn kết cùng một căn phòng nào và ko bao giờ xuất hiện nếu ko có ý chỉ của chủ nhân, nó chính là cánh cửa tâm linh kết nối với một thế giới mà ko ai được phép đặt chân tới, ko ai biết đến sự tồn tại của thế giới này, thế giới của người đã khuất.

Mở nhẹ cánh cửa, hé lộ vành sáng rồi đi vào trong, để cánh cửa đóng lại khuất đi thân người nhỏ nhắn của mình.

Cả căn phòng giờ mới thật sự yên tĩnh khi ko một người hiện diện, chỉ lẽ loi một cánh cửa đủ màu, chiếc giường băng lại ko có chủ, lặng lẽ bóc từng lớp khói trắng tràn ra khu vực gần đó, những làn khí trắng lạnh giá và dễ tan.

...

Cánh đồng bồ công anh trải dài đến tận chân trời, ko thấy đâu là đích, gió nhẹ cứ lặng lẽ thổi, hoa bồ công anh lung linh nương theo gió mà hòa mình vào ko khí, vào nền trời xanh ngắt.

Lướt mình trên cánh đồng bát ngát màu xanh lá của cây cỏ, màu trắng tinh khiết của loài hoa bồ công anh, tất cả được đệm thêm một màu xanh dương của nền trời. Đôi mắt lạnh lùng cứ thế mà hướng theo những cánh bồ công anh đang bay, chân cứ bước đến, ko biết chừng nào ngừng, đôi chân trần nhỏ bé.

-Bạch nhi... con đến đây à. Tiếng nói dịu dàng của một người phụ nữ vọng lại phía sau.

Mái tóc màu bạch kim ngắn ôm lấy khuôn mặt, đôi mắt màu đỏ của loại ngọc rubi, nụ cười hiền hòa dịu dàng nở trên khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ sau lưng, ko nhìn nhưng nó có thể hình dung bởi vì hình ảnh này ko bao giờ nó quên, ko bao giờ ko nhớ đến và mãi mãi ko thể biến mất khỏi tâm trí của mình.

-Bồ công anh... loài hoa mẹ thích nhất... con thì thích màu trắng của nó... còn cha thì lại thích nhìn mẹ bên cánh đồng hoa trắng này.

Gió thổi mạnh dần, đẩy loài bồ công anh bay cao hơn. Đưa mái tóc dài uốn lượn bay theo nhịp gió.

-Con lại buồn phiền chuyện gì à... con gái !.

-Mẹ à... tại sao hôm đó hai người lại quyết định như thế... nếu cha cứ mặc cho chuyện đó xảy ra thì cũng đâu có sao... ko sao hết... nếu thế thì tốt rồi.

Bước đến, ôm lấy đứa con gái xinh đẹp của mình, cảm nhận tấm lưng lạnh lẽo đang ấm lên từng hồi.

-Nếu ko vì con... nếu ko vì sợ ông ta phá hoại "nó" hai người đâu phải dùng cái chết để giữ an toàn cho "nó".

-Vậy con nghĩ mẹ nên bỏ mặc cha con... hay cha con phải đứng nhìn con sẽ phải rời xa chúng ta một ngày ko xa... bất làm cha làm mẹ thì sao có thể làm thế và nhất là với bạch nhi xinh đẹp của mẹ chứ.

-Có thật là người làm cha làm mẹ sẽ sẵn sàng hy sinh tất cả vì con mình ko ?.

-Đúng vậy... tất cả... cho dù đôi cả mạng sống của mình... và người làm con cũng có thể bất chấp tất cả để cứu cha mẹ mình thoát khỏi nguy hiểm... đôi vốn là thế mà con.

-Bất chấp tất cả để cứu cha mẹ mình thoát khỏi nguy hiểm... kể cả phải làm tổn thương người khác sao ?.

Bà lại mỉm cười, xoay người nó lại, nhìn thật kĩ khuôn mặt mà bao người hằng mơ ước, vuốt nhẹ mái tóc dài luôn phân phát mùi thơm thuần khiết của loài bạch hồng.

-Mẹ thích nhất là mái tóc này của con... nó luôn dài mượt và có hương hoa mà con thích nhất... ko biết đã bao lâu mẹ ko chải tóc cho con rồi nhỉ... con gái của mẹ thật xinh đẹp... trong dòng tộc chúng ta ai cũng mang một vẻ đẹp muôn người đều ao ước nhưng có lẽ con là người đẹp nhất... là người mà ko một ai muốn làm tổn thương... nhưng chuyện đời khó đoán... tình người vẫn còn... đôi khi con người cũng phải biết cách lựa chọn... chọn cái nào là đúng... là hợp lý... con phải biết mở lòng mình... hãy cố chấp nhận sự thật... và biến nó thành hạnh phúc chứ ko phải để nó làm mình tổn thương.

...

-Uyên nhi sao cô lại đứng đây... cùng chủ đâu ? . Phong bước đến hỏi, sau anh là ba người còn lại của TĐHP.

Thật nhẹ cô cuối đầu hành lễ. -Cung chủ đang ở bên trong... người ko cho ai vào hết.

-Đã lâu chưa ? . Ko hỏi lý do, ko hề tỏ một bất kì biểu hiện nào, người đứng đầu của TĐHP.

-Ồ cũng được một lúc rồi... Đại pháp sư... có chuyện gì sao ?.

-Ta có chuyện cần gặp cung chủ... mở cửa đi.

-Vâng !.

-Ồ có chuyện gì thế... chẳng phải Từ Y ko cho ai vào trong hay sao. Từ xa Hồng đi đến, trên tay còn cầm một mâm đồ ăn nhẹ.

-Nhưng cung chủ đâu có nói là ko cho chúng tôi vào... với lại chúng tôi có chuyện cần nói... cô có quyền gì mà nói. Phong giọng hách dịch nói, ko quá bất ngờ vì anh luôn như thế với người lạ.

Sau lời nói của anh là tiếng "BỐP" vang âm ỉ trên đường hành lang.

-Này Nguyệt... em điên hả !?. Phong quát lớn, cô bé vừa cho anh một đòn ề ảm

Kéo tai Phong lại kề sát miệng mình, vì Nguyệt ko đủ chiều cao nên chỉ có thể kéo xuống chứ ko thể chồm lên. -Anh mới điên đấy... chị ấy là bạn thân của cung chủ... anh là gì mà lớn tiếng hả... bạn thân của cung chủ mà ko là gì hả... nhớ đấy... là "bạn thân" đó !. Và hét lớn vào đôi tai đang bị kéo xuống một cách mạnh bạo.

-Aaaaaa !!!!.... em điên hả ?. Xoa xoa vành tai đỏ ửng. -Trời ơi thế là đi toi cái lỗ tai của mình.

Liếc đôi mắt phục lửa qua cô bé đang nở nụ cười hiền dịu với Hồng. -"Ta sẽ phục thù !"

-Chị đừng để ý đến anh ấy... tâm thần anh ấy hay ko ổn định... phát bệnh lên là thế... thông cảm nha chị Hồng.

Hồng ngó người chỉ biết gật gật vài cái, TDHP ko lạnh lùng như lời đồn mà cô nghe, còn hài hơn của bình thường.

-Này Nguyệt... em nói ai bệnh hả. Phong quát to, quay qua Danh. -Danh... em nói lí lẽ dùm anh cái đi.

Danh nãy giờ im lặng, cậu bước đến cạnh Nguyệt. -Chị Hồng đừng nghe lời Nguyệt nói... con bé còn nhỏ ko biết nhiều nên nói thế... .Khẽ mỉm cười.

Phong cười nức nở. -Phải đó... chỉ có Danh là ngoan... Nguyệt... em nên học hỏi đi !.

-Hừ... ai còn nhỏ chứ.

Danh tiếp tục cười nhẹ. -Chị Hồng... anh Phong là người tốt và ko phải là người hay phát bệnh như Nguyệt nói... bệnh tình của anh ấy chỉ lâu lâu mới bộc phát thôi.

-Cái gì ?... thằng này... nói cái gì hả ?. Phong gậm gừ.

-Aahaha...haha... .Ôm bụng cười nức nở như đang thêm dầu vào lửa.

Nói đoạn Danh xoay người tỏ vẻ u buồn. -Thật tình... em cũng khổ tâm với căn bệnh này lắm.

-Trời ơi !... địch đã có đồng minh !. (địch ở đây ý chỉ Nguyệt)

-Ahahah... mắc cười quá.... haha... hahaaaa....

-Thôi được rồi... đừng đùa nữa... đi thôi !. Từ trong Thiên bước ra, trong khi mọi người đang nói chuyện ở đây anh đã lặng lẽ vào trong một mình.

-Ồ sao vậy anh... cung chủ nói gì ?. Nguyệt trở lại vẻ nghiêm túc.

Nhưng Thiên lại ko nói gì bà lạnh lùng lê bước. Nguyệt và Danh tò mò đi theo bỏ lại Phong đang tức đến ko nói nên lời.

Hồng nhìn theo dáng của ba người đang đi rồi quay qua nhìn Phong thì lập tức anh nhào đến trước mặt cô. -Ko phải như thế... cô hãy quên những gì hai đứa kia nói... tôi hết sức bình thường... người chàng trai mà bao cô gái mơ ước... tôi ko có bị bệnh. Rồi vụt chạy theo ba người kia.

...

-"Nếu em đã muốn như thế... nếu chuyện này có thể giúp ích được cho em thì anh sẽ làm... nhưng xin em đừng như thế... nụ cười của em anh vẫn còn nhớ... anh mong sẽ có ngày lại được thấy nó... tuy đó ko phải dành cho anh".

--->

-Thiên... đây là tiểu cung chủ của chúng ta... sau này con sẽ giúp sức cho người !.

Nhìn bóng dáng của cô bé đang nhảy múa đằng xa, cậu bé với bộ y phục màu xanh chỉ biết thờ thẩn nhìn xem.

-Xin chào... em là Nam Phong Từ Y... anh là Thiên đúng ko... hihi... rất vui được biết anh... sau này anh có thể gọi em là Y Y hay là bạch nhi cũng được !.

Nụ cười xinh như ánh mặt trời, đẹp hơn cả những đóa hoa đang nở rộ, nụ cười này là dành cho anh sao ?, nó thật ngây thơ và xinh đẹp.

...

-Thiên à... nhị tiểu thư và đại thiếu gia mới qua đời con hãy đến an ủi tiểu cung chủ đi.

Nghe tin động trời này anh chỉ biết vụt nhanh đến bên em, mong là nụ cười của em sẽ ko bị nó dập tắt nhưng..

-Bạch nhi ?.

Căn phòng ko một ánh sáng, trong một góc nhỏ là hình ảnh cô bé đang thần thờ như người ko hồn.

-Bạch nhi... em ko sao chứ ?. Khụy xuống bên cạnh cô bé ấy, mái tóc bạch kim dài trải trên nền gạch lạnh tanh, đôi mắt màu đỏ lúc trước lung linh tỏa sáng giờ lại tâm tối vô cùng.

-Tâm tính của tiểu bạch trở nên như thế vì cái chết của cha mẹ mình... đã hai ngày mà vẫn cứ như thế. Từ một góc nào đó, một cậu bé trạc tuổi bước đến.

-Cậu là ?.

-Tôi là người đã đưa tiểu bạch về đây... là người tìm thấy tiểu bạch khi cô bé chứng kiến cái chết của cha mẹ mình.

-Jus oi... Yong à... híc híc...

-Bạch nhi à ko sao đâu... ko sao đâu!. Ôm cô bé vào lòng, quả thật, nụ cười ấy đã biến mất thay vào đó là hai dòng lệ nóng hổi.

-Anh à... họ đi hết rồi... ko còn ai cả... đi hết rồi... em làm sao đây... phải làm sao bây giờ...

<---

...

Máu chảy đầy rẫy nền biển xanh, vùng biển trong xanh mấy chốc đã nhuộm một màu đỏ hôi tanh, mùi chết chóc lan ra cả một vùng trời rộng lớn, sinh mạng trong lúc này như ngàn cân treo sợi tóc... mỏng manh và dễ đứt.

-Ấy da da... trận chiến thú vị như thế này sao ta lại bỏ qua chứ... dù lỡ mất cơ hội gặp mặt cung chủ tôn kính.

-Zua à... người nghĩ xem chuyến đi này thật thú vị... ở đó làm gì có.

-Vâng... đúng vậy thưa chủ nhân.

-Ấy cha cha... người nhìn kia... quân Attack lại có thêm đồng minh kìa. Chỉ tay lên trời, nơi những đám mây lớn đang đến.

...

-Hừ... đến đúng lúc lắm... chỉ cần chờ thêm một chút nữa là được. Thêm một lần nữa ông ko có một buồn rầu gì khi giới ma ca rông được thêm một đồng minh mạnh mẽ.

-Nhìn kia... chúng ta có hy vọng rồi !. Thái Tư cười nói.

-Thiên đế cuối cùng cũng ko thể làm ngơ !

-Có đội quân thiên thần giúp sức... chúng ta thắng chắc.

-Đừng vội đắc ý... hãy nhìn xem... chung quanh chúng ta đầy rẫy bọn Against... dù có tiếp diện nhưng chúng vẫn ngày một đông... các người ko thấy lạ sao. James nói với tôi trong khi mọi người đang hân hoan vui mừng.

Đã có lúc ông nghi ngờ nhưng vẫn ko chắc chắn, nghe James nói thế ông đảo mắt quanh một vòng, chỉ thấy toàn là quân Against, cho dù đánh thế nào dường như bọn chúng vẫn ko hề giảm đi số lượng.

-Quả thật rất đáng nghi... nhưng chỉ đứng nhìn thế này cũng ko làm được gì. Nói đoạn ông liền bay lên một nơi cao hơn trên một con tàu gần đó để có thể nhìn rõ tình hình chiến trận.

-Mình à... có chuyện gì sao ?. Mẹ Hoo và Woo hỏi khi thấy biểu hiện của chồng mình khá là lạ.

-Trời ơi... sao lại có chuyện như thế. Quan cảnh trước mặt làm ông ko thể nói nên lời, đây là điềm báo cho sự hủy diệt của nhân loại sao ?.

-Minh à... sao thế.

-Lee Ron... hôm nay ông sao thế. Kang Hi - ba Yun nhìn biểu hiện kì lạ của ông bạn nên gắng hỏi.

-Kang Hi... chúng ta phải làm sao đây... liệu trận chiến này chúng ta có cơ hội thắng ko ?.

-Ông sao thế... chúng ta đã có quân tiếp viện và đồng minh là đội quân thiên thần... thua làm sao mà được chứ.

-Nhưng tôi lại ko nghĩ thế... ông nhìn đi... nhìn thật kĩ... xem phe ta ngày càng ít đi mà phe địch lại ngày một nhiều... ko thấy đáng ngại à... chúng ta đã giết bao nhiêu tên mà sao chúng ko giảm mà ngày một tăng.

Xoay người, hướng đôi mắt lên trời, lên nền trời xanh thẫm -Chúng ta mắc bẫy tên Lords rồi... cho dù giết bao nhiêu tên Against thì cũng vô ích... chẳng ích lợi gì.

-Tôi vẫn chưa hiểu... ông nói rõ hơn đi. Thái Tư xen vào nói.

-Để con nói. James từ xa cùng Kaima đi lại. -Chúng ta hoàn toàn sập bẫy của tên Lords... cho dù có đến hàng vạn quân tiếp viện thì phản thắng vẫn là của ông ta...

-Lý nào lại vậy. Mẹ Yun gặng giọng.

-Bởi vì... đội quân của Lords ko phải đội quân vampire bình thường... chỉ vài phút sau khi chết chúng sẽ hồi sinh và tiếp tục chiến đấu... mạnh hơn lúc trước...

-Sao có thể... con có nhầm lẫn gì ko James. Mẹ Bo ko tin hỏi lại.

-Đúng vậy... nói vậy thì quân của Against sẽ ko giảm nhưng rõ ràng lão Lee nói quân Against ko những ko giảm mà còn tăng... tăng thế nào mà được. Kang Hi chen vào nói tiếp.

Lee Ron quay người. -Vậy để tôi nói cho ông biết... khi quân của ta chết thì cũng sẽ hồi sinh và biến trở thành Against.

-Haha... tỉnh mắt lắm... quả ko hổ là Lee Ron của bạch đạo. Tiếng lão Back vang lên từ xa.

-Các người có biết ko... khi quân của các người chết thì chúng sẽ sống dậy... và trở thành quân của ta... haha... sao nào... rất vui phải ko...thú vị lắm đúng ko... hahaha..haha.

-Người... Mẹ Yun tiến thẳng lão Back, ánh mắt lộ lên vẻ phẫn nộ.

-Đừng mẹ... tên đó để cho con !. Bàn tay mạnh mẽ của Yun chặn ngang trước mặt bà.

-Yun ?.

-Phải đó... tên này để tụi con xử lí... nếu đúng như cha nói chúng ta có giết bao nhiêu tên cũng chẳng ăn nhằm gì thì hãy giết những tên cầm đầu... bọn chúng cũng sẽ tự tan rã thôi. Woo xuất hiện, anh chàng tưởng chừng đã bóc hơi khỏi thế gian này.

-Woo... thời gian qua con đi đâu vậy ?. Lee Ron vui mừng, nỗi âu lo phần nào tan biến.

-Nó vẫn ở trên đảo... cùng con !. Thêm một sự xuất hiện đột ngột của Hoo.

-Hoo... con lên đảo từ khi nào vậy ?. Lee Ron một lần nữa vui mừng khôn siết, lo âu tan biến hoàn toàn.

-Anh Hoo ?. Yun cũng bất ngờ ko kém.

-Thôi thôi... dừng cuộc hội ngộ này lại đi... lo tên kia trước đi đã. Bo cùng Tea Hin vừa kịp lúc đến nơi.

-Tea Hin... Bo... hai con mất tích ở chốn nào vậy hả. Mẹ Bo và mẹ Tea Hin quát to, đồng thanh toàn tập.

-Chẳng phải chúng con về rồi đây sao. Hai anh cũng hợp gu trả lời y chang.

Quay sang lão Back. -Này lão Back... hôm nay tôi sẽ cho ông biết thế nào là chết ko toàn thây !. Bo hùng dũng la to.

-Hừ... đến đây... để xem tên nào sẽ gục trước... oác con !.

-Cái gì... oác con á... ông già kia !. Bo tức giận đáp trả.

-Ông già ?... người nói ai đấy hả tên oác con miệng con hôi sữa kia !.

-Ông được lắm... miệng tôi hôi sữa à... đỡ hơn hàm răng chỉ còn vài cái của ông !.

-Mày nói gì... ồ con... rằng tao đây đủ 32 cái nha mày.

-Thì sao... ông nói ko ai biết có đúng ko... nhờ ông gắng răng giả sao tôi biết được !.

-Hừ... thế thì để ông đây dậy người biết thế nào là lẽ độ... ta là vampire chính tông sao phải sài răng giả !.

-Nhào vô... xem ai sợ ai.

Nhìn môn võ mồm của hai người mọi người chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm.

-Cái tên này... may cho hắn là Hong ko có ở đây. Hoo lắc đầu nói.

-Này Bo... sao xung thế... nói còn nhiều hơn tôi nữa chứ !. Tea Hin cười nức nở.

-Được rồi !... tên này giao cho hai người... tôi đi trước !. Yun quay sang phá vỡ bầu ko khí vui nhộn ko nên có hiện giờ của Bo rồi vụt bay đi, thẳng tiến đến chiếc tàu chiến lớn kia.

-Ok... yên tâm... có hai chúng tôi ở đây... yên tâm đi đi. Tea Hin và Bo đồng thanh.

-Tên Yun này... có đi thù cũng phải chờ anh mày chứ !. Hoo nhanh chóng bay theo, kế tiếp là Woo.

-Nhờ hai đứa nha !. Tiếng Hoo vọng lại.

-Ok... anh yên tâm đi... haha... !.

Sau khi thân ảnh của Yun, Woo và Hoo khuất xa thì...

-Aaaaaaa... lão già... ta đến đây !. Xong thẳng đến phía của lão Back, Bo và Tea Hin là hai người có thể nói là xung nhất trong trận chiến này, đánh nhau mà cứ như đùa.

-Bọn trẻ hơn hẳn chúng ta hồi trẻ nhi !. Thái Tư hớn hờ nói.

-Đúng thế... con tôi hơn hẳn cha nó lúc trẻ... đánh nhau mà cũng biết đùa là hay lắm đấy. Mẹ Bo nói tiếp. -Ô ô... sắp được gặp con dâu rồi... vui quá !.

...

Chiến tranh bùng nổ, khắp nơi toàn là máu, quân Against ngày càng đông nhưng sĩ khí của Attack thì hơn hẳn vì có những cựu chiến binh dày dạn và những tân chiến binh dũng mãnh.

Một lúc sau trong chiến trận lại có thể một quân đội màu đen, đội quân của ma giới còn được gọi là ác quỷ cũng tham chiến.

-Haha... hay lắm... cuối cùng quân đội tam giới cũng đã đông đủ... đại nghiệp của ta sắp thành rồi !.

-Chào ngài... nghe danh ko bằng mắt thấy... tôi có thể cùng ngài thực chiến một trận ko ?.

-Người ác là Ma đế... ta cứ tưởng ma đế đã già lắm rồi chứ... ai ngờ vẫn còn trẻ thế này.

-Vậy chúng ta cùng thực chiến đi !. Yun, Woo và Hoo đứng lúc cũng đến nơi.

-Ô... đây chính là Hòa vương sao... ko hổ danh là con cháu dòng tộc lửa.

-Yun... cuối cùng con cũng chọn đối địch với ta sao.

-Vậy ông nghĩ tôi phải làm thế nào... phản bội lại Attack sao.

-Vậy ông nghĩ tôi phải làm thế nào... phản bội lại Attack sao.

-Thế là con quyết chọn bọn họ chứ ko chọn dòng tộc mình !?

-Tôi vốn ko có quyền lựa chọn... dù là ai đi nữa thì chuyện này cũng ko thể xảy ra khi tôi còn trên đời này.

Hai đôi ngư nhìn nhau ko một cái chớp, màu đen huyền cùng màu xám xịt, hai đôi mắt khiến quyết giữ vững quan niệm của mình.

Bầu trời trong xanh, gió biển ngày một mạnh như muốn hất tung những gì hiện diện trên mặt biển.

Những lá cờ nhàn nhùa đùa theo làn gió, những con người mang trong mình một nỗi lo bất định, những chàng trai với khuôn mặt lịch lãm, sắc sảo, lạnh lùng cùng người đàn ông bí hiểm với đôi mắt tà ác.

Cùng một thời điểm, nhưng lại ko cùng một bầu trời

Thời gian trôi mãi, ko ngừng

Đồng hồ ko chạy, thời ko như một

Hồi tim đập rồi ngừng

Hoa nở ko tàn

Mảnh lụa trắng nổi từ hai thân cây cổ thụ cao to, nhịp nhàn lắc lư theo cùng tà áo. Khuôn mặt xinh đẹp với đôi ngươi nhắm tịt, mái tóc bạch kim buồn thả xuống những đóa bồ công anh, cả thân người thả lỏng trên chiếc võng bằng bạch lụa, khung cảnh như giới thần tiên tự do hiện diện trong nền trời xanh với hương hoa thơm ngát.

Đôi mắt đen huyền như dãy sóng, bàn tay nắm chắc lấy thanh hỏa kiếm, từng nhát chém là từng hồi cắt đi dòng máu dân tộc. Hoàn toàn đổ nát là những từ điển tả khung chiến của cuộc hỗn chiến, trên có Yun, Woo, Hoo và ma đế, dưới có 9 thủ lĩnh của các đại gia tộc, cùng Kaima, James, Zua, Bo và Tea Hin, toàn những gương mặt thanh tú điểm lệ nhưng đầy máu và chết chóc bao quanh, thế trận ngày một đi vào hương xấu, ko giết chúng thì chúng giết ta, giết chúng rồi chúng lại sống dậy và mạnh hơn, quân ta tử rồi hồi sinh thành quân địch, thời gian càng lâu quân ta càng thu hẹp.

-Lords đã phát động tấn công có nghĩa là ông ta đã dự tính được đội quân của tam giới sẽ tham chiến... nên quân của tam giới tất nhiên đều chịu ảnh hưởng... thiên thần và ác quỷ cũng ko ngoại lệ. Kang Hi - ba Yun nói, trong hoàn cảnh này ông ko mong chờ có thể sống sót trở về chỉ mong cùng các chiến hữu và con cháu xong pha.

-Tại sao chứ... chúng ta đã làm gì mắc lỗi sao... sao ông trời lại đối xử với chúng ta như thế. Mẹ Yun than thở, nước mắt đã lăn dài trên má.

-Tình hình như thế này chỉ một lúc nữa là tôi ko gượng nổi được nữa. Lee Ron.

-Ko sao... chỉ cần giết được Lords thì chiều hướng sẽ thay đổi. Mẹ Woo, Hoo.

-Được... vậy liệu chết với lão Lords này vậy !.

Trên có Yun, Woo, Hoo và ma đế giờ lại có thêm 9 thủ lĩnh của các đại gia tộc, cùng Kaima, James, Zua, Bo và Tea Hin tất cả nhắm vào một mục tiêu, người đàn ông với đôi mắt âm hồn, đôi mắt màu xám xịt.

-Haha... lên đây... tất cả cùng đến đây !... hahaha... haha.

Mặt biển giờ ko còn là màu của nền trời xanh mà chuyển dần sang màu vàng cam của nền trời lúc chiều tà, mặt trời đang dần dần đi chuyển chiếu những tia nắng cuối cùng lên vạn vật.

Bàn tay dần hiện lên luồng khí màu xám đen, luồng khí tượng trưng cho sức mạnh.

Khung cảnh cả chục người đang tiến đến một người in bóng trên nền trời màu vàng cam.

Từng người bị văng ra do lực ép quá mạnh té xuống các chiếc tàu chiến gần đó chỉ còn Woo, Hoo, Ma đế, Yun, Bo và Tea Hin cùng Zua và Kaima.

Hai luồng sức mạnh đối nhau xuất phát từ hai hướng, một là Lords một bên là những người còn lại, màu xám pha chút màu đen ngày càng lớn dần chèn ép những màu khác, sự giằng co giữa hai màu đối nhau ngày càng lớn, ko ai có thể rút ra vì dường như đã bị một sức hút huyền bí nào đó hút vào ko thể rút ra.

-Tôi ko tin là ko thắng được ông. Tea Hin gắng giọng, trán đã đầm đày mồ hôi.

-Phải. Tiếp lời Tea Hin, Bo nói.

-Vậy thì các người hãy cùng những người kia mà xem ta mạnh đến đâu.

Nói xong từ tay ông, một luồng sức mạnh màu xám đen tiếp tục được bắn ra đẩy những luồng sức mạnh yếu hơn ra khỏi trận chiến khiến người của Tea Hin, Bo, Kaima, Zua và Woo bị bật ra.

Chỉ còn ông, Hoo, Ma đế và Yun, ba đấu một nhưng phân thắng lại nghiêng về thiếu số.

-Xem ra các người cũng trụ được khá lâu đấy... nhưng đã đến lúc kết thúc trận chiến này... xung quanh chỉ còn toàn là quân cả ta... các người thua rồi... tam giới sẽ bị diệt vong.

-Ông đừng hòng đạt được ý tưởng đó. Hoo cố nói trong khi toàn bộ sức lực đã gần như sử dụng hết để chống lại Lords.

-Đúng vậy... có chúng tôi ở đây... ông thôi mơ nữa đi. Ma Đế nói theo.

-Vậy sao... các người cũng đã gần cạn hết sức lực rồi nhỉ... vậy để ta tiễn các ngườiđoạn cuối cùng vậy.

Nói là làm, ông đánh hai luồng sức mạnh về phía Ma đế và Hoo, nhìn hai tia màu xám đen lớn bay về phía mình, Hoo và ma đế ko biết phải làm sao, ko thể ngăn cung ko thể né, giờ thể lực ko còn cho phép nữa.

Nhưng có một luồng sức mạnh màu đỏ pha một chút đen từ hướng khác bay tới, phá đi hai luồng màu xám đen. Cùng lúc đó trong dây sức mạnh (hai luồng sức mạnh đang đối nhau giữa Lords và Yun, Hoo và ma đế) cùng được tiếp thêm một lượng ko ít đây Hoo và ma đế ra khỏi.

-Chỉ còn ông và tôi... tôi có chết cũng ko để ông phá hoại mọi thứ. Đôi mắt lạnh tanh, trong màu đen huyền ngon lửa như đang phùng cháy.

-Cuối cùng bản chất thật của con cũng bộc lộ... để ta xem sức mạnh của dòng tộc lửa cháy trong người con tới mức nào rồi.

Chỉ một tay, ông đã có thể ép Yun dùng đến hai tay, tuy Yun mạnh nhưng so với ông lại ko thể bằng, nếu cứ thế một lúc sau anh có thể mất mạng vì tổn thương nguyên khí của mình.

Thời gian vẫn cứ chảy, người người bên dưới tiếp tục tham chiến, chỉ có Yun và ông như dừng lại ở ko gian thời gian này, để sức mạnh trong người mình tuôn rako ngừng.

-Yun sẽ ko chịu nổi mất. Bo nói trong khi anh chẳng thể đứng dậy.

-Nếu cứ kéo dài người tổn thương nặng nhất sẽ là cậu ấy. Tea Hin nói tiếp, anh cũng chẳng khác gì Bo.

-Bây giờ con thấy đôi quyết định cũng còn kịp đấy... hãy cùng ta thống trị vũ trụ này.

-Ông... đừng mơ...

-Con muốn chết cùng bọn chúng sao.

-Sẽ ko có chuyện đó đâu ông yên tâm. Tiếng nói khá quen thuộc của một cô gái vang lên, vọng đến từ xa.

-Phải đó... ông mơ quá xa rồi đó !. Thêm một tiếng nói quen thuộc của con gái khácvang lên giành lấy mọi sự chú ý.

-Sao cái tiếng này quen quen. Bo cùng Tea Hin đồng thanh.

Cả hai nhìn nhau. -Ko phải chứ... ko thể nào.

-Có thể đấy !. Hai tiếng nói khi nãy tiếp tục vang lên cùng nhau.

Trên chiếc phi tầu ko mui, hai cô gái vận bộ cánh màu hồng và vàng cười tươi xuất hiện, lơ lửng trên ko trung cách mọi người ko xa.

-Này... làm cái gì vậy... ai mượn về đây hả ?. Tea Hin quát, nhìn cô gái vận bộ cánh màu vàng đang hớn hờ như đi dạo kia anh muốn nổi hỏa.

-Im đi... bị như thế mà còn nói được nữa hả... anh ko mượn tôi về ko được à. Uyên nhi quát lại.

-Hong... chẳng phải cậu đang ở trên tầu của Tara sao. Bo nói tới.

-Thì giờ tớ ở đây rồi nè. Hong cười nói lại.

-Ở đây nguy hiểm lắm... mau đi đi. Bo nói tiếp.

-Đúng vậy... Uyên nhi... mau đưa Hong đi đi. Tea Hin tiếp lời.

-Biết nguy hiểm thế sao còn về đây. Uyên nhi nói giọng trách móc.

-Nhưng yên tâm... tôi có một món quà tặng mọi người. Uyên nhi nói tiếp.

-Vừa đúng lúc... tới rồi kia !. Hong quay lại nhìn ở phía đằng xa.

-Sắp chết mà cũng có quà nữa à... vui ghê !. Hoo nói như đùa.

-Hừ... các người đang giỡn với ta đấy à. Lords chen ngang cuộc nói chuyện "vui vẻ" này.

-Yên tâm... tôi cũng có quà cho ông đấy !. Nhìn ông cô nghiêm nghị.

-Phải đó !. Hong đệm thêm lời.

Lời của hai người vừa dứt thì tiếng tù và vang lên, mạnh mẽ khắp vùng trời biển rộng, cùng tiếng trống như đánh động vào nhịp tim mỗi người, như một bản nhạc hùng hồn.

- Là tiếng tù và. Hoo nói trong bờ ngõ.

- Cuộc chiến vui như thế này sao có thể vắng chúng tôi được chứ... chuyển lời của cung chủ... Nam Phong tộc xin tham chiến !. Uyên nhi hô to, như đọc một chiếu chỉ.

Từ xa, đoàn thuyền màu trắng nổi bật giữa sắc cam của bầu trời.

Lá cờ màu trắng phất cao, đôi cánh cường quật vương cao in trên nền cờ trắng phất phơ giữa gió chiều.

- Grr... chẳng phải NP tộc ko tham chiến sao. Ông nói.

Nhìn lá cờ hình đôi cánh, nụ cười khế nở trên gương mặt lạnh lùng của Yun.

Đội quân trong truyền thuyết đã đến, màu trắng tinh khiết, lạnh lùng và dũng mãnh, bắt tử và bắt bại đang tiến đến.

Nhưng vì sơ hở nên anh bị ông đánh văng ra xa với lực mạnh. Vì lực quá mạnh nên thân người bị đánh bật ra khá xa, tiếp biển chỉ còn vài mét.

Như một chuyện hoạn đường, một mảnh lụa trắng từ đầu xuất hiện ôm trọn lấy thân người Yun đưa anh trở lại lên thuyền cùng mọi người.

Không những mọi người, ngay cả TĐHP cũng phải bất ngờ, người duy nhất trên đời này sử dụng lụa trắng rành mạch như thế đoán chắc chỉ có một.

- Sao lại thế. Nguyệt mơ hồ nhìn Thiên.

- Anh cũng ko rõ... nhưng dù cho là gì đi chăng nữa thì nhiệm vụ của chúng ta thì chúng ta hãy thực hiện... còn chuyện khác đừng quan tâm

Cười tươi cô gật đầu, mắt nghiêm nghị trở lại nhìn đám quân lính đằng xa hô to: - Tiến lên !.

Đội quân màu trắng hùng hồn tiến đến, thời cuộc bắt đầu có chuyển biến, đến khi mặt trời buông xuống nhường chỗ cho ánh trăng tròn thì quân Against cũng tan thành tri bụi bởi lưỡi gương thần thánh của những chiến binh màu trắng.

Quay về với bộ dạng thảm bại. - Chủ nhân... quân của ta.

Đôi ngươi màu xám cuộn cuộn sự phẫn nộ, ánh mắt chứa chan tia căm hận về đám người trước mặt. - Đội quân của ta... bá nghiệp của ta... chỉ tại các người... chính các người đã phá hủy nó.

- Ế ế... ông ta nổi sung lên rồi kia. Hong hốt hoảng, ko phải giả vờ mà là thật sự hoảng sợ.

Một thân ông đứng trên đỉnh cao của chiến hạm, đảo mắt nhìn quanh, nhìn những người đang bị thương ngồi một chỗ, nhìn Yun đứng từ một góc ko quá xa, nhìn Hong và Uyên nhi rồi đảo mắt qua Thiên, Phong, Danh và Nguyệt cuối cùng là đội quân đang bị áp chế của mình bởi một màu trắng tưởng hồ tinh khiết.

Màu trắng, cái màu trắng tinh khiết ấy, làm ông cảm thấy khó chịu, nhìn vào nó như ông đang dần bị nó nuốt chửng. Màu trắng, cái màu trắng ấy ông càng nghĩ đến người con gái khiến ông phải do dự về khả năng của mình, khiến ông luôn phải sử dụng bộ não để chạy đua với bộ não tưởng chừng ko có con số nào để đo lường.

- Chính các người... các người phải trả giá cho việc này.

Nói rồi ông hướng thẳng những người đang mình đầy thương tích dưới tàu, bàn tay nắm ngón hằn học những khối khí màu xám.

Tuy nhiệm vụ ko là như thế, kế hoạch ko đề ra nhưng TĐHP vẫn dang tay cứu giúp những nạn nhân chuẩn bị phải lìa đời kia.

Cả bốn bay lại, Thiên dùng sức mạnh của Long với ánh sáng màu xanh nhanh chóng đẩy luồng khí màu xám ra chệch hướng về một phía khác, cứu được mạng sống lên cả chục người.

Thở dài nhẹ nhõm khi thoát khỏi kíp vong mạng nhưng chưa được lâu thì họ lại phải chứng kiến màn đấu nảy lửa của bốn vị hộ pháp NP tộc.

Bao quanh ông tứ phía, Chu Tước lảng lảng hiện lên bay quanh người Nguyệt như một lời kêu gọi của chủ nhân, con Chu Tước ẩn hiện trong ánh sáng mờ ảo của ánh trăng tròn. Từ người Danh Huyền Vũ xuất hiện, mạnh mẽ thoát ra từ thân người cậu, Bạch Hồ dừng mảnh lướt gió đến bên Phong, Thanh Long lạnh lùng quần quanh người chủ.

Tứ linh của Tứ Đại Hộ Pháp cuối cùng cũng xuất hiện trong truyền thuyết của dòng tộc Nam Phong, ánh mắt trầm trở ko dứt.

Lần đầu tiên mọi người có thể kiến tận mắt hình ảnh tác chiến của Tứ Linh Thần, hộ thần của bốn vị pháp sư (hộ pháp của cung chủ) tác chiến.

- Được lắm... các người muốn chết ta ko ngại.

Ko lâu sau, cả bốn người cùng xông lên tiến về phía ông, trận chiến như phá tan bầu trời về đêm, sóng đêm thêm phần mạnh mẽ, cuộn cuộn đánh vào các

con tàu hiện diện góp phần cho cuộc chiến đẫm máu này.

Thời gian ngày càng trôi nhưng thời cuộc chỉ dừng lại ở một kết cuộc, thất bại chưa phân mà cảnh vật đã hoan tàn đổ nát.

Tuy nói TDHP là những chiến binh mạnh mẽ nhất nhưng so với người có tên trong các trận chiến hùng hồn của thế giới như ông thì vẫn ko thể sánh đo.

Trận chiến lên tới cực đỉnh là lúc thất bại phải phân, sống chết chỉ một, nhưng có lẽ ông trời vẫn còn muốn xem tiếp ko muốn dừng lại ở đây nên đã dẫn dắt trái tim lạnh băng ấy tìm đến.

Phiến băng mỏng như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào băng trắng đến ông tách ông ra khỏi Thiên, Phong, Danh và Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thời Giới Vampire* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Phiến băng mỏng như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào băng trắng đến ông tách ông ra khỏi Thiên, Phong, Danh và Nguyệt.

Bầu trời về đêm lấp lánh vài ánh sao vàng cùng ánh trắng sáng mờ ảo soi rọi xuống nền biển dập dờ sóng, bóng dáng xa xăm dọi về hình ảnh một cô gái

Mái tóc được búi tỉ mỉ và suôn mượt, đôi cánh đen in rõ trên vầng trán, ngọc rubi sắc sảo ánh đỏ được hàng mi dài tô điểm, cánh mũi thon gọn cùng đôi môi nhỏ nhắn ửng đỏ, tà áo trắng dài nhẹ nhàn tung bay theo chiều gió, xuất hiện trước mắt mọi người một cách thần bí.

-Tara... .Khẽ gọi tên người con gái ấy thêm một lần mà tưởng chừng sẽ ko bao giờ gặp lại, dường như có thứ gì đó ứa động trong anh, cảm giác vui mừng ko nói nên lời.

Chỉ nhìn anh, ko hề đưa ánh nhìn sang một ai khác, đôi mắt đỏ lấp lánh như hai viên ngọc dưới ánh trắng làm anh khó mà kiềm nổi những xúc cảm đang hỗn độn trong lòng.

Chấm dứt cái nhìn như muốn nuốt chửng ko gian ấy, đưa ánh mắt nhìn về một khoảng trời xa xăm, vô định

-Hộ pháp nghe lệnh !. Câu nói tưởng như ko đời nào thốt ra từ khóe miệng cô làm tứ đại hộ pháp có chút lưỡng lự khi chấp lệnh.

-Có !. Trên một chiếc tàu chiến khác bốn người đồng loạt khụy gối.

-Đưa tất cả rời khỏi chỗ này... ko được quay lại !.

Ngay lập tức, một chiếc phi tàu bay đến bật mở cầu than như chờ đợi người lên. Thiên - Phong - Danh - Nguyệt nhanh chóng đưa mọi người rời khỏi nơi này đến khi chỉ còn lại một người duy nhất là ngoan cố ko chịu rời bước.

-Yun à... cậu nên nghe lời đi... cậu đang bị thương đấy. Phong lên tiếng khuyên nhủ nhưng cũng như nước đổ lá môn, đàn gảy tai trâu mà thôi.

Yun đưa đôi mắt đen huyền lên nhìn cô gái bạch y, nhìn cô như muốn nghe thêm một lời nào đó từ cô, cái nhìn thấp thoáng sự chờ đợi.

-Tôi sẽ ko đi đâu hết... nếu muốn các người hãy cứ đi.

-Nhiều lời... muốn chạy sao...đừng vọng tưởng... hôm nay ta sẽ giết hết các người... tất cả các người. Lão Lords gắng từng chữ rồi nhào đến chỗ của tứ đại hộ pháp và Yun.

Nhưng ko như ông mong muốn, một phiến băng nhỏ xẹt ngang qua chặn đường tiến của ông làm ông ko thể tiến thêm mà phải dừng lại tại một chiếc tàu chiến cách Yun và TDHP ko xa.

Chiếc phi thuyền rời đi cùng với Tứ Đại Hộ Pháp để lại cảnh vật hoan tàn cùng với hai thân ảnh một trắng một xám và một đen.

-Tại sao anh lại ko đi ?.

-Bởi vì em vẫn chưa đi.

-Em đã bảo anh đừng quan tâm kia mà.

-Nhưng anh ko thể ko quan tâm.

- Vì sao... chẳng phải anh đã chọn con đường này sao.

- Đúng vậy... nhưng anh ko thể từ bỏ em.

- Anh đi đi.

- Ko bao giờ !.

- Yun à...

Cắt ngang lời nói. -Đừng nói nữa... dù có thế nào thì anh cũng ko đi. Lời nói khẳng định này khiến cho ánh mắt ấy long lanh như muốn trào lệ như với đôi mắt lạnh băng kia việc này là ko thể, chỉ để cái nhìn thương tâm xoa dịu tâm hồn.

Bỏ ngoài sự có mặt của người thứ ba, cái ôm thắm thiết làm tan chảy trái tim đã tưởng như đông băng mãi mãi.

-Chúng ta đi đi... mặc mọi thứ... rời xa chỗ này.

-Anh đành lòng bỏ hết mọi thứ sao ?.

-Tất nhiên rồi... chỉ cần có em bên cạnh.

-Là thật lòng ?

-Là thật lòng !

Siết chặt vòng tay ấy, ko gian, thời gian như ko tồn tại, cái tồn tại bây giờ chỉ có hai trái tim đang nóng chảy nơi đây.

-Nhưng Yun à... em ko thể đi nếu sứ mệnh ấy vẫn còn... em phải hoàn thành nó.

Nói xong ngay lập tức rời bỏ vòng tay ấy, xoay người bay đi biến mất trong ánh sáng trắng cùng làn hoa bạch hồng nổi bật nơi màn đêm mờ ảo

Cảnh tượng hoan tàn chỉ còn mình anh, tất cả đã biến mất, nó cũng vậy, ông cũng vậy.

-T..A..R..A !!!!

...

Cảnh vật xung quanh ko còn là màn đêm mờ ảo dưới ánh trăng mà thay vào đó là một ko gian 7 màu 7 sắc. Ánh mắt màu xám chứa đầy phần nộ cùng đôi mắt ánh đỏ lạnh lùng, một nóng một lạnh, là băng, là hỏa, tương xung tương khắc với nhau.

-Ngươi biết là ko thể giết được ta mà vẫn làm ư !?

-Làm sao ông biết ta ko thể giết ông ?

-Cảm giác !...

Khóe miệng cong lên một đường cong gian tà, đắc chí. -... và ta chắc chắn người ko thể dùng sức mạnh giết được ta.

-Ngươi chắc chứ ?. Vẫn là đôi mắt băng lạnh ko xúc cảm ấy.

-Nửa phần công lực... chỉ cần người sử dụng đến mức độ đó thì ko chỉ ta mà là cả vụ trụ này... tất cả đều biến mất... chỉ còn mình ngươi... ngươi sẽ làm sao !?. Đắt chí càng tăng lên vạn phần.

Im lặng, ko hề trả lời, ko hề phủ định lời nói đó nhưng cũng ko hề khẳng định nó.

-Sao hả... biết sợ rồi sao... haha..hah... gia tộc của ngươi đời đời kiếp kiếp cũng ko thể thắng được ta... cụ tổ ngươi... bà ngoại ngươi... cha mẹ ngươi và cả ngươi nữa... vĩnh viễn ko thể !. Tiếng cười chiến thắng vang mạnh mẽ trong ko gian đủ sắc như muốn hạ chí người đối diện.

Khóe môi vẫn yên phân ko hề lay động mặc những lời nói ấy nhưng ánh mắt lại ngày càng sắc sảo, lạnh lùng đến đáng sợ.

-Người thật sự nghĩ vậy sao...

Ko gian bỗng nhiên từ ồn ào bởi tiếng cười vang to của ông trở nên lặng im.

-... nhưng ta lại ko nghĩ thế... ko bao giờ !

Vừa dứt lời, những hình màu đủ sắc mờ dần từ từ lộ ra một màu xanh của cỏ và màu xanh của trời. Bầu trời trong xanh, nền cỏ bát ngát vô tận, một ko

gian chỉ tồn tại với hai màu sắc của tự nhiên, ko hề hiện diện thêm một nhánh cây ngọn cỏ nào khác ngoài hai thân ảnh một trắng một xám ra.

Ko hề để ý đến xung quanh, cảnh vật đã thay đổi lúc nào, trong ông chỉ vang lên những lời nói lạnh lùng của cô gái kia.

-Ý ngươi là vẫn còn một cách khác để tiêu diệt ta mà ko cần sử dụng đến sức mạnh của mình ư... haha...ko thể nào... haha...haha...

-Ko phải là một cách mà là rất nhiều cách... thế giới này... vũ trụ này lắm điều kì bí... ko ai có thể hiểu hết... biết được... người cũng nằm trong số đó.

-Vậy ý ngươi là vẫn còn cách sao... cách nào... hà... cách nào... chết cùng với ta à... người kém thông minh đến thế sao ???.

...

Màu đen cùng với ánh vàng của trăng đã dần mờ đi, ánh sáng ban mai đã hé cửa, vạn vật trên biển cũng dần lộ diện rõ ràng, thân hình chàng trai ngồi đó, đợi một thứ gì tưởng vô vọng, ánh mắt u buồn nhìn về một vùng trời, nơi hình ảnh ấy in sâu trong đôi ngư đen huyền lần sau cùng.

Hình ảnh người con gái với mái tóc dài ẩn hiện trên nền trời xanh pha tím của bình minh.

-Em luôn luôn vậy... nhưng anh vẫn cứ thích đợi em... đúng vậy... mãi mãi đợi em

...

-Ngươi có nghe về truyền thuyết song kiếm?... hai thanh kiếm băng và hỏa... chỉ cần có hai thanh kiếm ấy thì có thể.

-Hỏa kiếm?... băng kiếm?. Tâm có chút giao động nhưng là một ít, rất ít vì...

-Nhưng ta sẽ ko dùng nó để giết người... nếu làm vậy Yun sẽ ko vui... ko vui chút nào... giết người...

Đôi ngư màu đỏ lóe sáng, những đôi cánh xinh đẹp bật mở.

Đôi ngư xám xịt khê trùng to, ngạc nhiên đến tột độ.

-Cánh đen... ngươi... đôi cánh màu đen... làm sao ngươi...

-Bất ngờ lắm chứ gì... tại sao dòng tộc Nam Phong lại có đôi cánh màu đen thay vì là ba đôi cánh màu trắng như truyền thuyết... sách sử...

Trái tim đập mạnh, liên hồi như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

-... giết người trong thế giới ta tạo ra thì cùng lắm là thế giới này biến mất... tạo lại một cái khác thì vấn đề gì... chẳng ai phải chết... chẳng ai phải biến mất... chỉ có...

Ba đôi cánh vương cao, rộng lớn với lớp lông vũ óng ánh màu đen huyền bí cùng màu trắng thuần khiết.

-... ngươi thôi !.

Từ bàn tay nhỏ nhắn, ánh sáng mạnh mẽ màu trắng bắn thẳng đi ko gì cản nổi. Dòng sáng ấy hoàn toàn nằm trọn trong ánh mắt xám kia, nền trời màu xanh cùng thảm cỏ dài vô tận là hình ảnh cuối cùng được thu vào tầm mắt.

...

Một nền biển rộng, một vùng trời xanh, một ánh mắt chờ đợi, mong mỏi về hình ảnh ấy. Vẫn là chàng trai đứng đó ngóng trông về một phía trời đằng xa, sâu thẳm đến tận người.

-Đã mấy ngày trôi qua rồi... Yun cứ như thế... sẽ ko có chuyện gì chứ?. Hong tỏ vẻ lo lắng hỏi.

-Ko biết nữa... Tara thì biến mất ko thấy tâm hơi... Yun thì lại đứng đó chờ đợi... liệu sẽ có kết quả ?. Bo tiếp lời.

-Hey... hai người này thật là muốn ở bên nhau sao mà khó khăn quá vậy. Tea Hin nói tiếp.

-Tội nghiệp cậu ấy... trời ơi cung chủ của tôi... người mau quay về đi. Uyên nhi chen vào nói cùng.

Trên đỉnh tháp của đảo, nơi cao nhất có thể trong thấy toàn cảnh.

-Em thật sự bỏ cuộc ?. Hoo đặt tai lên vai Woo.

-Giữa hai người đó... em ko có chỗ chen vào... dù sao thì cũng ko được... dứt bỏ càng sớm càng tốt.

Vỗ mạnh lên vai Woo. -Cái thằng... còn anh mày đây... sao ko thấy mày yêu thương gì tao hết vậy.

...

-Về thôi... để cậu ấy một mình đi !. Bo nói.

Chiếc thuyền lặng lẽ ra về chỉ còn lại chiếc thuyền nhỏ cùng chàng trai đứng đó, lập đi lập lại đến bảy ngày liền.

Màn đêm buồn xuống, cảnh vật lại chìm vào bóng tối để ánh trăng sáng trở lại.

-"Trăng tròn... trăng hôm đó cũng tròn như vậy...Tara... em có thấy ko ?".

Giữa đêm huyền ảo, hoa lại rơi...

-Tara....

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Trong Thới Giới Vampire* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.